Jeffrey ARCHER

Fiii NOROCULUI

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

FIII NOROCULUI

Titlul original: SONS OF FORTUNE,
În româneşte de IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ

Pentru Alison

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI
GENEZA

1

Susan trântise vajnic îngheţata în capul lui Michael Cartwright. Aşa se desfăşurase prima lor întâlnire sau cel puţin asta pretinsese cavalerul de onoare când Susan şi Michael s-au căsătorit, douăzeci şi unu de ani mai târziu.

Pe atunci erau amândoi în vârstă de trei ani şi când Michael a izbucnit în plâns, mama lui Susan s-a repezit să vadă ce se întâmplase. Susan n-a vrut să spună nimic altceva decât: „Păi, el şi-a căutat-o, nu?” şi repetă asta de mai multe ori. Aşa că fetiţa s-a ales cu o săpuneală. Nu prea semăna cu începutul ideal al unei poveşti romantice.

A doua lor întâlnire, tot după spusele cavalerului de onoare, s-a petrecut pe vremea când amândoi ajunseseră la şcoala primară. Susan declară cu un aer atoateştiutor că Michael era un bebeluş plângăcios şi, mai rău, un pârâcios. Michael spuse celorlalţi băieţi că-şi împărţea bucuros biscuiţii Graham cu oricine o trăgea de codiţe pe Susan Illingworth. Nu încercară mulţi a doua oară.

La încheierea primului an de şcoală, Susan şi Michael primiră amândoi premiul întâi. Învăţătoarea lor consideră că era metoda cea mai bună de a preveni un nou incident ca acela cu îngheţata. Susan le spuse prietenelor ei că lui Michael îi făcea mama lui temele, la care Michael ripostă că măcar şi le scria singur.

Rivalitatea continuă neabătută în anii de gimnaziu şi de liceu, până când plecară la universităţi diferite, Michael la Connecticut State şi Susan la Georgetown. În următorii patru ani, se străduiră amândoi să se evite. De fapt, următoarea ocazie când li se întâlniră cărările fu, ironia sorţii, acasă la Susan, când părinţii ei îi organizară o petrecere-surpriză la absolvirea facultăţii. Surpriza cea mai mare nu fu că Michael acceptă invitaţia, ci că-şi făcu apariţia.

Susan nu-şi recunoscu imediat vechiul rival, în parte pentru că se înălţase cu zece centimetri şi o privea pentru prima dată de sus. Numai după ce-i oferi un pahar de vin şi Michael comentă: „Cel puţin de data asta nu mi l-ai vărsat în cap”, îşi dădu Susan seama cine era tânărul înalt şi frumos.

— Doamne, m-am purtat îngrozitor, nu? făcu ea, dorindu-şi ca el să nege.

— Da, zise Michael, dar cred că am meritat-o.

— Aşa e, întări ea, muşcându-şi limba.

Sporovăiră ca nişte prieteni vechi şi Susan fu surprinsă de propria ei dezamăgire când o colegă din Georgetown li se alătură şi începu să flirteze cu Michael. În seara aceea, nu-şi mai vorbiră.

Michael o sună a doua zi şi o invită să-i vadă pe Spencer Tracy şi Katharine Hepburn în *Coasta lui Adam.* Susan văzuse deja filmul, dar se auzi acceptând şi nici nu-i veni să creadă că putu pierde atâta timp încercând diferite rochii pentru prima lor întâlnire.

Îi plăcu filmul, deşi îl vedea a doua oară şi se întrebă dacă Michael o va lua de umeri când Spencer Tracy o săruta pe Katharine Hepburn. El nu o făcu. Dar când ieşiră din cinematograf, o luă de mână în timp ce traversau şi nu-i mai dădu drumul până ajunseră în dreptul cofetăriei. Acolo avu loc prima lor ceartă, să-i spunem „neînţelegere”. Michael spuse că avea de gând să-l voteze pe Thomas Dewey în noiembrie, iar Susan se exprimă clar în favoarea rămânerii lui Harry Truman la Casa Albă. Ospătarul aşeză o îngheţată în faţa ei şi Susan o privi fix.

— Nici să nu te gândeşti, zise Michael.

Când îi telefonă a doua zi, nu se miră, deşi stătea de o oră lângă aparat, prefăcându-se ocupată să citească.

În dimineaţa aceea, la micul dejun, Michael recunoscu faţă de mama lui că fusese dragoste la prima vedere.

— Dar o ştii de ani de zile pe Susan, remarcă mama.

— Nu, mamă, replică el, am cunoscut-o cu adevărat abia ieri.

Părinţii lor fură încântaţi, dar nu surprinşi, când cei doi tineri se logodiră după un an; la urma urmei, de la petrecerea aceea de absolvire, fuseseră împreună aproape zi de zi. Ambii se angajaseră foarte repede după facultate, Michael ca agent la Compania de Asigurări de Viaţă Hartford şi Susan ca profesoară de istorie la liceul Jefferson, aşa că hotărâră să se căsătorească în timpul vacanţei de vară.

Ceea ce nu putuseră planifica a fost faptul că Susan va rămâne însărcinată încă din luna de miere. Michael nu-şi putea ascunde încântarea la gândul că va fi tată şi, când doctorul Greenwood le spuse în luna a şasea că vor avea gemeni, bucuria lui se dublă:

— Ei, cel puţin asta va rezolva o problemă, comentă el imediat.

— Adică? întrebă Susan.

— Unul poate fi republican şi celălalt, democrat.

— Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus, zise Susan, masându-şi pântecul.

Ea continuă să predea până în luna a opta, când, în mod fericit, sosi vacanţa de Paşti. Merse la spital în cea de-a douăzeci şi opta zi a lunii a noua, cu o valijoară. Michael plecă devreme de la serviciu şi veni la ea cu vestea că fusese promovat contabil-şef.

— Ce înseamnă asta? întrebă Susan.

— E un nume pompos pentru un agent de asigurări. Dar include şi un mic spor de salariu, ceea ce nu poate decât să ne ajute acum, când mai avem încă două guri de hrănit.

După ce o instalară pe Susan, dr. Greenwood îi sugeră lui Michael să aştepte afară, pentru că travaliul se putea complica la gemeni.

Michael străbătea de la un capăt la altul culoarul lung. Când ajungea la portretul lui Josiah Preston, atârnat pe peretele de la distanţă, se întorcea şi refăcea traseul. În primele ture din marşul acela, nu se opri să citească biografia amănunţită expusă dedesubtul portretului fondatorului spitalului. Dar când doctorul ieşi prin uşa dublă, Michael cunoştea pe de rost fiecare detaliu al vieţii filantropului.

Silueta înveşmântată în verde se îndreptă încet spre el înainte de a-şi scoate masca. Michael încercă să-i desluşească expresia chipului. În profesia lui, să fii capabil să descifrezi stările şi gândurile ascunse ale omului după figură constituia un avantaj, căci vânzarea de asigurări de viaţă presupune anticiparea oricăror angoase ale potenţialului client. Totuşi, chipul doctorului nu trăda nimic în cazul acestei vitale poliţe de asigurare. Ajungând chiar în faţa lui, îi zâmbi:

— Felicitări, domnule Cartwright, aveţi doi fii sănătoşi.

Susan adusese pe lume doi băieţi, pe Nathaniel la 4:37 şi pe Peter la 4:43, după-amiază. În următoarea oră, părinţii îi giugiuliră pe rând, până când doctorul Greenwood sugeră că poate bebeluşii şi mama lor ar fi trebuit să se odihnească:

— Va fi destul de epuizant să alăpteze doi copii. Îi voi duce pe amândoi în salonul-creşă de îngrijiri speciale pe timpul nopţii. Nu vă îngrijoraţi, aşa procedăm totdeauna cu gemenii, adăugă doctorul.

Michael îşi însoţi fiii în salon, unde fu din nou rugat să rămână pe coridor. Mândru, tatăl îşi turti nasul de peretele de sticlă ce-l despărţea de rândurile de pătuţuri, contemplându-i pe băieţii adormiţi şi dorind să spună oricui trecea pe acolo: „Amândoi sunt ai mei”. Îi zâmbi infirmierei care stătea lângă ei, urmărindu-i cu atenţie pe cei nou-sosiţi şi prinzându-le brăţări cu numele în jurul încheieturilor micuţe.

Michael nu-şi dădu seama cât timp stătuse acolo, înainte de a se întoarce lângă patul soţiei.

Deschizând uşa, constată mulţumit că Susan dormea dusă. O sărută cu blândeţe pe frunte:

— Ne vedem mâine dimineaţă, draga mea, înainte să mă duc la serviciu, îi promise, ignorând faptul că ea nu-l auzea.

Ieşi, străbătu coridorul şi intră în liftul unde se afla şi doctorul Greenwood, îmbrăcat de oraş, cu o jachetă sport şi pantaloni gri de flanel.

— Ce bine ar fi să se nască toţi atât de uşor! îi spuse doctorul lui Michael când ajunseră la parter. Totuşi, o să mai trec în seara asta, domnule Cartwright, să văd cum se simt soţia dumneavoastră şi gemenii. Însă nu anticipez nicio problemă.

— Vă mulţumesc, domnule doctor, spuse Michael. Vă mulţumesc.

Dr. Greenwood zâmbi şi ar fi plecat de la spital, ducându-se acasă cu maşina, dacă n-ar fi zărit o doamnă elegantă intrând pe uşile batante. Se îndreptă iute spre ea; era Ruth Davenport.

Michael Cartwright aruncă o privire înapoi şi-l văzu ţinând uşa liftului deschisă pentru două femei, una dintre ele cu o sarcină avansată. Michael nu putea decât să spere că noua pacientă va avea o naştere la fel de lipsită de complicaţii ca şi cea reuşită de Susan. Porni agale spre maşină, încercând să se gândească la ce avea de făcut în continuare, dar totuşi incapabil să-şi şteargă zâmbetul larg de pe faţă.

Primul lucru va fi să le telefoneze părinţilor lui… bunicilor.

2

Ruth Davenport acceptase deja că aceasta avea să fie ultima ei şansă. Din motive profesionale, doctorul Greenwood nu s-ar fi exprimat chiar aşa de tranşant, deşi după două sarcini ratate în tot atâţia ani, nu-şi putea sfătui pacienta să-şi asume încă o dată riscul.

Pe de altă parte, Robert Davenport nu era constrâns de o astfel de etichetă profesională şi când află că soţia lui rămăsese gravidă pentru a treia oară, se exprimă foarte tranşant. Îi prezentă, simplu, un ultimatum: „de data asta o s-o iei uşor", ceea ce era un eufemism pentru: „nu face nimic care i-ar putea dăuna fiului nostru". Robert Davenport presupunea, deci, că întâiul lui născut va fi băiat. De asemenea, ştia că pentru soţia lui va fi dificil, dacă nu imposibil, „s-o ia uşor". La urma urmei, era fiica lui Josiah Preston şi adesea spunea că, dacă Ruth ar fi fost băiat, ea, şi nu soţul ei, ar fi ajuns preşedintele companiei farmaceutice Preston. Dar Ruth trebui să se mulţumească doar cu premiul de consolare, înlocuindu-şi tatăl la conducerea Fondului pentru spitalul Sf. Patrick, o acţiune nobilă desfăşurată de patru generaţii în familia Preston.

Deşi câţiva dintre acţionarii din vechea gardă de la Sf. Patrick avură nevoie de dovezi ca să creadă că Ruth era din aceeaşi plămadă cu tatăl ei, nu trecură decât puţine săptămâni şi fură convinşi că era nu numai animată de aceeaşi energie şi dăruire ca şi bătrânul, dar fusese înzestrată de el şi cu multe cunoştinţe şi înţelepciune, aşa cum transmit adesea părinţii unicului lor copil.

Ruth nu se măritase până la vârsta de treizeci şi trei de ani. Desigur, nu din lipsă de peţitori, dintre care mulţi se dădeau peste cap să-şi dovedească devotamentul fără margini pentru moştenitoarea milioanelor familiei Preston. Josiah Preston nu fu nevoit să-i explice fiicei lui ce însemna un vânător

de zestre, pur şi simplu pentru că ea nu se îndrăgosti de niciunul dintre ei. De fapt, Ruth începuse să se îndoiască de capacitatea ei de a iubi. Până îl întâlni pe Robert.

Robert Davenport venise la compania Preston de la firma Roche şi avea studii la Universitatea Johns Hopkins şi Şcoala de Afaceri Harvard, urmate pe „pista rapidă”, în termenii tatălui lui Ruth. Din câte îşi amintea tânăra, aceasta era singura expresie oarecum modernă folosită de părintele ei. Robert fusese numit vicepreşedinte la douăzeci şi şapte de ani şi la treizeci şi trei, a devenit cel mai tânăr director adjunct din istoria companiei, bătând un record ce fusese stabilit de însuşi Josiah. De data asta, Ruth chiar se îndrăgosti de bărbatul care nu era copleşit de numele Preston sau de milioanele lui. De fapt, când Ruth îi sugeră că poate ar trebui să-şi ia numele de Preston-Davenport, Robert o întrebă doar: „Şi când o să-l cunosc şi eu pe individul ăsta, Preston-Davenport, care vrea să mă împiedice să devin soţul tău?”

Ruth anunţă că era însărcinată la doar câteva săptămâni după nuntă şi pierderea copilului era aproape singura pată din existenţa lor încântătoare. Totuşi începu să pară şi aceasta doar un nor trecător pe un cer senin când rămase din nou gravidă după unsprezece luni.

Ruth condusese o şedinţă de consiliu a Fondului spitalului când începură contracţiile, aşa că nu avu nevoie decât să mai urce două etaje cu liftul, pentru a fi consultată de doctorul Greenwood. Cu toate acestea, nici experienţa lui, dăruirea personalului şi echipamentul medical de ultimă oră n-au putut salva copilul născut prematur. Kenneth Greenwood nu putea să uite că în tinereţe se confruntase cu o problemă similară aducând-o pe lume pe Ruth şi timp de o săptămână, personalul spitalului nu crezuse că fetiţa va supravieţui. Şi acum, după treizeci şi cinci de ani, familia suporta aceeaşi traumă.

Dr. Greenwood hotărî să aibă o discuţie personală cu dl. Davenport şi să-i sugereze că poate era momentul să se gândească la adopţie. Robert se învoi fără tragere de inimă şi promise că va discuta cu soţia lui de îndată ce se va simţi mai bine.

A mai trecut un an până ce Ruth a fost de acord să viziteze o societate pentru adopţii şi prin una din acele coincidenţe hotărâte de soartă, dar pe care romancierii sunt blamaţi dacă le folosesc, rămase însărcinată în ziua când trebuia să meargă la o casă de copii locală. De data aceasta, Robert era hotărât să se asigure că nu vreo eroare omenească îl va împiedica pe copilul lor să vină pe lume.

Ruth ascultă sfatul soţului ei şi demisionă din funcţia de directoare a Fondului spitalului. A fost chiar de acord să angajeze o asistentă medicală permanentă, ca s-o supravegheze atent, după cum spunea Robert. Dl. Davenport intervievă mai multe candidate şi alcătui o listă scurtă cu cele pe care le considera calificate pentru post. Dar în final, alegerea lui se opri asupra aceleia pe care o considera suficient de autoritară pentru a o convinge pe Ruth „s-o ia uşor” şi să nu se mai lase pradă vechiului ei obicei de a dori să organizeze tot ce-i apărea în cale.

După a treia rundă de interviuri, Robert se hotărî pentru d-ra Heather Nichol, asistentă şefă a maternităţii de la Sf. Patrick. Îi plăceau manierele ei rezonabile şi faptul că nu era măritată şi nici înzestrată cu o înfăţişare care ar fi putut duce la schimbarea acestei situaţii în viitorul apropiat. Totuşi, balanţa se înclină în favoarea d-rei Nichol abia când aflară că adusese deja pe lume peste o mie de copii.

Robert a fost încântat de adaptarea rapidă a d-rei Nichol la gospodăria lor şi, o dată cu trecerea lunilor, a început să creadă şi el că nu se vor mai confrunta cu probleme şi a treia oară. După ce trecură cinci, şase, şapte luni fără niciun incident, Robert aduse în discuţie numele de botez: Fletcher

Andrew dacă era băiat şi Victoria Grace dacă era fată. Ruth nu-şi exprimă decât o preferinţă: dacă aveau băiat, să-l strige Andrew, dar până la urmă îşi dorea doar să nască un copil sănătos.

Robert participa la o conferinţă medicală la New York când d-ra Nichol îl scoase dintr-un seminar şi-l înştiinţa că începuseră contracţiile soţiei lui. O asigură că va lua imediat trenul şi va veni la spital de la gară, cu un taxi.

Doctorul Greenwood părăsea clădirea, după ce asistase cu succes la naşterea gemenilor Cartwright, când o zări pe Ruth Davenport intrând pe uşile batante, însoţită de d-ra Nichol. Se întoarse şi le prinse din urmă înainte ca doamnele să ajungă la lift.

Instalându-şi pacienta într-o rezervă, doctorul Greenwood convocă rapid cea mai bună echipă obstetrică la îndemâna spitalului. Dacă doamna Davenport ar fi fost o pacientă normală, el şi d-ra Nichol ar fi putut aduce pe lume copilul fără asistenţă. Totuşi, după o examinare, îşi dădu seama că Ruth trebuia să fie operată prin cezariană, dacă doreau să-i dea şanse copilului. Cu ochii ridicaţi, doctorul se rugă în gând, pe deplin conştient că aceasta era ultima şansă a femeii.

Naşterea dură puţin mai mult de patruzeci de minute. Zărind capul bebeluşului, d-ra Nichol oftă uşurată, dar abia când doctorul tăie cordonul ombilical adăugă: „Aleluia”. Ruth, aflată sub anestezie generală, nu putea vedea surâsul doctorului. Acesta ieşi repede din sală şi-l anunţă pe tatăl îngrijorat: „E băiat”.

În timp ce Ruth dormea împăcată, d-ra Nichol avu misiunea de a-l duce pe Fletcher Andrew în salonul de îngrijiri speciale, unde urma să-şi petreacă primele ore de viaţă alături de alţi bebeluşi. După ce-l înveli în pătuţul lui, îl lăsă în grija infirmierei şi se întoarse la rezerva lui Ruth. Se instală pe un scaun confortabil din colţul încăperii şi încercă să rămână trează.

Pe când ziua se îngâna cu noaptea, d-ra Nichol se trezi tresărind, auzind cuvintele:

— Pot să-mi văd fiul?

— Desigur, doamnă Davenport, răspunse ea, ridicându-se repede. Mă duc să-l aduc pe micul Andrew. Mă întorc imediat, adăugă, închizând uşa.

Ruth se ridică în capul oaselor, îşi umflă puţin perna, aprinse veioza şi aşteptă nerăbdătoare.

Străbătând coridorul, d-ra Nichol se uită la ceas. Era 4:31 a.m. Coborî pe scări la etajul cinci şi porni spre salon. Deschise cu grijă uşa, ca să nu-i trezească pe nou-născuţi. Intrând în încăperea slab luminată de un neon, o văzu pe infirmieră moţăind într-un colţ. N-o deranja; erau poate singurele ei momente de linişte în tura de opt ore.

Înaintă tiptil printre pătuţuri, oprindu-se doar o clipă să le arunce o privire gemenilor aflaţi în leagănul dublu de lângă cel al lui Fletcher Andrew Davenport.

Se uită la copilul care nu va duce lipsă de nimic tot restul vieţii lui. Aplecându-se să-l ia din pătuţ, îngheţă. După ce ai asistat la o mie de naşteri, recunoşti imediat moartea. Paloarea pielii şi încremenirea ochilor erau dovezi suficiente, fără să mai fie nevoie să-i controleze pulsul.

Adesea, deciziile luate dintr-un imbold spontan, uneori de alţii, ne pot schimba cu totul vieţile.

3

Când doctorul Greenwood a fost trezit noaptea să i se spună că unul din copiii nou-născuţi murise, ştiu exact despre ce copil era vorba. Şi îşi dădu seama că trebuia să plece imediat la spital.

Kenneth Greenwood îşi dorise întotdeauna să fie doctor. După câteva săptămâni de facultate, ştiuse exact în ce domeniu se va specializa. Îi mulţumea zilnic lui Dumnezeu că-i îngăduise să-şi urmeze vocaţia. Dar, din când în când, de parcă uneori Atotputernicul simţea nevoia să tragă de cântar în partea cealaltă, trebuia să-i spună unei mame că şi-a pierdut copilul. Niciodată nu era uşor, dar să fie nevoit să-i spună lui Ruth Davenport a treia oară…

La cinci dimineaţa circulau atât de puţine maşini, încât parcă în locul lui rezervat din faţa spitalului după doar douăzeci de minute. Împinse uşile batante, trecu pe lângă registratură cu paşi mari şi intră în lift înainte de a vorbi cu vreun membru al personalului.

— Cine o să-i spună? întrebă infirmiera care-l aştepta la etajul cinci.

— Eu, zise doctorul Greenwood. Le sunt prieten de familie de ani de zile.

Infirmiera păru surprinsă:

— Bănuiesc că trebuie să fim recunoscători că celălalt bebeluş a supravieţuit, îi întrerupse ea gândurile doctorului.

Acesta se opri:

— Celălalt bebeluş?

— Da, Nathaniel e bine, Peter e cel care a murit.

Doctorul Greenwood tăcu puţin, încercând să înţeleagă:

— Şi Davenport? se încumetă el.

— E bine, din câte ştiu, răspunse infirmiera. De ce întrebaţi?

— L-am adus pe lume chiar înainte de a pleca acasă, spuse, sperând că infirmiera nu-i va simţi ezitarea din voce.

Doctorul porni încet printre rândurile de pătuţuri, trecând pe lângă bebeluşi adormiţi sau pe lângă unii care zbierau, parcă pentru a dovedi că aveau plămâni. Se opri lângă leagănul dublu unde-i lăsase pe gemeni doar cu câteva ore mai devreme. Nathaniel dormea liniştit, iar fratele lui era nemişcat. Îşi aruncă privirea şi spre tăbliţa de la capul pătuţului de pe rândul opus: Davenport, Fletcher Andrew. Băieţelul dormea şi el dus, cu respiraţia destul de regulată.

— Bineînţeles, n-am putut lua copilul până când doctorul care l-a adus pe lume…

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti regulamentul spitalului, o repezi doctorul Greenwood, aşa cum nu-i stătea în fire. Când ai intrat de serviciu?

— Chiar după miezul nopţii.

— Şi de atunci i-ai supravegheat?

— Da, domnule doctor.

— A mai intrat cineva în salon în timpul acesta?

— Nu, răspunse infirmiera.

Se hotărî să nu-i spună că i se păruse că aude o uşă închizându-se înainte cu o oră; cel puţin nu-i va spune acum, când era aşa de indispus. Doctorul Greenwood se uită la cele două pătuţuri cu numele Cartwright, Nathaniel şi Peter. Ştia ce avea datoria să facă.

— Du copilul la morgă, spuse liniştit. Scriu imediat un raport, dar n-o voi informa pe mamă până dimineaţa. Nu slujeşte la nimic s-o trezim la ora asta.

— Da, domnule doctor, spuse smerită infirmiera.

Doctorul Greenwood ieşi din salon, străbătu încet coridorul şi se opri lângă uşa de la rezerva doamnei Cartwright. O deschise fără zgomot şi descoperi uşurat că pacienta dormea adânc. Urcă pe scări la etajul şase şi făcu acelaşi gest când ajunse la rezerva doamnei Davenport. Şi Ruth dormea. Aruncă o privire spre d-ra Nichol, aşezată incomod pe scaun. Ar fi jurat că deschisese ochii, dar se hotărî să n-o deranjeze. Închise uşa, ajunse la

capătul holului şi se strecură în parcare, coborând pe scara de incendiu. Nu voia ca cei de la intrare să-l vadă plecând. Avea nevoie de timp de gândire.

După douăzeci de minute, era în patul lui de acasă, dar nu se culcă. Nu dormea nici când sună ceasul deşteptător, la şapte. Ştia exact cum va trebui să acţioneze, deşi se temea că urmările faptelor lui se vor face simţite timp de ani de zile.

*

A doua oară în aceeaşi dimineaţă, doctorul Greenwood ajunse mult mai greu la spitalul Sf. Patrick, şi nu doar din cauza traficului. Îi era groază să-i spună lui Ruth Davenport că fiul ei murise peste noapte şi spera că va putea s-o facă fără să provoace scandal. Ştia că va trebui să se ducă direct în rezerva ei şi să-i explice totul, altfel nu va fi în stare s-o mai facă.

— Bună dimineaţa, domnule doctor Greenwood, îl salută sora de la registratură, dar el nu-i răspunse.

Coborî din lift la etajul şase şi porni spre rezerva doamnei Davenport, dar se pomeni că mergea tot mai încet. Se opri în faţa uşii, sperând că pacienta încă mai dormea. O deschise şi-l văzu pe Robert Davenport, stând lângă soţia lui. Ruth ţinea în braţe un bebeluş. D-ra Nichol dispăruse.

Robert sări în picioare.

— Kenneth, începu el, strângându-i mâna, îţi vom fi veşnic îndatoraţi.

— Nu-mi datoraţi nimic, răspunse încet doctorul.

— Ba sigur că da, insistă Robert, întorcându-se spre soţia lui. Să-i spunem ce am hotărât, Ruth?

— De ce nu, astfel vom avea cu toţii de sărbătorit ceva, zise ea, sărutând copilul pe frunte.

— Dar mai întâi, trebuie să vă spun… începu doctorul.

— Fără „dar”, îl întrerupse Robert, pentru că vreau să fii primul care află că am de gând să cer comitetului Preston să finanţeze ridicarea unei aripi

noi a clădirii, unde va funcţiona maternitatea unde visai să lucrezi înainte de pensionare.

— Dar… repetă doctorul Greenwood.

— Credeam că ne-am înţeles. La urma urmei, planurile sunt trasate de ani de zile, spuse Robert, privind copilul, aşa că nu văd niciun motiv să mai amânăm începerea construcţiei. Dacă nu cumva, desigur, ai ceva împotrivă, adăugă, întorcându-se spre obstetrician.

Doctorul Greenwood tăcu.

Când îl văzu pe doctor ieşind din rezerva doamnei Davenport, domnişoarei Nichol i se strânse inima. Avea băieţelul în braţe şi mergea către liftul care urma să-i ducă la salonul de îngrijiri speciale. Trecând pe lângă ea pe coridor, ochii li se întâlniră şi femeia nu mai avu nicio îndoială că el ştia ce făcuse.

D-ra Nichol acceptă că trebuia să facă imediat ceva. În noaptea precedentă, după ce dusese copilul înapoi în salon, rămăsese trează în rezerva doamnei Davenport, întrebându-se dacă va fi dată de gol. Încercase să nu se clintească la intrarea doctorului Greenwood. Nu avea idee cât era ceasul, pentru că nu îndrăznise să se uite în jos. Aproape că se aşteptase ca doctorul s-o cheme afară şi să-i spună că ştia ce făcuse, dar el plecase la fel de tăcut cum venise şi ea rămăsese la fel de neştiutoare.

Heather Nichol porni spre rezervă, cu ochii aţintiţi asupra ieşirii către scara de incendiu, aflată la capătul îndepărtat al holului. După ce trecu de uşa doamnei Davenport, încercă să nu-şi iuţească pasul. Mai avea doar vreo doi metri de parcurs, când auzi o voce pe care o recunoscu imediat: „D-ră Nichol!”. Încremeni, privind în continuare spre ieşire, chibzuind la ce avea de făcut. Apoi se răsuci spre domnul Davenport.

— Aş dori să discutăm ceva în particular, spuse el.

Păşi în salonul de pe cealaltă latură a coridorului, presupunând că ea îl va urma. D-ra Nichol crezu că

n-o vor ţine picioarele până la scaunul din faţa celui pe care se aşezase el. Nu-şi dădea seama după expresia chipului bărbatului dacă şi el ştia că ea era cea vinovată. Dar pe domnul Davenport nu-l puteai ghici niciodată. Nu era în firea lui să-şi dezvăluie emoţiile şi nu putea schimba asta nici măcar când era vorba de viaţa de familie. D-ra Nichol nu-l putea privi în ochi, aşa că se uită peste umărul lui stâng, văzând cum uşile liftului ascundeau silueta doctorului Greenwood.

— Bănuiesc că ştii ce vreau să te întreb, începu el.

— Da, recunoscu d-ra Nichol, întrebându-se dacă o s-o mai angajeze cineva vreodată şi chiar dacă nu va ajunge la închisoare.

După zece minute, când doctorul Greenwood reapăru, d-ra Nichol ştia exact care-i va fi soarta.

— Gândeşte-te, d-ră Nichol, şi după aceea sună-mă la birou, iar dacă eşti de acord, voi discuta cu avocaţii mei.

— M-am gândit deja, răspunse d-ra Nichol şi de data asta îl privi în ochi pe domnul Davenport. Răspunsul e „da”, voi fi încântată să lucrez mai departe pentru familia dumneavoastră în calitate de bonă.

4

Susan îl ţinea în braţe pe micul Nat, incapabilă să-şi ascundă suferinţa. Obosise să-şi tot asculte prietenii şi rudele spunându-i să-i mulţumească lui Dumnezeu că unul dintre ei supravieţuise. Nu înţelegeau oare că Peter era mort şi ea îşi pierduse fiul? Michael spera ca soţia lui să-şi mai revină după tragedie când va ieşi din spital şi va merge acasă. Dar nu s-a întâmplat aşa. Susan vorbea tot timpul despre celălalt fiu al ei şi ţinea o fotografie a gemenilor pe noptieră.

D-ra Nichol studie acea fotografie când o văzu publicată în ziarul *Hartford Courant.* Descoperi uşurată că, deşi ambii băieţi moşteniseră maxilarul pătrat al tatălui lor, Andrew avea părul blond şi cârlionţat, în timp ce al lui Nat era drept şi se închidea deja la culoare. Josiah Preston fu însă acela care îl flata, remarcând de mai multe ori că nepotul îi moştenise nasul şi fruntea boltită, în marea tradiţie a neamului Preston. D-ra Nichol le repeta mereu această observaţie rudelor linguşitoare şi angajaţilor servili, prefaţând-o cu vorbele: „Domnul Preston remarcă adesea…”.

La două săptămâni după ce ieşi din spital, Ruth fu numită din nou preşedinta Fondului spitalului Sf. Patrick şi se apucă imediat de lucru pentru a onora promisiunea soţului ei că vor construi o nouă aripă pentru maternitate.

Între timp, d-ra Nichol accepta orice însărcinare, oricât de comună, pentru a-i permite lui Ruth să-şi reia activităţile profesionale şi a fi lăsată să se ocupe de Andrew. Deveni bona, mentorul, paznicul şi pedagoga copilului. Dar nu trecea nici măcar o zi fără să se gândească îngrozită că se va afla adevărul.

Prima nelinişte reală a d-rei Nichol se ivi când doamna Cartwright telefonă să spună că dădea o petrecere la ziua de naştere a fiului ei şi, cum

Andrew era născut în aceeaşi zi, dorea să-l invite şi pe el.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, răspunse d-ra Nichol dintr-o suflare, dar Andrew va avea şi el o petrecere aniversară şi ne pare rău că Nat nu va putea veni aici.

— Atunci, transmiteţi-i salutările mele doamnei Davenport şi spuneţi-i că-i mulţumim pentru că ne-a invitat la deschiderea noii aripi a maternităţii de luna viitoare.

D-ra Nichol nu avea cum să anuleze invitaţia respectivă. Punând la loc receptorul, Susan se întrebă cum de d-ra Nichol îşi amintea numele fiului ei.

În seara aceea, imediat cum d-na Davenport ajunse acasă, d-ra Nichol îi sugeră să facă o petrecere pentru prima aniversare a lui Andrew. Lui Ruth i se păru o idee splendidă şi lăsă bucuroasă toate aranjamentele, inclusiv lista de invitaţi, pe mâna bonei. Să organizezi o aniversare la care poţi să inviţi sau să nu inviţi pe cine vrei era una, dar era cu totul altceva să te asiguri că patroana ta şi d-na Cartwright nu se întâlnesc la deschiderea noii aripi a spitalului.

De fapt, chiar doctorul Greenwood le aduse împreună pe cele două femei, în timp ce-i conducea pe invitaţi prin noile saloane. Doctorului nu-i venea să creadă că nimeni nu va observa ce mult semănau cei doi băieţi. D-ra Nichol se întoarse cu spatele când aruncă o privire în direcţia ei. Îi puse repede pe cap lui Andrew o boneţică, făcându-l să semene cu o fetiţă, şi înainte ca Ruth să comenteze, zise: „S-a făcut destul de frig şi n-aş vrea ca Andrew să facă vreun guturai”.

— Veţi rămâne la Hartford după pensionare, domnule doctor? întrebă d-na Cartwright.

— Nu, soţia şi cu mine plănuim să ne retragem la casa părintească din Ohio, răspunse doctorul Greenwood, dar sunt sigur că vom mai veni la Hartford din când în când.

D-ra Nichol ar fi scos un oftat de uşurare dacă doctorul nu s-ar fi uitat chiar atunci la ea. Totuşi, dacă doctorul Greenwood pleca, d-ra Nichol se simţea puţin mai încrezătoare că secretul ei nu va fi dezvăluit.

Ori de câte ori Andrew era invitat undeva, să facă parte dintr-un grup, să meargă la o activitate sportivă sau pur şi simplu să-şi facă apariţia la serbarea locală, prioritatea d-rei Nichol era să se asigure că protejatul ei nu intra în contact cu niciun membru al familiei Cartwright. Şi reuşi să facă acest lucru cu succes în anii de formaţie ai copilului, fără să stârnească suspiciunile domnului sau pe ale doamnei Davenport.

*

Două scrisori sosite cu poşta de dimineaţă o convinseră pe d-ra Nichol că nu mai trebuia să fie îngrijorată. Prima îi era adresată tatălui lui Andrew şi confirma că băiatul fusese primit la Hotchkiss, cel mai vechi liceu particular din Connecticut. A doua, cu timbru de Ohio, a fost deschisă de Ruth.

— Ce trist, comentă ea, întorcând pagina scrisă de mână. Era un om minunat.

— Cine? întrebă Robert, care citea *New England Journal of Medicine.*

— Doctorul Greenwood. Soţia lui ne-a scris că s-a stins din viaţă vinerea trecută, la şaptezeci şi patru de ani.

— A fost un om minunat, repetă Robert, poate ar trebui să mergi la înmormântare.

— Sigur că da, zise Ruth, şi poate Heather va dori să mă însoţească. A fost şeful ei.

— Sigur că voi merge, spuse d-ra Nichol, sperând că arăta destul de îndurerată.

*

Susan reciti scrisoarea, întristată. Îşi va aminti întotdeauna cât de tare îl marcase pe doctorul Greenwood moartea lui Peter, de parcă s-ar fi considerat cumva responsabil. Poate că ar trebui să meargă la înmormântarea doctorului. Era pe cale de a-i împărtăşi lui Michael vestea cea tristă, când soţul ei sări deodată în aer, strigând: „Bravo, Nat!”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Susan, surprinsă de un gest atât de exuberant pentru soţul ei.

— Nat a câştigat o bursă la Taft, îi zise el, fluturându-i scrisoarea prin faţă.

Susan nu-i împărtăşea entuziasmul, la gândul că Nat va trebui să plece departe de casă la o vârstă atât de fragedă şi să stea la internat cu nişte copii ai căror părinţi făceau parte dintr-o lume diferită. Cum putea un copil de paisprezece ani să înţeleagă că ei nu-şi puteau permite atâtea lucruri pe care colegii de la noua lui şcoală le primeau de-a gata? De multă vreme, simţise că Nathaniel ar trebui să-l urmeze pe Michael şi să studieze la liceul Jefferson. Dacă era destul de bun pentru ea ca să predea acolo, de ce nu era destul de bun şi pentru copilul ei?

Nat stătea pe pat, recitindu-şi cartea favorită, când auzi izbucnirea de entuziasm a tatălui. Ajunsese la capitolul în care balena urma să scape din nou. Sări din pat fără chef şi scoase capul pe uşă să afle cauza agitaţiei. Părinţii lui dezbăteau cu aprindere – nu se certau niciodată, în ciuda incidentului din trecut, cu îngheţata – subiectul şcolii la care va merge el. Surprinse discuţia de la mijloc „… şansa unei vieţi”, zicea tatăl.

— Nat va fi printre copiii care vor deveni conducători în toate domeniile şi, prin urmare, îi vor influenţa tot restul vieţii.

— Nu e mai bine să meargă la liceul Jefferson, cu nişte copii pe care el i-ar putea conduce şi le-ar influenţa tot restul vieţii?

— Dar a câştigat o bursă, nu va trebui să plătim nicio centimă.

— Nici dacă merge la Jefferson n-am plăti nicio centimă.

— Dar trebuie să ne gândim la viitorul lui Nat. Dacă merge la Taft, ar putea foarte bine să urmeze facultatea la Harvard sau Yale…

— Dar şi de la Jefferson au fost admişi mulţi absolvenţi la Harvard şi la Yale.

— Dacă ar fi să emit o poliţă de asigurare pentru liceu, cel mai probabil că…

— Îmi asum eu riscul.

— Eu nu, zise Michael, şi în fiecare zi mă străduiesc să elimin astfel de riscuri.

Nat asculta atent cum mama şi tatăl lui discutau cu pasiune, fără să ridice vocea sau să-şi piardă cumpătul câtuşi de puţin.

— Aş prefera ca fiul meu să meargă la şcoală cu egalii lui, nu cu patricienii, replica Susan cu însufleţire.

— De ce ar fi patricienii incompatibili cu el? întrebă Michael.

Nat se retrase în camera lui, fără să mai asculte răspunsul mamei. Ea îl învăţase să caute imediat înţelesul unui cuvânt pe care nu-l ştia; la urma urmei, autorul celei mai mari lexicografii din lume era originar din statul Connecticut. După ce căută în dicţionarul lui Webster, Nat decise că nici mama, nici tatăl lui nu erau patricieni. Nici el nu era sigur dacă dorea să devină patrician.

După ce termină capitolul pe care-l citea, ieşi din camera lui. Atmosfera părea mai liniştită, aşa că se hotărî să coboare la părinţi.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm pe Nat să aleagă, zicea mama.

— Deja am ales, spuse Nat, aşezându-se între ei. La urma urmei, voi m-aţi învăţat să ascult ambele părţi înainte de a lua o decizie.

Părinţii rămăseseră fără grai, în timp ce Nat desfăcu nonşalant ziarul de seară. Amândoi îşi dădură seama că fiul lor le ascultase discuţia.

— Şi la ce hotărâre ai ajuns? îl întrebă mama încet.

— Aş prefera să merg la Taft şi nu la liceul Jefferson, răspunse Nat fără ezitare.

— Am putea să aflăm şi noi cum de ai hotărât astfel? vru să ştie tatăl.

Nat nu se grăbi cu răspunsul, conştient că avea un public fascinat:

— *Moby Dick,* anunţă el în final, întorcând pagina de sport.

— *Moby Dick?* întrebară ei într-un glas.

— Da, întări Nat. Toţi oamenii de treabă din Connecticut o considerau pe marea balenă *patricianul* mărilor.

5

— Băiat de Hotchkiss până în vârful unghiilor, spuse d-ra Nichol, privindu-l pe Andrew în reflectarea oglinzii din hol.

Cămaşă albă, sacou albastru şi pantaloni reiaţi, cafenii. D-ra Nichol îi îndreptă cravata în dungi albe şi albastre, îndepărtându-i un fir de praf de pe cămaşă.

— Până în vârful unghiilor, repetă ea.

Andrew ar fi vrut să-i spună că avea unghiile tăiate scurt. Tatăl lui veni şi el pe hol şi Andrew se uită la ceasul primit cadou de la bunicul din partea mamei – un om care îşi concedia angajaţii când întârziau.

— Ţi-am pus bagajele în maşină, zise tatăl, atingându-i umărul.

Andrew fu cuprins de înfrigurare auzindu-i cuvintele, care-i reaminteau că pleca de acasă.

— Sunt mai puţin de trei luni până la Ziua Recunoştinţei, adăugă tatăl.

Andrew ar fi vrut să-i răspundă că trei luni înseamnă un sfert de an – o durată deloc neglijabilă când ai paisprezece ani.

Ieşi cu paşi mari în curte, hotărât să nu mai privească înapoi spre casa pe care o iubea şi o părăsea pentru trei luni. Ajungând la maşină, ţinu portiera din spate deschisă pentru mama lui. Apoi, dădu mâna camaradereşte cu d-ra Nichol, spunându-i că se vor revedea de Ziua Recunoştinţei. Nu putea fi sigur, dar i se părea că guvernanta plânsese. Se uită spre menajeră şi bucătăreasă şi le făcu semn cu mâna înainte a de sări în maşină.

Trecând prin Farmington, Andrew privi cum se îndepărtau străzile şi clădirile pe care, până în clipa aceea, le considerase centrul întregii lumi.

— Ai grijă să ne scrii în fiecare săptămână, spunea mama lui.

Ignoră propoziţiile ei repetate, pe care le mai auzise şi de la d-ra Nichol de cel puţin două ori pe

zi, în ultima vreme.

— Şi dacă ai nevoie de bani, nu ezita să mă suni, adăugă tatăl.

Încă unul care nu citise regulamentul. Andrew nu-i reaminti tatălui lui că în primul an la Hotchkiss, băieţii nu aveau voie să primească decât zece dolari pe trimestru. Era scris la pagina şapte şi d-ra Nichol subliniase pasajul cu roşu.

Nu mai vorbiră deloc pe drumul scurt până la gară, trăindu-şi fiecare neliniştea, într-un mod special. Tatăl parcă maşina lângă gară şi coborî. Andrew rămase pe banchetă, în siguranţa din interior, până când mama îi deschise portiera. Se dădu jos repede, hotărât să nu lase pe nimeni să observe cât de nervos era. Ea încercă să-l ia de mână, dar el fugi să-şi ajute tatăl cu bagajele.

Un hamal cărunt apăru lângă ei. Încărcară bagajele şi porniră spre vagonul opt. Hamalul începu să ridice valizele şi Andrew se întoarse să-şi ia la revedere de la tată. Insistase ca numai un părinte să-l însoţească în călătoria cu trenul la Lakeville şi, deoarece tatăl lui absolvise liceul la Taft, mama păruse alegerea potrivită. Dar regreta deja asta.

— Drum bun, îi ură tatăl, strângându-i mâna întinsă. Nu uita să ne scrii.

Ce prostii spun părinţii în gări, se gândi Andrew; desigur, era mult mai important să înveţe bine acolo.

Se urcă în tren cu mama lui şi pe când locomotiva ieşea din gară, nu întoarse nici măcar o dată capul spre tatăl său, sperând că acest comportament îl făcea să pară mai matur.

— Nu vrei micul dejun? îl întrebă mama, în timp ce hamalul aşeza bagajele pe suport.

— Ba da, se înveseli Andrew pentru prima dată în dimineaţa aceea.

Un angajat în uniformă îl însoţi în vagonul-restaurant. Studiind meniul, băiatul se întreba dacă mama lui îl va lăsa să ceară un mic dejun complet.

— Ia ce vrei, spuse ea, ghicindu-i parcă gândurile.

La apariţia ospătarului, Andrew zâmbi:

— Două chifle graham, două ochiuri, şuncă şi pâine prăjită.

Renunţă la ciuperci doar pentru că nu voia ca omul să creadă că mama lui nu-i dădea nimic de mâncare.

— Şi dumneavoastră, doamnă?

— O cafea şi pâine prăjită, vă rog.

— E prima zi a băiatului? întrebă ospătarul.

Doamna Davenport zâmbi şi dădu din cap.

De unde ştia omul? se miră Andrew.

Mâncă nervos, nefiind sigur că va mai sta la masă în ziua aceea. În regulament nu se menţiona nimic şi bunicul îi spusese că, atunci când era el elev la Hotchkiss, nu mâncau decât o dată pe zi. Mama îi spunea tot timpul să lase jos cuţitul şi furculiţa când mânca:

— Tacâmurile nu sunt aeroplane şi nu e nevoie să rămână în aer mai mult decât e necesar, îi reamintea ea.

Băiatul nu avea de unde să ştie că mama lui era aproape la fel de nervoasă ca şi el.

De câte ori vreun băiat purtând aceeaşi uniformă elegantă ca şi el trecea pe lângă masa lor, Andrew se uita pe fereastra vagonului, sperând să nu fie observat, pentru că uniformele lor nu erau atât de noi ca a lui. Când trenul intră în gară, mama ajunsese la a treia ceaşcă de cafea.

— Am sosit, rosti ea, deşi nu era nevoie.

Andrew se uită la indicatorul pentru Lakeville şi la băieţii care săreau din tren, salutându-se: „Bună, cum a fost vacanţa? Ce bine-mi pare că te văd!”. Apoi îşi strângeau de mai multe ori mâinile. El îi aruncă o privire piezişă mamei, dorindu-şi ca ea să dispară într-un nor de fum. Prezenţa ei nu făcea decât să-i vestească pe toţi că era prima lui zi de liceu.

Doi băieţi înalţi, purtând sacouri albastre la două rânduri şi pantaloni gri, începură să-i mâne pe nou-veniţi spre un autobuz. Andrew se ruga ca părinţii să nu aibă acces la autobuz, pentru ca ceilalţi să nu-şi dea seama că era boboc.

— Numele? întrebă unul din băieţii cu sacou albastru când Andrew coborî din tren.

— Davenport, domnule, îşi ridică Andrew ochii spre el.

Oare va ajunge vreodată la fel de înalt?

Tânărul zâmbi, aproape arătându-şi dinţii:

— Nu-mi spune „domnule”, nu sunt pedagog, sunt doar monitor-şef.

Andrew lăsă capul în jos. Abia scosese câteva cuvinte şi gata, se şi făcuse de râs.

— Ai bagajul în autobuz, Fletcher?

Fletcher? se gândi Andrew. Desigur, Fletcher Andrew Davenport; nu-l corectă pe tânăr, de frică să nu facă încă o greşeală.

— Da, răspunse el.

Zeul îşi îndreptă atenţia spre mama lui Andrew.

— Mulţumim, doamnă Davenport, spuse el, uitându-se pe o listă. Vă urez călătorie plăcută înapoi la Farmington. Fletcher o să fie bine, adăugă blând.

Andrew întinse mâna repede, sperând că mama nu-l va îmbrăţişa. Ea îl strânse la piept, făcându-l să se scuture. Nu putea înţelege nici pe departe prin ce trecea ea; când, în sfârşit, îl eliberă, băiatul intră repede în şirul celor care aşteptau să urce în autobuz. Depistă un băiat mai scund decât el, care stătea singur şi se uita pe fereastră. Se aşeză repede lângă el:

— Sunt Fletcher, se prezentă cu numele ales de zeu. Numele tău e…?

— James, răspunse băiatul, dar prietenii îmi spun Jimmy.

— Eşti nou-venit? întrebă Fletcher.

— Da, recunoscu încet Jimmy, fără să ridice ochii.

— Şi eu, zise Fletcher.

Jimmy scoase o batistă şi pretinse că-şi suflă nasul înainte de a-şi privi, în sfârşit, colegul.

— De unde eşti?

— Din Farmington.

— Unde e asta?

— Nu e departe de West Hartford.

— Tăticul meu lucrează la Hartford, spuse Jimmy. E în guvern. Tăticul tău unde lucrează?

— Vinde doctorii, răspunse Fletcher.

— Îţi place fotbalul? întrebă Jimmy.

— Da, spuse Fletcher, dar numai pentru că ştia că Hotchkiss stabilise un record de victorii în ultimii patru ani. Fusese subliniat în manual de d-ra Nichol.

Restul conversaţiei fu compus din întrebări fără legătură, ale căror răspunsuri nu prea le erau la îndemână. A fost un început destul de ciudat pentru ceea ce avea să devină o prietenie pe viaţă.

6

— Fără pată, spuse tatăl, admirând uniforma băiatului în oglinda din hol.

Michael Cartwright îndreptă cravata albastră a fiului şi-i îndepărtă un fir de păr de pe sacou:

— Fără pată, repetă el.

Nathaniel nu se putea gândi decât că dăduseră cinci dolari pe o pereche de reiaţi, deşi tatăl lui zicea că meritau banii până la ultimul cent.

— Grăbeşte-te, Susan, să nu întârziem, strigă tatăl, aruncând o privire spre palier.

A avut totuşi timp să pună geamantanul fiului în portbagaj şi să scoată maşina de pe alee înainte ca Susan să apară, în sfârşit, pentru a-i ura fiului ei noroc la liceu. Ea îl îmbrăţişă cu foc pe Nathaniel şi el se bucură că nu era niciun elev de la Taft prin preajmă ca să-l vadă. Spera că mama lui trecuse peste dezamăgirea că nu se dusese la liceul Jefferson, pentru că el deja începea să se răzgândească. La urma urmei, dacă s-ar duce la Jefferson, ar putea veni acasă în fiecare seară.

Nathaniel se aşeză în maşină lângă tatăl lui şi se uită la ceasul de bord. Era aproape şapte.

— Hai, tăticule, zise el disperat să nu întârzie din prima zi şi să atragă atenţia exact cum nu trebuia.

Ajungând pe autostradă, tatăl mări viteza la şaizeci şi cinci de mile pe oră, cu cinci mile peste limita admisă, calculând că şansele de a fi oprit la o oră atât de matinală erau în favoarea lui. Deşi Nathaniel mai fusese la Taft pentru interviu, a fost totuşi înspăimântător să trăiască parcurgerea drumului de un kilometru de la porţile de fier masiv până la clădire, în vechiul lor automobil Studebaker. A fost o uşurare să vadă câteva maşini ajungând după ei, deşi se îndoia că erau elevi în primul an. Tatăl lui urmă o coloană de Cadillac-uri şi de Buick-uri spre o parcare, nu foarte sigur de locul unde trebuia să parcheze, doar şi el era un tată de licean începător. Nathaniel sări jos din maşină

înainte ca tatăl său să tragă frâna de mână. Dar apoi şovăi. Să se ia după băieţii care se îndreptau spre sala Taft sau cei nou-veniţi trebuiau să meargă în altă parte?

Tatăl lui se alătură imediat mulţimii şi se opri doar când un tânăr înalt şi sigur pe el, cu o agendă în mână, îl privi pe Nathaniel, întrebându-l dacă era nou. Băiatul nu zise nimic, aşa că răspunse tatăl:

— Da.

Tânărul îl privea ţintă.

— Numele?

— Cartwright, domnule, răspunse Nathaniel.

— A, da, a doua jumătate; ai fost repartizat la domnul Haskins, asta înseamnă că eşti deştept. Toţi isteţii încep cu domnul Haskins.

Nathaniel lăsă capul jos şi tatăl lui zâmbi.

— Când intri în sala Taft, continuă tânărul, te poţi aşeza oriunde, pe primele trei rânduri, în partea stângă. În clipa când auzi ceasul bătând ora nouă, nu mai vorbeşti deloc până când directorul şi restul profesorilor nu părăsesc sala.

— Şi după aceea ce fac? întrebă Nathaniel, încercând să ascundă că tremura.

— Te va instrui dirigintele, spuse tânărul, întorcându-se apoi spre tatăl bobocului: Nat va fi bine, domnule. Vă doresc drum bun spre casă.

În clipa aceea, Nathaniel decise că în viitor i se va spune Nat, deşi îşi dădea seama că asta nu-i va face plăcere mamei lui.

Intrând în sala Taft, Nat lăsă capul jos şi străbătu repede culoarul dintre scaune, sperând că nimeni n-o să-l observe. Depistă un loc la capătul rândului al doilea şi se strecură acolo. Îi aruncă o privire băiatului de la stânga lui, care îşi ţinea capul în mâini. Oare se ruga sau era şi mai îngrozit decât Nat?

— Numele meu e Nat, se încumetă el.

— Al meu, Tom, răspunse băiatul, fără să ridice fruntea.

— Acum ce se întâmplă?

— Nu ştiu, dar să se întâmple odată, spuse Tom pe când ceasul bătea nouă şi toţi tăcură.

Un crocodil de profesori şerpuia pe culoar – nicio profesoară, observă Nat. Mama lui n-ar fi fost de acord. Urcară pe scenă şi se aşezară, lăsând doar două locuri neocupate. Începură să vorbească liniştiţi între ei, în timp ce restul adunării tăcea.

— Ce aşteptăm? şopti Nat şi după o clipă află răspunsul, când toţi, inclusiv cei de pe scenă, se ridicară.

Nat nu îndrăzni să se uite în jur, auzind paşii a doi oameni înaintând printre sectoarele de scaune. După câteva momente, capelanul şi directorul trecură pe lângă el şi urcară spre locurile vacante. Toţi rămaseră în picioare, ascultând o slujbă scurtă, incluzând o rugăciune comună şi urmată de intonarea imnului republicii.

Apoi capelanul îşi ocupă locul, lăsându-l pe director să înainteze. Alexander Inglefield făcu o scurtă pauză, apoi privi adunarea din sală. Ridică mâinile cu palmele în jos şi toţi se aşezară. Trei sute optzeci de perechi de ochi erau aţintiţi asupra bărbatului de un metru nouăzeci, cu sprâncene stufoase şi falca pătrată, a cărui înfăţişare era atât de înspăimântătoare, încât Nat spera că nu-l va întâlni faţă în faţă niciodată.

Directorul îşi prinse cu mâinile marginile robei negre şi lungi înainte de a ţine o cuvântare de cincisprezece minute. Începu cu un excurs prin lunga istorie a liceului, reliefând succesele academice şi sportive ale elevilor de la Taft. Îi privi pe cei din primul an şi le aminti motto-ul aşezământului: *„Non ut sibi ministratur sed ud ministret”*.

— Ce înseamnă asta? întrebă Tom în şoaptă.

— Nu fi servit, ci serveşte, murmură Nat.

Directorul încheie spunând că existau două lucruri pe care un jucător de forţă nu-şi permitea să le piardă – un examen şi un meci împotriva celor de la Hotchkiss – şi, de parcă şi-ar fi limpezit

priorităţile, le promise o jumătate de zi liberă dacă Taft învingea Hotchkiss în meciul anual de fotbal. Cuvintele i-au fost salutate cu urale entuziaste de toată lumea, deşi toţi băieţii de la rândul al treilea mai încolo ştiau că o astfel de victorie nu mai fusese obţinută de patru ani.

După ce aplauzele încetară, directorul părăsi podiumul, urmat de capelan şi de restul personalului. După plecarea lor, începu din nou sporovăială; băieţii mai mari porniră spre ieşire, iar cei aşezaţi pe primele rânduri rămaseră pe loc, neştiind unde să meargă.

Nouăzeci şi cinci de băieţi aşteptau să vadă ce se va întâmpla. Nu dură mult şi un pedagog în vârstă – ei, de fapt avea doar cincizeci şi unu de ani, dar lui Nat i se păru că arăta mult mai bătrân decât tatăl lui – se opri în faţa lor. Era un bărbat scund şi îndesat, cu un semicerc de păr cărunt în jurul cheliei. Vorbind, îşi ţinea mâinile pe reverele hainei din tweed, imitând atitudinea directorului.

— Numele meu e Haskins, le spuse el. Sunt pedagogul primelor clase, continuă, cu un zâmbet lipsit de veselie. Vom începe ziua cu orientarea, care se va termina până la prima pauză, de la zece şi jumătate. La unsprezece veţi merge la ore. Prima voastră lecţie va fi una de istorie americană.

Nat se încruntă, pentru că istoria nu fusese niciodată printre materiile lui favorite.

— Urmează masa de prânz, continuă pedagogul. Nu fiţi prea nerăbdători, adăugă el cu acelaşi zâmbet stins şi câţiva băieţi râseră. Oricum, aceasta e tradiţia la Taft şi probabil că toţi cei care mergeţi pe urmele părinţilor la liceu aţi aflat deja despre ea.

Câţiva băieţi, printre care şi Tom, ascultau zâmbind.

După ce începură ceea ce dl. Haskins numea „turul la bani mărunţi”, Nat nu se mai îndepărtă de Tom. Acesta părea să ştie dinainte tot ce avea de spus dl. Haskins. Nat află repede că atât bunicul, cât şi tatăl lui Tom, absolviseră liceul acolo.

Când turul se încheie şi văzuseră totul, de la lac la infirmerie, el şi Tom erau cei mai buni prieteni. După douăzeci de minute, intrând în clasă, se aşezară automat unul lângă altul.

Ceasul bătu ora unsprezece şi dl. Haskins intră în sală urmat de un băiat. Acesta avea o asemenea siguranţă de sine şi un aer măreţ, încât toţi îl priviră cu respect. Ochii pedagogului se aţintiră asupra elevului care se strecura chiar atunci în bancă:

— Numele.

— Ralph Elliot.

— Asta e ultima dată când mai întârzii la ora mea cât vei sta la Taft, spuse Haskins. M-am exprimat destul de clar, Elliot? adăugă el după o pauză.

— Foarte clar, domnule, zise băiatul, făcând o pauză înainte de „domnule”.

Domnul Haskins se uită la restul elevilor:

— Prima noastră lecţie, după cum v-am prevenit, va fi istoria americană, ceea ce este foarte firesc, ţinând cont că acest liceu a fost fondat de fratele unui fost preşedinte.

Portretul lui Wiliam H. Taft din holul principal şi statuia fratelui lui din careul liceului erau destul de elocvente pentru ca şi cel mai puţin perspicace dintre elevi să-şi dea seama cine era fondatorul.

— Cine a fost primul preşedinte al Statelor Unite? întrebă dl. Haskins.

Toate mâinile se ridicară şi profesorul indică un băiat din prima bancă.

— George Washington, domnule.

— Şi al doilea?

Mai puţini ridicară mâna şi fu ales Tom:

— John Adams, domnule.

— Corect, şi al treilea?

Numai două mâini rămaseră sus, a lui Nat şi a băiatului care întârziase. Haskins îl arătă pe Nat:

— Thomas Jefferson, din 1800 până în 1808.

Dl. Haskins dădu din cap, confirmând că datele erau corecte:

— Şi al patrulea?

— James Madison, din 1809 până în 1817, spuse Elliot.
— Şi al cincilea, Cartwright?
— James Monroe, din 1817 până în 1825.
— Şi al şaselea, Elliot?
— John Quincy Adams, 1825-1829.
— Şi al şaptelea, Cartwright?
Nat îşi scormoni creierul:
— Nu-mi aduc aminte, domnule.
— Nu-ţi aduci aminte, Cartwright, sau pur şi simplu nu ştii? E o diferenţă considerabilă, zise Haskins, întorcându-se spre Elliot.
— Cred că William Henry Harrison, domnule.
— Nu, el a fost al nouălea preşedinte, Elliot, ales în 1841, dar pentru că a murit de pneumonie la numai o lună după învestitură, n-o să ne pierdem prea mult timp cu el, adăugă Haskins. Mâine dimineaţă să-mi spuneţi toţi cum îl cheamă pe cel de-al nouălea preşedinte. Şi acum să ne întoarcem la ctitori. Luaţi notiţe, fiindcă până data viitoare trebuie să faceţi câte o lucrare de trei pagini despre acest subiect.
Până la sfârşitul lecţiei, Nat umpluse deja trei pagini, în timp ce Tom abia reuşise să scrie una. Când ieşeau din clasă, Elliot se strecură pe lângă ei.
— Pare de pe acum un adversar serios, comentă Tom.
Nat nu spuse nimic.
Nu putea să ştie că el şi Ralph Elliot aveau să fie adversari pentru tot restul vieţii.

7

Meciul anual de fotbal dintre Hotchkiss şi Taft a fost evenimentul sportiv al semestrului. Ambele echipe erau neînvinse în acel sezon şi după teze nu se mai discuta decât despre meci; derbedeii discutau despre asta chiar cu mult înainte de teze.

Fletcher, cuprins şi el de entuziasm, îi scrise mamei o scrisoare în care menţiona numele tuturor jucătorilor din echipa liceului, cu toate că nu avea habar de niciunul dintre ei.

Partida urma să aibă loc în ultima sâmbătă din octombrie şi o dată cu începerea pregătirilor, toţi componenţii echipei au primit zile libere la sfârşitul săptămânii şi promisiunea că vor mai primi o zi dacă înving.

În lunea din săptămâna meciului, dădură tezele, nu înainte ca doctorul să le spună, la adunarea de dimineaţă, că „Viaţa constă dintr-o serie de teste şi examene şi de aceea noi dăm atât de multe la Hotchkiss."

Marţi seara, Fletcher îi telefonă mamei lui şi-i spuse că făcuse bine la teze.

Miercuri, îi zise lui Jimmy că nu era sigur.

Joi, se verificase cu manualele şi se îndoia că va mai lua notă de trecere.

Vineri se afişară notele pe clase şi la juniori, lista începea cu Fletcher Davenport. Alergă imediat la telefon şi-şi sună mama. Ruth nu-şi putu ascunde încântarea la auzul veştilor, dar nu-i spuse că nu era surprinsă:

— Ar trebui să sărbătoreşti, zise ea.

Fletcher ar fi ascultat-o, dar nu se mai simţi în stare când văzu cine ieşise ultimul din clasă.

La adunarea elevilor de sâmbătă dimineaţa, capelanul se rugă „pentru echipa noastră de fotbal neînvinsă, care joacă doar pentru slava lui Dumnezeu". Apoi numele fiecărui fotbalist fu încredinţat lui Dumnezeu şi se înălţară rugăciuni pentru ca Duhul Sfânt să coboare asupra capetelor

lor. Fără îndoială, directorul ştia sigur cu ce echipă ţinea Dumnezeu.

La Hotchkiss, totul se hotăra după vârstă, chiar şi locurile de la galerie. În primul lor trimestru, juniorii fură trimişi la capătul terenului, în tribunele îndepărtate, astfel că se străduiau pentru a-şi vedea eroii cum stabilesc recorduri atletice, unele dintre acestea fiind egalate şi de cei de la Taft.

Deoarece meciul de la Taft cădea într-un weekend deschis vizitelor, părinţii lui Jimmy îl invitară pe Fletcher la un picnic înainte de lovitura de începere. Fletcher nu le spuse şi altor colegi, ca să nu-i facă geloşi. Şi aşa era în fruntea clasei, nu trebuia ca juniorii să afle şi că fusese invitat să vadă meciul alături de un absolvent de la Taft, care avea locuri centrale.

— Cum e tatăl tău? îl întrebă Jimmy, după stingerea din seara de dinaintea meciului.

— E grozav, spuse Fletcher, dar ar trebui să te avertizez că este absolvent de Taft şi republican. Dar tatăl tău? N-am mai cunoscut niciun senator până acum.

— E politician până în măduva oaselor, cel puţin după ce spune presa, spuse Jimmy. Dar nu ştiu exact ce înseamnă asta.

În dimineaţa meciului, nimeni nu se putea concentra la chimie, în ciuda entuziasmului domnului Bailey de a testa efectele acidului asupra zincului. E drept că şi Jimmy oprise gazul de la alimentare, aşa că domnul Bailey nu putu aprinde nici lămpile Bunsen.

La douăsprezece sună un clopoţel, eliberând în curte 380 de băieţi gălăgioşi. Semănau perfect cu un trib de războinici, cu strigătele lor: „Hotchkiss, Hotchkiss, Hotchkiss câştigă, moarte Taftului!”

Fletcher alergă tot drumul până la punctul de adunare, pentru a se întâlni cu părinţii, în timp ce maşini şi taxiuri rulau încontinuu pe lângă lac. Băiatul se uita la fiecare automobil, căutând chipurile tatălui şi mamei lui.

— Ce mai faci, dragul meu Andrew? au fost primele cuvinte ale mamei când coborî din maşină.

— Fletcher, la Hotchkiss mi se spune Fletcher, şopti el, sperând că niciunul dintre băieţii din preajmă nu auzise cuvintele „dragul meu”.

Dădu mâna cu tatăl lui, apoi le spuse că trebuia să plece imediat la teren…

— Am fost invitaţi de senator şi de doamna Gates la un picnic rapid.

Tatăl lui Fletcher ridică o sprânceană:

— Dacă ţin eu bine minte, senatorul Gates e democrat, spuse el cu o mină dezaprobatoare glumeaţă.

— Şi fost căpitan al echipei de fotbal de la Hotchkiss, spuse Fletcher. Jimmy, fiul lui, e în clasă cu mine şi suntem cei mai buni prieteni, aşa că mai bine ar sta mama lângă senator, iar tu, tată, dacă n-ai chef să rămâi, poţi merge în tribuna opusă, cu suporterii celor de la Taft.

— Nu, cred că o să mă împac cu senatorul. Ce plăcere o să fie să stau lângă el când Taft o să înscrie golul câştigător!

Era o zi senină de toamnă şi mergeau toţi trei agale, printre frunzele ce formau un covor auriu până la teren. Ruth încercă să-şi ia fiul de mână, dar Fletcher stătea la o distanţă care făcea acest lucru imposibil. Cu mult înainte de a ajunge, auziră explozia de ovaţii cu care erau salutate echipele.

Fletcher îl zări pe Jimmy în spatele unui *Oldsmobile* masiv, al cărui portbagaj deschis şi tras ca o masă era acoperit cu bucate mult mai copioase decât ce văzuseră ei în ultimele două luni. Un bărbat înalt şi elegant înainta spre ei:

— Bună, sunt Harry Gates.

Şi senatorul îşi întinse mâna de politician către părinţii lui Fletcher. Tatăl lui strânse mâna întinsă:

— Bună ziua, domnule senator, sunt Robert Davenport şi ea e soţia mea, Ruth.

— Spune-mi Harry. Ea e Martha, prima mea soţie, le-o prezentă pe doamna Gates, care veni spre

ei. Aşa-i spun, prima mea soţie – ca să se poarte cu grijă.

— Beţi ceva? întrebă Martha, fără să mai râdă de gluma pe care o auzise deja de atâtea ori.

— Să ne grăbim, spuse senatorul, aruncând o privire la ceas, dacă vrem să apucăm să mâncăm înainte de lovitura de începere. Hai să te servesc, Ruth, şi pe soţul tău îl lăsăm să se descurce. Miros un republican de la o sută de paşi.

— Mi-e teamă că e mai rău decât atât, zise Ruth.

— Nu-mi spune că a studiat la Taft, fiindcă am de gând să cer ca asta să devină crimă capitală în tot statul.

Ruth dădu din cap, confirmând presupunerea senatorului.

— Atunci, Fletcher, vino să stai de vorbă cu mine fiindcă am de gând să-l ignor pe tatăl tău.

Fletcher fu încântat de invitaţie şi în curând, îl bombardă pe senator cu întrebări despre legislaţia din Connecticut.

— Andrew! îl dojeni Ruth.

— Fletcher, mamă.

— Fletcher, nu crezi că domnului senator i-ar plăcea să vorbească şi despre altceva în afară de politică?

— Nu, e în regulă, Ruth, o asigură Harry. Alegătorii pun rareori întrebări atât de pătrunzătoare şi sper că o să se mai prindă câte ceva şi de Jimmy.

După ce strânseră resturile picnicului, cele două familii porniră agale spre tribune, ocupându-şi locurile cu doar câteva momente înainte de începerea meciului. Stăteau mult mai bine decât ar fi visat alţi boboci, dar senatorul Gates era nelipsit de la meciurile cu Taft de când absolvise liceul şi i se rezervau întotdeauna locuri în faţă. Fletcher nu-şi mai stăpânea agitaţia văzând cum limbile ceasului de pe tabela de marcaj arătau ora două. Îşi aruncă ochii spre tribuna opusă, de unde adversarii strigau „O dată T, o dată A” şi se îndrăgosti.

*

Ochii lui Nat se aţintiseră asupra majoretei care ţinea litera A.

— Nat e cel mai deştept băiat din clasă, îi spuse Tom tatălui acestuia şi Michael Cartwright zâmbi.

— Dar nu uita, interveni Nat, puţin defensiv, că l-am învins pe Ralph Elliot doar cu o notă.

— Mă întreb dacă e fiul lui Max Elliot, zise Michael, mai mult pentru el.

— Cine e Max Elliot?

— În meseria mea, e ceea ce se numeşte un risc inacceptabil.

— De ce? întrebă Nat, dar tatăl lui nu-şi explică afirmaţia, uşurat că atenţia fiului se îndreptase spre majoretele cu pompoane alb-albastre ataşate la încheieturile mâinilor, care-şi executau dansul lor ritual de deschidere a ostilităţilor.

Ochii lui Nat se fixară asupra celei de-a doua fete din stânga, ce părea să-i zâmbească, deşi îşi dădea seama că nu putea să-l vadă acolo, în spate.

— Dacă nu mă înşel, ai crescut, observă tatăl lui, referindu-se la pantalonii care nu-i mai ajungeau până la marginea pantofilor. Se întreba de câte ori va fi nevoit să-i cumpere haine noi.

— Asta nu din cauza mâncării de la şcoală, sugeră Tom, care rămăsese cel mai scund băiat din clasă.

Nat nu zise nimic, tot cu ochii la majorete.

— Care ţi-a căzut cu tronc? se interesă Tom, înghiontindu-l.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am întrebat.

Nat se întoarse pentru ca tatăl să nu-l poată auzi:

— A doua din stânga, cu litera A pe pulover.

— E Diane Coulter, spuse Tom, încântat că ştia ceva necunoscut de prietenul lui.

— De unde ştii cum o cheamă?

— Fiindcă e sora lui Dan Coulter.

— Dar e cel mai urât jucător din echipă. Are urechi ca de conopidă şi nasul spart.

— Aşa ar arăta şi Diane dacă ar juca săptămânal în echipă cinci ani de zile, râse Tom.

— Ce mai ştii despre ea? întrebă Nat conspirativ.

— A, deci e serios, nu? făcu Tom şi fu rândul lui să primească un ghiont. Deci recurgem la violenţă fizică? Nu prea face parte din codul de la Taft, replică el. Bate omul cu tăria argumentelor, nu cu tăria braţului tău. A zis-o Oliver Wendell Holmes, dacă-mi amintesc bine.

— Nu mai bălmăji atât, îl rugă Nat, răspunde-mi la întrebare.

— Ca să fiu cinstit, nu ştiu mare lucru despre ea. Nu-mi aduc aminte decât că învaţă la Westover şi e extremă în echipa lor de hochei.

— Ce şuşotiţi acolo? întrebă tatăl lui Nat.

— Vorbim de Dan Coulter, răspunse Tom fără ezitare, un fundaş de-al nostru; îi spuneam lui Nat că mănâncă opt ouă la micul dejun în fiecare zi.

— De unde ştii? se interesă mama lui Nat.

— Fiindcă unul mi-l ia mie întotdeauna, zise Tom întristat.

Părinţii lui Nat izbucniră în râs, iar el continuă s-o privească pe fata cu A din TAFT. Era prima dată când o fată îi atrăgea atenţia. Gândurile îi revenіră la meci, o dată cu uralele ce însoţeau intrarea celor de la Taft pe teren. După câteva momente, cei de la Hotchkiss apărură din latura opusă a terenului, primiţi cu la fel de mult entuziasm de suporterii lor.

*

Fletcher sări în picioare o dată cu galeria, dar ochii îi rămăseseră la fata cu A pe pulover. Se simţea vinovat că prima fată care-l atrăgea era suporteră a echipei Taft.

— Nu pari concentrat la echipa noastră, îi şopti senatorul, aplecându-se spre el.

— Ba da, domnule, răspunse băiatul, îndreptându-şi atenţia spre jucătorii de la Hotchkiss, care se încălzeau.

Cei doi căpitani alergară la linia de centru, unde aştepta arbitrul. Acesta aruncă în aer moneda argintie, care sclipi în soare şi ateriză în praf. Echipa adversă se bucură văzând chipul lui George Washington pe faţa expusă a monedei.

— Ar fi trebuit să aleagă cap, spuse Fletcher.

*

Nat continua să se holbeze la Diane, care urca în tribună. Se întreba cum ar putea s-o cunoască. Nu era uşor. Dan Coulter era privit ca un zeu. Cum să escaladeze Olimpul un boboc ca Nat?

— Bună alergare! ovaţionă Tom.

— Cine? întrebă Nat.

— Coulter, desigur. A ajuns primul la minge.

— Coulter?

— Să nu-mi spui că te holbai tot la soră-sa când s-au bâlbâit adversarii.

— Nu mă holbam.

— Atunci ştii cât teren am câştigat, îşi provocă Tom prietenul. Mi-am dat eu seama că nu te-ai uitat, adăugă apoi, cu un oftat din rărunchi. Ei, cred că a sosit timpul să te scot din nenorocire.

— Ce vrei sa spui?

— Va trebui să-ţi aranjez o întâlnire.

— Poţi face asta?

— Sigur, tatăl ei e agent auto local şi ne luăm toate maşinile de la el, aşa că nu ai decât să vii şi să stai cu mine în vacanţă.

Tom nu mai află dacă prietenul lui acceptase invitaţia, asurzit de ovaţiile suporterilor, provocate de o nouă intercepţie a celor de la Taft.

La finalul primei reprize, Nat scoase un chiot puternic, uitând că echipa lui pierdea. Rămase în picioare, cu speranţa că fata cu bucle blonde şi zâmbetul cel mai captivant văzut de el îl va

observa. Dar cum ar fi putut, în timp ce sărea energic, încurajându-i pe suporterii lui Taft să ovaţioneze?

Fluierul de începere a noii reprize se auzi prea repede şi când fata cu A dispăru în tribune şi pe teren intrară echipele, Nat îşi reluă fără chef locul, pretinzând că se concentrează asupra jocului.

*

— Pot să vă împrumut binoclul, domnule? îi ceru Fletcher tatălui lui Jimmy, pe la jumătatea partidei.

— Bineînţeles, băiatul meu, i-l dădu senatorul. Să mi-l dai înapoi când se termină pauza.

Lui Fletcher îi scăpă aluzia din vocea politicianului, aţintind binoclul asupra fetei cu A pe pulover şi dorindu-şi ca ea să se întoarcă mai des cu faţa la adversari.

— Care te interesează? şopti senatorul.

— Mă uitam la taftişti, domnule.

— Nu cred că au reintrat pe teren, sosi replica şi Fletcher se împurpură. T, A, F sau T? întrebă tatăl lui Jimmy.

— A, domnule, recunoscu Fletcher.

Senatorul îşi recupera binoclul, îl aţinti asupra celei de-a doua fete din stânga şi o aşteptă să se întoarcă.

— Îţi aprob alegerea, tinere, dar ce intenţionezi să faci legat de asta?

— Nu ştiu, domnule, răspunse Fletcher cu sinceritate. Drept să spun, nici numele nu i-l cunosc.

— Diane Coulter, zise senatorul.

— Cum de-l ştiţi? se miră tânărul, întrebându-se dacă toţi senatorii ştiau orice.

— Prin cercetare, băiatule. Nu te-au învăţat încă asta la Hotchkiss?

Fletcher părea nedumerit.

— Tot ce ai nevoie să ştii se află la pagina unsprezece din program, adăugă senatorul,

oferindu-i-l.

Pagina unsprezece le era dedicată majoretelor din galeriile ambelor licee.

— Diane Coulter, repetă Fletcher, privind fix fotografia.

Era mai mică decât Fletcher cu un an – femeile încă îşi mai recunosc vârsta la treisprezece ani – şi cânta la vioară în orchestra şcolii ei. Ce rău îi părea că n-o ascultase pe mama lui când îl îndrumase să înveţe să cânte la pian.

*

După o luptă crâncenă, Taftul luă, în sfârşit, conducerea. Diane apăru sârguincioasă la linia de fund, interpretându-şi exerciţiile energice.

— Te-a prins rău, comentă Tom, cred că voi fi nevoit să te prezint.

— Deci chiar o cunoşti? întrebă Nat neîncrezător.

— Sigur că da, spuse Tom. Suntem invitaţi de la doi ani la aceleaşi petreceri.

— Mă întreb dacă are vreun prieten, spuse Nat.

— De unde să ştiu? De ce nu vii să stai la noi o săptămână din vacanţă şi restul să-l laşi în seama mea?

— Ai face asta?

— O să te coste.

— La ce te gândeşti?

— Să termini temele de vacanţă înainte de a ajunge acolo – aşa n-o să mă mai obosesc să verific toate faptele.

— S-a făcut, acceptă Nat.

*

Fluierul sună pentru cea de-a treia repriză şi după o serie de pase strălucite, fu rândul celor de la Hotchkiss să ajungă la linia de fund şi să preia conducerea, agăţându-se de rezultat până la sfârşitul reprizei.

— Hei, Taft, hei, Taft, ai ajuns unde ţi-e locul! cânta fals senatorul în timpul pauzei.

— A mai rămas, totuşi, o repriză, îi aminti Fletcher, în vreme ce gazda lui îi oferea binoclul.

— Te-ai hotărât cu ce echipă ţii, tinere, sau ai fost prins în mreje de Mata Hari taftistă?

Fletcher avea un aer nedumerit. Trebuia să caute numele „Mata Hari” imediat după ce ajungea în cameră.

— Probabil că locuieşte prin împrejurimi, adăugă senatorul, şi în cazul acesta, un om de-al meu nu va avea nevoie decât de două minute ca să afle tot ce vrei să ştii despre ea.

— Chiar şi adresa şi numărul de telefon? întrebă Fletcher.

— Chiar şi dacă are un prieten, veni prompt răspunsul.

— N-ar însemna să abuzaţi de funcţie?

— Chiar aşa, spuse senatorul, dar orice politician ar face atâta lucru dacă ar simţi că poate să-şi asigure două voturi la alegerile viitoare.

— Dar asta nu rezolvă problema de a o cunoaşte, atât timp cât sunt ţintuit la Farmington.

— Se poate rezolva dacă vii după Crăciun să stai la noi câteva zile şi pot aranja ca ea şi părinţii ei să asiste la vreo ceremonie la Capitoliu.

— Faceţi asta pentru mine?

— Sigur că da, dar la un moment dat, va trebui să înveţi să negociezi când ai de-a face cu un politician.

— Care-i târgul? întrebă Fletcher. Aş face orice.

— Să nu spui niciodată asta, fiule, fiindcă te plasezi imediat pe poziţia mai slabă în negociere. Totuşi, în împrejurarea asta, nu-ţi cer în schimb decât să faci în aşa fel încât Jimmy să se salte mai sus de coada clasei. Asta e partea ta din învoială.

— S-a făcut, domnule senator, acceptă băiatul, întinzându-i mâna.

— Mă bucur, i-o strânse acesta, mai ales că Jimmy pare foarte dispus să-ţi urmeze exemplul de

fruntaş.

Era prima dată când cineva sugera că Fletcher se poate situa în frunte. Până atunci, nici nu se gândise la asta. Reflectă asupra cuvintelor senatorului şi nu observă lovitura victorioasă a celor de la Taft, până când Diane nu se ridică din tribună, executând un dans ritual care, din păcate, semăna cu sărbătorirea unei victorii. În anul acela n-o să aibă o zi liberă în plus.

*

De cealaltă parte a stadionului, Nat şi Tom stăteau afară, lângă vestiare, cu o mulţime de suporteri Taft care, cu o singură excepţie, aşteptau să-şi salute eroii. Nat îşi înghionti prietenul în coaste când ieşi fata. Tom făcu repede un pas în faţă:

— Bună, Diane, începu, şi fără să aştepte replica: Vreau să-l cunoşti pe prietenul meu, Nat. De fapt adevărul e că el vroia să te cunoască.

Nat roşi, nu numai pentru că, de aproape, fata i se părea mai frumoasă decât în fotografie.

— Nat stă la Cromwell, îl ajută Tom, dar vine să stea câteva zile la noi după Crăciun, aşa că puteţi să vă cunoaşteţi mai bine atunci.

Nat nu putea fi sigur în acel moment decât că Tom era predestinat să facă o carieră în diplomaţie.

8

Nat stătea la birou, străduindu-se să se concentreze asupra recesiunii economice. Reuşi preţ de o jumătate de pagină, dar se trezi că mintea îi umblă razna. Recapitula încontinuu scurta întâlnire cu Diane. Nu durase mult, fiindcă de abia dacă fata rostise două vorbe şi venise tatăl lui, să spună că trebuia să plece.

Nat îi decupase poza din pliantul meciului şi o purta pretutindeni cu el. Începuse să-şi dorească să fi cumpărat trei pliante, fiindcă bucăţica de hârtie era tare uzată. Îl sunase pe Tom acasă, a doua zi după meci, cu pretextul de a vorbi despre căderea bursei de pe Wall Street, aruncând apoi, ca din întâmplare:

— A zis Diane ceva de mine după ce am plecat?

— Crede că eşti foarte drăguţ.

— Nimic altceva?

— Ce-ar mai fi putut să zică? N-aţi stat împreună decât două minute până să te ia tatăl tău.

— I-a plăcut de mine?

— Crede că eşti foarte drăguţ şi dacă-mi aduc bine aminte, parcă a zis ceva că semeni cu James Dean.

— Nu se poate! Zău, aşa a zis?

— Nu, n-a spus.

— Eşti un şobolan.

— Aşa e, dar un şobolan cu un număr de telefon.

— Ai telefonul ei? întrebă Nat neîncrezător.

— Te prinzi repede.

— Care e?

— Ai terminat eseul despre recesiunea economică?

— Nu chiar, dar o să fie gata în week-end, aşa că aşteaptă puţin să iau un creion.

Scrise numărul pe dosul pozei cu Diane:

— Crezi că o să se mire dacă o sun?

— O să se mire dacă n-o faci.

*

— Bună, sunt Nat Cartwright. Nu cred că-ţi mai aduci aminte de mine.

— Nu-mi aduc aminte. Cine eşti?

— Sunt tipul pe care l-ai cunoscut după meciul cu Hotchkiss şi ţi s-a părut că seamănă cu James Dean.

Nat aruncă o privire în oglindă. Nu acordase atenţie până atunci înfăţişării lui. Oare chiar semăna cu James Dean?

Mai trecură două zile de repetiţii până avu curajul să-i formeze numărul. După ce terminase eseul despre recesiune, formulase mai multe întrebări, în funcţie de cine va răspunde la telefon. Dacă va fi tatăl ei, va spune: „Bună dimineaţa, domnule, numele meu e Nat Cartwright. Pot vorbi, vă rog, cu fiica dumneavoastră?” Pentru mamă, „Bună dimineaţa, doamnă Coulter, numele meu e Nat Cartwright. Pot vorbi, vă rog, cu fiica dumneavoastră?” Dacă răspundea Diane, pregătise zece întrebări, ordonate logic. Aşeză cele trei foi de hârtie pe masă în faţa lui, trase aer în piept şi formă atent numărul. Auzi semnalul „ocupat”. Poate că vorbea cu alt băiat. Oare îl luase deja de mână, îl sărutase? Era prietenul ei cunoscut? După un sfert de oră, sună din nou. Tot ocupat. Sunase alt pretendent între timp? De data asta, aşteptă doar zece minute şi încercă din nou. Când auzi sunetul de apel, simţi că inima îi bubuie în piept şi ar fi vrut să pună jos receptorul. Se uită la listele de întrebări. Nu mai suna. Cineva răspunsese:

— Alo, zise o voce groasă şi-şi dădu seama că era Dan Coulter.

Nat scăpă jos receptorul. Zeii nu răspund la telefon şi nu-şi pregătise nicio întrebare pentru fratele Dianei. Luă repede receptorul şi-l puse în furcă.

Înainte de a suna a patra oară, îşi reciti eseul. În sfârşit, răspunse o voce de fată.

— Diane?

— Nu, sunt sora ei, Tricia, spuse fata, care părea mai mare după voce. Diane nu-i acasă acum, dar cred că într-o oră se întoarce. Cine a căutat-o?

— Nat, zise el. Vreţi să-i spuneţi că o sun peste o oră?

— Sigur, răspunse vocea.

— Mulţumesc, spuse Nat şi închise.

Nu pregătise nicio întrebare sau răspuns pentru o soră mai mare. În următoarea oră, se uită la ceas de cel puţin şaizeci de ori, dar nu formă totuşi numărul decât cu cincisprezece minute după trecerea timpului. Citise în revista *Teen:* Dacă-ţi place o fată, nu te arăta prea încântat, ai s-o îndepărtezi.

În sfârşit, telefonul fu ridicat:

— Alo, se auzi o voce mai tânără.

Nat se uită pe notiţe:

— Alo, pot vorbi cu Diane?

— Bună, Nat, eu sunt Diane. Mi-a spus Tricia că ai sunat. Ce mai faci?

„Ce mai faci” nu era prevăzut:

— Bine, reuşi să spună într-un târziu, tu ce mai faci?

— Bine şi eu, răspunse ea şi urmă o altă tăcere lungă, în timp ce Nat căuta pe foaie întrebarea potrivită.

— Săptămâna viitoare vin la Simsbury, stau la Tom câteva zile, recită el monoton.

— Grozav, replică Diane, să sperăm că o să dăm nas în nas.

În scenariul lui nu scria nimic de datul nas în nas. Încercă să citească toate întrebările în acelaşi timp.

— Mai eşti le telefon, Nat? întrebă Diane.

— Da. E vreo şansă să ne vedem cât stau la Simsbury? citi el întrebarea a noua.

— Bineînţeles, zise Diane. Mi-ar plăcea foarte mult.

— La revedere, se grăbi Nat să-i dea răspunsul numărul zece.

În restul serii, se strădui să-şi amintească în detaliu conversaţia, ba chiar o scrise, rând cu rând. Sublinie de trei ori cuvintele: „Bineînţeles. Mi-ar plăcea foarte mult”. Pentru că mai erau patru zile până urma să-l viziteze pe Tom, se întrebă dacă trebuia s-o mai sune pe Diane, să confirme întâlnirea. Căută un sfat în revista *Teen,* pentru că redactorii lor păreau să-i fi anticipat toate problemele. Nu scria nimic de un al doilea telefon, dar *Teen* sugera ca la prima întâlnire să te îmbraci sport, să fii relaxat şi să vorbeşti de câte ori ai şansa despre celelalte fete cu care ai ieşit. El nu mai ieşise niciodată cu o fată şi, mai rău, nu avea haine sport, dacă nu punea la socoteală cămaşa în carouri pe care o ascunsese în fundul dulapului chiar după ce şi-o cumpărase. Îşi verifică economiile – şapte dolari şi douăzeci de cenţi – întrebându-se dacă-i ajungeau să-şi cumpere o cămaşă nouă şi o pereche de pantaloni comozi. Ce păcat că n-avea un frate mai mare!

Îşi finisă eseul doar cu câteva ore înainte ca tatăl lui să-l ducă la Simsbury cu maşina. Pe când se îndreptau spre nord, Nat se tot întreba de ce n-o sunase pe Diane să stabilească o oră şi un loc de întâlnire. Poate plecase să stea cu un prieten, cu un iubit. Oare părinţii lui Tom se vor supăra dacă-i ruga să-l lase să dea un telefon imediat cum ajungea?

— Mamă, Doamne, făcu el când tatăl viră într-o alee lungă, depăşind un ţarc plin de cai.

Tatăl l-ar fi mustrat pentru exclamaţii, dar era şi el destul de surprins. Aleea se întindea mai mult de un kilometru până la curtea pietruită în mijlocul căreia se înălţa o magnifică vilă colonială, străjuită de vegetaţie perenă.

— Mamă, Doamne, repetă Nat, atrăgând, de data asta, mustrarea tatălui.

— Iartă-mă, tati, dar Tom n-a pomenit niciodată că stă într-un palat.

— De ce s-o facă? Pentru el e normal. Oricum, nu e prietenul tău fiindcă are casă mare şi dacă ar fi crezut că e necesar să te impresioneze, ţi-ar fi povestit de mult despre ea. Ştii cu ce se ocupă tatăl lui? Sigur nu vinde asigurări.

— Cred că e bancher.

— Tom Russell, bineînţeles. Banca Russell, înţelese tatăl, oprind în faţa casei.

Tom îi aştepta în capul scărilor.

— Bună ziua, domnule, ce mai faceţi? întrebă el, deschizând portiera din partea şoferului.

— Bine, mulţumesc, Tom, răspunse Michael Cartwright, în timp ce fiul lui cobora din maşină ţinând strâns valijoara uzată, cu iniţialele ME lângă încuietoare.

— Rămâneţi la un pahar, domnule?

— Mulţumesc, dar soţia mă aşteaptă la cină, aşa că trebuie să pornesc înapoi.

Nat îi făcu semn cu mâna, în timp ce maşina se întorcea şi relua drumul spre Cromwell. Urcând spre casă, băiatul văzu un majordom pe treapta de sus. Acesta se oferi să-i ducă bagajul, dar Nat nu-l lăsă şi-l ţinu bine cât timp urcară pe o magnifică scară circulară la etajul doi, ajungând la un dormitor de oaspeţi. Acasă la el avea un singur dormitor în plus, de mărimea unei debarale din vila lui Tom.

— Vino jos după ce despachetezi, s-o cunoşti pe mama, zise prietenul lui. Suntem la bucătărie.

Nat se aşeză pe marginea patului dublu, dureros de conştient că el nu va putea să-l invite niciodată pe Tom pe la el. Despachetatul durã cam trei minute, pentru că nu avea decât două cămăşi, o pereche de pantaloni în plus şi o cravată. Se uită destul de mult prin baie şi pe urmă începu să ţopăie pe pat. Era foarte elastic. Mai aşteptă două minute şi ieşi din cameră, coborând agale treptele scării interioare şi întrebându-se dacă va fi capabil să găsească bucătăria. Majordomul aştepta la parter şi-

l conduse pe un coridor lung, în timp ce el arunca priviri rapide camerelor prin care treceau.

— Bună, zise Tom, e bună camera?

— E grozavă, răspunse Nat, ştiind că prietenul lui nu-l întrebase din sarcasm.

— Mamă, el e Nat. E cel mai deştept băiat din clasă, afurisitul.

— Nu înjura, te rog, Tom, spuse doamna Russell. Bună, Nat, îmi pare bine să te cunosc.

— Bună seara, doamnă Russell, şi eu mă bucur să vă cunosc. Ce cămin minunat aveţi!

— Mulţumesc, Nat, şi noi am fost încântaţi că poţi să stai câteva zile la noi. Îţi dau o Cola?

— Da, vă rog.

O subretă în uniformă se duse la frigider, scoase o Cola şi-i adăugă gheaţă.

— Mulţumesc, zise el, privind cum fata se întorcea la chiuvetă să taie nişte cartofi.

Se gândi la mama lui, care tăia şi ea cartofi, acasă la ei, dar numai după ce predase la şcoală toată ziua.

— Vrei să-ţi arăt împrejurimile? se oferi Tom.

— Sună bine, zise Nat, dar aş putea să dau mai întâi un telefon?

— Nu-i nevoie, a sunat Diane.

— A sunat ea?

— Mda, a sunat de dimineaţă să întrebe la ce oră soseşti. M-a implorat să nu-ţi spun, aşa că bănuiesc că o interesezi.

— Atunci trebuie s-o sun imediat.

— Nu, ăsta-i ultimul lucru pe care trebuie să-l faci.

— Dar am spus că o sun.

— Ştiu, dar cred că ar fi bine să vizităm domeniul mai întâi.

*

Când mama lui Fletcher îl lăsă în faţa casei senatorului şi a doamnei Gates, în East Hartford,

Jimmy îl aştepta şi-i deschise uşa.

— Nu uita să i te adresezi întotdeauna domnului Gates cu „domnule senator” sau cu „domnule”.

— Da, mamă.

— Şi nu-l deranja cu prea multe întrebări.

— Nu, mamă.

— Adu-ţi aminte că o conversaţie între doi oameni trebuie să fie cincizeci la sută vorbit şi cincizeci la sută ascultat, pentru fiecare.

— Da, mamă.

— Bună ziua, doamnă Davenport, ce mai faceţi? întrebă Jimmy, deschizându-le uşa.

— Mulţumesc, bine, Jimmy, dar tu?

— Grozav. Din păcate mama şi tata participă la un eveniment şi nu sunt acasă, dar aş putea să vă ofer o ceaşcă de ceai.

— Nu, mulţumesc, trebuie să mă întorc să prezidez o şedinţă a Fondului spitalului, dar te rog să le transmiţi din partea mea toate cele bune părinţilor tăi.

Jimmy îi duse una din valize lui Fletcher la camera de oaspeţi:

— Te-am pus lângă mine, zise el, asta înseamnă că o sa împărţim baia.

Fletcher îşi puse pe pat cea de-a doua valiză şi se apucă să se uite la tablourile de pe pereţi: imagini din războiul civil, în caz că venea vreun sudist pe acolo, ca să nu uite că nordiştii câştigaseră. Jimmy îşi aduse aminte să-l întrebe pe Fletcher dacă terminase eseul despre Lincoln.

— Da, dar ai aflat telefonul Dianei?

— Am aflat ceva mai bun. Am descoperit la ce cofetărie merge aproape în fiecare după-amiază. Aşa că mă gândesc să nimerim şi noi acolo ca din întâmplare, pe la cinci, şi dacă nu reuşim nimic, tata i-a invitat mâine seară pe părinţii ei la o recepţie la Capitoliu.

— Dar ar putea să nu vină.

— Am verificat lista de oaspeţi şi au acceptat.

Fletcher îşi aminti deodată de târgul încheiat cu senatorul.

— Cât ţi-ai făcut din teme?

— Nici n-am început, recunoscu Jimmy.

— Jimmy, dacă nu iei medie de trecere în trimestrul următor, domnul Haskins o să te pună pe lista de repetenţi şi n-o să te mai pot ajuta.

— Ştiu. Ştiu şi de înţelegerea pe care ai făcut-o cu tata.

— Atunci, ca să mă ţin de cuvânt, trebuie să ne apucăm de lucru mâine la prima oră. O să începem cu câte două ore în fiecare dimineaţă.

— Să trăiţi, pocni Jimmy din călcâie. Dar înainte de ziua de mâine, poate vrei să te schimbi.

Fletcher împachetase o jumătate de duzină de cămăşi şi două perechi de pantaloni, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar trebui să poarte la prima lui întâlnire cu o fată. Tocmai voia să-i ceară sfatul prietenului lui, când Jimmy zise:

— După ce termini, vino jos în sufragerie. Baia e la capătul coridorului.

Fletcher se schimbă repede în pantalonii şi cămaşa cumpărate cu o zi înainte de la croitorul recomandat de tatăl lui. Se uită în oglindă. Nu-şi dădea seama cum arată, pentru că nu-l preocupase înfăţişarea lui până atunci. Poartă-te degajat, fii pe fază, auzise odată la radio, dar ce însemna asta? O să se gândească mai târziu. Coborând scările, auzea voci, dintre care una necunoscută.

— Îl mai ţii minte pe Fletcher, mamă, nu? zise Jimmy când prietenul lui intră în cameră.

— Da, bineînţeles. Soţul meu povesteşte în dreapta şi-n stânga ce discuţie pasionantă aţi avut amândoi la meciul cu Taft.

— E amabil că şi-o aminteşte, spuse Fletcher, fără s-o privească.

— Şi ştiu că aştepta cu nerăbdare să te revadă.

— E amabil din partea dumnealui, repetă Fletcher.

— Şi ea e sora mea mai mică, Annie, spuse Jimmy.

Annie roşi, nu numai pentru că nu-i plăcea să i se spună „sora mai mică”: prietenul lui Jimmy nu-şi mai luase ochii de la ea de când intrase în cameră.

9

— Bună seara, doamnă Coulter, mă bucur să vă cunosc, pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră, iar ea trebuie să fie Diane, dacă-mi amintesc bine.

Domnul şi doamna Coulter erau impresionaţi pentru că nu se mai întâlniseră cu senatorul până atunci şi nu numai că fiul lor înscrisese golul victoriei împotriva echipei de la Hotchkiss, dar ei erau şi republicani declaraţi.

— Diane, continuă senatorul, vreau să cunoşti pe cineva.

Harry Gates cercetă din ochi sala, căutându-l pe Fletcher, care până atunci stătuse lângă el.

— Ciudat, murmură, dar să nu pleci până nu vă fac cunoştinţă. Astfel, nu-mi respect partea mea din învoială, adăugă el fără nicio explicaţie.

— Unde a dispărut Fletcher aşa? îşi întrebă senatorul fiul, după ce familia Coulter se îndepărtă.

— Dacă o vezi pe Annie, Fletcher e în apropiere; nu s-a mai dezlipit de ea de când a venit aici. De fapt, mă gândesc să-i cumpăr o lesă de câine şi să-l strig Fletch.

— Chiar aşa? Sper că nu consideră că asta-l scuteşte de obligaţii.

— Nu, îl asigură Jimmy. De fapt, azi dimineaţă am studiat *Romeo şi Julieta* două ore şi ghici cine se crede el din piesă?

Senatorul zâmbi:

— Şi ţie ce rol ţi se potriveşte?

— Cred că Mercutio.

— Nu, zise Harry Gates, poţi să fii Mercutio numai dacă el începe să alerge după Diane.

— Nu înţeleg.

— Întreabă-l pe Fletcher. O să-ţi explice el.

*

Îi deschise Tricia, îmbrăcată pentru o partidă de tenis.

— Diane e acasă? întrebă Nat.

— Nu, s-a dus la o recepţie la Capitoliu cu părinţii mei. Se întoarce cam peste o oră. Apropo, eu sunt Tricia. Eu am vorbit cu tine la telefon. Vroiam să beau o Cola. Vrei şi tu?

— Fratele tău e acasă?

— Nu, se antrenează la sală.

— Aş bea o Cola.

Tricia îl conduse pe Nat la bucătărie şi-i arătă un taburet. El se aşeză tăcut, pe când Tricia deschidea uşa frigiderului. Aplecându-se să ia două sticle de Coca Cola, fusta scurtă i se ridică. Nat nu se putu împiedica să nu se uite la chiloţeii ei albi de tenis.

— Cam când se întorc ai tăi? o întrebă, în timp ce ea îi puse nişte gheaţă în băutură.

— N-am idee, aşa că, deocamdată, trebuie să stai cu mine.

Nat sorbi din Cola, nesigur, fiindcă avusese impresia că el şi Diane se înţeleseseră să vadă filmul *Să nu ucizi o pasăre cântătoare.*

*

— Nu ştiu ce vezi la ea, spuse Jimmy.

— Are tot ce n-ai tu, zâmbi Fletcher. E sclipitoare, drăguţă, amuzantă şi…

— Eşti sigur că vorbim despre sora mea?

— Da, şi tocmai de aceea tu eşti ăla care poartă ochelari.

— Apropo, tocmai a apărut Diane Coulter cu părinţii el. Tata vrea să ştie dacă te mai interesează.

— Nu în mod deosebit, a ajuns de la A la Z pe lista mea, aşa că, dacă vrei, eşti liber să faci tu mişcarea.

— Nu, mulţumesc, zise Jimmy, n-am nevoie de rebuturile tale. A, i-am spus lui tata despre *Romeo şi Julieta* şi i-am spus lui tata că eu mă văd în Mercutio.

— Numai dacă încep să-i fac curte surorii lui Dan Coulter, dar nu mă mai interesează persoana.

— Tot nu înţeleg.

— Îţi explic mâine dimineaţă, zise Fletcher, tocmai când apărea sora lui Jimmy cu două răcoritoare mentolate.

Annie se încruntă la fratele ei şi acesta plecă.

Cei doi adolescenţi rămaseră tăcuţi, apoi Annie îi propuse lui Fletcher să-i arate sala de întruniri a Senatului, iar el acceptă bucuros. Fata se întoarse şi porni înainte iar el o urmă la pas.

— Vezi ce văd şi eu? o întrebă Harry Gates pe soţia lui, observându-i pe cei doi tineri.

— Cu siguranţă, răspunse Martha Gates, dar nu m-aş îngrijora prea tare, fiindcă mă îndoiesc că vreunul dintre ei e capabil să-l seducă pe celălalt.

— Eu aveam aceeaşi vârstă când am încercat, după cum sunt sigur că-ţi aminteşti.

— Frază de politician. Asta e altă poveste pe care ai schimbat-o de-a lungul anilor pentru că, dacă ţin bine minte, *eu* am fost cea care te-a sedus.

*

Nat sorbea din Cola când simţi o mână pe coapsă. Roşi, dar nu o îndepărtă. Tricia îi zâmbi peste masă.

— Poţi să pui mâna pe piciorul meu, dacă vrei.

Nat se gândi că l-ar fi crezut mitocan dacă nu se supunea, aşa că întinse mâna pe sub masă şi o puse pe coapsa ei.

— Bine, aşa e mai prietenos, conchise ea.

Nat nu comentă, în timp ce mâna ei urca pe pantalonii lui proaspăt călcaţi.

— Ia-te după mine, zise fata, aşa că avansă şi el pe coapsa ei, dar se opri când ajunse la tivul fustei.

Ea nu se opri până între picioarele lui:

— Tot mai ai de urcat, îl îndemnă, desfăcându-i un nasture de la pantaloni. Sub fustă, nu deasupra, adăugă, fără nicio urmă de ironie.

El îşi strecură mâna sub fusta ei, iar ea continuă să-i desfacă nasturii pantalonilor. Băiatul ezită din nou când degetele îi ajunseră la chiloţii ei. Nu-şi amintea nicio indicaţie dată de revista *Teen* pentru o situaţie ca asta.

*

— Asta e sala Senatului, spuse Annie, privind de la galerie spre semicercul de scaune tapisate cu piele albastră.

— Impresionant, zise Fletcher.

— Tăticu spune că vei fi aici într-o zi sau poate chiar mai sus.

Fletcher nu răspunse, pentru că nu avea idee ce examene trebuie să treci ca să ajungi politician.

— L-am auzit spunându-i mamei că n-a mai cunoscut un băiat atât de inteligent ca tine.

— Ei, ştii ce se spune despre politicieni, o temperă Fletcher.

— Da, dar îmi dau seama întotdeauna dacă vrea să spună ceva cu adevărat, pentru că nu zâmbeşte, şi asta a spus-o serios.

— Unde stă tatăl tău? încercă Fletcher să schimbe subiectul.

— Ca lider al partidului majoritar, stă al treilea de la stânga pe primul rând, îi arăta ea, dar mai bine nu-ţi spun prea mult, fiindcă ştiu că vrea să-ţi arate singur Capitoliul.

Mâna ei o atinse pe a lui.

— Scuză-mă, şi-o trase el repede, crezând că fusese o greşeală.

— Nu fi prostuţ, spuse ea, luându-i din nou mâna şi ţinându-i-o.

— Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem la recepţie? Altfel o să înceapă lumea să se întrebe unde suntem.

— Cred că da, încuviinţă Annie, dar nu se mişcă. Fletcher, ai sărutat vreodată o fată?

— Nu, recunoscu el, împurpurându-se.

— Ai vrea?

— Da.

— Ai vrea să mă săruţi?

El dădu din cap şi se întoarse, iar Annie închise ochii şi-şi strânse buzele. Fletcher verifică să vadă dacă toate uşile sunt închise, apoi se apleacă şi o sărută blând pe gură. Când termină, ea deschise ochii:

— Ştii ce înseamnă un sărut franţuzesc?

— Nu, răspunse Fletcher.

— Nici eu, recunoscu Annie. Dacă afli, îmi spui şi mie?

— Da, promise Fletcher.

CARTEA A DOUA
EXODUL

10

— Candidezi la preşedinţie? întrebă Jimmy.
— Încă nu m-am hotărât, răspunse Fletcher.
— Toţi se aşteaptă să candidezi.
— Asta e o problemă.
— Şi tata ar vrea.
— Mama mea nu vrea.
— De ce nu? întrebă Jimmy.
— Crede că în ultimul an de liceu aş face mai bine să mă concentrez asupra admiterii la Universitatea Yale.
— Dar dacă eşti ales preşedinte, o să ai dosar mai bun. Mie o să-mi fie mai greu.
— Sunt sigur că tatăl tău va avea ceva de spus în privinţa asta, surâse Fletcher.
— Annie ce crede? îi ignoră Jimmy comentariul.
— Va fi alături de mine indiferent ce decizie iau.
— Atunci, probabil că eu voi fi factorul decisiv.
— La ce te gândeşti?
— Dacă speri să câştigi, va trebui să mă numeşti director de campanie.
— Asta o să-mi înrăutăţească sigur şansele.
Jimmy aruncă în prietenul lui cu o pernă.
— De fapt, dacă vrei cu adevărat să-mi garantezi victoria, prinse Fletcher perna, ar trebui să-ţi oferi serviciile celui mai puternic adversar al meu.
Conversaţia le-a fost întreruptă de intrarea în cameră a tatălui lui Jimmy.
— Îmi acorzi un moment, Fletcher? întrebă el.
— Sigur că da, domnule.
— Hai să schimbăm două vorbe la mine în birou.
Fletcher se ridică şi-l urmă pe senator. Întoarse ochii spre Jimmy, dar prietenul lui strânse din umeri. Se întreba dacă făcuse ceva greşit.
— Ia loc, zise Harry Gates, aşezându-se la birou, apoi se uită la băiat: Fletcher, fă-mi o favoare.
— Orice, domnule. Nu voi putea niciodată să vă răsplătesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

— Ai respectat înţelegerea noastră. În ultimii trei ani, Jimmy şi-a păstrat locul printre primii şi n-ar fi reuşit fără atenţia ta permanentă.

— Drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, dar…

— E purul adevăr, însă acum vreau ca fiul meu să-şi dea silinţa să intre la Yale.

— Dar cum să-l ajut, când nici de mine nu sunt sigur?

Senatorul ignoră comentariul:

— Politică, fiule.

— Nu sunt sigur că înţeleg, domnule.

— Dacă devii preşedinte al liceului din partea elevilor, aşa cum cred că se va întâmpla, primul lucru pe care-l vei avea de făcut va fi să numeşti un vicepreşedinte.

Fletcher dădu din cap.

— Şi asta, continuă senatorul, ar putea înclina balanţa în favoarea lui Jimmy, când comisia de la Yale va hotărî studenţii admişi pe ultimele locuri.

— Şi a contribuit şi la decizia mea de a candida, luată chiar acum, domnule.

— Mulţumesc, Fletcher, dar te rog să nu-i spui lui Jimmy despre conversaţia asta.

*

A doua zi de dimineaţă, imediat după ce se sculă, Fletcher intră în camera de lângă a lui şi se aşeză pe marginea patului lui Jimmy.

— Sper că ai o veste bună, mormăi acesta, fiindcă o visam pe Daisy Holingsworth.

— Dă-i înainte, îl persifla Fletcher, jumătate din sportivii liceului sunt îndrăgostiţi de ea.

— De ce m-ai sculat?

— M-am hotărât să candidez şi n-am nevoie de un şef de campanie care zace în pat dimineaţa.

— Ţi-a zis tata ceva?

— Indirect, recunoscu Fletcher. Ei, cine crezi că va fi rivalul meu principal?

— Steve Rodgers, răspunse Jimmy, fără ezitare.
— De ce Steve?
— E un tip simplu, aşa că-l vor prezenta ca pe tânărul popular în luptă cu savantul auster. Ştii, ca în cursa Kennedy împotriva lui Stevenson.
— Nu bănuiam că ştii sensul cuvântului „auster”.
— Lasă glumele, Fletcher, spuse Jimmy, rostogolindu-se jos din pat. Dacă vrei să-l baţi pe Rodgers, va trebui să fii pregătit pentru orice atac. Cred că am putea începe cu o şedinţă cu tata la micul dejun; el are întotdeauna şedinţe matinale înainte de a începe o campanie.

*

— Îşi va da cineva osteneala să candideze contra ta? întrebă Diane Coulter.
— Nimeni pe care să nu-l pot bate.
— Dar Nat Cartwright?
— Nu, pentru că e principalul favorit şi dacă l-ar alege, colegii i-ar face prea uşor pe plac; cel puţin aşa le spun susţinătorii mei la toţi.
— Şi să nu uităm cum a tratat-o pe sora mea.
— Parcă tu l-ai părăsit, nu? Nici nu ştiam că o cunoaşte pe Tricia.
— N-o cunoştea, dar asta nu l-a oprit să-i facă avansuri când a venit acasă să mă caute pe mine.
— Mai ştie cineva de asta?
— Da, fratele meu, Dan. El l-a prins în bucătărie, cu mâna sub fusta ei. Sora mea s-a plâns că nu l-a putut opri.
— Zău? Crezi că fratele tău o să mă sprijine?
— Da, dar nu poate face mare lucru de la Princeton.
— A, ba da, zise Elliot. De exemplu…

*

— Cine e rivalul meu principal? întrebă Nat.

— Ralph Elliot, cine altcineva? răspunse Tom. Şi-a început campania de la începutul trimestrului trecut.
— Dar e împotriva regulamentului.
— Nu cred că lui Elliot i-a păsat vreodată de reguli şi, cum ştie că eşti mult mai popular decât el, ne putem aştepta la o campanie murdară.
— N-am de gând să mă cobor la asta.
— Atunci va trebui să adoptăm tactica lui Kennedy.
— La ce te gândeşti?
— Să-l provoci pe Elliot la o dezbatere în deschiderea campaniei.
— N-o să accepte.
— Atunci câştigi tu. Dacă totuşi acceptă, ştergi pe jos cu el. Dacă nu, jucăm cartea cu „S-a dat bătut”.
— Şi cum lansez provocarea?
— Trimite-i o scrisoare şi eu afişez o copie a ei la panoul liceului.
— Dar n-ai voie să afişezi nimic fără permisiunea directorului.
— Până va fi dată jos, majoritatea elevilor o vor fi citit, iar ceilalţi vor dori să afle ce scria acolo.
— Iar eu voi fi descalificat.
— Nu atâta vreme cât directorul se teme că ar putea câştiga Elliot.

*

— Eu am pierdut prima campanie, spuse senatorul Gates la auzul veştilor lui Fletcher, aşa că hai să ne asigurăm că tu n-o să-mi repeţi greşelile. Pentru început, cine e directorul tău de campanie?
— Jimmy, bineînţeles.
— Fără „bineînţeles”; alege pe cineva despre care eşti convins că poate face treaba asta, chiar dacă nu-ţi e prieten apropiat.
— Sunt convins că poate face asta, spuse Fletcher.

— Bun. Jimmy, nu-l vei ajuta cu nimic pe candidat – era prima dată când Fletcher se gândea la el ca la „un candidat” – dacă nu vei fi deschis şi sincer cu el, oricât de neplăcut te-ai simţi.

Jimmy dădu din cap.

— Cine e principalul tău adversar?

— Steve Rodgers.

— Ce ştim despre el?

— Un tip destul de drăguţ, dar fără prea multă glagorie, zise Jimmy.

— Are doar un chip arătos, completă Fletcher.

— Şi mai multe goluri date pentru liceu în sezonul trecut, dacă-mi amintesc bine, adăugă senatorul. Deci, dacă ştim cine e duşmanul, să vedem ce prieteni avem. La început, trebuie să alegi un cerc de apropiaţi: şase, cel mult opt. Le trebuie doar două calităţi: energie şi loialitate – dacă mai au şi creier, e un avantaj. Cât durează campania?

— Puţin mai mult de o săptămână. Şcoala începe luni la ora nouă şi votul are loc marţea din săptămâna următoare, dimineaţa.

— Nu gândi în săptămâni, recomandă senatorul, gândeşte-te în ore, 192, pentru că va conta fiecare oră.

Jimmy începu să-şi ia notiţe.

— Cine are drept de vot? continuă senatorul.

— Toţi elevii.

— Atunci stai cu băieţii mai mici la fel de mult ca şi cu cei din promoţia ta. Vor fi flataţi că le acorzi atât interes. Jimmy, fă rost de lista cu votanţii, la zi, ca să-i poţi contacta pe toţi înainte de ziua alegerilor. Şi nu uita, băieţii nu vor vota pentru ultima persoană care stă de vorbă cu ei.

— Sunt 380 de elevi, desfăşură Jimmy o listă lungă, i-am marcat cu roşu pe cei pe care îi cunoaştem, cu albastru pe cei care cred că vor vota cu Fletcher, cu galben pe cei din primul an şi pe ceilalţi i-am lăsat nemarcaţi.

— Lasă nemarcat tot ce e nesigur, îl sfătui senatorul, şi nu uita de fraţii mai mici.

— Fraţii mai mici? întrebă Fletcher.

— I-am marcat cu verde, spuse Jimmy. Fraţii mai mici ai suporterilor noştri vor fi agenţi. Nu vor avea decât să strângă voturile din clasele lor şi să le raporteze fraţilor mai mari.

Fletcher îl privi cu admiraţie.

— Nu ştiu dacă n-ar trebui să candidezi tu. Eşti politician înnăscut.

— Nu, eu sunt şef de campanie înnăscut, îl corectă Jimmy, tu trebuie să fii preşedinte.

Deşi era de acord cu fiul lui, senatorul nu-şi exprimă opinia.

*

În prima zi a trimestrului, la şase şi jumătate, Nat şi Tom stăteau singuri în parcarea liceului. Primul automobil care apăru era al directorului.

— Bună dimineaţa, Cartwright, mârâi acesta, coborând din maşină. După entuziasmul tău la o oră atât de matinală, trebuie să presupun că vei candida la alegerile elevilor?

— Da, domnule director.

— Excelent. Şi cine e contracandidatul tău?

— Ralph Elliot.

Directorul se încruntă:

— Atunci va fi o luptă straşnică, fiindcă Elliot nu se va lăsa dat la o parte atât de uşor.

— Adevărat, admise Tom, în timp ce directorul se îndrepta spre biroul lui, lăsându-i să întâmpine a doua maşină.

Ocupantul se dovedi a fi un boboc speriat, care fugi când se apropiară de el; mai rău, a treia maşină era plină de suporteri de-ai lui Elliot, care se răspândiră repede prin parcare, dovedind că fuseseră bine instruiţi.

— La naiba! exclamă Tom, prima noastră şedinţă e în pauza de la ora zece, dar cred că Elliot şi-a reunit echipa din vacanţă.

— Nu te necăji, spuse Nat, adună-i pe oamenii noştri când apar şi pune-i la treabă imediat.

Când coborâră şi ultimii pasageri, Nat răspunsese la aproape o sută de întrebări şi dăduse mâna cu peste trei sute de băieţi, dar pentru el nu era clar decât un lucru: Elliot promitea orice i-ar fi asigurat voturi.

— N-ar trebui să le spunem tuturor ce balon de gogoşi e Elliot?

— Ce-ai de gând? întrebă Nat.

— Să spunem cum îi păcăleşte pe boboci să nu-şi ia alocaţiile.

— Nu există nicio dovadă.

— Numai plângeri cu grămada.

— Dacă sunt aşa de multe, o să ştie unde să pună degetul, nu? zise Nat. În orice caz, nu vreau să fac o campanie de felul ăsta. Aş prefera să presupun că votanţii pot să hotărască singuri în cine au încredere.

— Ce idee genială! comentă Tom.

— Ei, cel puţin directorul a spus clar că nu vrea ca Elliot să fie preşedinte.

— Nu cred că ar trebui să spunem asta, spuse Tom. S-ar putea ca Elliot să mai capete nişte voturi în plus.

*

— Cum crezi că stau lucrurile? întrebă Fletcher, pe când se plimbau în jurul lacului.

— Nu sunt sigur, spuse Jimmy. Mulţi din clasele mari le spun ambilor candidaţi că-i vor vota, doar ca să fie siguri că nu ratează tabăra câştigătorului. Fii mulţumit că nu se votează sâmbătă seara.

— De ce? întrebă Fletcher.

— Fiindcă sâmbătă după-amiază jucăm cu Kent şi dacă Steve Rodgers înscrie golul victoriei, putem să ne luăm adio de la şansele de a fi ales tu preşedinte. Păcat că jucăm acasă. Dacă ai fi fost cu un an mai mic sau mai mare, am fi jucat în

deplasare şi impactul ar fi fost neglijabil. Dar aşa, toţi votanţii vor fi în tribune, deci roagă-te să pierdem sau măcar să facă Rodgers un meci prost.

Sâmbătă pe la ora două, Fletcher stătea în tribune, pregătit să îndure cele mai lungi reprize de baseball din viaţa lui. Dar nici măcar el nu şi-ar fi putut imagina deznodământul.

*

— Afurisitul, cum a reuşit să pună asta la cale? mârâi Nat.

— Prin mită şi corupţie, pariez, zise Tom. Elliot a fost întotdeauna un jucător util, dar nu destul de bun pentru echipa liceului.

— Crezi că vor să-l bage în joc?

— De ce nu? Cei de la St. George bagă deseori în teren extreme slabe, aşa că pot să-l lase în joc şi pe Elliot câteva minute, cât sunt siguri că nu afectează rezultatul. Şi pe urmă o să alerge tot meciul pe lângă bancă, făcând cu mâna votanţilor, iar noi n-o să putem decât să ne uităm la el din tribună.

— Atunci hai să ne asigurăm că oamenii noştri sunt pe poziţii la ieşirea de la stadion înainte de sfârşitul meciului şi nu lăsa pe nimeni să ne vadă pancartele până sâmbătă după-amiază, ca să nu-şi facă şi Elliot unele asemănătoare.

— Înveţi repede, spuse Tom.

— Când îl ai ca adversar pe Elliot, nu prea ai de ales.

*

— Nu-mi dau seama cum va afecta asta votul, spuse Jimmy, în timp ce fugeau amândoi spre ieşire să se întâlnească acolo cu restul echipei. Măcar Steve Rodgers nu mai poate da mâna cu cei care pleacă de pe stadion.

— Mă întreb cât va sta în spital, zise Fletcher.

— N-avem nevoie decât de trei zile, glumi Jimmy, făcându-l să râdă.

Fletcher fu încântat să-şi vadă ajutoarele pe poziţii şi să-i audă pe mai mulţi colegi asigurându-l de sprijinul lor, deşi cursa era strânsă. Nu se mişcă de la ieşirea principală, strângându-le mâna tuturor băieţilor de peste paisprezece ani şi de sub nouăsprezece, inclusiv unora care probabil nici nu învăţau la liceul lui. El şi Jimmy rămaseră pe loc până când stadionul se goli de spectatori.

Mergând spre camerele lor, Jimmy comentă că nu se aşteptase la meci nul sau la faptul că Rodgers va fi dus la spital înainte de finalul primei reprize.

— Dacă s-ar vota în seara asta, ar câştiga din compasiune. Dacă nu-l mai vede nimeni până marţi la nouă, tu o să fii preşedinte.

— Nu contează capacitatea unuia sau altuia de a conduce?

— Bineînţeles că nu, prostule, spuse Jimmy. Asta e politica.

*

Când ajunse Nat la meci, tribunele erau pline de afişele lui electorale, iar suporterii lui Elliot nu puteau decât să strige pentru a-şi susţine candidatul.

Nat şi Tom nu-şi puteau ascunde zâmbetul, aşezându-se la galerie. Când cei de la St. George punctară, zâmbetele lor se accentuară. Nat nu voia ca cei de la Taft să piardă, dar niciun antrenor n-ar fi riscat să-l bage pe Elliot pe teren când echipa lor era condusă. Şi asta se întâmplă până în ultima repriză.

Nat le strânse mâinile tuturor la ieşirea de la stadion, dar ştia că victoria de ultim moment a celor de la Taft împotriva liceului St. George nu-i servea cauza, deşi Elliot nu putuse decât să alerge pe marginea terenului până la plecarea tuturor spectatorilor.

— Fii mulţumit că n-a apucat să joace, spuse Tom.

*

Duminică dimineaţa, Fletcher a fost invitat să citească predica la capela liceului, fapt ce dovedea clar în ce parte se îndreptau preferinţele directorului. În timpul prânzului, el şi Jimmy discutară cu toţi băieţii despre calitatea mâncării. „Câştigaţi sigur voturi”, îi asigurase senatorul, „chiar dacă nu puteţi schimba nimic”. În seara aceea se duseră la culcare frânţi de oboseală. Jimmy potrivi ceasul să sune la cinci şi jumătate.

Fletcher mormăi.

— O lovitură de maestru, constată Jimmy a doua zi de dimineaţă, când se aflau în faţa clădirii liceului, întâmpinându-şi colegii care veneau la ore.

— Strălucit, recunoscu Fletcher.

— Mi-e teamă că da, întări Jimmy. Nu pot să mă plâng, fiindcă în aceeaşi situaţie, ţi-aş fi recomandat să faci exact la fel.

Se uitau lung amândoi la Steve Rodgers, care stătea în cârje la intrarea coridorului, lăsându-i pe băieţi să se semneze pe piciorul lui strâns în ghips.

— O lovitură de maestru, repetă Jimmy. Dă un nou sens votului de simpatie. Poate ar trebui să lansăm întrebarea: vreţi un preşedinte infirm?

— Unul dintre cei mai mari preşedinţi din istoria ţării a fost infirm, îi reaminti Fletcher.

— Atunci nu-ţi mai rămâne de făcut decât un singur lucru, conchise Jimmy. Să-ţi petreci următoarele douăzeci şi patru de ore într-un cărucior de invalid.

*

În week-end-ul final, oamenii lui Nat se străduiau să creeze impresia de siguranţă, deşi erau conştienţi că se ducea o luptă strânsă. Ambii candidaţi afişară

un chip zâmbitor până luni seara, când ceasul liceului bătu ora şase.

— Hai la mine în cameră, spuse Tom, să povestim despre moartea regilor.

— Cât mai trist, aprobă Nat.

Echipa se înghesui în cămăruţa lui Tom, glumind pe seama rolului jucat de fiecare în campanie şi râzând de bancuri proaste pentru a-şi ascunde nerăbdarea.

O bătaie puternică în uşă le întrerupse exuberanţa.

— Intră, strigă Tom.

Când văzură cine se afla în prag, se ridicară toţi în picioare:

— Bună seara, domnule Anderson, spuse Nat.

— Bună seara, Cartwright, răspunse formal directorul. Fiind cadrul didactic desemnat să supervizeze alegerile elevilor, trebuie să te informez că, datorită rezultatelor asemănătoare, voi solicita renumărarea voturilor. Şedinţa se va relua mâine dimineaţă la ora opt.

— Mulţumesc, domnule director, spuse Nat, în lipsă de altă replică.

A doua zi dimineaţa, toţi băieţii aşteptau în sala de festivităţi şi se ridicară imediat în picioare la intrarea directorului. Nat încerca să citească rezultatul pe chipul profesorului, dar până şi un japonez ar fi fost mulţumit de expresia de nepătruns a domnului Anderson.

Acesta urcă pe podium şi-i invită pe elevi să se aşeze. Era o linişte neobişnuită pentru asemenea adunări.

— Trebuie să vă spun, începu directorul, că acesta a fost rezultatul cel mai strâns din istoria de şaptezeci şi cinci de ani a instituţiei noastre.

Nat simţea că-i transpiră palmele şi încerca să rămână calm.

— Voturile pentru preşedinţia elevilor s-au împărţit în 178 pentru Cartwright şi 181 pentru Elliot.

O jumătate dintre băieţi ovaţionară, în timp ce restul stăteau tăcuţi. Nat se ridică, merse la Elliot şi-i întinse mâna.

Noul preşedinte îl ignoră.

*

Deşi toată lumea ştia că rezultatele nu vor fi anunţate până la ora nouă, sala era plină cu mult înainte de intrarea directorului.

Fletcher stătea în ultimul rând, cu capul plecat; în schimb, Jimmy privea drept înainte.

— Ar fi trebuit să mă trezesc mai devreme în fiecare dimineaţă, îşi reproşa Fletcher.

— Ar fi trebuit să-ţi rup piciorul, răspunse Jimmy.

Directorul parcurse spaţiul dintre rândurile de scaune însoţit de capelan, de parcă ar fi dorit să marcheze faptul că şi Dumnezeu era implicat în soarta alegerilor şcolare de la Hotchkiss. Ajunse pe podium şi-şi drese vocea:

— Rezultatul alegerilor pentru senatul elevilor este Fletcher Davenport, 207 voturi şi Steve Rodgers, 173 voturi. Prin urmare, îl declar pe Fletcher Davenport preşedinte al elevilor.

Fletcher se duse imediat să dea mâna cu Steve, care zâmbi, părând uşurat. Întorcându-se, tânărul îl văzu pe Harry Gates la intrare. Senatorul se înclină respectuos în faţa noului preşedinte:

— Nu uiţi niciodată prima victorie în alegeri, spuse el.

Amândoi îl ignorau pe Jimmy, care ţopăia de bucurie, incapabil să se stăpânească.

— Cred că ştiţi cine va fi vicepreşedinte, domnule senator, spuse Fletcher.

11

Mama lui Nat părea una dintre puţinele persoane care nu erau dezamăgite de faptul că el nu devenise preşedinte. Considera că fiul ei va avea astfel mai mult timp pentru învăţat. Dar dacă ar fi văzut cât de important era acest capitol în viaţa fiului ei, Susan Cartwright n-ar mai fi fost îngrijorată. Nici măcar Tom nu-l mai putea ţine departe de cărţi decât pentru un interval scurt, de obicei cât dura cursa zilnică de cinci mile pe care o alerga Nat. Şi nici când stabili un nou record naţional şcolar, tânărul nu rupse decât două ore ca să sărbătorească.

Ajunul Crăciunului, Crăciunul, Ajunul Anului Nou – toate erau la fel. Nat rămânea în camera lui, adâncit în studiu. Mama lui spera acum că se va odihni puţin în timpul unui week-end prelungit pe care Nat urma să-l petreacă la Simsbury, cu Tom. Aşa se întâmplă, fiul ei îşi scurtă programul de învăţat la patru ore zilnic, două dimineaţa şi două după-amiaza. Tom era recunoscător că rutina asta îl includea şi pe el, dar refuzase să-şi însoţească prietenul în alergarea zilnică. Pe Nat îl amuza faptul că putea să-şi facă traseul, fără a ieşi de pe domeniul familiei lui Tom.

— Una dintre multele tale iubite? îl întrebă el pe Tom într-o dimineaţă, observând că acesta desfăcea plicul unei scrisori.

— Aş vrea eu, spuse Tom. Nu, e de la domnul Thompson, mă întreabă dacă vreau un rol în *A douăsprezecea noapte.*

— Şi?

— Nu. E mai mult lumea ta decât a mea. Eu sunt tipul de producător, nu de actor.

— M-aş fi înscris la un rol dacă eram sigur de înscrierea la Yale, dar nu mi-am terminat nici măcar studiul independent.

— Eu nici nu l-am început, recunoscu Tom.

— Ce materie ţi-ai ales din cele cinci?

— Controlul asupra cursului inferior al fluviului Mississippi în timpul Războiului Civil. Tu?

— Clarence Darrow şi influenţa lui asupra mişcării sindicale.

— Mda, l-am luat în calcul pe domnul Darrow, dar nu eram sigur că voi scoate cinci mii de cuvinte pe subiectul ăsta. Sunt sigur că tu ai scris deja zece mii.

— Nu, dar aproape am terminat prima formă şi ar trebui să fiu gata când mergem la şcoală, în ianuarie.

— Termenul fixat de Yale e în februarie; chiar că ar trebui să te mai gândeşti la rolul în piesa liceului. Citeşte măcar pentru probe. Doar nu trebuie să joci un rol mare.

Nat se gândi la sugestia prietenului lui, întinzând unt pe o felie de pâine prăjită. Tom avea dreptate, dar simţea că o astfel de activitate l-ar distrage de la bătălia pentru câştigarea unei burse. Aruncă o privire pe fereastră, asupra hectarelor de pământ din faţa casei, întrebându-se cum era să ai părinţi care nu trebuie să fie îngrijoraţi pentru taxele şcolare şi banii de buzunar şi dacă o să-şi găsească vreo slujbă în vacanţa de vară.

*

— Vrei să citeşti un rol anume, Nat? îl întrebă domnul Thompson, cu ochii ridicaţi spre băiatul de un metru nouăzeci, cu o claie de păr negru şi pantaloni puţin mai scurţi decât i-ar fi trebuit.

— Antonio, poate Orsino, răspunse Nat.

— Eşti un Orsino natural, spuse profesorul, dar pentru rolul ăsta mă gândeam la prietenul tău, Tom Russell.

— Nu prea semăn cu Malvolio, râse Nat.

— Nu, pe Elliot l-aş alege pentru Malvolio, zâmbi acru domnul Thompson.

Ca şi alţi profesori de la Taft, şi el şi-ar fi dorit ca Nat să devină preşedintele elevilor.

— Din păcate, el nu e disponibil, continuă el, dar tu te potriveşti cel mai bine cu rolul lui Sebastian.

Nat ar fi vrut să protesteze, deşi în sinea lui recunoştea că rolul i se păruse o provocare bună când citise piesa. Totuşi, erau atâtea replici de învăţat, încât i-ar fi luat ore întregi de muncă, plus altele risipite la repetiţie. Domnul Thompson îi simţi reţinerea.

— Cred că a sosit vremea pentru o mică mituială, Nat.

— Mituială, domnule profesor?

— Da, băiatule. Vezi tu, directorul de înscrieri de la Yale e un vechi prieten de-al meu. Am studiat amândoi limbile clasice la Princeton şi în fiecare vară mă vizitează şi stă o săptămână. O să-l invit în săptămâna când se joacă piesa, asta dacă te simţi capabil să-l joci pe Sebastian.

Nat nu răspunse.

— A, văd că mita nu e destul pentru cineva cu standardele tale morale, aşa că va trebui să recurg la corupţie.

— Corupţie? repetă Nat.

— Da, Nat, corupţie. Vei fi observat că în piesă sunt trei roluri feminine, frumoasa Olivia, geamăna ta, Viola şi buna Maria, fără să mai socotim dublurile şi cameristele şi să nu uităm, că toate se îndrăgostesc de Sebastian.

Nat tăcea în continuare.

— Şi, continuă domnul Thompson, scoţând asul din mânecă, omologul meu de la liceul domnişoarei Porter mi-a sugerat să iau un băiat cu mine sâmbătă ca să citească rolurile masculine, în timp ce ne hotărâm ce fete alegem. Aha, urmă el după o mică pauză, văd că acum ţi-am câştigat atenţia.

*

— Crezi că e posibil să fii toată viaţa îndrăgostit de aceeaşi persoană? întrebă Annie.

— Dacă ai norocul să întâlneşti persoana potrivită, de ce nu?
— Bănuiesc că la toamnă, când vei merge la Yale, vei fi înconjurat de atâtea tinere sclipitoare şi frumoase, încât eu voi păli în comparaţie cu ele.
— Nicio şansă, o linişti Fletcher, aşezându-se lângă ea pe canapea şi luând-o pe după umeri. Şi oricum, vor descoperi repede că iubesc pe cineva şi când vei fi şi tu la Vasar, vor înţelege şi de ce.
— Dar asta va fi după un an, spuse Annie, şi până atunci…
— Şşş… N-ai observat că toţi băieţii care te văd mă invidiază imediat?
— Nu, răspunse ea cu sinceritate.
Fletcher se întoarse s-o privească pe fata de care se îndrăgostise când ea avea pieptul plat şi aparat dentar. Dar nici atunci nu putuse rezista la zâmbetul ei, la părul negru moştenit de la o bunică irlandeză şi la ochii de un albastru oţelit, amintind de ramura suedeză a familiei. Acum, după patru ani, fetiţa de atunci câştigase o siluetă graţioasă şi picioare avantajate de noua modă a fustelor mini. Annie îi puse o mână pe coapsă:
— Eşti conştient că jumătate din fetele din clasa mea nu mai sunt virgine?
— Aşa zice şi Jimmy, mărturisi el.
— Cum le ştie el pe toate, spuse Annie. Luna viitoare împlinesc şaptesprezece ani şi tu n-ai sugerat nici măcar o dată…
— M-am gândit la asta de multe ori, bineînţeles, zise Fletcher, în timp ce ea se mişca astfel ca mâna lui să-i atingă pieptul, dar când se va întâmpla, vreau să fie bine pentru amândoi şi să nu avem niciun regret.
Annie îşi cuibări capul pe umărul lui:
— Eu nu voi regreta nimic, îl atinse ea din nou.
El o luă în braţe:
— Când se întorc părinţii tăi?
— Pe la miezul nopţii. Sunt la una din nesfârşitele întruniri la care politicienii trebuie să

participe.

Fletcher o privi nemişcat în timp ce Annie îşi descheia bluza. După ultimul nasture, o lăsă să alunece pe podea:

— Cred că e rândul tău.

Fletcher îşi scoase repede cămaşa şi o lăsă să cadă. Annie se ridică în faţa lui, amuzată de puterea pe care părea s-o aibă deodată asupra prietenului ei. Îşi trase încet fermoarul fustei, aşa cum o văzuse făcând pe Julie Christie în filmul *Darling.* Ca şi domnişoara Christie, nu se obosise să poarte jupon.

— Rândul tău, cred, repetă ea.

Dumnezeule, se gândi Fletcher, nu îndrăznesc să-mi dau jos pantalonii. Îşi scoase, în schimb, pantofii şi ciorapii.

— Trişezi, spuse Annie, care-şi scosese pantofii înainte ca Fletcher să bănuiască la ce se gândea.

El îşi dezbrăcă fără voioşie pantalonii şi ea izbucni în râs. Fletcher roşi, văzându-i privirea.

— E bine să ştiu că pot să te aduc în starea asta, spuse Annie.

*

— Îţi e chiar imposibil să te concentrezi asupra cuvintelor, Nat? întrebă domnul Thompson cu un sarcasm nedisimulat. Ia-o de la: *Dar iată, vine doamna.*

Chiar şi în uniformă, Rebecca se evidenţia faţă de celelalte fete sosite pentru probe. Fata înaltă şi zveltă, cu părul blond vălurindu-i pe umeri, avea o stăpânire de sine care-l captiva pe Nat şi un zâmbet căruia-i răspunse imediat. Ea zâmbi din nou, dar el întoarse capul. Nu ştia decât numele ei.

— *Ce e un nume…* începu.

— Ai greşit replica, Nat, ia-o de la capăt.

Rebecca Armitage îl privea pe Nat căutându-şi cuvintele: *Dar iată, vine doamna…* Era surprinsă pentru că-l ascultase mai devreme, stând mai în spate în sală, şi i se păruse foarte sigur pe el. Se uită

la rolul ei şi citi: *Nu osândi această grabă. De ai gând bun, vino acum cu mine şi cu Sfinţia sa în capela de-alături: acolo în faţa lui şi sub acoperişul lăcaşului hărăzit Domnului, jură-mi întreaga ta credinţă, pentru ca sufletu-mi gelos şi şovăielnic să-şi găsească liniştea. Preotul ne va ascunde legătura atât cât vei dori şi poate nunta ne-om serba-o în ziua naşterii mele. Ce răspuns îmi dai?*

Nat nu răspunse nimic.

— Nu participi şi tu, Nat? îl ironiză domnul Thompson. Ca să mai spună şi Rebecca măcar câteva propoziţii. Admit că o privire plină de adoraţie e foarte de efect şi unii ar putea crede că face parte din rol, dar nu jucăm o pantomimă. Vreo câţiva spectatori poate chiar o să vină ca să asculte cuvintele familiare ale domnului Shakespeare.

— Da, domnule profesor. Îmi cer scuze, spuse Nat şi citi: *Voi merge cu acest bun preot şi cu domnia ta şi jurându-ţi credinţă, voi rămâne pe veci credincios celor spuse.*

— *Atunci porneşte, bunule părinte, şi fie ca cerurile la fapta-ne să ia aminte.*

— Mulţumesc, domnişoară Armitage, nu cred că mai e nevoie să ascultăm.

— Dar a fost minunată, spuse Nat.

— A, deci poţi rosti o replică de la început până la sfârşit, făcu domnul Thompson. E o uşurare să descoperim asta la finalul piesei, dar nu ştiam că ai de gând să fii şi regizor şi protagonistul rolului principal. Oricum, Nat, cred că deja m-am hotărât asupra celei care o va juca pe mândra Olivia.

Nat se uită după Rebecca:

— Dar Viola? insistă el.

— Nu, dacă am înţeles bine intriga, Viola e sora ta geamănă şi din fericire sau din nefericire, Rebecca nu seamănă deloc cu tine.

— Atunci Maria, ar fi o Maria minunată.

— Sunt sigur de asta, dar Rebecca e mult prea înaltă pentru rol.

— V-aţi gândit să-l treceţi pe Feste pentru o partitură feminină?

— Nu, ca să fiu cinstit, Nat, nu m-am gândit, asta şi pentru că nu am timp să rescriu scenariul.

Nat nu observă că Rebecca se ascunsese după un stâlp al sălii, încercând să-şi mascheze jena, în timp ce el gafa în continuare:

— Dar camerista Oliviei?

— Ce-i cu ea?

— Rebecca ar fi o cameristă minunată.

— Sunt convins, dar nu poate s-o joace în acelaşi timp şi pe Olivia şi să fie şi camerista ei. Cei din public ar putea să observe.

Nat deschise gura şi-o închise la loc.

— A, în sfârşit tăcere, dar am convingerea că vei rescrie piesa peste noapte, ca să te asiguri că Olivia are cu Sebastian nişte scene noi, la care domnul Shakespeare nici nu s-a gândit.

Nat auzi un chicotit după stâlp.

— Mai ai pe cineva în vedere pentru cameristă, Nat, sau pot să continuu distribuţia?

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Nat. Scuze.

Domnul Thompson sări sus pe scenă, îi zâmbi şi-i şopti confidenţial:

— Dacă aveai de gând s-o faci pe inabordabilul, cred că ai ratat ocazia. Te-ai arătat mai abordabil decât o puicuţă dintr-un cazinou din Las Vegas. Şi sunt sigur că te-ar interesa să ştii că anul viitor jucăm *Îmblânzirea scorpiei,* o piesă care mi se pare mai potrivită pentru ce te aşteaptă. Dacă te năşteai mai târziu cu un an, ce diferită ar fi fost viaţa ta! Oricum, succes cu domnişoara Armitage.

*

— Băiatul trebuie exmatriculat, spuse domnul Fleming. Nicio altă sancţiune nu e suficientă.

— Dar, domnule profesor, interveni Fletcher, Pearson are doar cincisprezece ani şi i-a cerut scuze imediat doamnei Appleyard.

— Era de aşteptat s-o facă, zise capelanul, care tăcuse până atunci.

— Şi oricum, continuă directorul, ridicându-se, vă puteţi imagina cum ar afecta disciplina şcolară aflarea faptului că poţi scăpa după ce ai insultat-o pe soţia unui pedagog?

— Şi din cauza cuvântului „cotoroanţo” tot viitorul lui se va strica?

— E urmarea proastelor maniere, spuse directorul, şi în felul acesta, ne asigurăm că va trage învăţămintele necesare.

— Ce învăţăminte? se aventură Fletcher. Că în viaţă nu-ţi poţi permite nicio greşeală sau că nu trebuie să insulţi oamenii?

— De ce-l aperi atât de vehement?

— În prima dumneavoastră luare de cuvânt, domnule director, v-am auzit spunând că e un act de laşitate să nu te ridici împotriva unei nedreptăţi.

Domnul Fleming îi aruncă o privire capelanului, care nu comentă. Îşi amintea bine discursul, pentru că era acelaşi pentru toţi elevii noi la liceu, an de an.

— Îmi permiteţi să vă adresez o întrebare impertinentă? se întoarse Fletcher spre capelan.

— Da, spuse dr. Wade, uşor defensiv.

— Aţi simţit vreodată impulsul de a o insulta pe doamna Appleyard? Eu da, de mai multe ori.

— Dar asta e cheia, Fletcher, te-ai abţinut. Pearson, nu, şi prin urmare trebuie sancţionat.

— Dacă sancţiunea este exmatricularea, domnule director, trebuie să demisionez de la preşedinţia elevilor, pentru că Biblia ne învaţă că gândul este la fel de păcătos ca şi fapta.

Cei doi bărbaţi îl măsurară neîncrezători din priviri:

— Dar cum aşa, Fletcher? Îţi dai seama, desigur, că dacă demisionezi, şansele tale de a fi admis la Yale ar putea fi micşorate.

— O persoană afectată de aceste interese nu merită un loc la Yale.

Dascălii erau atât de uluiţi încât nu mai aveau cuvinte.

— Nu eşti cam radical, Fletcher? întrebă până la urmă capelanul.

— Nu, dacă ne gândim la cel implicat, dr. Wade, şi n-am de gând să privesc liniştit cum un elev este sacrificat de dragul unei femei care se distrează provocând nişte puberi.

— Şi ţi-ai da demisia ca să-ţi dovedeşti dreptatea? întrebă directorul.

— Să n-o fac ar însemna să mă port aşa cum a procedat generaţia dumneavoastră în vremea lui McCarthy.

Urmă o altă tăcere consternată, apoi capelanul întrebă încet:

— Băiatul i-a cerut scuze personal doamnei Appleyard?

— Da, domnule, şi i-a trimis şi o scrisoare, răspunse Fletcher.

— Atunci ar fi mai bine să fie supus unei perioade de probă până la sfârşitul trimestrului, sugeră directorul, schimbând o privire rapidă cu dr. Wade.

— Şi privarea de toate privilegiile, inclusiv plecarea în weekend, până când se va hotărî altfel, adăugă acesta.

— Ţi se pare un compromis bun, Fletcher? îl întrebă directorul pe băiat şi fu rândul acestuia să tacă.

Interveni şi capelanul:

— Va trebui să înveţi să faci compromisuri în viaţă dacă vrei să fii un politician de succes, Fletcher.

— Vă accept judecata, dr. Wade, spuse Fletcher după un mic răgaz, şi vă mulţumesc pentru indulgenţă, domnule director.

— Mulţumim, Fletcher, zise domnul Fleming şi preşedintele elevilor se ridică de pe scaun şi părăsi biroul.

— Înţelepciunea, curajul şi principiile sunt rare şi la un adult, rosti încet directorul, dar când le vezi la un copil…

*

— Atunci care e explicaţia dumitale, domnule Cartwright? întrebă preşedintele comisiei de admitere de la Yale.

— Nu am o explicaţie, domnule profesor, recunoscu Nat. Trebuie să fie o coincidenţă.

— Chiar că e o coincidenţă, spuse secretarul ştiinţific; lucrarea dumitale despre Clarence Darrow este în mare parte aceeaşi cu a unui alt elev din clasa dumitale.

— Şi care e explicaţia lui?

— Deoarece ne-a prezentat studiul lui independent cu o săptămână înaintea dumitale şi era scris de mână, nu dactilografiat, n-am considerat necesar să-i cerem explicaţii.

— Nu cumva numele lui e Ralph Elliot? întrebă Nat.

Membrii comisiei tăcură.

— Cum a reuşit? întrebă Tom mai târziu, când Nat se întoarse la Taft.

— Trebuie s-o fi copiat cuvânt cu cuvânt când eram noi la liceul fetelor şi repetam *A douăsprezecea noapte.*

— Dar tot trebuia să scoată lucrarea din cameră.

— Asta nu era prea greu, spuse Nat. Dacă nu era la mine pe birou, o găsea în calculator, în fişierul Yale.

— Totuşi, şi-a asumat un mare risc intrând în cameră în absenţa ta.

— Ca preşedinte al elevilor, are dreptul să umble peste tot şi să nu-l întrebe nimeni nimic. Avea destul timp să copieze lucrarea şi s-o aducă înapoi în aceeaşi seară, fără să se prindă nimeni.

— Deci până la urmă ce-a hotărât comisia?

— Mulţumită intervenţiei directorului, cei de la Yale mi-au acceptat înscrierea de anul viitor.

— Aşa că Elliot iese iar basma curată.

— Nu, zise imediat Nat. Cred că directorul şi-a dat seama ce s-a întâmplat, fiindcă nici pe el nu l-au înscris.

— Dar asta nu face decât să amâne cu un an problema.

— Din fericire, nu, zâmbi în sfârşit Nat. Domnul Thompson s-a hotărât să intre în joc şi l-a sunat pe secretarul de la admitere, după care s-a hotărât că Elliot nu va mai fi acceptat.

— Bun băiat, Thomo, zise Tom. Şi ce ai de gând să faci în anul vacant? Intri în Corpul de Pace?

— Nu, voi face un an la Universitatea din Connecticut.

— De ce acolo? se miră Tom. Puteai…

— Pentru că a fost prima alegere a Rebeccăi.

12

Rectorul Universităţii Yale îi privi pe cei o mie de studenţi din anul întâi. În răstimp de un an, o parte dintre ei nu vor face faţă programului dur de studiu şi se vor muta la alte universităţi sau pur şi simplu vor abandona ideea de a face o facultate. Fletcher Davenport şi Jimmy Gates stăteau printre ceilalţi, ascultând concentraţi fiecare cuvânt al rectorului.

— Nu risipiţi niciun moment câtă vreme vă aflaţi la Yale, pentru că veţi regreta apoi toată viaţa că nu aţi profitat de avantajele oferite de universitatea noastră. Un prost pleacă de la Yale cu o licenţă, un om deştept acumulează destul pentru a face faţă oricărei provocări i-ar azvârli viaţa. Profitaţi de fiecare ocazie. Nu vă temeţi să încercaţi şi de-ar fi să nu reuşiţi, nu există niciun motiv de ruşine. Veţi învăţa mai mult din greşeli decât din victorii. Să nu vă fie frică de destin. Să nu vă fie frică de nimic. Puneţi totul sub semnul întrebării şi să nu se spună despre voi că aţi mers pe un drum fără să lăsaţi nicio urmă.

După un discurs de aproape o oră, rectorul se aşeză, în aplauzele entuziaste ale celor din sală. Deoarece nu era de acord cu astfel de manifestări, Trent Waterman plecă foarte repede de pe podium.

— Parcă nu voiai să aplauzi, îi spuse Fletcher prietenului lui, în timp ce ieşeau din sală. Doar pentru că aşa au făcut toţi în ultimii zece ani, nu trebuie să practic şi eu ritualul, parcă aşa spuneai, nu?

— Am greşit, recunosc, zise Jimmy. A fost chiar mai impresionant decât îmi povestise tata.

— Cred că domnul Waterman ar fi uşurat dacă i-ai comunica părerea ta, îl ironiza Fletcher, dar Jimmy observase o tânără împovărată de cărţi în faţa lor şi nu-l mai asculta.

— Profitaţi de fiecare ocazie, şopti el la ureche lui Fletcher, iar acesta se întrebă dacă să-l lase să se

facă de râs sau să aştepte ca prietenul lui să se dea singur cu capul de pragul de sus.

— Bună, sunt Jimmy Gates. Îmi dai voie să te ajut la cărţi?

— La ce te gândeai, domnule Gates? Să mi le duci sau să mi le citeşti? întrebă femeia, fără să se oprească.

— Pentru început, să le duc şi pe urmă să vedem ce mai urmează.

— Domnule Gates, eu respect întotdeauna două reguli: nu ies cu boboci şi nu ies cu băieţi roşcovani.

— Nu crezi că a venit vremea să încalci ambele reguli? insistă Jimmy. La urma urmei, rectorul ne-a spus să nu ne temem de provocări.

— Jimmy, interveni Fletcher, cred că…

— A, da, el e prietenul meu, Fletcher Davenport, e foarte deştept, aşa că te-ar putea ajuta la partea cu cititul.

— Nu prea cred, Jimmy.

— Şi mai e şi foarte modest, după cum vezi.

— Dumneata n-ai problema asta, domnule Gates.

— Cu siguranţă. Apropo, cum te cheamă?

— Joanna Palmer.

— E clar că nu eşti în anul întâi, Joanna, continuă Jimmy.

— Nu, nu sunt.

— Atunci eşti persoana ideală, mă poţi ajuta şi consola.

— Cum adică? întrebă Joanna, urcând spre amfiteatrul Sudler.

— De ce nu mă inviţi diseară la cină ca să-mi spui tot ce trebuie să ştiu despre Yale? se aventură Jimmy. Hei, se întoarse el deodată spre Fletcher, nu trebuia să ajungem la amfiteatrul ăsta?

— Ba da, şi am încercat să te avertizez.

— Să mă avertizezi? De ce? întrebă Jimmy, deschizându-i uşa domnişoarei Palmer şi sperând să-şi găsească un loc lângă ea.

Studenţii tăcură la intrarea lor, ceea ce-l surprinse pe Jimmy.

— Îmi cer scuze pentru prietenul meu, domnişoară Palmer, şopti Fletcher, dar vă asigur că are o inimă de aur.

— Şi curaj cât încape, se vede, zise Joanna. Să nu-i spui, dar am fost foarte flatată că m-a crezut în anul întâi.

Joanna Palmer îşi aşeză cărţile pe catedră şi-i privi pe studenţii adunaţi în amfiteatru.

— Revoluţia franceză este punctul nodal al istoriei moderne, începu ea, în faţa audienţei captivate. Deşi America înlăturase deja un monarh, fără să fie nevoie să-i taie capul…

Privirea i se opri asupra lui Jimmy Gates, plină de bunăvoinţă. El îi făcu cu ochiul.

*

Mergând prin campus spre primul lor curs, se ţineau de mână. Se împrieteniseră în timpul repetiţiilor pentru piesă, nedespărţiţi în săptămâna premierei şi făcuseră dragoste, prima dată pentru amândoi, în vacanţa de primăvară. Când Nat îi spuse iubitei lui că nu va merge la Yale şi va veni cu ea la Universitatea din Connecticut, Rebecca se simţi vinovată pentru că se bucura.

Susan şi Michael Cartwright o plăcuseră pe Rebecca din prima clipă şi dezamăgirea că fiul lor nu fusese acceptat imediat la Yale le era alinată de faptul că Nat arăta atât de relaxat.

Primul curs, la amfiteatrul Buckley, era de literatură americană, ţinut de profesorul Hayman. În timpul vacanţei de vară, Nat şi Rebecca citiseră toţi autorii recomandaţi în bibliografie: James, Faulkner, Hemingway, Fitzgerald şi Bellow – apoi discutaseră între ei despre *Piaţa Washington, Fructele mâniei*[1], *Pentru cine bat clopotele, Marele Gatsby* şi *Herzog*. Aşa că în acea marţi dimineaţa când se aşezară în amfiteatru, se simţeau amândoi

bine pregătiţi. La câteva minute după ce profesorul îşi începu prestaţia, îşi dăduseră seama că nu făcuseră decât să citească romanele. Nu se gândiseră la toate influenţele exercitate asupra scriitorilor de familie, educaţie, religie şi alte circumstanţe şi nici la faptul că arta de a povesti nu e proprie doar unei anumite clase sau rase.

— De exemplu, Scott Fitzgerald, continuă profesorul, în povestirea lui, *Bernice îşi strânge părul*...

Nat ridică ochii şi-i văzu ceafa. I se făcu rău. Nu-l mai asculta pe profesorul Hayman, aştepta ca cel din faţă să se întoarcă puţin ca să-i vadă chipul. Curând, acesta îşi arătă profilul şi temerile lui Nat fură confirmate. Nu numai că Ralph Elliot venise la aceeaşi universitate, dar chiar se înscrisese la acelaşi curs. Ca şi cum ar fi simţit că era vizat, Elliot se întoarse cu totul. Nu-l observă pe Nat, atras de Rebecca. Nat îi aruncă o privire fetei, dar ea era prea ocupată să ia notiţe despre problemele cu băutura pe care le avusese Fitzgerald în perioada cât lucrase la Hollywood, pentru a remarca interesul obraznic al lui Elliot.

Nat aşteptă ca Ralph să plece şi abia după aceea îşi strânse lucrurile de pe pupitru.

— Cine era ăla care se tot întorcea să se uite la tine? îl întrebă Rebecca în timp ce se îndreptau spre cantină.

— Îl cheamă Ralph Elliot. Am fost amândoi la Taft şi cred că la tine se holba, nu la mine.

— E foarte arătos, zâmbi larg Rebecca. Îmi aminteşte de Jay Gatsby. El e cel despre care domnul Thompson spunea că s-ar potrivi cu rolul lui Malvolio?

— Mănuşă, parcă aşa a spus Thomo.

La masă, Rebecca insistă să afle mai multe despre Elliot, dar Nat spuse că nu ştia mare lucru şi încercă să schimbe subiectul. Urma să se bucure de compania Rebeccăi, dar şi să înveţe la aceeaşi

universitate cu Elliot şi nu avea de gând să înrăutăţească lucrurile.

Elliot nu veni la cursul despre influenţa spaniolă în colonii şi seara, însoţind-o pe Rebecca până la camera ei, Nat aproape că uitase de prezenţa neplăcută a vechiului lui rival.

Camerele fetelor erau în partea sudică a campusului şi şeful de an le spusese că era împotriva regulamentului ca băieţii să le viziteze seara, după căderea întunericului.

— Cine a făcut regulamentul ăsta, spuse Nat, întins pe patul îngust al fetei, s-o fi gândit că studenţii nu pot să se iubească decât noaptea.

Rebecca râse, trăgându-şi pe ea puloverul:

— Asta înseamnă că n-o să poţi să te întorci la tine în cameră decât după nouă dimineaţa.

— Poate că regulamentul o să-mi permită să stau cu tine trimestrul următor, spuse Nat, fără explicaţii.

În primul trimestru, descoperi bucuros că nu se întâlnea decât rareori cu Ralph Elliot. Rivalul lui nu era interesat deloc de atletism, teatru sau muzică, aşa că Nat fu surprins găsindu-l în ultima duminică a trimestrului în faţa capelei, sporovăind cu Rebecca prieteneşte. Când îl văzu apropiindu-se, Elliot se îndepărtă repede.

— Ce voia? întrebă Nat, în gardă.

— Îmi spunea ideile lui de a îmbunătăţi activitatea organizaţiei studenţilor. Candidează la funcţia de reprezentant al anului întâi şi voia să ştie dacă te înscrii şi tu în cursă.

— Nu, spuse hotărât Nat. M-am săturat de alegeri.

— Cred că e păcat, îi strânse Rebecca mâna, fiindcă mulţi din an speră să candidezi.

— Nu dacă participă şi el.

— De ce-l urăşti atât de mult? Fiindcă te-a învins la alegerile alea stupide de la liceu?

Nat aruncă o privire în jur şi-l zări pe Elliot vorbind într-un grup de studenţi; acelaşi zâmbet ipocrit şi fără îndoială, aceleaşi promisiuni abile.

— Nu crezi că e posibil să se fi schimbat? întrebă Rebecca.

Nat nu se obosi să-i răspundă.

*

— Bun, spuse Jimmy, primele alegeri la care poţi candida sunt pentru reprezentantul studenţilor din anul întâi în consiliul de la Yale.

— Mă gândeam să sar peste alegeri în primul an, îi zise Fletcher, şi să mă concentrez asupra învăţăturii.

— Nu poţi risca, îl asigură Jimmy.

— De ce nu?

— Pentru că s-a demonstrat statistic că reprezentantul din anul întâi ajunge aproape sigur preşedintele organizaţiei studenţeşti în ultimul an.

— Poate că eu nu vreau să conduc organizaţia, surâse Fletcher.

— Poate că Marilyn Monroe nu voia să câştige un Oscar, replică Jimmy, scoţând o broşură din servietă.

— Ce e asta?

— Catalogul bobocilor – toţi cei 1021.

— Văd că iar ai început campania fără să consulţi candidatul.

— A trebuit, pentru că nu-mi pot permite să lâncezesc până te hotărăşti tu. După o mică investigaţie, am aflat că nu prea ai şanse de a fi ales dacă nu iei cuvântul în dezbaterea anului întâi din a doua lună.

— De ce?

— Pentru că e singura ocazie când toţi ortacii se adună într-o cameră şi au şansa de a-i asculta pe eventualii candidaţi.

— Şi cum ajungi să vorbeşti?

— Depinde în ce tabără te situezi.

— Şi care e subiectul dezbaterii?

— Mă bucur să te văd în sfârşit curios, fiindcă aici avem o problemă, spuse Jimmy, scoţând o

hârtiuţă din buzunar. Uite: „America ar trebui să se retragă din războiul din Vietnam”.

— Nu văd care-i problema, se miră Fletcher. Combat bucuros ideea asta.

— Păi tocmai asta e. Toţi care se opun îşi taie craca, să arate ei ca preşedintele Kennedy şi să vorbească mai bine ca Churchill.

— Dar dacă prezint o argumentaţie bună, poate mă vor considera potrivit să-i reprezint în consiliu.

— Oricât ai fi de convingător, Fletcher, ar fi sinucidere curată, fiindcă aproape toată lumea din campus e împotriva războiului. Aşa că de ce nu laşi treaba asta altui nebun care nu vrea să fie ales?

— Păi, eu sunt ăla, făcu Fletcher, şi oricum, cred…

— Nu-mi pasă ce crezi, îl întrerupse Jimmy. Interesul meu e să fii ales.

— Măi, Jimmy, tu n-ai niciun pic de moralitate?

— De unde? Tata e politician şi mama vinde proprietăţi imobiliare.

— În ciuda pragmatismului tău, tot n-aş putea să susţin un subiect ca ăla.

— Atunci eşti condamnat la o viaţă de studiu nesfârşit şi să te ţii de mână cu soră-mea.

— Sună bine, zise Fletcher, mai ales că tu pari incapabil de a avea o relaţie mai lungă de douăzeci şi patru de ore cu o femeie.

— Joanna Palmer nu crede asta, replică Jimmy.

Fletcher începu să râdă:

— Dar cealaltă prietenă a ta, Audrey Hepburn, ce zice? N-am văzut-o prin campus în ultima vreme.

— Nici eu, nu se lăsă Jimmy, dar e doar o chestiune de timp să-i cuceresc inima domnişoarei Palmer.

— Poate în visele tale.

— O să ajungi să-ţi ceri iertare pentru lipsa ta de credinţă şi prevăd că asta se va-ntâmpla înainte de a-ţi aduce contribuţia dezastruoasă la dezbaterea anului.

— N-o să mă răzgândesc, Jimmy. Dacă particip, combat subiectul.

— Îţi place să-mi amărăşti viaţa, Fletcher, nu-i aşa? Ei, măcar un lucru e sigur, organizatorii dezbaterii se vor bucura dacă participi.

— De ce? întrebă Fletcher.

— Fiindcă n-au găsit pe nimeni cât de cât capabil să combată ideea retragerii din război.

*

— Eşti sigură? întrebă calm Nat.

— Da, răspunse Rebecca.

— Atunci trebuie să ne căsătorim cât mai repede.

— De ce? întrebă ea. Trăim în anii şaizeci, era Bealtes, cu droguri şi sex liber, aşa că n-aş putea face un avort?

— Asta vrei? o întrebă Nat neîncrezător.

— Nu ştiu ce vreau, răspunse Rebecca. Azi dimineaţă am aflat. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

Nat o luă de mână:

— Şi azi mă însor cu tine, dacă mă vrei.

— Ştiu, îl mângâie ea, dar trebuie să ne gândim că decizia asta ne va afecta tot restul vieţii. N-ar trebui să ne pripim.

— Dar am o răspundere morală faţă de tine şi de copilul nostru.

— Şi eu trebuie să mă gândesc la viitorul meu, spuse fata.

— Poate ar trebui să le spunem părinţilor, să vedem ce ne sfătuiesc.

— E ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Mama ta o să vrea să ne căsătorim imediat şi tata o să apară în campus cu puşca de vânătoare. Nu, vreau să-mi promiţi că n-o să spui la nimeni că sunt însărcinată, mai ales părinţilor.

— De ce? insistă Nat.

— Fiindcă mai e o problemă…

*

— Cum merge cuvântarea?

— Am terminat a treia variantă, zise Fletcher voios, şi cred că te vei bucura să auzi că, probabil, discursul ăsta mă va face tipul cel mai nepopular din campus.

— Chiar că-ţi place să-mi dai bătăi de cap.

— Definitive, asta urmăresc, admise Fletcher. Apropo, cu cine ne batem?

— Un tip, Tom Russell.

— Ce-ai aflat despre el?

— A învăţat la Taft.

— Asta înseamnă că avem un avans, surâse Fletcher.

— Mi-e teamă că nu, spuse Jimmy. L-am cunoscut aseară şi să ştii că e inteligent şi popular. N-am găsit pe nimeni care să nu-l placă.

— Există ceva în favoarea noastră?

— Da, a recunoscut că nu-l interesează prea mult dezbaterea. Mai degrabă ar sprijini alt candidat, dacă s-ar ivi unul bun. E mulţumit cu postul de organizator de campanie, nu vrea să fie lider.

— Atunci poate că ar trebui să-l rugăm pe Tom să vină în tabăra noastră. Am nevoie de un organizator.

— Ce caraghios, el mi-a propus mie funcţia asta.

Fletcher îşi privi prietenul:

— Chiar aşa?

— Da, îl asigură Jimmy.

— Atunci ar trebui să-l iau în serios, nu? Poate că ar trebui să-mi repet argumentele în seara asta şi tu să-mi spui dacă…

— În seara asta nu pot, zise Jimmy. Joana m-a invitat la ea acasă la cină.

— Aşa e, nici eu nu pot. Pe mine m-a invitat Jackie Kennedy la o recepţie.

— Mi-am adus aminte că Joanna a întrebat dacă tu şi Annie nu vreţi să veniţi pe la ea marţea

viitoare. I-am spus eu că vine şi ea aici, pentru dezbatere.

— Vorbeşti serios? întrebă Fletcher.

— Dacă veniţi, spune-i tu, te rog, lui Annie să nu se întindă prea mult la vorbă, fiindcă eu şi Joanna ne culcăm pe la zece.

*

Când găsi lângă uşă biletul de la Rebecca, Nat alergă până la corpul ei de clădire, întrebându-se ce putea fi atât de urgent. Când intră la ea în cameră, încercă s-o sărute, dar ea se feri şi încuie uşa fără nicio explicaţie. Nat se aşeză lângă fereastră şi fata se cocoţă pe marginea patului.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Nat… încerc de câteva zile, începu ea, găsindu-şi cu greu cuvintele.

Tăcu şi urmă o pauză ce părea interminabilă.

— Ştiu că o să mă urăşti pentru asta…

— Nu pot să te urăsc, spuse el, privind-o în ochi.

Ea îşi coborî privirea:

— Nu sunt sigură că tu eşti tatăl copilului.

Nat se ţinu de scaun:

— Cum a fost posibil? reuşi să întrebe.

— În weekendul ăla când ai fost la concursul de atletism, eu am fost la o petrecere şi, din păcate, am băut cam mult… A venit şi Ralph Elliot şi după aceea nu-mi aduc aminte mare lucru, decât că a doua zi, când m-am trezit, dormea lângă mine.

Nat nu mai putea nici el să vorbească.

— I-ai spus că eşti însărcinată?

— Nu, spuse Rebecca. La ce bun? Nici nu prea mai vorbeşte cu mine de-atunci.

— Îl omor, se ridică Nat în picioare.

— Nu ajută la nimic, spuse încet Rebecca.

— Asta nu schimbă situaţia, zise el şi se duse s-o ia în braţe. Eu tot vreau să mă însor cu tine. Oricum, şansele sunt mult mai mari să fie copilul meu.

— Dar nu vei fi sigur niciodată, spuse Rebecca.

— Nu-i o problemă pentru mine.

— Dar pentru mine, da, continuă Rebecca, pentru că mai e ceva ce nu ţi-am spus…

*

Intrând în amfiteatrul ticsit de studenţi, Fletcher regretă că nu-l ascultase pe Jimmy. Îşi luă locul în faţa lui Tom Russell şi acesta îl salută cu un zâmbet prietenos. Studenţii începură deodată să intoneze o lozincă pacifistă.

Fletcher îşi privi adversarul, care se ridică să înceapă dezbaterea. Fu primit cu aclamaţii încă dinainte de a deschide gura. Spre surprinderea lui Fletcher, era şi el emoţionat, fruntea i se îmbrobonase de sudoare. Studenţii îşi exprimau aprobarea sau dezaprobarea după fiecare cuvânt al lui.

— Lyndon Johnson ne-a spus că e datoria americanilor să-i apere pe vietnamezi şi să împiedice răspândirea comunismului, începu Tom. Eu spun că datoria preşedintelui este să nu sacrifice nicio viaţă de american pentru o doctrină care, în timp, se va autodistruge.

Din cauza aplauzelor, fu nevoit să se întrerupă aproape un minut. Tot timpul era oprit de aclamări, aşa că nu reuşi să-şi ducă la capăt decât o jumătate din argumentaţie până la expirarea timpului alocat.

Când se ridică Fletcher, începură huiduielile. Tânărul se hotărâse deja că acela va fi ultimul lui discurs public. Aşteptă la nesfârşit să se facă linişte şi când cineva îi strigă: „Hai odată!”, începu şovăitor:

— Grecii, romanii şi britanicii au îmbrăcat toţi, la timpul lor, mantia regalităţii mondiale.

— Ăsta nu-i un motiv s-o facem şi noi! zbieră un student din spatele sălii.

— Şi după dezmembrarea Imperiului Britanic, ca urmare a celui de-al doilea război mondial, răspunderea aceasta a revenit Statelor Unite,

continuă Fletcher. Cea mai mare naţiune de pe pământ.

Se auziră câteva aplauze slabe.

— Bineînţeles, ne putem retrage, recunoscând că nu suntem demni de această responsabilitate, sau îi putem călăuzi pe milioanele de oameni care ne admiră conceptul de libertate şi vor să ne urmeze modul de viaţă. Am putea să plecăm şi să-i lăsăm să sufere asuprirea comunistă, care ameninţă lumea liberă, sau am putea să-i sprijinim să-şi formeze şi ei o democraţie. Numai istoria va înregistra decizia pe care o vom lua şi numai ea ne va judeca drept.

Jimmy era uluit de inconsistenţa întreruperilor şi ascultă la fel de uimit aplauzele respectuoase adresate lui Fletcher douăzeci de minute mai târziu, când îşi reluă locul pe scaun. La finalul dezbaterii, toţi recunoşteau că Fletcher câştigase, deşi ideea retragerii din război fu sprijinită în votul final de majoritatea studenţilor. Jimmy era vesel la aflarea rezultatelor:

— E un adevărat miracol.

— Zău aşa, făcu Fletcher. N-ai remarcat că am pierdut la o diferenţă de două sute douăzeci şi opt de voturi?

— Dar mă aşteptam să fim bătuţi măr, aşa că două sute douăzeci şi opt e chiar un miracol. Avem cinci zile să-i facem să se răzgândească pe o sută paisprezece studenţi, fiindcă majoritatea ortacilor au înţeles că tu eşti cel mai bun ca să-i reprezinţi, continuă Jimmy, în timp ce ieşeau din amfiteatru şi mulţi colegi îl felicitau pe Fletcher, urându-i succes.

— Tom Russell a vorbit bine, spuse Fletcher, şi ceea ce e mai important, le reprezintă punctul de vedere.

— Nu, n-o să facă decât să-ţi ţină ţie locul cald.

— Nu fi prea sigur. Poate lui Tom îi surâde ideea de a deveni preşedinte.

— N-are nicio şansă după ce i-am pus la cale.

— Să mă încumet să întreb ce?

— Am avut un om peste tot unde a ţinut discursuri, în campanie a avut patruzeci şi trei de promisiuni şi pe majoritatea nu şi le va putea ţine. După ce o să i se reamintească asta de douăzeci de ori pe zi, n-o să mai ajungă pe lista de candidaţi.

— Ai citit vreodată *Principele* lui Machiavelli? îl întrebă Fletcher.

— Nu. Ar trebui?

— Nu te mai obosi, nu vei afla nimic nou. Ce faci diseară?

Atunci veni şi Annie, îmbrăţişându-l strâns pe Fletcher:

— Bravo, îi spuse, discursul tău a fost strălucit.

— Păcat că vreo două sute şi ceva de studenţi n-au fost de aceeaşi părere, zise Fletcher.

— Ba au fost, dar majoritatea ştiau cum o să voteze dinainte de a intra în amfiteatru.

— Asta încercam să-i spun şi eu, zise Jimmy. Surioara mea are dreptate şi în plus…

— Jimmy, luna viitoare fac optsprezece ani, în caz că n-ai observat, se încruntă Annie.

— Am observat, şi unii prieteni îmi spun că eşti destul de drăguţă, dar eu nu-mi pot da seama.

Fletcher râse:

— Deci veniţi cu noi diseară la localul lui Dino?

— Nu, ai uitat că Joanna şi cu mine v-am invitat la cină la ea acasă?

— Eu nu uitasem, spuse Annie, şi abia aştept s-o cunosc pe femeia care l-a acaparat pe fratele meu mai mult de o săptămână.

— De când am cunoscut-o, nu m-am mai uitat la alta, spuse încet Jimmy.

*

— Eu vreau să ne căsătorim, spuse Nat, ţinând-o în braţe.

— Chiar dacă nu ştii sigur al cui e copilul?

— E un motiv în plus să ne căsătorim, ca să nu te îndoieşti de devotamentul meu.

— Nu m-am îndoit niciun moment, spuse Rebecca, şi ştiu că eşti un om bun şi decent, dar te-ai gândit vreodată că nu te iubesc destul ca să vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine?

Nat se depărtă de ea şi o privi în ochi.

— L-am întrebat şi pe Ralph ce-ar face dacă ar fi copilul lui şi a fost de acord cu avortul.

Rebecca îşi puse palma pe obrazul lui Nat:

— Nu mulţi dintre noi sunt destul de buni pentru a trăi cu Sebastian, iar eu nu sunt Olivia.

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi repede din cameră. Nat se întinse pe patul ei, fără să-şi dea seama că se lăsa noaptea. Nu se putea gândi decât la dragostea lui pentru Rebecca şi la ura pentru Elliot. Până la urmă adormi şi se trezi când sună telefonul.

Ascultă vocea familiară de la celălalt capăt al firului şi îşi felicită prietenul.

13

Când se duse să-şi ridice corespondenţa, Nat se bucură văzând că avea trei scrisori: o recoltă bogată. Pe una dintre ele recunoscu scrisul inconfundabil al mamei lui. Cealaltă avea un timbru de New Haven, oraşul Universităţi Yale, aşa că probabil era de la Tom. Cea de-a treia, într-un plic cafeniu, conţinea cecul cu bursa lui lunară, pe care voia s-o încaseze imediat, fiindcă nu mai avea mulţi bani.

Intră într-un bistrou şi-şi luă o porţie de fulgi şi două felii de pâine prăjită, evitând omleta. Se aşeză şi deschise scrisoarea de acasă. Se simţea vinovat că nu le mai scrisese părinţilor de două săptămâni. Nu mai erau decât câteva zile până la vacanţa de Crăciun, aşa că spera că mama lui nu se va supăra dacă nu-i răspundea imediat. Avusese o convorbire lungă cu ea la telefon, în ziua care urmase despărţirii de Rebecca. Nu-i spusese că era însărcinată şi nu-i explicase motivul rupturii.

Dragul meu Nathaniel – nu-i spunea niciodată Nat. Se gândea că o persoană care i-ar fi citit scrisorile ar fi aflat repede tot ce trebuia să ştie despre mama lui. Ordonată, corectă, informată, grijulie, dar lăsând cumva impresia că se grăbeşte să ajungă la următoarea întâlnire. Termina întotdeauna cu cuvintele: *Trebuie s-o şterg, te iubesc, Mama.* Singura informaţie nouă era că tatăl lui devenise director regional, ceea ce însemna că nu va mai sta mereu pe drumuri şi va lucra la Hartford.

Tata este încântat de promovare şi de mărirea de salariu, care înseamnă aproape că ne putem permite a doua maşină. Totuşi, îi lipseşte deja contactul personal cu clienţii.

Nat mai luă o lingură de cereale şi deschise şi scrisoarea de la New Haven. Era dactilografiată şi

Tom mai scăpase şi câte o greşeală, nerăbdător să-i împărtăşească succesul lui la alegeri. La modul dezarmant, Tom recunoştea că învinsese doar pentru că adversarul lui apăra cu pasiune implicarea Americii în războiul din Vietnam, ceea ce-i scăzuse şansele de a fi votat. Lui Nat îi plăcu portretul lui Fletcher Davenport şi-şi dădea seama că ar fi putut să candideze şi el contra lui dacă ar fi fost la Yale. Muşcă din pâinea prăjită şi citi mai departe: *Mi-a părut rău să aflu că te-ai despărţit de Rebecca. E ireconciliabil?* Nat nu ştia răspunsul, dar era sigur că prietenul lui ar fi înţeles totul dacă ar fi ştiut de amestecul lui Ralph Elliot în toată povestea.

Îşi unse cu unt a doua felie de pâine prăjită, întrebându-se dacă era posibilă o împăcare, dar reveni repede cu picioarele pe pământ. Oricum, după anul întâi aici, era hotărât în continuare să meargă la Yale.

Se uită şi la ultimul plic. Voia să-şi încaseze banii înainte de cursuri; ca şi alţi colegi de-ai lui, abia se descurca de la o bursă la alta. Deschise plicul, dar constată surprins că nu conţinea cecul, ci doar o scrisoare. O deschise, parcurgând nedumerit conţinutul:

SISTEM DE ÎNCORPORARE SELECTIV
ORDIN DE PREZENTARE LA
EXAMEN MEDICAL

Către: Nathaniel Cartwright Universitatea Connecticut Şoseaua North Eagleville Storrs, Connecticut	Biroul local 21 Sistem de încorp. selectiv Str. Walter, 205 Rockville, CT

14 decembrie 1966
SERVICIU SELECTIV No.
6 21 48 270

Prin prezenta, vi se ordonă să vă prezentaţi la Examenul Medical Militar la biroul local numit mai sus. Raportaţi la:
Routes 195 & 44 (Mansfield Corners), Storrs, Connecticut
(Punct de raportare)
la 7,58 a.m., pe data de 5 ianuarie 1967
(ora) (ziua) (luna) (anul)

Greg Rodgers
(Membru sau funcţionar la biroul local)

Nat puse scrisoarea pe masă în faţa lui, chibzuind. Accepta că recrutarea era o loterie şi ieşise numărul lui. Era just din punct de vedere moral să ceară scutire pentru că era student sau trebuia să se înroleze şi să-şi slujească patria, cum făcuse şi bătrânul lui în 1942? Tatăl lui stătuse doi ani în Europa cu Divizia optsprezece şi se întorsese decorat. Fiul lui simţea, după douăzeci şi cinci de ani de atunci, că America trebuia să se implice în Vietnam. Războiul era doar pentru cei needucaţi, care nu aveau de ales?

Telefonă imediat acasă şi se aşteptă ca părinţii lui să nu fie de acord asupra subiectului. Mama lui nu se îndoia că trebuie să-şi termine facultatea şi apoi să se gândească la înrolare; războiul se putea sfârşi până atunci. Nu promisese aşa preşedintele Johnson în campania electorală? Pe de altă parte, tatăl lui considera că oricâtă neşansă ar fi avut să fie recrutat, Nat trebuia să răspundă la chemarea datoriei. Dacă toată lumea ar rupe ordinul de recrutare, ar însemna anarhie în stat, era concluzia tatălui.

Îl sună şi pe Tom la Yale şi află că şi el primise ordin de recrutare.

— L-ai ars? îl întrebă.

— Nu, n-am mers chiar până acolo, deşi ştiu câţiva studenţi care aşa au făcut.

— Asta înseamnă că te înrolezi?

— Nu, eu n-am fibra ta morală, Nat. O iau pe calea legală. Tata a găsit un avocat la Washington, specialist în problemă, şi e aproape sigur că o să mă declare inapt, cel puţin până termin facultatea.

— Dar tipul ăla care a candidat contra ta în anul întâi şi vorbea aşa de bine despre răspunderea Americii de a sprijini democraţia?

— Habar n-am ce face, spuse Tom, dar dacă va fi tras şi el la sorţi, probabil că o să vă întâlniţi în bătaia focului.

*

O dată cu trecerea lunilor, văzând că nu primeşte niciun plic cafeniu, Fletcher începu să creadă că se afla printre norocoşii al căror nume nu ieşise din urnă. Totuşi, dacă urma să se întâmple, el ştia ce are de făcut.

Jimmy primise ordinul şi-l sună imediat pe tatăl lui, care-l sfătui să ceară scutire până la absolvirea facultăţii, dar să-şi exprime clar disponibilitatea de a se înrola după aceea. Senatorul îi mai spuse că peste trei ani vor avea alt preşedinte, un alt guvern şi probabil că americanii nu vor mai lupta în Vietnam. Jimmy îşi ascultă tatăl şi discută cu Fletcher chestiunea morală:

— N-am nici cea mai mică intenţie să-mi risc viaţa luptând cu o adunătură de vietnamezi care o să cedeze curând în faţa capitalismului dacă nu vor să cedeze în faţa superiorităţii noastre militare.

Annie era de acord cu fratele ei şi era uşurată că Fletcher nu primise ordin de încorporare, pentru că ştia foarte bine ce ar fi făcut prietenul ei.

*

Nat se prezentă la biroul local de încorporare pe 5 ianuarie 1968.

După un examen medical riguros, un anume maior Willis îl interogă şi fu impresionat; după ce-şi petrecuse dimineaţa ascultând sute de motive pentru a scăpa de armată, tânărul Cartwright venise şi trecuse cu nouăzeci şi doi la sută testele fizice. După-amiază, susţinu şi testul general de clasificare şi-l trecu şi pe acesta cu nouăzeci şi şapte la sută.

În seara următoare, Nat urcă împreună cu alţi cincizeci de recruţi într-un autobuz care mergea la New Jersey. De-a lungul interminabilei traversări a statelor, Nat îşi tot aranja cutiile de plastic cu mâncare ambalată şi în cele din urmă căzu într-un somn odihnitor.

La primele ore ale dimineţii, autobuzul se opri, în fine, la Fort Dix. Viitorii soldaţi debarcară şi fură întâmpinaţi de răcnetele gradaţilor. Intrară în barăci şi li se permise să doarmă două ore.

A doua zi de dimineaţă, Nat se trezi la cinci – nu avea de ales – şi după ce căpătă o tunsoare de răcan, trecu la corvezi. Pe urmă, cei cincizeci de recruţi primiră ordin să le scrie părinţilor şi să le trimită acasă toate obiectele civile.

În timpul zilei, Nat fu interogat de un „specialist clasa a patra”, pe nume Jackson, care se uită prin hârtiile lui şi-i adresă o singură întrebare:

— Eşti conştient că puteai cere scutire, Cartwright?

— Da, să trăiţi.

Specialistul îl privi mirat:

— Şi te-ai hotărât să n-o faci?

— Da, să trăiţi.

— Bine. Atunci după ce termini instrucţia, soldat, cred că vei merge la şcoala de ofiţeri cadeţi. Cam doi din cincizeci de recruţi se califică, aşa că nu spera prea mult.

După ani de practicare a atletismului, Nat se considera în formă, dar descoperi repede că, în armată, a fi în formă avea un alt sens, pe care nu-l găseşti în dicţionare. Cât despre cuvântul „de bază”, totul era „de bază”: mâncarea, îmbrăcămintea, căldura şi mai ales patul unde trebuia să doarmă. Probabil că importau saltelele direct din Vietnamul de Nord, ca să fie la fel de căliţi ca duşmanul.

În următoarele opt săptămâni, Nat se trezea la cinci, făcea duş rece – apa caldă era de domeniul trecutului – se îmbrăca, mânca şi-şi lăsa toate lucrurile în ordine, iar la ora şase dimineaţa ieşea la raport împreună cu ceilalţi componenţi ai plutonului Doi Alfa.

Primul care-i vorbea dimineaţa era sergentul de instrucţie Al Quamo, care arăta atât de scrobit, încât Nat îl bănuia că se scoală la patru să-şi calce uniforma. Dacă încerca să vorbească şi cu altcineva

în afară de el, Quamo vroia să ştie cu cine şi de ce. Singurul lucru pe care-l avea Nat în comun cu sergentul de instrucţie era înălţimea. În rest, nici n-avea timp să-i numere medaliile.

— Eu sunt mamă, tată şi cel mai bun prieten, răcnea sergentul din rărunchi. S-a-nţeles?

— Da, să trăiţi! strigau cei treizeci şi şase de recruţi din pluton. Sunteţi mamă, tată şi cel mai bun prieten.

Majoritatea componenţilor plutonului ceruseră scutire şi fuseseră refuzaţi. Mulţi îl credeau nebun pe Nat fiindcă se înrolase fără şovăire şi abia după câteva săptămâni îşi schimbară părerea în privinţa lui. Cu mult înainte de terminarea instrucţiei, Nat deveni consilierul, scribul, sfetnicul şi confidentul camarazilor lui. Chiar îi învăţă pe doi recruţi să citească. Dar nu i-ar fi spus mamei lui ce-l învăţaseră aceştia în schimb. Pe la jumătatea antrenamentelor, Quamo îl făcu şef de grupă.

La sfârşitul celor două luni, Nat îi depăşea la toate probele care implicau scrisul. Dar îi surprinse când îi bătu şi la alergare şi, deşi concura cu băieţi din Queens şi nu mai pusese până atunci mâna pe arme, se descurca cel mai bine cu mitraliera M60 şi cu lansatorul de grenade M70.

Quamo înţelese repede că Nat e apt pentru şcoala de ofiţeri cadeţi. Spre deosebire de alţi amărâţi pregătiţi pentru Vietnam, el avea stofă de lider.

— Fii atent, îl avertiză sergentul, un sublocotenent slab e în pericol la fel de mult ca şi un simplu soldat, fiindcă să ştii că ăia de acolo nu fac diferenţa.

Într-adevăr, numai doi dintre recruţi plecară la Fort Benning. Primul era Nat şi al doilea, un licean din al treilea pluton, pe nume Dick Tyler.

*

În primele trei săptămâni la Fort Benning se făcea instrucţie pentru paraşutism. Recruţii erau

învăţaţi să sară de la zece metri, apoi să aterizeze după săritura de la temuta înălţime de o sută de metri. Din cei două sute care erau iniţial, mai puţin de o sută de soldaţi ajunseră în etapa următoare. Nat a fost printre cei zece aleşi să poarte caschetă albă. După cincisprezece lansări, avea cele două aripioare argintii prinse pe veston, emblema paraşutiştilor.

Când se duse acasă într-o permisie, mama lui abia-l mai recunoscu pe adolescentul plecat de lângă ea cu trei luni în urmă. Acum era un bărbat, mai înalt cu câţiva centimetri şi mai slab cu câteva kilograme, cu o tunsoare perie care-i reaminti tatălui de zilele lui în Italia.

După mica vacanţă, Nat se întoarse la Fort Benning, îşi trase la loc cizmele strălucitoare de paraşutist, îşi aruncă pe umăr raniţa şi trecu de la o instrucţie la alta.

Începu să înveţe atribuţiile unui ofiţer de infanterie. Deşi se trezea la fel de devreme dimineaţa, îşi petrecea zilele mai mult într-o sală de clasă, studiind istorie militară, cartografie, tactică şi strategie, alături de alţi şaptezeci de elevi pregătiţi să plece în Vietnam. O statistică despre care nu vorbea nimeni dovedea că mai mult de jumătate dintre ei vor veni înapoi în saci de plastic.

*

— Joanna va trebui să înfrunte comisia de disciplină, spuse Jimmy, aşezându-se pe patul lui Fletcher. De fapt, eu ar trebui să fiu ţinta mâniei lor.

Fletcher încercă să-şi calmeze prietenul, pe care nu-l mai văzuse niciodată atât de neliniştit.

— De ce nu înţeleg că nu e o crimă să te îndrăgosteşti?

— Cred că sunt mai îngrijoraţi de consecinţele a ceea ce s-ar întâmpla dacă ar fi invers, zise Fletcher.

— Cum adică? ridică Jimmy privirea.

— Doar că există îngrijorarea administraţiei în legătură cu faptul că profesorii bărbaţi ar putea profita de studente tinere şi impresionabile.

— Dar nu-şi dau seama când e o iubire adevărată? se lamenta Jimmy. Oricine poate vedea că o ador pe Joanna şi ea simte acelaşi lucru pentru mine.

— Poate că pentru voi ar fi trecut totul cu vederea, dacă nu v-aţi fi făcut relaţia atât de publică.

— Credeam că tu, mai mult decât oricine, ai respecta-o pe Joanna pentru că a refuzat să se ascundă.

— O respect, spuse Fletcher, dar nu le-a dat oficialităţilor decât opţiunea de a reacţiona conform regulamentului universitar.

— Atunci regulamentul trebuie schimbat, replică Jimmy. Joanna crede că un profesor are datoria de a-şi exprima onest sentimentele. Vrea să se asigure că generaţia viitoare nu va înfrunta aceleaşi prejudecăţi.

— Nu te contrazic, Jimmy, şi, cum o ştiu pe Joanna, cred că a studiat regulamentul şi are o părere şi despre relevanţa punctului 17b.

— Bineînţeles, dar nu are de gând să se logodească doar ca să scape din cârligul comisiei.

— Ce mai femeie ai găsit şi tu şi i-ai propus să-i duci cărţile!

— Nu-mi mai spune. Acum o aclamă la toate cursurile.

— Şi când o să ia comisia de etică o hotărâre?

— Miercurea viitoare, la zece. O să vină şi presa. Îmi pare rău că tata candidează din nou la toamnă.

— Nu mi-aş face griji pentru tatăl tău, spuse Fletcher. Pun pariu că a găsit deja o modalitate de a transforma problema în avantaj.

*

Nat nu se aşteptase să-l cunoască pe şeful cel mare şi nici nu s-ar fi întâmplat, dacă mama lui nu şi-ar fi parcat maşina în spaţiul rezervat colonelului. De lângă ea, tatăl lui văzu tăbliţa pe care scria Comandant şi-i sugeră să dea înapoi. Susan execută repede manevra şi se ciocni de jeep-ul colonelului Tremlett, care tocmai venea.

— Dumnezeule! exclamă Nat, sărind jos din maşina părinţilor.

— Nici chiar aşa, îl calmă colonelul. Poţi să-mi zici „Domnule colonel”.

Nat luă poziţie de drepţi, în timp ce tatăl lui se uita nervos la medaliile colonelului.

— Cred că am luptat împreună, spuse el, uitându-se la o decoraţie cu panglică roşie şi verde.

Colonelul se întrerupse din examinarea denivelării din bara de protecţie.

— Am fost în Italia, cu divizia optsprezece, explică tatăl lui Nat.

— Sper că mânuiai puşca mai bine decât maşina, spuse colonelul, întinzându-i mâna.

Michael nu menţionă că soţia lui fusese la volan. Tremlett se uită la Nat:

— Cartwright, nu?

— Da, să trăiţi, spuse Nat, surprins că superiorul îi ştia numele.

— Fiul tău probabil că o să fie primul din promoţia lui când termină, săptămâna viitoare, i se adresă colonelul lui Michael. S-ar putea să am o misiune pentru el, adăugă, fără alte explicaţii. Raportează la mine la birou mâine dimineaţă, Cartwright.

Ofiţerul îi zâmbi mamei lui Nat şi dădu mâna din nou cu tatăl lui, apoi îşi îndreptă atenţia asupra tânărului:

— Dacă bara de protecţie mai e înfundată diseară când plec, Cartwright, poţi să uiţi de următoarea permisie.

Şi-i făcu semn cu ochiul mamei tânărului, în timp ce acesta pocnea din nou călcâiele şi saluta.

Nat îşi petrecu după-amiaza în genunchi, cu un ciocan şi o cutie de vopsea kaki. A doua zi de dimineaţă, prezentându-se la şapte patruzeci şi cinci la biroul colonelului, fu surprins când comandantul îl introduse imediat şi-i oferi un scaun.

— Deci ai răspuns la apel, Nat, începu el, uitându-se în dosarul tânărului. Ce vrei să faci în continuare?

Nat se uită la colonel; era un om cu cinci rânduri de medalii pe veston. Luptase în Italia şi în Coreea şi se întorsese de curând din Vietnam. Porecla lui era „terierul”, pentru că se apropia atât de mult de inamici, încât putea să-i muşte de glezne. Îi răspunse imediat la întrebare:

— Mă aştept să fiu printre cei trimişi în Vietnam, domnule colonel.

— Nu e necesar să lupţi în sectorul asiatic, spuse ofiţerul. Ţi-ai dovedit devotamentul şi pot să te recomand pentru alte posturi, de la Berlin la Washington DC, unde poţi să-ţi faci cei doi ani şi apoi să te întorci la universitate.

— Asta evită obiectivul, nu?

— Dar ofiţerii nou recrutaţi nu se trimit în Vietnam, insistă colonelul. Mai ales unul de calibrul tău.

— Atunci poate că a venit vremea ca cineva să schimbe rutina. Doar asta înseamnă să ai spirit de conducător, aşa cum spuneţi mereu.

— Şi dacă te-aş ruga să ocupi funcţia de ofiţer de personal pe lângă mine şi să mă ajuţi cu noii recruţi?

— Ca să meargă ei să moară în Vietnam?

După ce cuvintele impertinente îi ieşiră din gură, Nat le regretă imediat.

— Ştii cine a fost ultima persoană care a stat acolo şi mi-a spus că nimic din ce i-aş zice nu l-ar determina să rămână în ţară?

— Nu, domnule colonel.

— Fiul meu, Daniel. N-am putut decât să-i accept decizia.

Colonelul făcu o pauză, privind o fotografie pe care Nat n-o vedea:

— A supravieţuit unsprezece zile, încheie el.

*

„Domnişoara lector îl seduce pe fiul senatorului”, afirma titlul care tăia prima pagină a ziarului *New Haven Register.*

— Ce ofensă! tuna Jimmy.

— Cum adică? îl întrebă Fletcher.

— Eu am sedus-o pe ea.

Şi după ce prietenul lui se opri din râs, continuă să-i citească articolul:

Joanna Palmer, lector la departamentul de istorie europeană de la Yale, a suportat desfacerea contractului de muncă din partea comisiei de etică a Universităţii, după ce a recunoscut că are o relaţie amoroasă cu James Gates, un student din anul întâi, care asistă la cursurile ei de şase luni. Domnul Gates este fiul senatorului Harry Gates. Aseară, de la locuinţa lor din East Hartford…

— Cum a reacţionat tatăl tău?

— Zice că o să câştige alegerile detaşat, spuse Jimmy, fiindcă telefonul sună încontinuu de când s-a anunţat decizia comisiei. Universităţile Radcliffe, unde a învăţat, şi Columbia, unde şi-a făcut doctoratul, i-au oferit posturi şi asta înainte ca emisiunea televizată *Today Show* să facă public faptul că optzeci şi doi la sută din telespectatorii chestionaţi consideră că trebuie reangajată.

— Şi ea ce are de gând să facă?

— Face recurs şi pun pariu că decizia comisiei nu va rezista la presiunea opiniei publice.

— Şi tu?

— Eu vreau să mă însor cu Joanna, dar ea nici nu vrea să audă până la rearbitrarea cazului ei. Refuză să se logodească, pentru a nu influenţa hotărârea. Vrea să câştige în esenţă, nu pe bază de sentimentalisme.

— Te-ai legat de o femeie remarcabilă, constată Fletcher.

— Ştiu, spuse Jimmy. Şi tu nu ştii decât jumătate despre ea.

14

Pe plăcuţa micului lui birou de la cartierul general militar din Saigon, numele locotenentului Nat Cartwright fusese imprimat încă dinaintea sosirii lui în Vietnam. Nat înţelese repede că urma să fie consemnat la birou pe toată durata şederii lui acolo, departe de linia frontului. Nu fusese trimis la regimentul lui, ci la departamentul de susţinere a combatanţilor. Ordinele colonelului Tremlett se făceau simţite de la distanţă.

În raportul din prima lui zi, Nat fusese descris ca un maestru al muncii de birou, ceea ce le permitea superiorilor să îngrămădească toate hârtiile pe capul lui, iar inferiorilor, să nu se grăbească să-i îndeplinească ordinele, bănuind că e neexperimentat. Parcă făceau cu toţii parte dintr-un complot menit să-l ţină pe Nat toată ziua în faţa unor formulare dintre cele mai diverse, conţinând date despre conserve de fasole sau despre elicoptere Chinook, de exemplu. În fiecare săptămână, soseau în capitala Vietnamului şapte sute douăzeci şi două de tone de provizii şi datoria lui Nat era să se asigure că toate ajung în linia întâi. Într-o lună, avea de-a face cu peste nouă mii de articole. Totul se ducea la front, doar el rămânea pe loc. Recursese până şi la stratagema de a se culca din interes cu secretara comandantului, dar descoperise repede că Mollie nu prea avea influenţă asupra şefului ei, dar în schimb era expertă în lupta corp la corp.

Nat începea să întârzie la birou tot mai mult serile şi chiar să se întrebe dacă se afla într-o ţară străină. Mânca la prânz un hamburger şi bea o Coca-Cola, seara lua pui de la Kentucky Fried Chicken şi bere Budweiser şi se ducea la televizor la cartierul general, uitându-se la emisiuni cunoscute, exact cum proceda şi acasă.

Făcu mai multe încercări clandestine de a se strecura către front, dar colonelul Tremlett părea extrem de influent; toate cererile lui se întorceau

mai devreme sau mai târziu barate, cu textul: „Se respinge; reînaintaţi cererea peste o lună”. Ori de câte ori încerca să discute direct problema, nu ajungea să o facă cu un grad mai mare decât cel de maior. De fiecare dată, un alt ofiţer îşi petrecea o jumătate de oră cu el, străduindu-se să-l convingă că slujba lui de la aprovizionare era meritorie şi utilă. Dosarul lui de luptă era cel mai subţire din toată armata.

Nat începea să-şi dea seama că atitudinea lui principială nu-i servise la nimic. Peste o lună, Tom va fi în anul doi la Yale, iar el nu se alesese decât cu o tunsoare cazonă şi cu experienţa contabilizării agrafelor de birou necesare armatei americane pentru o lună.

Era în biroul lui, pregătindu-se să-i primească pe recruţii sosiţi cel mai recent, când situaţia se schimbă radical.

Cazarea, echipamentul şi documentele de călătorie îl ţinuseră până seara pe scaun. Le ştampilase pe toate cu „URGENT”, pentru că ofiţerul comandant dorea să fie la curent imediat cu datele nou-sosiţilor în Saigon. Nat nu-şi dăduse seama de trecerea timpului şi, după ce termină şi ultimul formular, se hotărî să le lase la biroul aghiotantului înainte de a se duce la masă.

Trecând pe lângă sala operativilor, se simţi cuprins de mânie; tot antrenamentul de la Fort Benning fusese pierdere de vreme. Deşi era aproape ora nouă, ofiţerii operativi încă lucrau, vorbind la telefoane şi studiind o hartă mare a Vietnamului de nord. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea.

Întorcându-se de la biroul aghiotantului, intră la operativi să vadă dacă vreunul era liber să vină cu el la masă. Se pomeni ascultând mişcările de trupe ale batalionului al doilea din Regimentul 503 de Infanterie şi Paraşutişti. Ar fi ieşit şi ar fi plecat singur la popotă, dacă n-ar fi fost vorba de regimentul lui. Batalionul doi ţinea piept unui baraj de focuri şi fusese prins pe malul nepotrivit al

râului Dyng, fiind pe punctul de a se apăra de un măcel. Telefonul roşu de pe biroul din faţa lui Nat începu să sune insistent. El nu reacţionă.

— Nu sta aşa, locotenent, vezi ce vrea, îi ceru ofiţerul operativ şi Nat ridică receptorul.

— Mayday, Mayday, aici căpitanul Tyler, mă auziţi?

— Da, domnule căpitan, aici locotenentul Cartwright. Cum vă pot ajuta?

— Plutonul meu a fost ambuscat de Victor Charlie deasupra râului Dyng, coordonatele SE 42 NNE 71. Am nevoie de un transport sanitar. Am nouăzeci şi şase de oameni, unsprezece căzuţi, trei morţi şi opt răniţi.

Un sergent închise telefonul lângă el.

— Cum pot contacta serviciul de urgenţă? îl întrebă Nat.

— Ia legătura cu baza Blackbird la pista Eisenhower. Telefonul alb. Formează numărul şi dă-i coordonatele ofiţerului de gardă.

Nat puse mâna pe telefonul alb. Îi răspunse o voce somnoroasă.

— Aici locotenentul Cartwright. Avem un apel urgent. Două plutoane închise la nord de râul Dyng, coordonate SE 42 NNE 71, au fost ambuscaţi şi cer sprijin.

— Spune-le că ne ridicăm de la sol şi pornim în cinci minute, răspunse vocea, acum complet trează.

— Pot să vin şi eu? întrebă Nat, cu mâna la gură, aşteptându-se la inevitabilul refuz.

— Eşti autorizat să zbori?

— Da, minţi Nat.

— Experienţă de paraşutist?

— M-am antrenat la Fort Benning. Şaisprezece sărituri de pe aparate S-123 şi regimentul atacat e regimentul meu.

— Atunci, dacă soseşti la timp, locotenente, mergi cu noi.

Nat închise telefonul alb şi-l luă din nou pe cel roşu:

— Sosesc, domnule căpitan.

Apoi, alergă în parcarea de afară. Un caporal moţăia la volanul unui jeep. Nat sări lângă el, îşi sprijini palma de claxon şi zise:

— La baza Blackbird în cinci minute.

— Dar sunt patru kilometri până acolo, domnule locotenent.

— Atunci, grăbeşte-te, caporal! strigă Nat.

Caporalul porni motorul, băgă în viteză şi ieşi în viteză din parcare, cu farurile aprinse şi o mână pe claxon, în timp ce rotea volanul cu mâna cealaltă.

— Mai repede, mai repede, repeta Nat, în timp ce câţiva trecători întârziaţi pe străzile Saigonului se fereau din calea lor, o dată cu vreo câţiva pui de găină speriaţi. După trei minute, Nat zări o duzină de elicoptere Huey înălţându-se pe o pistă din faţă. Elicea unuia dintre ele se rotea.

— Apasă acceleraţia! strigă el.

— E la maximum, să trăiţi! replică şoferul, pe când ajungeau la porţile pistei de decolare.

Acum se vedeau şapte elicoptere pe punctul de plecare.

— Fir'ar să fie! zise el, când primul se ridică.

Jeep-ul se opri brusc la porţi, unde se făcea controlul documentelor.

— Trebuie să fiu într-un elicopter de acolo în secunda următoare! răcni Nat, întinzând actele. Poţi să te grăbeşti?

— Îmi fac datoria, să trăiţi, spuse militarul, controlând hârtiile.

După ce acestea erau înapoi la cei doi oameni din maşină, Nat îi arătă caporalului singurul elicopter cu elicea încă nemişcată. Jeep-ul frână scrâşnind la intrarea în aparat. Pilotul rânji:

— Ai ajuns la ţanc, locotenente. Urcă la bord.

Elicopterul se ridicase înainte ca Nat să aibă timp să-şi închidă hamul de siguranţă.

— Ce vrei să auzi mai întâi, vestea rea sau vestea rea? întrebă pilotul.

— Pune-mă la încercare.

— Regula de răspuns la urgenţe este că ultimul care pleacă de la sol este primul care aterizează pe terenul inamic.

— Şi vestea rea care e?

*

— Te măriţi cu mine? o întrebă Jimmy.

Joana se întoarse spre bărbatul care-i oferise de un an, de când se cunoşteau, mai multă fericire decât ar fi crezut că e posibil.

— Dacă-mi pui din nou întrebarea asta în ziua absolvirii, bobocule, voi răspunde da, însă astăzi îţi voi spune nu.

— De ce? Oare ce s-ar putea schimba într-un an-doi?

— Vei fi puţin mai bătrân şi sperăm, puţin mai înţelept, zâmbi Joanna. Eu am douăzeci şi cinci de ani şi tu nu ai împlinit nici douăzeci.

— Ce contează, dacă vrem să ne petrecem tot restul vieţii împreună?

— Doar că s-ar putea să nu mai simţi la fel când eu o să am cincizeci de ani şi tu patruzeci şi cinci.

— Ai înţeles greşit, zise Jimmy. La cincizeci de ani, tu o să fii în floarea vârstei şi eu o să fiu un boşorog deşelat, aşa că ar fi bine să profiţi de mine cât mai am nişte energie.

Joanna râse:

— Fii atent, bobocule, că s-ar putea să ai discernământul afectat de întâmplările din ultimele săptămâni.

— Nu cred. Mai degrabă, experienţa asta ne-a consolidat relaţia.

— Se poate, spuse Joanna, dar pe termen lung, nu lua decizii ireversibile imediat după un eveniment fericit sau nefericit pentru că e posibil ca unul dintre noi să se răzgândească atunci când totul se va încheia.

— Te-ai răzgândit? întrebă încet Jimmy.

— Nu, spuse ferm Joanna, mângâindu-l pe obraz. Dar părinţii mei sunt căsătoriţi de aproape treizeci de ani, iar bunicii mei au trăit până la nunta de aur, aşa că vreau şi eu ca atunci când mă mărit, să fie pentru toată viaţa.

— Un motiv în plus să ne căsătorim cât mai curând, spuse Jimmy. Doar trebuie să ajung să apuc şaptezeci de ani ca să ne serbăm nunta de aur.

Joanna râse din nou:

— Pun pariu că prietenul tău, Fletcher, mi-ar da dreptate mie.

— Se prea poate, dar nu cu Fletcher te măriţi. Cât despre el, pun şi eu pariu că va fi împreună cu sora mea şi după cincizeci de ani.

— Nici dac-aş vrea nu te-aş putea iubi mai mult, bobocule, dar adu-ţi aminte că toamna viitoare eu voi fi la Columbia şi tu aici, la Yale.

— Dar poţi să te răzgândeşti cu mutatul la Columbia.

— Nu, comisia şi-a schimbat opinia doar din cauza presiunii publice. Dacă le vedeai feţele când s-a citit verdictul, îţi dădeai seama că abia aşteaptă să mă vadă plecată. Ne-am demonstrat teza, bobocule, aşa că mi se pare că ar fi mai bine pentru toată lumea să mă mut acolo.

— Nu pentru toată lumea, spuse încet Jimmy.

— Fiindcă dacă nu mai sunt prin preajmă să-i sâcâi, o să le vină mai uşor să schimbe regulamentul, continuă Joanna nestingherită. Peste douăzeci de ani, studenţilor nici n-o să le vină să creadă că a existat vreodată un regulament atât de stupid.

— Atunci va trebui să-mi fac abonament de navetist până la New York, fiindcă n-am de gând să te scap din ochi.

— Eu te voi aştepta la gară, bobocule, dar sper că o să te mai vezi şi cu alte fete între timp. Aşa, dacă o să mai ai aceleaşi sentimente pentru mine şi când vei fi licenţiat, îţi voi spune „da” bucuroasă.

Tocmai atunci sună ceasul deşteptător.

— La naiba, exclamă Jimmy, sărind din pat, pot să merg primul la baie? Am un curs la nouă şi n-am habar nici de temă.

— Napoleon şi influenţa lui asupra dreptului american, spuse Joanna.

— Parcă ne-ai povestit că dreptul american a fost influenţat cel mai mult de romani şi de britanici.

— Destul de bine bobocule, dar trebuie să vii la cursul meu de la nouă ca să afli de ce. Apropo, aş avea două rugăminţi la tine.

— Numai două? întrebă Jimmy, deschizând robinetul la duş.

— Ai putea să nu mă mai priveşti ca un căţeluş orfan în timp ce-mi ţin cursul?

Jimmy scoase capul de după uşă:

— Nu, zise el, privind cum Joanna se dezbracă. Şi a doua rugăminte?

— Să pari puţin interesat de ceea ce spun şi măcar din când în când, să iei notiţe.

— De ce să mă obosesc dacă tu îmi pui note la referate?

— Fiindcă n-o să-ţi placă nota pe care ţi-am dat-o la ultimul, spuse Joanna, alăturându-i-se la duş.

— A, speram nota maximă pentru asemenea capodoperă, zise Jimmy, săpunindu-i sânii.

— Îţi mai aminteşti cumva cine ai scris că l-a influenţat cel mai mult pe Napoleon?

— Josephine, răspunse imediat Jimmy.

— Ar fi putut fi considerată o deducţie corectă, dar nu ai scris numele ăsta în referat.

Jimmy ieşi de la duş şi luă un prosop:

— Dar ce am scris? o întrebă, chiar în faţa ei.

— Joanna.

*

În intervalul de câteva minute, toate elicopterele erau în aer, în formaţie de V. Nat se uită în spate, la cei doi puşcaşi care scrutau întunericul dens. Îşi

potrivi nişte căşti şi-l ascultă pe locotenentul de zbor.

— Pasărea Neagră Unu către grup: ieşim din spaţiul aliat peste patru minute, apoi aşteptăm o reacţie la ora douăzeci şi unu.

Nat se îndreptă din spate ascultându-l pe pilot. Se uită printr-un hublou lateral la nişte stele cum nu se puteau vedea de pe continentul american. Îşi simţea adrenalina pulsându-i în corp pe măsură ce se apropiau de liniile inamice. În sfârşit, făcea şi el parte din blestematul ăsta de război. Era surprins că nu-i era deloc frică. Poate-i va fi mai târziu.

— Intrăm în teritoriul inamic, spuse locotenentul de zbor, cu un ton de agent de trafic rutier. Mă recepţionezi, comandant de sol?

Se auzi un pârâit pe fir şi apoi o voce:

— Te aud, Pasărea Neagră Unu, ce poziţie ai?

Nat recunoscu accentul sudic al căpitanului Dick Tyler.

— Suntem aproximativ la cincizeci de mile sud de tine.

— Recepţionat, vă aştept la rendez-vous în cincisprezece minute.

— Recepţionat. N-o să ne vezi decât în ultimul moment, venim cu luminile stinse.

— Recepţionat, răspunse accentul sudic.

— Ai identificat un loc de aterizare?

— E un teren protejat pe o culme mai jos de mine, zise Tyler, dar nu poate ateriza decât un singur elicopter şi cu ploaia şi noroiul ăsta, s-ar putea să aveţi probleme mari.

— Ce locaţie curentă ai?

— Sunt la punctul din poziţie, la nord de râul Dynh. Şi – adăugă Tyler după o mică pauză – sunt aproape sigur că vietnamezii au început să traverseze râul.

— Câţi oameni ai?

— Şaptezeci şi opt.

Nat ştia că efectivul complet a două plutoane este de nouăzeci şi şase de oameni.

— Câte cadavre? întrebă degajat locotenentul de zbor, de parcă l-ar fi întrebat pe căpitan câte ouă dorea la micul dejun.

— Optsprezece.

— OK, bagă şase oameni şi două cadavre în fiecare elicopter şi fii gata de îmbarcare când ne vezi.

— Vom fi gata, zise căpitanul. Cât ai ora?

— Douăzeci treizeci şi trei.

— La douăzeci patruzeci şi opt trag o rachetă roşie de semnalizare.

— Douăzeci patruzeci şi opt, o rachetă roşie, repetă locotenentul de zbor. Recepţionat şi închid.

Nat era impresionat de calmul ofiţerului care ştia că el, copilotul şi puşcaşii ar fi putut muri peste douăzeci de minute. Dar, aşa cum le repetase adesea colonelul Tremlett, cu calm se salvează mai multe vieţi decât cu curaj. În următorul sfert de oră, nu vorbi nimeni şi Nat avu timp să se gândească la decizia pe care o luase; oare va fi şi el mort peste douăzeci de minute?

Urmă cel mai lung sfert de oră din viaţa lui; dedesubt, se desfăşurau kilometri de junglă luminaţi doar de o jumătate de lună; radioul amuţise. Se uită la puşcaşi. Elicopterul coborâse până spre vârfurile copacilor; soldaţii stăteau cu degetul pe trăgaci, în alertă.

Deodată, în aer ţâşni o rachetă roşie. Nat nu se putea gândi decât că acum ar fi trebuit să-şi bea cafeaua la popotă.

— Pasărea Neagră Unu către bază, spuse pilotul, pornind radioul. Nu aprindeţi luminile până la treizeci de secunde înainte de rendez-vous şi nu uitaţi că eu cobor primul.

Nişte trasoare verzi urcară spre carlingă şi puşcaşii ripostară imediat.

— Vietnamezii ne-au văzut, spuse vioi conducătorul de zbor.

Înclină elicopterul la dreapta şi Nat văzu pentru prima oară inamicul. Vietnamezii urcau dealul la

doar câteva sute de metri de locul lor de aterizare.

*

Fletcher citi articolul din *Washington Post.* Era un episod eroic numai bun pentru a aprinde imaginaţia americanilor în legătură cu un război care nu-i interesa. Un grup de şaptezeci şi opt de infanterişti încolţiţi în jungla nord-vietnameză şi copleşiţi numeric fuseseră salvaţi de o escadrilă de elicoptere care zburase în condiţii periculoase şi nu putuse ateriza din cauza focului inamic. Fletcher studie diagrama detaliată din pagina alăturată. Locotenentul de zbor Chuck Philips aterizase primul şi salvase şase oameni. De fapt, aparatul nu atinsese pământul, rămânând în aer, foarte aproape de sol. Ofiţerul nu observase că locotenentul Cartwright sărise din elicopter şi urcase pentru a fi înlocuit de al doilea aparat.

Printre cadavrele din cel de-al treilea elicopter se aflase şi cel al comandantului plutoanelor, căpitanul Dick Tyler. Locotenentul Cartwright preluase imediat comanda şi-şi asumase contraatacul, în timp ce coordona şi operaţiunea de salvare. Fusese ultimul om care urcase în elicopterul rămas. Cele douăsprezece aparate porniseră spre Saigon, dar numai unsprezece aterizaseră pe aerodromul Eisenhower.

O echipă de salvare se formase imediat şi cele unsprezece echipaje revenite se oferiseră voluntare, dar, în ciuda tentativelor lor, Pasărea Neagră Doisprezece n-a mai putut fi găsită. Comandantul Hayward îl descrisese pe Nat Cartwright – un tânăr care plecase din primul an de facultate pentru a se înrola – ca un exemplu pentru toţi americanii. Un om care, folosind cuvintele lui Lincoln, „dăduse măsura întreagă” a iubirii de patrie. „îl vom găsi, viu sau mort”, făgăduise generalul Hayward.

Fletcher căută articole despre Nat Cartwright în toate ziarele după ce văzu că era născut în aceeaşi zi

şi la acelaşi spital ca şi el.

*

Nat sări din primul elicopter, staţionat la un metru deasupra solului. Îl ajută pe căpitanul Tyler să trimită primul grup de soldaţi, în timp ce bordajul aparatului Huey era scrijelit de gloanţe şi mortiere.

— Preia tu aici, zise Tyler, eu mă întorc să-mi organizez apărarea. Îţi trimit câte şase.

— Pleacă! strigă Nat, în timp ce primul elicopter se înălţa.

În timp ce cobora al doilea, cu toate că era sub foc continuu, Nat organiză calm al doilea grup de oameni pentru îmbarcare. Aruncă o privire la baza dealului şi-l văzu pe Dick Tyler conducându-şi oamenii şi dând ordine grupului următor să se îndrepte spre elicopter. Între timp, cel de-al doilea aparat staţiona deasupra terenului noroios. Un sergent şi cinci soldaţi urcau în fugă coasta, spre el.

— Fir'ar să fie! zise sergentul, uitându-se înapoi. Căpitanul e lovit.

Nat se întoarse şi-l văzu pe Tyler cu faţa în jos, în noroi. Doi soldaţi îl ridicau şi-l aduseră iute la elicopter.

— Preia îmbarcarea, sergent, spuse Nat şi alergă în vale.

Apucă arma căpitanului, se adăposti şi începu să tragă în inamic. Reuşi să aleagă şi şase oameni pentru cel de-al patrulea elicopter. Stătea de douăzeci de minute pe coastă, încercând să respingă atacul cu oameni tot mai puţini, deoarece trimitea mereu din ei la îmbarcare.

Ultimii şase oameni nu se retrăseseră de pe poziţie decât când văzură Pasărea Neagră Doisprezece aşteptând. Când Nat începu să urce panta, un glonţ îl nimeri în picior. Ştia că ar fi trebuit să-l doară, dar nu simţea nimic şi continuă să alerge aşa cum nu mai alergase niciodată. Ajungând

la uşa elicopterului se întoarse să mai tragă o salvă şi-l auzi pe sergent:

— Urcă dracului o dată, domnule locotenent.

Se lăsă apucat şi azvârlit pe podeaua aparatului, care începu să se înalţe cu toată viteza.

— Eşti teafăr? întrebă şeful de echipaj.

— Cred că da, zise Nat, dându-şi seama că aterizase pe corpul unui soldat.

— Aşa-s militarii, nici nu ştiu dacă mai trăiesc sau nu. Cu puţin noroc şi vânt la pupa, o să ajungem la timp la micul dejun.

Nat se uită la cadavrul soldatului care luptase lângă el în urmă cu câteva clipe. Măcar familia lui va putea participa la înmormântare, în loc să afle că dispăruse pe pământ străin.

— Cristoase sfinte! îl auzi pe locotenentul de zbor.

— Probleme? îngăimă Nat.

— S-ar putea spune şi aşa. Pierdem combustibil rapid; cred că ne-au lovit rezervorul.

— Credeam că avem două rezervoare, zise Nat.

— Păi la ducere ce crezi că am folosit, soldat?

Pilotul ciocăni indicatorul şi-şi verifică kilometrajul.

O lumină roşie îl avertiza că peste aproximativ treizeci de kilometri va fi forţat să aterizeze. Se întoarse şi se uită la Nat, care stătea mai departe peste trupul soldatului, ţinându-se de podea:

— Va trebui să caut un loc de aterizare.

Nat se uită prin uşa deschisă, dar nu vedea decât pădure deasă. Pilotul aprinse luminile, căutând un luminiş; elicopterul începu să trepideze.

— Cobor, spuse pilotul, la fel de calm cum fusese pe parcursul întregii operaţiuni. Cred că vom amâna micul dejun.

— La dreapta! strigă Nat, zărind o poiană.

— O văd, zise pilotul, încercând să orienteze colosul de trei tone, dar aparatul nu-l mai asculta. N-avem ce face, coborâm.

Rotaţiile elicei se încetiniră, până când lui Nat i se păru că pluteau. Se gândi la mama lui, părându-i rău că nu-i răspunsese la ultima scrisoare, apoi la tatăl lui, care ar fi fost foarte mândru de el, la Tom şi la succesul lui în alegerile studenţeşti de la Yale – oare va deveni preşedintele organizaţiei? Se gândi şi la Rebecca, pe care încă o mai iubea şi se temea că aşa va simţi mereu.

Ţinându-se de podeaua aparatului, Nat se simţi deodată foarte tânăr; la urma urmei, nu avea decât nouăsprezece ani. Mai târziu, descoperi că locotenentul de zbor, poreclit Pasărea Neagră Doisprezece, avea doar cu un an mai mult decât el.

Când paletele elicei se opriră şi elicopterul aluneca spre copaci, sergentul îi întinse mâna:

— În caz că nu ne mai întâlnim… mă numesc Speck Foreman, a fost o onoare să vă cunosc.

Şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, aşa cum fac sportivii la finalul unui meci.

*

Fletcher se uita la fotografia lui Nat de pe prima pagină a ziarului *New York Times,* sub titlul „Un erou american”. Un om care răspunsese imediat ordinului de recrutare, deşi ar fi putut invoca trei motive diferite pentru a fi scutit. Promovase la gradul de locotenent şi mai târziu, ca ofiţer responsabil cu aprovizionarea, preluase comanda unei operaţiuni de salvare a unui pluton încercuit pe malul vrăjmaş al râului Dyng. Nimeni nu părea capabil să explice cum de un ofiţer de la aprovizionare ajunsese să acţioneze în linia întâi.

Fletcher ştia că-şi va întreba conştiinţa tot restul vieţii ce ar fi hotărât dacă ar fi primit şi el plicul cu pricina, dar numai cei confruntaţi cu adevărat cu situaţia recrutării puteau răspunde cinstit. Chiar şi Jimmy accepta faptul că locotenentul Cartwright trebuia să fi fost un om deosebit:

— Dacă s-ar fi întâmplat înainte de alegerile noastre, poate că l-ai fi bătut pe Tom Russell – era o chestiune de tempo.

— Nu l-aş fi bătut, spuse Fletcher.

— De ce nu? întrebă Jimmy.

— Tocmai aici e ciudăţenia. S-a aflat că eroul e cel mai bun prieten al lui Tom.

*

Cele unsprezece elicoptere survolară pădurea în căutarea dispăruţilor, dar nu reuşiră să dea decât de rămăşiţele unui aparat de zbor, la o săptămână de la evenimente. Identificară şi trei cadavre, unul era al locotenentului de zbor Carl Mould, dar, în pofida cercetării zonei, nu găsiră nici urmă de locotenentul Cartwright sau sergentul Speck Foreman.

Henry Kissinger, secretarul de stat pentru securitate naţională, ceru poporului să-i plângă şi să-i omagieze pe cei care exemplificaseră curajul tuturor soldaţilor aflaţi în luptă.

— N-ar fi trebuit să spună să-i plângem, observă Fletcher.

— De ce nu? întrebă Jimmy.

— Cartwright trăieşte.

— Cum de eşti aşa de sigur?

— Nu ştiu nici eu, răspunse Fletcher, dar te asigur că e viu.

*

Nat nu-şi amintea că loviseră copacii sau că fusese azvârlit din elicopter. Când se trezi, într-un târziu, un soare fierbinte îi încingea faţa uscată. Zăcea întrebându-se unde se află, apoi amintirea momentelor dramatice îi reveni.

Deşi nu era sigur de existenţa lui Dumnezeu, se rugă. Apoi îşi ridică mâna dreaptă. Se mişca normal, aşa că-şi încovoie degetele, pe toate. Lăsă braţul jos şi-l ridică şi pe stângul. Şi acesta asculta

comenzile şi-şi putea mişca toate degetele. Se odihni puţin, apoi ridică piciorul drept şi-şi verifică degetele. Îl lăsă jos şi ridică celălalt picior şi atunci simţi durerea.

Îşi întoarse capul spre stânga şi spre dreapta, apoi îşi sprijini palmele de pământ. Se rugă din nou şi, încordându-şi braţele, se strădui să se ridice. Aşteptă puţin, fiindcă i se părea că se învârtesc copacii, şi încercă să stea în picioare. Tentativa îi reuşi şi atunci se apucă să pună încet un picior în faţa celuilalt, aşa cum fac copiii când învaţă să meargă. Şi încă o dată, da, da, mulţumesc, da, şi simţi din nou durerea, de parcă până atunci ar fi fost anesteziat.

Căzu în genunchi şi-şi examină gamba stângă, prin care trecuse glonţul. Furnici intrau şi ieşeau din rană, fără să le pese că omul se credea încă viu. Îi luă ceva timp să le scoată una câte una, apoi se legă cu mâneca de la cămaşă. Ridică ochii şi văzu soarele coborând spre dealuri. Nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a vedea ce se întâmplase cu ceilalţi.

Se roti de jur împrejur, oprindu-se când zări un fuior de fum în pădure. Porni şchiopătând spre el, vomitând când se împiedică de trupul carbonizat al tânărului pilot. Nici nu-i ştia numele; vestonul uniformei îi atârna de o creangă. Numai epoleţii mai dovedeau cine fusese. Îl va îngropa mai târziu, deocamdată avea o cursă cu soarele. Şi atunci auzi geamătul.

— Unde eşti? strigă Nat.

Geamătul se înteţi. Se răsuci şi-l văzu pe masivul sergent Foreman agăţat în copaci, la doar câţiva metri deasupra resturilor elicopterului. Îl atinse şi omul gemu din nou.

— Mă auzi? întrebă Nat.

Sergentul deschise şi închise ochii. Reuşi să-l coboare pe pământ şi se trezi vorbindu-i ca un erou din manualele şcolare:

— Nu-ţi face griji, te duc eu acasă.

Îi luă busola de la brâu, se uită la soare, apoi observă un obiect în copaci. Ar fi ovaţionat dacă ar fi ştiut cum să-l ia de acolo. Se târî până lângă trunchiul cel mai apropiat şi ţopăi într-un picior, trăgând o creangă pentru a disloca obiectul din coroana copacului. Era pe punctul de a renunţa, dar se mişcă puţin şi atunci îşi spori eforturile. Targa i-ar fi căzut în cap dacă nu s-ar fi aruncat într-o parte, pentru că nu se putea baza pe ambele picioare ca să se ferească.

Se odihni un moment, apoi îl ridică pe sergent şi-l aşeză cu grijă pe targă. Apoi se aşeză pe pământ şi privi soarele dispărând în spatele copacilor; îşi făcuse datoria pentru ziua aceea.

Citise undeva despre o mamă care-şi ţinuse copilul în viaţă după un accident de maşină, vorbindu-i toată noaptea. Îi vorbi şi el sergentului toată noaptea.

*

Fletcher citea şi nu-i venea să creadă: cu ajutorul localnicilor, locotenentul Nat Cartwright târâse targa din sat în sat cale de două sute unsprezece kilometri şi văzuse soarele răsărind şi apunând de şaptesprezece ori înainte de a ajunge la periferia Saigonului, unde ambii ostaşi fuseseră duşi la cel mai apropiat spital de campanie.

Sergentul Speck Foreman murise după trei zile, fără să ştie numele celui care-l salvase şi care se lupta acum pentru propria viaţă.

Fletcher urmări fiecare rând publicat despre Nat Cartwright, convins că va supravieţui.

După o săptămână, tânărul locotenent a fost mutat în Japonia, la Camp Zama, unde a fost operat pentru a i se salva piciorul. În luna următoare, i s-a permis să se întoarcă acasă, la Centrul Medical Militar Walter Reed din Washington DC, pentru a se restabili complet.

Următoarea ştire citită de Fletcher era din *New York Times:* Nat Cartwright apărea pe prima pagină a ziarului, dând mâna cu preşedintele Johnson la Casa Albă.

Cu această ocazie, i s-a înmânat Medalia de Onoare.

15

Michael şi Susan Cartwright erau „daţi pe spate” de vizita la Casa Albă, unde asistaseră la decorarea unicului lor fiu cu Medalia de Onoare. După ceremonie, preşedintele Johnson îl ascultase atent pe tatăl lui Nat explicându-i ce probleme vor avea americanii dacă vor ajunge toţi să trăiască până la vârsta de nouăzeci de ani şi nu-şi vor încheia asigurări de viaţă.

— Secolul următor, americanii vor trăi din pensie tot atâţia ani cât şi din salariu, repetă LBJ, în plenul cabinetului, a doua zi dimineaţă.

Pe drumul de întoarcere la Cromwell, mama lui Nat îl întrebă ce planuri de viitor avea.

— Nu sunt sigur, nu depinde de mine. Am primit ordin să mă prezint luni la Fort Benning şi atunci voi afla ce planuri are colonelul Tremlett pentru mine.

— Încă un an irosit, se exprimă mama.

— Căleşte caracterul, zise tatăl, încă euforic după discuţia cu preşedintele ţării.

— Nu cred că Nat mai are nevoie de aşa ceva, ripostă mama.

Nat zâmbi, privind prin geamul maşinii peisajul din Connecticut. În timp ce trăgea de targa aceea, dormind şi mâncând pe apucate, şaptesprezece zile şi şaptesprezece nopţi, se întrebase dacă-şi va mai vedea patria. Era de acord cu mama lui. Ideea de a irosi un an salutând şi completând formulare nu-i era pe plac. Superiorii îi arătaseră clar că n-au de gând să-l trimită iar în Vietnam, riscând viaţa unuia dintre puţinii eroi americani recunoscuţi.

Seara, la masă, tatăl reproduse de mai multe ori conversaţia cu preşedintele şi îl rugă şi pe Nat să le spună mai multe despre Vietnam.

Tânărul le descrise părinţilor lui oraşul Saigon, satele şi populaţia locală, referindu-se mai puţin la misiunea lui de ofiţer de aprovizionare.

— Vietnamezii sunt muncitori şi prietenoşi, spuse el, şi par sincer bucuroşi de prezenţa noastră acolo, dar nimeni nu mai crede că putem rămâne multă vreme. Mi-e teamă că episodul va fi irelevant pentru istorie şi o dată încheiat, nu va mai conta pentru sufletul naţional. Măcar războiul vostru a avut un sens, îşi privi el tatăl.

Mama dădu din cap şi, spre surprinderea lui Nat, tatăl nu se grăbi să-l contrazică.

— Te-ai întors cu o amintire mai puternică? îl întrebă mama, dorind să orienteze discuţia spre experienţa lui de pe front.

— Da. Aceea a inegalităţii dintre oameni.

— Dar facem tot ce putem pentru a-i ajuta pe sud-vietnamezi, spuse tatăl lui.

— Nu mă refer la vietnamezi, tată, replică Nat. Mă refer la cei descrişi de Kennedy drept „tovarăşii mei americani”.

— Tovarăşii americani? repetă mama.

— Da, pentru că impresia cea mai puternică mi-a rămas văzând cum sunt trataţi minoritarii, mai ales negrii. O grămadă dintre ei erau pe câmpul de luptă pentru că nu avuseseră bani destui ca să-şi plătească un avocat şmecher care să-i scape de recrutare.

— Dar cel mai bun prieten al tău…

— Ştiu, zise Nat, şi-mi pare bine că Tom nu s-a înrolat, pentru că s-ar fi putut să aibă soarta lui Dick Tyler.

— Aşadar, îţi regreţi hotărârea? îl întrebă mama lui liniştită.

Nat îşi chibzui răspunsul:

— Nu, dar mă gândesc de multe ori la Speck Foreman, la nevasta lui şi la cei trei copii din Alabama şi mă întreb cărui scop a servit să moară.

*

A doua zi de dimineaţă, Nat se trezi devreme ca să prindă trenul pentru Fort Benning. Când locomotiva intra în gara Columbus, se uită la ceas.

Mai era o oră până la întâlnirea cu colonelul, aşa că se hotărî să parcurgă pe jos cei doi kilometri până la Academia Militară. Pe drum, nu putea uita că se află într-un oraş-garnizoană, pentru că trebuia permanent să răspundă la salutul gradelor cel puţin egale cu al lui. Unii îi zâmbeau a recunoaştere când vedeau Medalia de Onoare, aşa cum îi zâmbeşti unei vedete sportive din liceu.

Cu cincisprezece minute înainte de ora fixată, aştepta în faţa uşii de la biroul colonelului Tremlett.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, i se adresă un aghiotant foarte tânăr. Domnul colonel a spus să intraţi imediat cum ajungeţi.

Nat intră, luă poziţia de drepţi şi salută. Tremlett veni din spatele biroului şi-l îmbrăţişă spre surprinderea aghiotantului. Apoi îi făcu semn să ia loc în faţa lui. Se aşeză din nou, deschizând un dosar gros:

— Ai idee ce vrei să faci la anul, Nat?

— Nu, domnule colonel, dar dacă nu mi se permite să mă întorc în Vietnam, aş fi bucuros să accept oferta dumneavoastră mai veche şi să rămân la academie ca să vă ajut la instrucţie.

— Slujba a fost deja ocupată, spuse Tremlett, şi nu sunt sigur că e cel mai bun lucru pentru tine, pe termen lung.

— V-aţi gândit la altceva? întrebă Nat.

— Drept să-ţi spun, da, recunoscu superiorul. Când am aflat că te întorci, m-am sfătuit cu cei mai buni avocaţi ai noştri. De obicei, îi dispreţuiesc pe avocaţi – o breaslă care luptă numai în sala de judecată – dar trebuie să recunosc că unul din ei a avut de data asta o idee foarte ingenioasă.

Nat tăcu, nerăbdător să afle totul.

— Regulile şi regulamentele pot fi interpretate în atâtea feluri, continuă colonelul. Astfel, cum şi-ar mai păstra avocaţii slujbele? Acum un an, te-ai înrolat fără mofturi şi ai fost trimis în Vietnam, unde temerile mele nu s-au adeverit, slavă Domnului.

Dă-i drumul, domnule colonel, spune-mi, ar fi vrut să-i ceară Nat, dar se abţinu.

— A, Nat, nu te-am întrebat dacă vrei o cafea.

— Nu, mulţumesc, domnule colonel, se strădui el să răspundă calm.

— Eu cred că o să beau una, zâmbi colonelul. Fă-mi şi mie o cafea, Dane, ceru el la telefon, şi adu şi nişte gogoşi. Eşti sigur că nu te răzgândeşti? îl întrebă pe Nat.

— Vă distraţi, nu-i aşa, domnule colonel? zâmbi tânărul.

— Ca să fiu cinstit, da. Vezi, mi-a luat câteva săptămâni să conving Washington-ul să aprobe propunerea mea, aşa că sper că mă vei ierta dacă mai amân dezvăluirea câteva minute.

Nat zâmbi nervos şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Se pare că ai câteva căi largi în faţă şi majoritatea, după părerea mea, sunt doar pierdere de vreme. De exemplu, ai putea cere demobilizarea pe motiv de rănire în luptă. Dacă urmăm calea asta, vei primi o mică soldă şi vei pleca de aici cam în şase luni – după ce ai lucrat la aprovizionare, ştii singur cât durează pregătirea hârtiilor. Bineînţeles, ţi-ai putea completa stagiul militar aici la academie, dar îmi convine mie să am un invalid în personal? surâse colonelul, pe când aghiotantul intra cu două ceşti de cafea fierbinte. Pe de altă parte, ai putea să-ţi alegi altă garnizoană, într-un loc mai prietenos, ca Honolulu, dar nu cred că e cazul să mergi atât de departe ca să-ţi găseşti o parteneră de dans. Orice aş avea eu să-ţi ofer, încheie colonelul, privindu-i din nou dosarul, înseamnă să mai iei poziţie de drepţi încă un an de acum încolo. Aşa că trebuie să-ţi pun o întrebare, Nat: tu ce ai de gând să faci după ce-ţi completezi cei doi ani de stagiu militar?

— Să mă întorc la facultate şi să-mi continuu studiile, domnule colonel.

— Aşa credeam şi eu, spuse colonelul, aşa că exact asta o să faci.

— Dar primul semestru începe săptămâna viitoare, spuse Nat, şi spuneaţi că doar întocmirea hârtiilor…

— Da, dar dacă semnezi că vrei să rămâi în armată încă şase ani de acum înainte, vei constata că hârtiile pot fi întocmite surprinzător de repede.

— Să rămân încă şase ani? exclamă Nat. Eu speram să ies din armată.

— Asta vei face, zise colonelul, dar numai dacă semnezi pentru încă şase ani. Vezi, Nat, cu dosarul tău, continuă el, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră, poţi solicita să-ţi continui studiile la orice facultate şi armata o să ţi le plătească.

— Dar am deja bursă.

— Ştiu prea bine, scrie aici, spuse colonelul, uitându-se la dosar. Dar bursa universitară nu se compară cu leafa de căpitan.

— Aş primi leafă ca să merg la facultate? Întrebă Nat.

— Da, leafa întreagă de căpitan, plus un supliment pentru cantonarea peste hotare.

— Cantonarea peste hotare? Dar nu mă înscriu la vreo universitate din Vietnam, vreau să mă întorc la Connecticut şi apoi să trec la Yale.

— Aşa vei face, dar regulamentul prevede că dacă ultima cantonare peste hotare a fost într-o zonă de război, atunci studiile superioare vor fi considerate echivalente cu ultima cantonare şi plătite corespunzător. M-am hotărât, îi iubesc pe avocaţi, zise colonelul, fiindcă, dacă poţi crede, au găsit ceva şi mai bun.

Făcu o pauză şi sorbi din cafea. Nat aştepta tăcut.

— Nu numai că vei primi leafa de căpitan şi suplimentul pentru serviciu peste hotare, continuă colonelul, dar din cauza rănii, după şase ani vei fi trecut automat în rezervă şi vei primi pensie.

— Cum de a acceptat Congresul asemenea regulament? se miră Nat.

— Nu cred că s-au gândit că vor apărea situaţii similare cu a ta, spuse colonelul.

— Trebuie să fie şi un dezavantaj.

— Este, afirmă colonelul, pentru că şi legislatorii trebuie să se apere.

Nat nu se mai străduia să-i scurteze digresiunile şi aştepta să audă.

— În primul rând, în fiecare an trebuie să stai două săptămâni la Fort Benning şi să te antrenezi intensiv, pentru a fi în formă activă.

— Dar mi-ar face plăcere, comentă Nat.

— Iar după şase ani, vei rămâne pe lista de ofiţeri activi până la cea de-a patruzeci şi cincea aniversare, aşa că, în eventualitatea unui alt război, ai putea fi mobilizat.

— Asta e tot? întrebă Nat, neîncrezător.

— Asta e tot, confirmă colonelul.

— Ce trebuie să fac acum?

— Semnează cele şase documente pregătite de avocaţi şi săptămâna viitoare vei fi reînscris la Connecticut. Am vorbit deja cu rectorul şi mi-a spus că te aşteaptă luni. M-a rugat să te informez că primul curs începe la nouă. Mi se pare cam târziu.

— Ştiaţi exact cum voi reacţiona, nu? îşi dădu seama Nat.

— Ei, recunosc că m-am gândit că vei considera alternativa asta mai bună decât să-mi faci mie cafeaua în următoarele douăsprezece luni, spuse colonelul. Chiar aşa, eşti sigur că nu vrei o cafea? îl invită, turnându-şi încă o ceaşcă.

*

— O iei în căsătorie pe această femeie? intona episcopul de Connecticut.

— Da, spuse Jimmy.

— Îl iei în căsătorie pe acest bărbat?

— Da, spuse Joanna.

— O iei în căsătorie pe această femeie? repetă episcopul.

— Da, spuse Fletcher.
— Îl iei în căsătorie pe acest bărbat?
— Da, spuse Annie.
Nunţile duble erau un eveniment rar în Hartford şi episcopul recunoscu că aceasta era prima pe care o oficia.
Senatorul Gates stătea în rând cu ceilalţi membri ai familiilor, zâmbindu-le nou-veniţilor. Îi cunoştea aproape pe toţi. De fapt, în ziua aceea, ambii lui copii se căsătoreau.
— Cine ar fi crezut că Jimmy o să se însoare cu o premiantă? comentă mândru Harry.
— De ce nu? ripostă Martha, soţia lui. Aşa ai făcut şi tu. Şi nu uita, datorită Joannei, a absolvit cu *cum laudae.*
— Vom tăia tortul de îndată ce vă aşezaţi, anunţă maestrul de ceremonii, şi mirii trebuie să stea lângă tort, iar părinţii în spatele lor, pentru fotografii.
— Pe soţul meu nu trebuie să-l convocaţi, glumi Martha Gates. Unde vede un blitz fotografic, îşi face apariţia imediat: e un tic profesional.
— Câtă dreptate ai, recunoscu senatorul, orientându-şi atenţia asupra lui Ruth Davenport, care îşi privea visătoare nora.
— Uneori mă întreb dacă nu sunt puţin prea tineri, zise ea.
— Ea are douăzeci de ani, spuse senatorul. Şi eu m-am însurat cu Martha când avea douăzeci de ani.
— Dar Annie nici n-a terminat facultatea.
— Ce contează? Sunt împreună de şase ani, spuse senatorul şi se întoarse să salute un oaspete.
— Uneori aş vrea… începu Ruth.
— Ce-ai vrea? se interesă Robert, care stătea de cealaltă parte a soţiei lui.
Ruth se întoarse ca să n-o audă senatorul:
— Nimeni n-ar iubi-o pe Annie mai mult decât mine, dar uneori aş vrea… ezită ea, aş vrea să fi avut amândoi mai mulţi prieteni.
— Fletcher a cunoscut o mulţime de fete, pur şi simplu nu l-au interesat, zise Robert, întinzând

paharul de şampanie unui chelner. Apropo, de câte ori am mers la cumpărături cu tine şi după ce ai ales îndelung, ai cumpărat tot rochia la care te uitaseşi prima dată?

— Asta nu m-a oprit să mă gândesc şi la alţi bărbaţi înainte de a fi cu tine, spuse Ruth.

— Da, dar niciunul dintre ceilalţi nu te-a vrut.

— Robert Davenport, aş vrea să-ţi spun…

— Hai, Ruth, ai uitat de câte ori ţi-am cerut mâna până m-ai acceptat în sfârşit? Am încercat chiar să te las însărcinată.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, se întoarse ea spre soţul ei.

— Se pare că ai uitat cât timp a trecut până când ai reuşit să-l naşti pe Fletcher.

Ruth se uită la nora ei:

— Să sperăm că ea n-o să aibă problema asta.

— De ce s-o aibă? Doar nu Fletcher o să nască. Şi pun pariu că Fletcher, ca şi mine, n-o să se uite niciodată la altă femeie.

— Tu nu te-ai mai uitat la altă femeie după ce ne-am căsătorit? întrebă Ruth, după ce salutase doi oaspeţi.

— Nu, zise Robert, luând o gură de şampanie. M-am culcat cu mai multe, dar nu m-am uitat deloc la ele.

— Cât ai băut azi, Robert?

— Nu le-am mai numărat, recunoscu el.

Jimmy ieşi din dispozitiv şi veni la ei:

— De ce râdeţi, domnule Davenport?

— Îi povesteam lui Ruth despre cuceririle mele, dar ea refuză să mă creadă. Ia spune, Jimmy, ce vrei să faci ca licenţiat?

— Mă specializez în drept, cu Fletcher. Probabil că va fi o şcoală dură, dar cu fiul dumneavoastră alături ziua, şi cu Joanna noaptea, s-ar putea s-o scot la capăt. Cred că sunteţi foarte mândri de el.

— *Magna cum laudae* şi preşedintele studenţilor, zise Robert. Sigur că suntem.

Şi-i întinse paharul gol unui chelner.

— Te-ai îmbătat, spuse Ruth, încercând să rămână serioasă.

— Ca de obicei, ai dreptate, draga mea, dar asta nu mă va opri să fiu grozav de mândru de unicul meu fiu.

— N-ar fi ajuns preşedinte fără contribuţia lui Jimmy, spuse Ruth cu fermitate.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă Davenport, dar nu uitaţi că Fletcher a câştigat detaşat.

— Dar asta după ce l-ai convins pe Tom… şi cum îl mai cheamă să se retragă şi să-l susţină pe Fletcher.

— Poate a ajutat, dar Fletcher a iniţiat schimbările ce vor afecta o întreagă generaţie de studenţi de la Yale. Bună, surioară, o salută Jimmy pe Annie, care venea la ei.

— Şi când o să fiu directoare la General Motors tot aşa o să vorbeşti cu mine?

— Cu siguranţă, spuse Jimmy şi în plus, n-o să mai conduc Cadillac-uri.

Annie voia să-i dea una, dar maestrul de ceremonii îi anunţă că sosise timpul să taie tortul. Ruth îşi luă nora de mijloc:

— Nu-l băga în seamă pe fratele tău. După ce termini facultatea, o să-l pui tu la punct.

— Nu fratelui meu trebuie să-i dovedesc ce pot, spuse Annie. Fiul dumneavoastră a fost întotdeauna cel care a dictat ritmul.

— Atunci va trebui să-l învingi şi pe el, spuse Ruth.

— Nu sunt sigură că vreau, replică Annie. Ştiţi că doreşte să intre în politică după ce-şi termină masteratul la drept.

— Asta nu te opreşte să-ţi faci şi tu o carieră.

— Nu, dar nu sunt prea mândră ca să nu fac sacrificii pentru a-l ajuta pe el.

— Dar ai dreptul la cariera ta, insistă Ruth.

— De ce? spuse Annie. Pentru că aşa e la modă? Poate că eu nu sunt ca Joanna, îi aruncă ea o privire

cumnatei sale. Ştiu ce vreau şi voi face tot ce trebuie pentru a obţine asta.

— Adică? întrebă Ruth.

— Să-l sprijin toată viaţa pe bărbatul pe care-l iubesc, să-i cresc copiii, să mă bucur de succesul lui. Şi în vremurile noastre, lucrul acesta s-ar putea să fie mult mai dificil de obţinut decât o diplomă *magna cum laudae* de la Vassar, zise Annie, apucând cuţitul de argint cu mâna ei albă. După părerea mea, în secolul douăzeci şi unu vor fi mult mai puţine aniversări ale nunţii de aur decât au fost în al douăzecilea.

— Eşti un bărbat norocos, Fletcher, îi spuse mama lui.

Annie tăie din stratul inferior al tortului.

— Am ştiut asta încă de când purta aparat dentar, spuse Fletcher.

Annie îi dădu cuţitul Joannei.

— Pune-ţi o dorinţă, îi şopti Jimmy.

— Am făcut deja asta, bobocule, şi mai mult, mi s-a îndeplinit.

— A, te referi la privilegiul de a fi măritată cu mine?

— Doamne sfinte, nu, e ceva mult mai important decât asta.

— Ce-ar putea fi mai important decât asta?

— Faptul că vom avea un copil.

Jimmy îşi luă nevasta în braţe:

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu exact, dar n-am mai luat pastila din clipa în care am fost convinsă că vei absolvi.

— E minunat. Hai să le spunem şi oaspeţilor vestea cea bună.

— Dacă sufli o vorbă, bag cuţitul ăsta în tine, nu în tort. Ţine cont, am ştiut de la început că e o greşeală să mă mărit cu un boboc roşcat.

— Pun pariu că şi bebeluşul o să fie roşcat.

— Nu fi aşa sigur, bobocule; dacă spui cuiva, o să zic în gura mare că nu ştiu sigur cine e tatăl.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Jimmy, lăsându-o pe Joanna cu cuţitul suspendat în aer, am de făcut un anunţ.

În sală se făcu linişte.

— Joanna şi cu mine vom avea un copil.

Liniştea mai persistă un pic, apoi cei cinci sute de invitaţi izbucniră în aplauze.

— Eşti mort, bobocule, spuse Joanna, împlântând adânc cuţitul în tort.

— Am ştiut de când te-am văzut, doamnă Gates, dar cred că trebuie să facem cel puţin trei copii înainte să mă omori.

— Domnule senator, veţi fi bunic, spuse Ruth. Felicitările mele. Abia aştept să fiu şi eu bunică, deşi bănuiesc că va trece ceva timp înainte ca Annie să se hotărască să încerce.

— Bănuiesc că va aştepta să termine facultatea, spuse Harry Gates, mai ales când va afla la ce m-am gândit pentru Fletcher.

— Dar poate Fletcher nu va fi de acord cu planurile dumneavoastră, insistă Ruth.

— Nu şi dacă eu şi Jimmy îl convingem că a fost ideea lui, zise senatorul.

— Nu credeţi că şi-a dat seama ce-aţi plănuit?

— Şi-a dat seama de când l-am cunoscut în ziua aia, la meciul Hotchkiss contra Taft. De atunci am ştiut că e capabil să ridice ştacheta mult mai sus decât am reuşit eu. Totuşi, e o problemă la care am nevoie de ajutor, continuă el, luând-o pe Ruth de umeri.

— Ce anume?

— Nu cred că Fletcher s-a hotărât unde să se înscrie, la democraţi sau la republicani şi ştiu că soţul tău e suporter convins…

— Nu e extraordinară vestea că Joanna e însărcinată? o întrebă Fletcher pe soacra lui.

— Bineînţeles, spuse Martha. Harry numără deja câte voturi în plus va lua când va fi bunic.

— Cum de e sigur de asta? vru să ştie Fletcher.

— Bătrânii sunt forţa electorală cu cea mai mare expansiune, aşa că va câştiga cel puţin un procent dacă alegătorii o să-l vadă împingând peste tot un căruţ.

— Şi dacă vom avea şi eu şi Annie un copil va mai câştiga încă un procent?

— Nu, nu, îl descurajă Martha, doar sincronizarea contează. Ţineţi minte că viitoarele alegeri la care va candida Harry sunt peste doi ani.

— Credeţi că ar trebui să ne programăm naşterea primului copil doar ca să coincidă cu realegerea senatorului?

— Ai fi surprins să afli câţi politicieni o fac, spuse Martha.

— Felicitări, Joanna, zise senatorul, îmbrăţişându-şi nora.

— Oare fiul dumneavoastră va învăţa vreodată să păstreze un secret? şuieră Joanna, trăgând cuţitul din tort.

— Nu, dacă divulgarea lui i-ar face prietenii fericiţi, recunoscu Harry Gates. Dacă ar crede că le-ar putea face rău celor pe care-i iubeşte, Jimmy ar duce secretul cu el în mormânt.

16

Profesorul Karl Abrahams intră în amfiteatru la nouă punct. Ţinea opt prelegeri pe trimestru şi se zvonea că timp de treizeci şi unu de ani nu lipsise niciodată. Multe alte zvonuri legate de Karl Abrahams se dovediseră inconsistente şi el însuşi le-ar fi considerat neglijabile ca probe înfăţişate unei instanţe imaginare.

Totuşi, zvonurile persistau şi făceau parte dintr-un folclor al personajului; nimeni nu punea la îndoială spiritul lui sardonic, exersat săptămânal pe spinarea studenţilor. Numai el şi trei preşedinţi ai ţării ştiau dacă era adevărat că fusese invitat să facă parte din Curtea Supremă, sub trei legislaturi. Oricum, se vorbea că atunci când fusese întrebat despre asta, Abrahams spusese că cel mai mare serviciu pe care-l putea aduce naţiunii era să instruiască noile generaţii de avocaţi şi să creeze cât mai mulţi profesionişti oneşti şi decenţi. Prefera munca aceasta celei de a îndrepta greşelile făcute de meseriaşii proşti.

Într-un articol despre Abrahams din *Washington Post* se enumerau câţiva dintre elevii lui: doi membri ai Curţii Supreme, douăzeci şi doi de judecători federali şi mai mulţi decani ai marilor facultăţi de drept din ţară.

Asistând la prima dintre cele opt prelegeri ale lui Abrahams, Fletcher şi Jimmy nu-şi făceau iluzii că ştiau prea multe despre materie. Totuşi, Fletcher credea că alocase destul timp dreptului în anii de studenţie, când învăţa adesea până după miezul nopţii. Dar profesorul Abrahams nu avu nevoie decât de o săptămână pentru a-l obişnui să studieze în orele când altădată dormea.

Le amintea mereu studenţilor lui din anul întâi că nu vor ajunge toţi să-i asculte discursul de încheiere a specializării. Jimmy lăsă capul în jos. Fletcher îşi petrecea atâtea ore muncind, încât Annie nu-l mai vedea decât după închiderea bibliotecii. Jimmy

pleca şi mai devreme, ca să stea cu Joanna, dar îşi lua întotdeauna două-trei cărţi sub braţ. Fletcher îi spuse lui Annie că nu-l văzuse niciodată pe fratele ei învăţând atât de serios.

— Şi n-o să-i fie uşor după ce se naşte copilul, adăugă ea într-o seară, când venise să-l ia de la bibliotecă.

— Cred că Joanna şi-a planificat să nască în vacanţă, ca să fie prezentă în prima zi de cursuri.

— Eu nu vreau ca primul nostru copil să crească aşa, spuse Annie. Eu planific să-mi cresc copiii în casa noastră, să mă ocup toată ziua de ei şi să aibă un tată care să vină destul de devreme seara ca să le citească poveşti.

— Îmi convine, zise Fletcher. Dar dacă te răzgândeşti şi vrei să devii directoare la General Motors, mă angajez să schimb scutecele.

*

Primul lucru care-l surprinse pe Nat când se întoarse la cursuri fu lipsa de maturitate a colegilor lui. Avea destule credite pentru a se putea înscrie în anul doi, dar ceilalţi studenţi discutau despre muzică uşoară şi vedete de film. El nici nu auzise de formaţia „The Doors”. Abia la primul curs îşi dădu seama cât de mult îi schimbase viaţa experienţa din Vietnam.

Totodată, realiza că studenţii nu-l mai tratau ca pe unul de-al lor; chiar şi unii dintre profesori îl priveau cu o oarecare admiraţie respectuoasă. Se bucura că era respectat, dar se confruntă repede şi cu reversul medaliei. Discută despre asta cu Tom în timpul vacanţei de Crăciun şi prietenul lui îi spuse că înţelegea de ce unii colegi îl tratau rezervat; credeau că ucisese cel puţin o sută de vietnamezi.

— Cel puţin o sută? se miră Nat.

— Iar alţii au citit ce-au făcut soldaţii noştri cu femeile vietnameze, continuă Tom.

— N-am avut asemenea noroc; dacă nu era Mollie, aş fi fost complet abstinent.

— Nu-i deziluziona, aşa te sfătuiesc. Pun pariu că bărbaţii te invidiază şi femeile sunt curioase. N-ai niciun interes să-i laşi să descopere că eşti un cetăţean cuminte.

— Uneori aş vrea să-şi aducă aminte că şi eu am tot nouăsprezece ani, spuse Nat.

— Problema e că domnul căpitan Cartwright, decorat cu Medalia de Onoare, nu prea pare un băiat de nouăsprezece ani şi şchiopătatul le reaminteşte asta.

Nat îşi ascultă prietenul şi decise să-şi consume energia la cursuri, în sala de gimnastică şi la atletism, în loc să caute viaţa socială. Doctorii îl avertizaseră că va dura un an până să fie capabil să alerge din nou şi că nu se ştia dacă se va recupera total. După astfel de preziceri pesimiste, tânărul îşi petrecea zilnic cel puţin o oră în sala de sport, urcându-se pe frânghii, ridicând greutăţi şi jucând câte o partidă ocazională de tenis de masă. La sfârşitul primului semestru, putea alerga încet pe pistă – chiar dacă-i lua o oră şi douăzeci de minute să parcurgă şase kilometri. Îşi căutase programele vechi de antrenament şi găsise recordul lui de juniori pe distanţa respectivă: treizeci şi patru de minute şi optsprezece secunde, înregistrat în anul întâi. Îşi promise lui însuşi că va depăşi recordul la sfârşitul anului al doilea.

Altă problemă pentru Nat era reacţia fetelor când o invita pe vreuna la o întâlnire. Ori voiau să se culce imediat cu el, ori îl refuzau pe loc. Tom îl avertizase că trupul lui va fi un trofeu râvnit de multe studente şi Nat descoperi repede că fete pe care nici măcar nu le cunoscuse se lăudau că ajunseseră în patul lui.

— Reputaţia are şi dezavantaje, se plânse el.

— Dacă vrei, facem schimb de locuri, se oferi Tom.

În privinţa Rebeccăi, aceasta îi spuse încă din ziua sosirii lui că mai voia încă o şansă pentru relaţia lor. Nat era circumspect în faţa perspectivei de a reaprinde flacăra aceea veche şi-i zise că nu trebuia să se grăbească. Dar Rebecca avea alte planuri. După ce se întâlniră a doua oară, îl invită la cafea în camera ei şi încercă să-l dezbrace imediat după ce închise uşa. Nat se desprinse cu scuza jalnică a efortului de a alerga un timp bun a doua zi. Rebecca nu se lăsă şi când aduse ceştile de cafea, se schimbase deja într-un halat de mătase care-i dezvăluia trupul nestânjenit de lenjerie. Dintr-o dată, Nat îşi dădu seama că nu mai simţea aproape nimic pentru ea şi sorbi repede cafeaua, susţinând că trebuia să se culce devreme.

— Alergarea nu te solicita aşa în trecut, îl tachina Rebecca.

— Atunci aveam două picioare sănătoase, zise el.

— Poate nu mai sunt destul de bună pentru tine, începu ea, acum, când toată lumea te crede un erou.

— N-are nicio legătură cu asta. Doar că…

— Doar că Ralph a avut dreptate de la început în privinţa ta.

— Cum adică? întrebă Nat tăios.

— Nu-i ajungi nici la degetul mic, răspunse ea, şi după o pauză, adăugă: nici în pat, nici în afara lui.

Nat era gata să-i răspundă, dar hotărî că nu merita efortul. În noaptea aceea, rămânând treaz până târziu, realiză că Rebecca făcea parte din trecut, ca multe alte lucruri care nu-l mai atingeau.

Una dintre descoperirile surprinzătoare pentru el era dorinţa multor studenţi de a-l vedea candidând la preşedinţia organizaţiei, împotriva lui Elliot. Dar le spuse clar tuturor că avea mult de recuperat şi nu putea să se implice într-o luptă electorală.

Întorcându-se acasă la finalul anului doi, Nat îi spuse tatălui că reuşea să-şi parcurgă distanţa de cros în mai puţin de o oră şi, spre bucuria lui, era printre primii şase studenţi din an la învăţătură.

*

În timpul verii, Nat şi Tom călătoriră în Europa. Nat descoperi că, printre multele avantaje oferite de salariul de căpitan, îl avea şi pe acela de a-şi permite să-l însoţească oriunde pe prietenul lui cel mai bun, fără complexul sărăciei.

Prima oprire au făcut-o la Londra, unde au privit schimbarea gărzii regale. Nat nu se îndoia că soldaţii britanici ar fi constituit o forţă redutabilă pe frontul din Vietnam. La Paris, s-au plimbat pe Champs Elysées, regretând că trebuiau să apeleze la dicţionar de câte ori întâlneau o femeie frumoasă. Apoi au ajuns la Roma, unde au descoperit gustul spaghetelor adevărate, servite în localuri mici de pe străduţe dosnice, şi au jurat să nu mai mănânce niciodată la Mc Donald's.

Dar abia la Veneţia s-a îndrăgostit Nat, iar gusturile lui oscilau între nuduri şi fecioare. Prima întâlnire a fost cu Da Vinci, apoi cu Bellini şi cu Luini. Efectul picturilor asupra lui era atât de puternic, încât Tom s-a învoit să mai petreacă un timp în Italia, adăugând şi Florenţa pe itinerarul lor. Nat găsea iubiri noi pretutindeni: Michelangelo, Caravaggio, Canaletto, Tintoretto. Aproape toţi cei al căror nume se termina în „o" făceau acum parte din haremul lui.

*

Profesorul Abrahams se pregătea de a cincea prelegere, îmbrăţişând dintr-o privire rândurile de scaune dispuse semicircular în amfiteatru.

Începu să vorbească fără nicio carte, dosar sau măcar notiţă pe catedră, despre cazul antologic Carter contra Amalgamated Steel.

— Domnul Carter, spuse el, a pierdut un braţ în urma unui accident de muncă petrecut în 1923 şi a fost concediat fără să primească niciun cent despăgubire. Nu a mai putut căuta de lucru,

deoarece nicio altă oţelărie nu angaja oameni cu un singur braţ şi, când i s-a refuzat şi slujba de portar la un hotel din localitate, şi-a dat seama că nu va mai găsi niciodată loc de muncă. Legea compensaţiei în urma accidentelor de muncă datează din 1927 şi, pe vremea lui, domnul Carter s-a încumetat la o acţiune rar întâlnită atunci, aceea de a-şi da în judecată patronii. Nu şi-a permis un avocat – aici, lucrurile nu s-au schimbat prea mult – dar un student la drept, care considera că domnul Carter fusese nedreptăţit, s-a oferit voluntar să-l ajute. Au câştigat şi Carter a primit o compensaţie de o sută de dolari – vă gândiţi, probabil, că nu e o sumă suficientă pentru cât suferise. Cu toate acestea, cei doi oameni – avocatul şi clientul lui – au determinat o modificare a legii. Să sperăm că şi unul dintre dumneavoastră va provoca schimbarea legilor atunci când se va confrunta cu o nedreptate. În subtext, să amintim că pe avocat îl chema Theo Rampleiri. Abia a reuşit să evite exmatricularea de la facultate, pentru că-şi dedica prea mult timp domnului Carter. Mai târziu, mult mai târziu, a ajuns membru al Curţii Supreme.

Apoi profesorul se încruntă:

— Anul trecut, General Motors i-a plătit domnului Cameron cinci milioane de dolari pentru pierderea unui picior. Şi asta în ciuda faptului că s-a dovedit că accidentul se produsese din cauza neglijenţei angajatului.

Abrahams le expuse în detaliu cazul şi adăugă:

— Legea este prea adeseori un măgar, aşa cum spunea domnul Charles Dickens, şi loveşte la întâmplare. Nu am nicio consideraţie pentru avocatul care se strecoară pe lângă lege, mai ales atunci când cunoaşte clar intenţiile autorilor ei. Printre dumneavoastră se află unii care vor uita cuvintele acestea când vor lucra la firme ilustre, al căror scop e victoria cu orice preţ. Dar se află şi dintre cei, nu prea mulţi, care îşi vor aminti cuvintele lui Lincoln: „Să se facă dreptate”.

Fletcher ridică ochii de pe notiţe, privindu-şi mentorul.

— Până data viitoare, aveţi de cercetat cele cinci cazuri care au urmat procesului Carter contra Amalgamated Steel, până la Demetri contra Demetri, toate acestea rezultând în modificări ale legislaţiei. Puteţi lucra pe perechi, dar perechile să nu se consulte între ele. Sper că am fost destul de clar.

Ceasul bătu ora unsprezece.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor.

Fletcher şi Jimmy îşi împărţiră materialele şi, luând caz cu caz, descoperiră trei cazuri relevante până la sfârşitul săptămânii. Joanna îşi mai amintea de unul, despre care se vorbea în Ohio, când era ea mică, dar nu le dădu amănunte.

— Ce înseamnă să iubeşti, să respecţi şi să asculţi? perora Jimmy.

— N-am spus niciodată că te voi asculta, bobocule, spuse ea, şi apropo, dacă Elizabeth se trezeşte la noapte, e rândul tău s-o schimbi.

— Summer contra Summer, zise triumfător Jimmy, venind la culcare după miezul nopţii.

— Nu e rău, bobocule, dar trebuie să-l găsiţi pe al cincilea până luni dimineaţă dacă speraţi să obţineţi un zâmbet de la profesorul Abrahams.

— Cred că e nevoie de mult mai mult ca să-l mişcăm pe blocul ăsta de granit, comentă Jimmy.

*

Urcând dealul, Nat o observă alergând înaintea lui. Presupuse că o va depăşi la coborârea pantei. Ajungând la marcajul de la jumătatea drumului, se uită la ceas. Şaptesprezece minute şi nouă secunde. Se simţea capabil să-şi depăşească recordul personal, ceea ce ar fi însemnat revenirea în echipa facultăţii pentru primul concurs al sezonului.

Plin de energie, ţâşni în jos pe pantă, apoi înjură tare. Proasta greşise traseul. Probabil era o boboacă.

O strigă, dar ea nu răspunse. Înjură din nou, schimbă direcţia şi se luă după ea. Auzindu-l în spate, fata se întoarse cu o expresie surprinsă.

— Alergi în altă direcţie! strigă Nat, gata să revină la traseu cât mai repede, dar chiar şi la douăzeci de metri de ea, simţi nevoia să o mai privească o dată. O ajunse şi începu să alerge pe loc.

— Mulţumesc, spuse ea. Sunt doar a doua oară pe traseu şi nu mai ţineam minte pe unde trebuie s-o iau după ce urc dealul.

— Trebuie s-o iei pe poteca mai îngustă; aia mai lată te duce în pădure, zâmbi Nat.

— Mulţumesc, repetă ea şi se întoarse, alergând înapoi fără alte vorbe.

Porni şi el şi alergă lângă ea până în vârf. Îi făcu semn cu mâna după ce se asigură că era pe drumul cel bun şi o depăşi:

— Ne vedem mai târziu! strigă, dar nu auzi dacă-i răspunsese ceva.

Trecând linia de sosire, se uită la ceas. Patruzeci şi trei de minute şi cincizeci şi una de secunde. Înjură din nou, întrebându-se cât timp pierduse ca s-o redirecţioneze pe rătăcită. Nu-i părea rău. Începu să facă mişcări de încălzire, mai multe decât de obicei, aşteptând să apară.

Deodată o văzu alergând obosită spre linia de sosire:

— Ai reuşit, zâmbi Nat, îndreptându-se spre ea.

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Sunt Nat Cartwright.

— Ştiu cine eşti, răspunse ea scurt.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu, dar te cunosc după reputaţie.

Şi fără să-i mai ofere explicaţii, fata se îndreptă spre vestiar.

*

— Cine a găsit toate cele cinci cazuri să se ridice în picioare.

Fletcher şi Jimmy se ridicară triumfători, dar se dezumflare repede văzând că în jur de şaptezeci la sută din studenţi erau alături de ei.

— Patru? întrebă profesorul, reprimându-şi dispreţul din ton.

Majoritatea celor aşezaţi se ridică, lăsând pe scaune circa zece la sută din cursanţi. Fletcher se întreba câţi dintre ei vor absolvi cursul.

— Luaţi loc, zise profesorul. Să începem cu Maxwell River Gus contra Pennstone; ce schimbare a fost adusă legii datorită acestui caz?

— În 1932, întreprinderile au fost obligate să se asigure că toate utilajele sunt livrate cu instrucţiuni de protecţia muncii şi toţi muncitorii înţeleg procedurile de acţiune pentru urgenţe, răspunse studentul din rândul trei, ales să ia cuvântul.

Profesorul arătă spre altul, care continuă:

— Instrucţiunile scrise au trebuit să fie afişate în locuri unde puteau fi citite de toţi angajaţii.

— Când s-au schimbat lucrurile?

— La cazul Reynolds contra McDermond Timber, spuse altă voce.

— De ce? indică profesorul următorul student.

— Reynolds a pierdut trei degete de la mână tăind un buştean şi avocatul a demonstrat că nu ştia să citească şi nu primise nicio instrucţiune verbală de folosire a utilajului.

Degetul profesorului arătă pe altcineva:

— Ce act a stat la baza noii legi?

— Decretul industrial din 1934, când a devenit de datoria angajatorului să-şi instruiască angajaţii, verbal şi în scris, cu privire la modul de utilizare a noilor utilaje.

— Când s-au dovedit necesare alte amendamente?

— După cazul Rush contra statului, răspunse studentul desemnat.

— Corect, dar de ce a câştigat statul, cu toate că nu avea dreptate?

— Nu ştiu, domnule profesor, spuse studentul.

Degetul căuta batjocoritor pe cineva care ştia.

— Statul s-a putut apăra deoarece Rush semnase o înţelegere…

Degetul indică pe altcineva…

— … în care recunoştea că primise instrucţiuni complete, conform legii…

— … şi că era angajat de mai mult de trei ani, deci depăşise perioada de probă…

— … dar guvernul a dovedit că „stat” şi „companie” sau „întreprindere” nu înseamnă acelaşi lucru, pentru că legea fusese greşit formulată, completă al treilea student.

— Nu daţi vina pe legislatori, spuse Abrahams. Juriştii scriu legile, ei sunt responsabili. După ce tribunalul a acceptat apărarea statului, ce anume a cauzat modificarea legii? arătă profesorul o altă faţă speriată.

— Cazul Demetri contra Demetri.

— Care a fost diferenţa faţă de legile anterioare? a fost întrebat, în fine, Fletcher.

— A fost prima dată când un soţ l-a acţionat în justiţie pe celălalt membru al familiei pentru neglijenţă. Cei doi erau acţionari la aceeaşi companie, deţinând câte o jumătate.

— De ce a fost pierdut procesul? îl întrebă profesorul tot pe el.

— Pentru că doamna Demetri a refuzat să depună mărturie împotriva soţului ei.

— De ce a refuzat? îl arătă profesorul pe Jimmy.

— Pentru că era proastă.

— De ce era proastă?

— Pentru că soţul ei făcuse dragoste cu ea sau poate o lovise, sau poate amândouă, cu o noapte înainte, şi ea a cedat.

În sală se auziră chicoteli.

— Ai fost acolo ca să-i vezi făcând dragoste, domnule Gates, sau să fii martor la atacul împotriva

ei?

De data asta, studenţii râseră de-a binelea.

— Nu, domnule profesor, dar aş paria că aşa s-a întâmplat.

— Poate că ai dreptate, domnule Gates, dar nu ai putea dovedi că asta s-a întâmplat în dormitorul lor în noaptea aceea decât dacă ai găsi un martor credibil. Dacă ai fi făcut cumva o afirmaţie atât de pripită la tribunal, procurorul ar fi obiectat, judecătorul ar fi aprobat obiecţia şi juraţii te-ar fi considerat un prostănac, domnule Gates. Şi ceea ce e mai important, ţi-ai fi dezamăgit clientul. Să nu te bazezi niciodată pe presupuneri, oricât de îndreptăţite, dacă nu le poţi dovedi. Dacă nu le poţi dovedi, nu spui nimic.

— Dar… începu Fletcher.

Mai mulţi studenţi lăsară capul în jos, iar alţii îşi ţinură respiraţia, în timp ce majoritatea îl privea uluită pe îndrăzneţ.

— Cum te numeşti?

— Davenport, domnule profesor.

— Poţi să ne explici de ce ai rostit cuvântul „dar…”, domnule Davenport?

— Doamna Demetri a aflat de la avocatul ei că, dacă urma să câştige cazul, compania lor va înceta producţia, pentru că ea şi soţul ei erau acţionari egali. Decretul Kendall din 1941. Atunci ea şi-a scos acţiunile pe piaţă şi acestea au fost cumpărate de rivalul soţului ei, un anume domn Canelli, cu 100.000 de dolari. Nu pot dovedi că domnul Canelli se culca cu doamna Demetri, dar cert este că afacerea lor a intrat după un an în lichidare, ea şi-a recuperat acţiunile la zece cenţi bucata, plătind pentru ele 7.300 de dolari şi pe urmă a semnat un alt contract de parteneriat cu soţul ei.

— Domnul Canelli a putut dovedi că soţii Demetri acţionau în înţelegere?

Fletcher se gândi puţin. Oare profesorul îi întindea o cursă?

— De ce eziţi? întrebă Abrahams.

— Nu poate constitui o dovadă, domnule profesor.
— Totuşi, ce doreai să spui?
— După un an, doamna Demetri a născut al doilea copil şi pe certificatul de naştere, domnul Demetri îşi recunoştea paternitatea.
— Ai dreptate, nu e o dovadă. Totuşi, ce acuzaţie i s-a adus?
— Niciuna. De fapt, compania reînfiinţată a prosperat.
— Atunci cum s-a schimbat legea?
— Judecătorul a adus cazul în atenţia procurorului general al statului.
— Care stat?
— Ohio. În consecinţă, a apărut legea parteneriatului soţilor.
— În anul?
— 1949.
— Ce relevanţă are?
— Soţii nu mai pot recumpăra acţiuni obţinute într-o companie anterioară în care fuseseră parteneri, dacă operaţiunea le aduce profit individual.
— Mulţumesc, domnule Davenport, spuse profesorul, la ora unsprezece fix. Ai rostit un „dar…” bine justificat.
Câteva aplauze îi confirmară aprecierea.
— Dar nu chiar aşa de bine, spuse Abrahams şi părăsi amfiteatrul.

*

Nat aştepta răbdător afară, în faţa cantinei. După ce se uitase la vreo cinci sute de fete care ieşiseră din clădire, îi trecu prin cap că ea nu mânca deloc şi de aceea era atât de subţire. Apoi apăru şi ea grăbită, prin uşile batante. Avusese destul timp să-şi repete replicile, dar tot era emoţionat:
— Bună, eu sunt, Nat.
Ea ridică privirea, dar nu-i răspunse.

— Ne-am întâlnit alaltăieri.

Fata tot nu răspundea.

— Sus, pe deal…

— Da, îmi aduc aminte.

— Dar nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu.

— Te-am supărat cu ceva?

— Nu.

— Atunci pot să te întreb ce-ai vrut să zici despre reputaţia mea?

— Domnule Cartwright, s-ar putea să fii surprins, dar află că în universitatea asta sunt şi femei care nu cred că-ţi datorează virginitatea doar pentru că ai câştigat Medalia de Onoare.

— Nici nu m-am gândit vreodată la aşa ceva.

— Dar trebuie să ştii că jumătate din studentele de aici pretind că s-au culcat cu tine.

— N-au decât să pretindă, zise Nat, însă doar două pot s-o şi dovedească.

— Toată lumea ştie câte fete te vânează.

— Da, însă majoritatea nu pot ţine pasul cu mine, după cum cred că ţi-ai dat seama, râse el, însă ea era tot serioasă. De ce nu pot să mă îndrăgostesc şi eu ca toţi ceilalţi? o întrebă el.

— Fiindcă nu eşti ca toţi ceilalţi, replică fata calmă. Eşti erou de război cu salariu de căpitan şi te aştepţi ca toţi să-ţi cadă la picioare.

— Cine ţi-a spus asta?

— Cineva care te cunoaşte din liceu.

— Sunt sigur că e vorba de Ralph Elliot, nu?

— Da, omul pe care ai încercat să-l înşeli la alegerile de la Taft…

— Ce? se indignă Nat.

— … şi pe urmă ai furat eseul lui ca să te înscrii la Yale, continuă ea, ignorându-i izbucnirea.

— Aşa ţi-a spus el?

— Da, răspunse tânăra liniştită.

— Atunci poate ar trebui să-l întrebi de ce n-a fost *el* primit la Yale.

— Mi-a explicat că i-ai transferat vina ta şi şi-a pierdut locul.

Nat era pe punctul de a exploda din nou, dar ea continuă.

— Şi acum vrei să fii preşedintele senatului studenţilor şi singura ta strategie e să treci prin cât mai multe paturi.

Nat încercă să se stăpânească:

— În primul rând, nu vreau să candidez la alegerile studenţeşti. În al doilea rând, nu m-am culcat în viaţa mea decât cu trei femei: o studentă pe care o cunoşteam din liceu, o secretară în Vietnam şi o aventură de o noapte pe care acum o regret. Dacă mai găseşti pe altcineva, te rog să-mi faci cunoştinţă, fiindcă sunt curios să le întâlnesc.

Fata se opri şi-l privi în ochi.

— Oricine altcineva, întări el. Şi acum, îmi spui şi mie măcar cum te cheamă?

— Su Ling, spuse ea încet.

— Ei, bine, Su Ling, dacă-ţi promit că nu voi încerca să te seduc decât după ce-ţi voi cere mâna, voi cere permisiunea tatălui tău, îţi voi dărui inelul, voi face rezervări la biserică şi ni se va citi la slujbă anunţul de logodnă… îmi dai voie să te invit la cină?

Fata râse:

— O să mă gândesc. Scuză-mă că mă grăbesc, dar am întârziat deja la cursul de după-amiază.

— Cum te găsesc? întrebă Nat disperat.

— Doar i-ai găsit pe vietnamezi, căpitane Cartwright, pe mine o să fie floare la ureche să mă găseşti, nu?

17

— Ridicaţi-vă în picioare. Statul contra doamnei Anita Kirsten. Prezidează onorabilul judecător Abernathy.

Judecătorul se aşează şi se uită la banca apărării:

— Cum pledaţi, doamnă Kirsten?

Fletcher se ridică în picioare:

— Clienta mea pledează „nevinovată”, domnule judecător.

— O reprezentaţi pe inculpată?

— Da, domnule judecător.

Judecătorul Abernathy aruncă o privire pe actul de acuzare:

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, domnule Davenport.

— Nu, domnule judecător, e prima mea prestaţie la tribunal.

— Apropie-te, domnule Davenport.

Fletcher ieşi de la locul lui şi merse la judecător, o dată cu procurorul.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse judecătorul Abernathy. Pot să vă întreb ce calificare legală aveţi pentru a pleda la tribunal, domnule Davenport?

— Niciuna, domnule judecător.

— Înţeleg. Clienta dumneavoastră ştie asta?

— Da, domnule judecător.

— Şi totuşi vrea s-o reprezentaţi, deşi se confruntă cu perspectiva pedepsei capitale?

— Da, domnule judecător.

Judecătorul întoarse capul spre procurorul-şef al statului Connecticut:

— Aveţi vreo obiecţie cu privire la apărarea doamnei Kirsten?

— Niciuna, domnule judecător. De fapt, ne bucură situaţia.

— Sunt convins, dar trebuie să vă întreb, domnule Davenport, ce experienţă juridică aveţi?

— Nu prea multă, domnule judecător, recunoscu Fletcher. Sunt masterand în drept în anul doi la Yale

şi acesta e primul meu caz.

Judecătorul şi procurorul zâmbiră.

— Pot să vă întreb ce coordonator de studii aveţi? întrebă judecătorul.

— Profesorul Karl Abrahams.

— Atunci voi fi mândru să prezidez primul dumitale caz, domnule Davenport, pentru că şi eu am studiat cu acelaşi profesor. Dar dumneavoastră, domnule Stamp?

— Eu am studiat în Carolina de Sud, domnule judecător.

— Deşi e foarte neobişnuit, inculpata are dreptul să decidă, aşa că haideţi să pornim procesul.

Procurorul şi Fletcher se întoarseră la locurile lor. Judecătorul se uită la avocat:

— Solicitaţi eliberarea pe cauţiune?

— Da, domnule judecător, se ridică tânărul.

— Motivaţi.

— Doamna Kirsten nu are cazier şi nu reprezintă un pericol public. E mamă a doi copii: Alan, de şapte ani, şi Delia, de cinci ani, care locuiesc în prezent cu bunica lor, la Hartford.

Judecătorul se uită la procuror:

— Aveţi vreo obiecţie, domnule Stamp?

— Desigur, domnule judecător. Ne opunem eliberării pe cauţiune, pentru că solicităm pedeapsa capitală şi considerăm că a fost o crimă premeditată. Prin urmare, considerăm că doamna Kirsten este un element periculos pentru societate şi poate încerca să iasă de sub jurisdicţia statală.

— Obiectez, domnule judecător, sări Fletcher.

— Motivaţi.

— Se cere pedeapsa capitală, deci părăsirea statului nu este relevantă şi, oricum, casa doamnei Kirsten este la Hartford, unde-şi câştigă existenţa lucrând ca infirmieră la spitalul Sf. Maria, iar copiii merg amândoi la şcoala din localitate.

— Mai aveţi şi alte argumente?

— Nu, domnule judecător.

— Cauţiunea se respinge. Procesul se suspendă până luni, şaptesprezece.
— Ridicaţi-vă în picioare.
Ieşind din sală, judecătorul Abernathy îi făcu semn cu ochiul lui Fletcher.

*

Treizeci şi patru de minute şi zece secunde. Nat nu-şi putea ascunde încântarea că-şi depăşise recordul personal şi pe deasupra obţinuse locul şase la calificările pe facultate, ceea ce-i asigura un loc în echipa pentru competiţia cu Universitatea din Boston.
Pe când făcea mişcările lui de încălzire şi întinderile de rutină, apăru Tom:
— Felicitări, spuse el. Pun pariu că până la sfârşitul sezonului o să-ţi corectezi recordul cu un minut.
Nat se uită la cicatricea inflamată şi roşie de pe partea din spate a piciorului, în timp ce-şi trăgea pe el pantalonii de trening.
— Ce-ar fi să mâncăm împreună diseară şi să sărbătorim? propuse Tom. Aş vrea să discut ceva cu tine înainte să mă întorc la Yale.
— Nu pot diseară, zise Nat şi porniră agale amândoi spre vestiare. Am o întâlnire.
— Cineva cunoscut?
— Nu, spuse Nat, dar, cum e prima dată după luni de zile, trebuie să recunosc că sunt cam nervos.
— Căpitanul Cartwright, nervos? Ce-mi aud urechile? îl zeflemi Tom.
— Aici e o problemă, se confesă Nat. Ea crede că sunt o corcitură de Don Juan cu Al Capone.
— Pare perspicace, remarcă Tom. Spune-mi totul despre ea.
— Nu e prea mult de spus. Ne-am întâlnit pe un deal. E sclipitor de deşteaptă, feroce, destul de frumoasă şi mă crede un ticălos.

Şi-i reproduse lui Tom conversaţia lor din faţa cantinei.

— E clar că Ralph Elliot a reuşit să-i spună primul versiunea lui, comentă Tom.

— Dă-l dracu' pe Elliot. Crezi că ar trebui să mă îmbrac în sacou şi cravată?

— Nu mi-ai mai cerut asemenea sfaturi de când eram la Taft.

— Pe atunci trebuia să-mi împrumuţi tu sacou şi cravată. Ei, ce crezi?

— Uniforma de paradă şi toate decoraţiile.

— Fii serios!

— Păi, asta i-ar confirma părerea despre tine.

— Exact, iar eu încerc s-o fac să şi-o schimbe.

— Păi, atunci, încearcă să priveşti lucrurile din punctul ei de vedere.

— Te ascult.

— Ea cum crezi că o să se îmbrace?

— Habar n-am, n-am văzut-o decât de două ori până acum şi o dată era într-un şort plin de praf.

— Mamă, ce sexi, dar acum nu cred că o să apară în trening. Şi a doua oară cum arăta?

— Discret şi elegant.

— Atunci ia-te după ea, ceea ce n-o să fie uşor, fiindcă nu eşti un tip elegant de felul tău şi, din câte-mi spui, ea nu te crede în stare să fii discret.

— Răspunde-mi la întrebare, îi ceru Nat.

— Eu m-aş îmbrăca lejer, spuse Tom. Cămaşă, nu tricou, pantaloni şi un pulover. Sigur, ca asistent responsabil cu eleganţa ta, aş putea veni cu voi la masă.

— Să nu cumva să te apropii, fiindcă ştiu că o să te îndrăgosteşti de ea.

— Chiar îţi pasă de fata asta, nu? întrebă Tom liniştit.

— Cred că e divină, dar asta n-o împiedică să fie foarte nesigură în privinţa mea.

— Dar a fost de acord să ia masa cu tine, aşa că nu te crede chiar aşa rău.

— Da, dar să-ţi spun cum a fost de acord, zise Nat şi-i povesti discursul lui despre seducţie.

— După cum am spus, te-ai aprins rău, dar tot trebuie să stai de vorbă şi cu mine. Ce-ar fi să luăm împreună micul dejun? Dacă nu cumva o să împărţi omleta cu costiţă cu doamna asta orientală misterioasă.

— M-ar surprinde foarte tare dacă s-ar întâmpla aşa, spuse Nat gânditor. Şi aş fi dezamăgit.

*

— Cât te aştepţi să dureze procesul? întrebă Annie.

— Dacă pledăm „nevinovat" la crimă, dar „vinovat" la omor, se poate sfârşi într-o zi, poate cu încă o înfăţişare pentru citirea sentinţei.

— Ai posibilitatea asta? se interesă Jimmy.

— Da, procurorul mi-a propus o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere? vru să ştie Annie.

— Dacă mă învoiesc să recunosc că e vinovată de omor, Stamp o să ceară o condamnare de trei ani, ceea ce înseamnă că, dacă se comportă bine, Anita Kirsten poate ieşi în optsprezece luni. Altfel, procurorul va încerca să dovedească premeditarea crimei şi va cere scaunul electric.

— În statul ăsta n-o să omoare justiţia o femeie pentru că şi-a ucis bărbatul.

— Sunt de acord, zise Fletcher, dar o curte cu juri dură ar putea-o condamna la nouăzeci şi nouă de ani şi, cum clienta mea are doar douăzeci şi cinci de ani, îmi dau seama că ar fi mai bine pentru ea să fie închisă doar optsprezece luni; măcar ar avea speranţa că-şi va petrece restul vieţii în mijlocul familiei.

— Adevărat, spuse Jimmy, dar eu mă întreb de ce se învoieşte procurorul să-i dea doar trei ani dacă are un caz atât de solid împotriva ei? Nu uita că e negresă acuzată că a ucis un alb şi cel puţin doi membri ai curţii cu juri trebuie să fie negri. Dacă-ţi

joci bine cărţile, vor fi trei şi juraţii n-o să se hotărască repede.

— Plus că femeia are reputaţie bună, slujbă de responsabilitate şi nu are condamnări anterioare. Faptul acesta ar influenţa orice jurat, indiferent de culoare.

— Eu n-aş fi atât de sigură, zise Annie. Clienta ta l-a otrăvit pe soţul ei cu o supradoză de curara şi pe urmă a ieşit pe scară şi l-a aşteptat să moară.

— Dar o bătea de ani de zile, replică Fletcher, şi i-a abuzat şi pe copii.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta, avocate? întrebă Jimmy.

— Nu cine ştie ce, dar în ziua când s-a hotărât să mă accepte, i-am fotografiat vânătăile de pe corp şi arsura din palmă, care n-o să-i mai treacă definitiv niciodată.

— Cum s-a ales cu ea? vru să ştie Annie.

— Ticălosul ăla i-a ţinut mâna pe plita încinsă şi n-a lăsat-o decât după ce a leşinat.

— Era un tip încântător, zise Annie. Şi de ce eziţi să pledezi pentru omor cu circumstanţe atenuante?

— Mi-e frică să nu pierd şi s-o las pe doamna Kirsten să stea toată viaţa la închisoare.

— Dar de ce te-a cerut pe tine ca avocat? întrebă Jimmy.

— Nu s-a oferit nimeni altcineva, zise Fletcher. Şi oricum, tariful meu i s-a părut irezistibil.

— Dar te baţi cu procurorul general.

— Asta e un mister, fiindcă nu-mi dau seama de ce se deranjează să pledeze chiar el într-un caz ca ăsta.

— Răspunsul e simplu, îl informă Jimmy. O negresă omoară un alb într-un stat unde numai douăzeci la sută din populaţie e de culoare şi din ăştia, peste jumătate nu se ostenesc să voteze şi, surpriză, în mai sunt alegeri!

— Cât timp de gândire ţi-a dat Stamp? întrebă Annie.

— Până luni.

— Îţi poţi permite să te implici într-un proces de durată?

— Nu, dar nu pot să folosesc scuza asta ca să accept un compromis.

— Deci o să ne petrecem vacanţa la tribunal, nu? surâse Annie.

— Aşa se pare, recunoscu Fletcher, luându-şi soţia de după umeri.

— Te-ai gândit să-l întrebi pe profesorul Abrahams cum ar trebui să pledezi?

Jimmy şi Fletcher se holbau la ea fără să le vină să creadă.

— El dă sfaturi preşedinţilor de state, spuse Fletcher.

— Şi eventual, câte unui guvernator, adăugă Jimmy.

— Atunci poate că a venit vremea să-şi sfătuiască şi studenţii. La urma urmei, e plătit pentru asta.

— Nici n-aş şti cum să-i spun, zise Fletcher.

— Ce-ar fi să-i dai un telefon şi să stabileşti o întâlnire? propuse Annie. Cred că va fi flatat.

*

Nat ajunsese la localul lui Mario cu cincisprezece minute mai devreme. Alesese un restaurant lipsit de pretenţii – feţe de masă în carouri albe şi roşii, aranjamente florale mici şi pe pereţi, reproduceri alb-negru după fotografii din Florenţa. Tom îi mai spusese că spaghetele sunt pregătite de nevasta patronului cu mâinile ei, aducându-i aminte de călătoria lor în Italia. Îi ascultase sfatul şi în privinţa hainelor: purta o cămaşă albastră, pantaloni gri şi un pulover bleumarin – nimic prea pompos.

Intră şi îl recunoscu pe Mario, care îi sugeră să ocupe o masă într-un colţ liniştit al sălii. După ce citise de mai multe ori meniul, Nat începu să se uite la ceas cu nervozitate. Verificase de vreo zece ori dacă avea destui bani la el, în caz că nu acceptau cărţi de credit.

Poate că i-ar fi prins bine să mai facă un tur prin împrejurimi.

Când o văzu, îşi dădu seama că ratase momentul. Su Ling purta un compleu albastru, elegant şi bine croit, o bluză crem şi pantofi bleumarin. Nat se ridică şi-i făcu semn cu mâna. Ea zâmbi – un zâmbet pe care nu i-l cunoscuse – ceea ce-i sporea frumuseţea. Apoi veni către el.

— Îmi cer scuze, spuse el, aşteptând-o să se aşeze.

— Pentru ce? întrebă ea nedumerită.

— Pentru îmbrăcăminte. Îţi mărturisesc că m-am gândit mult la aspectul ăsta, dar tot n-am nimerit-o.

— Nici eu, zise Su Ling. Mă aşteptam să apari în uniformă, cu toate medaliile.

Şi îşi scoase jacheta, aşezând-o pe spătarul scaunului. Nat început să râdă şi râseră tot timpul, până ia cafea.

— Neagră, te rog, ceru Su Ling.

— Ţi-am povestit despre familia mea, spune-mi şi tu despre a ta, o rugă Nat. Eşti singură la părinţi ca şi mine?

— Da, tata era sergent-major în Coreea când a cunoscut-o pe mama. N-au stat împreună decât câteva luni, apoi el a fost omorât în bătălia de la Yudam-ni.

Nat ar fi vrut s-o ia de mână:

— Îmi pare rău, spuse.

— Mulţumesc, zise ea simplu. Mama a hotărât să emigrăm în America, pentru a-i cunoaşte pe bunicii mei. Dar n-am reuşit să-i găsim.

De data asta, o luă de mână.

— Eu eram prea mică, dar mama nu renunţă aşa uşor, continuă fata. Şi-a găsit de lucru la spălătoria Storrs, de lângă librărie şi proprietarul ne-a lăsat să locuim la etaj.

— Ştiu spălătoria, spuse Nat. Tata îşi spală acolo cămăşile – e foarte eficientă şi…

— Da, aşa e de când a preluat-o mama, dar ea a trebuit să-şi sacrifice viaţa ca să-mi asigure mie

educaţia.

— Parcă vorbeşti de mama mea, spuse Nat.

Mario apăru lângă ei:

— Sunteţi mulţumit, domnule Cartwright?

— A fost o masă excelentă, Mario, mulţumim. Acum aş dori nota.

— Desigur, domnule Cartwright şi pot spune că a fost o onoare să vă avem în restaurant.

— Mulţumesc, zise Nat, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

— Cât i-ai dat bacşiş pentru fraza asta? îl întrebă Su Ling după ce plecă Mario.

— Zece dolari şi rosteşte replica perfect întotdeauna.

— Dar îşi face şi efectul întotdeauna? se interesă fata.

— A, da, majoritatea invitatelor mele încep să se dezbrace înainte de a ajunge la maşină.

— Deci aici le aduci pe toate?

— Nu, dacă e o aventură, le duc la McDonald's şi pe urmă la hotel, dacă e serios, mergem la Altnaveigh Inn.

— Şi ce grup alegi pentru Mario? întrebă Su Ling.

— Nu pot să-ţi răspund, zise Nat, pentru că n-am mai adus pe nimeni aici.

— Sunt flatată, spuse ea, în timp ce o ajuta să-şi pună jacheta.

Când ieşiră din restaurant, Su Ling îl luă de mână:

— De fapt, eşti cam timid, nu-i aşa?

— Da, cred că da, recunoscu Nat.

— Nu semeni deloc cu bătrânul tău rival, Ralph Elliot.

Nat nu comentă.

— El mi-a propus o întâlnire la câteva minute după ce l-am cunoscut, continuă fata.

— Drept să-ţi spun, zise Nat, ţi-aş fi propus şi eu tot atât de repede, dar ai plecat.

— Mie mi se părea că alerg, zise ea, făcându-l să zâmbească. Şi ar fi şi mai interesant de aflat ce ai făcut de fapt în Vietnam de ai devenit un asemenea erou.

El era pe cale să protesteze, dar ea nu-l lăsă:

— Ai fost pe câmpul de luptă cam o jumătate de oră.

— De unde ştii? întrebă el.

— Pentru că am făcut cercetări, domnule căpitan şi ca să-l citez pe Steinbeck, „navighezi sub pavilion fals”. Azi am învăţat citatul, adăugă ea, ca să te impresionez cu lecturile mele. Când ai sărit în elicopter, nici n-aveai armă. Erai ofiţer de aprovizionare şi nici n-ar fi trebuit să te afli acolo. Şi după ce că te-ai urcat în elicopter fără permisiune, te-ai mai şi dat jos, tot aşa. Ai fi putut fi judecat de Curtea Marţială.

— Aşa e, spuse Nat, dar să nu mai spui la nimeni, fiindcă n-o să mai pot avea porţia mea obişnuită de trei fete pe noapte.

Su Ling râse cu mâna la gură:

— Dar am mai citit şi ceea ce ai făcut după ce elicopterul s-a prăbuşit în junglă. A fost o faptă de om foarte curajos. Să-l târăşti pe soldatul ăla cu piciorul tău rănit atâta timp şi pe urmă să moară… cred că asta a lăsat urme care nu se şterg.

Nat nu-i răspunse.

— Iartă-mă, spuse ea când ajunseră în campus, nu trebuia să fac astfel de comentarii.

— E frumos din partea ta că ai încercat să afli adevărul, zise el, privind-o în ochii de un căprui întunecat. Nu s-a ostenit prea multă lume s-o facă până acum.

18

— Onorată instanţă, în majoritatea proceselor de crimă este de drept datoria statului să dovedească vinovăţia inculpatului. Lucrul acesta nu a fost necesar în cazul nostru. De ce? Pentru că doamna Kirsten a semnat o declaraţie la mai puţin de o oră de la uciderea brutală a soţului ei. Şi chiar şi acum, după opt luni, aţi observat că reprezentantul legal al acuzatei nu a sugerat în niciun moment de pe parcursul procesului că aceasta nu a comis crima şi nici măcar nu s-a chestionat modul în care a comis-o.

Să analizăm faptele în acest caz, deoarece aceasta nu poate fi descrisă ca o crimă pasională, comisă de o femeie care încearcă să se apere cu prima armă aflată la îndemână. Nu, doamna Kirsten nu a căutat prima armă din apropiere, pentru că şi-a petrecut mai multe săptămâni planificând această crimă cu sânge rece, conştientă că victima nu va avea nicio şansă de apărare.

Cum şi-a îndeplinit planul doamna Kirsten? Timp de aproape trei luni, a colectat mai multe fiole de curara de la diferiţi farmacişti de la periferiile Hartfordului. Apărarea a încercat să sugereze că mărturiile farmaciştilor nu pot fi confirmate, ceea ce ar fi putut influenţa curtea cu juri dacă doamna Kirsten nu ar fi validat depoziţia lor prin mărturia ei.

După ce a strâns fiolele, ce face doamna Kirsten mai departe? Aşteaptă o zi de sâmbătă seara, când ştie că soţul ei se duce să bea cu prietenii, şi toarnă pe furiş otrava în şase sticle de bere, înlocuindu-le şi capacele. Pe urmă pune sticlele pe masa din bucătărie, lasă lumina aprinsă şi se duce la culcare. Aşază chiar şi un deschizător şi un pahar lângă sticle. Face totul, cu excepţia gestului de a turna chiar ea în pahar.

Doamnelor şi domnilor juraţi, a fost o crimă premeditată şi executată cu abilitate. Cu toate

acestea, dacă poate fi posibil aşa ceva, în continuare s-au produs fapte şi mai grave.

Seara, când soţul ei ajunge acasă, cade în capcană. Intră mai întâi în bucătărie, probabil ca să stingă lumina şi, văzând sticlele pe masă, e tentat să bea o bere înainte de a merge la culcare. Înainte de a duce a doua sticlă la gură, drogul începe să lucreze. Strigă după ajutor şi soţia lui iese din dormitor şi vine încet pe hol, auzindu-l pe soţul ei văitându-se de durere. Telefonează la salvare? Nu. Se duce măcar să-l ajute? Nu. Se aşază pe scări şi aşteaptă răbdătoare ca agonia lui să înceteze şi să fie sigură că e mort. Şi atunci, abia atunci dă alarma.

Cum putem fi siguri că exact aşa s-a întâmplat? Nu numai pentru că vecinii au fost treziţi de ţipetele lui Alex Kirsten, ci şi pentru că unul din vecini, venind la uşă, a împiedicat-o să arunce conţinutul celor patru sticle de bere rămase.

După o pauză de câteva secunde, procurorul continuă:

— La analiză, s-a dovedit că berea conţinea destulă curara ca să ucidă o întreagă echipă de fotbal.

Onorată instanţă, singura circumstanţă atenuantă propusă de domnul avocat Davenport pentru această crimă este că soţul doamnei Kirsten o bătea regulat. Dacă aşa stăteau lucrurile de ce nu a apelat la poliţie? Dacă era adevărat, de ce nu s-a dus la mama ei, care locuieşte în partea opusă a oraşului? Dacă vrea s-o credem, de ce nu l-a părăsit? Vă voi spune de ce. Pentru că, după înlăturarea soţului, ea rămânea proprietara casei lor şi beneficiară a pensiei de urmaş, asigurându-şi o existenţă relativ confortabilă pentru tot restul vieţii.

În condiţii obişnuite, nu am ezita să cerem pedeapsa cu moartea pentru o crimă atât de odioasă, dar nu ni se pare potrivit în această ocazie. Cu toate acestea, este de datoria dumneavoastră să transmiteţi un mesaj clar oricărei persoane care

crede că poate scăpa nepedepsită după ce a comis o crimă. O astfel de crimă ar putea fi privită cu uşurinţă în alte părţi, dar nu şi în statul Connecticut. Oare vrem să fim cunoscuţi ca un stat care muşamalizează crimele?

Procurorul general îşi coborî vocea până la şoaptă şi se uită la juraţi:

— Când vă îngăduiţi un moment de compasiune pentru doamna Kirsten, ceea ce este firesc, pentru că suntem cu toţii fiinţe umane, aşezaţi-l pe un taler al balanţei numite justiţie. Pe celălalt taler, aşezaţi faptele – uciderea cu sânge rece a unui bărbat de patruzeci şi doi de ani, care ar fi încă viu, dacă soţia lui nu ar fi comis o crimă premeditată, abilă şi crudă.

Se întoarse şi o arătă pe acuzată:

— Nu avem nicio ezitare cerându-vă să stabiliţi vinovăţia doamnei Kirsten şi să o condamnaţi la pedeapsa prevăzută de lege.

Şi domnul Stamp se aşeză la locul lui, cu o umbră de surâs pe chip.

— Domnule Davenport, spuse judecătorul, curtea se suspendă pe durata prânzului. Când ne întoarcem, vă puteţi prezenta rechizitoriul.

*

— Pari foarte încântat de tine însuţi, spuse Tom când se aşezară amândoi la micul dejun, în bucătărie.

— A fost o seară de neuitat.

— Să deduc din asta că relaţia s-a şi consumat?

— Nu, nimic de felul ăsta, recunoscu Nat. Dar pot să-ţi spun că am ţinut-o de mână.

— Ce-ai făcut?

— Am ţinut-o de mână, repetă Nat.

— Asta n-o să-ţi îmbunătăţească deloc reputaţia.

— Eu sper că o să mi-o ruineze, zise Nat, turnându-şi nişte fulgi de grâu în lapte. Dar tu?

— Dacă te referi la viaţa mea sexuală, este inexistentă pe moment, dar nu din lipsă de oferte, dintre care una chiar persistentă. Dar pur şi simplu nu mă interesează.

Nat îşi chestiona prietenul din priviri şi acesta reluă:

— Rebecca Thornton mi-a dat de înţeles foarte clar că e disponibilă.

— Dar credeam…

— Că s-a împăcat cu Elliot?

— Da.

— Posibil, dar de câte ori o văd, îmi vorbeşte în termeni foarte măgulitori despre tine, deşi am aflat că, atunci când e cu Elliot, nu mai e la fel de entuziasmată.

— Dacă e aşa, de ce crezi că te urmăreşte?

Tom împinse deoparte castronul gol de lapte cu cereale şi se concentra asupra celor două ouă fierte de pe o farfurie. Le sparse, examinându-le şi gălbenuşul înainte de a vorbi:

— Dacă se ştie că eşti singur la părinţi şi ai un tată milionar, multe femei te privesc cu interes. Niciodată nu pot fi sigur dacă mă plac pe mine sau vor banii mei. Fii mulţumit că nu te confrunţi cu aceeaşi problemă.

— Când va apărea persoana potrivită, îţi vei da seama, îl consolă Nat.

— Oare? Tu eşti unul dintre puţinii oameni cărora nu le-a păsat niciodată de averea mea şi aproape că eşti singurul care insistă să-şi plătească partea lui. Ai fi surprins să vezi câţi se aşteaptă să achit eu notele de plată, doar pentru că-mi pot permite. Dispreţuiesc astfel de oameni, ceea ce înseamnă că cercul meu de prieteni se restrânge foarte mult.

— Prietena mea recentă poate fi în cercul tău, spuse Nat, sperând să-i schimbe proasta dispoziţie lui Tom, şi ştiu că o să-ţi placă de ea.

— Fata pe care ai ţinut-o de mână?

— Da, Su Ling – e foarte micuţă şi acum fetele slăbuţe sunt la modă, aşa că o să fie cea mai curtată studentă din campus.

— Su Ling? repetă Tom.

— O cunoşti?

— Nu, dar tata mi-a spus că a preluat laboratorul de informatică fondat de compania lui şi că profesorii nici nu se mai ostenesc să încerce s-o înveţe ceva.

— Mie nu mi-a pomenit de informatică aseară, spuse Nat.

— Păi, ar trebui să te mişti repede, fiindcă tata mi-a zis că Institutul Tehnologic din Massachussets şi Harvard-ul se bat s-o ia de la universitatea de aici, aşa că ai grijă, e ea micuţă, dar are un creier mare.

— Iar m-am făcut de râs, constată Nat. Am tachinat-o pentru pronunţia ei în engleză, când ea era maestră într-un limbaj atât de puţin cunoscut. Despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

— A, nu, habar n-aveam că ieşi la plimbare cu un geniu.

— E o femeie frumoasă, blândă şi atentă, o lăudă Nat, care consideră că să te ţii de mână e un gest lipsit de promiscuitate. Păi, dacă nu voiai să discutăm despre viaţa mea sexuală, de ce m-ai convocat la şedinţa asta aşa de dimineaţă?

Tom renunţă să mai mănânce ouă şi împinse farfuria la o parte:

— Vreau să ştiu dacă te înscrii în cursa alegerilor studenţeşti.

Se aştepta să audă obişnuitele proteste, „nu conta pe mine", „nu mă interesează", „nu sunt persoana potrivită", dar Nat rămase tăcut, chibzuind:

— Am discutat despre asta cu Su Ling aseară, spuse el în cele din urmă, şi la modul ei dezarmant, mi-a spus că nu mă vor neapărat pe mine, dar nu-l vor deloc pe Elliot. Dacă ţin bine mine, a vorbit de cel mai mic dintre două rele.

— Are dreptate acum, spuse Tom, pentru că studenţii nu te cunosc. De când te-ai întors la facultate, ai fost un singuratic.

— Am avut mult de recuperat, se apără Nat.

— Acum nu mai e cazul, se vede clar după mediile tale. Şi ai intrat şi în echipa de atletism a Universităţii.

— Dacă ai fi aici, Tom, n-aş ezita nicio clipă să candidez, dar eşti la Yale…

*

Fletcher se ridică şi înfruntă juraţii – pe chipurile lor citea condamnarea la nouăzeci şi nouă de ani de închisoare. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, ar fi acceptat înţelegerea propusă de acuzare, de a obţine sentinţa de trei ani. Nu mai avea decât o singură şansă de a încerca să-i dea viaţa înapoi doamnei Kirsten. Îşi atinse clienta pe umăr şi se întoarse să prindă curaj, căutând zâmbetul lui Annie, cea care fusese atât de convinsă că trebuia s-o apere pe femeia aceasta. Dar propriul lui zâmbet dispăru când văzu cine stătea cu două rânduri mai în spate faţă de soţia lui. Profesorul Karl Abrahams îl învrednici cu o înclinare de cap. Acum Jimmy va afla şi el cât trebuia să te chinuieşti ca să obţii un semn de bunăvoinţă de la Sfinx.

— Onorată instanţă, începu el, cu un uşor tremur în voce. Aţi ascultat convingătoarea pledoarie a procurorului general, care a încercat să verse venin asupra clientei mele. A sosit timpul să ne dăm seama asupra cui trebuia să se reverse de fapt veninul acesta. Lăsaţi-mă să încep prin a vă vorbi un moment despre dumneavoastră. Presa a făcut mare caz de faptul că nu am obiectat la fiecare persoană albă selectată; sunteţi zece în această curte cu juri. S-a mers şi mai departe, afirmându-se că, dacă aş fi obţinut o curte de juri numai cu membri de culoare, majoritatea femei, doamna Kirsten ar fi obţinut cu siguranţă achitarea. Dar eu nu am dorit

să procedez aşa. V-am ales pe fiecare dintre dumneavoastră pentru un alt motiv.

Juraţii păreau nedumeriţi:

— Nici măcar procurorul general nu a înţeles de ce nu am obiectat la unii dintre dvs., se întoarse Fletcher spre domnul Stamp. Am sperat să se întâmple aşa şi, într-adevăr, niciun membru al numeroasei echipe a acuzării nu a realizat motivul alegerii mele. Ce aveţi cu toţii în comun? îşi îndreptă el atenţia spre juraţi. Nu sunteţi celibatari, lipsiţi de experienţa căsniciei şi care nu ştiu ce se poate întâmpla între doi oameni după ce se închid uşile.

Observă că o femeie dintre juraţi se cutremurase. Îşi aminti că Abrahams le spusese că din doisprezece juraţi, există posibilitatea ca unul să fi trecut printr-o experienţă asemănătoare cu a acuzatului. Tocmai identificase persoana respectivă.

— Care dintre dvs. se gândeşte cu groază la venirea soţului acasă, beat, la miezul nopţii, căutând scandal? Pentru doamna Kirsten, era un gând obişnuit, pentru că se aştepta la asta şase nopţi din şapte şi s-a aşteptat la asta timp de nouă ani. Uitaţi-vă la femeia aceasta firavă şi fragilă şi întrebaţi-vă ce şanse avea în faţa unui bărbat de un metru nouăzeci, care cântărea o sută zece kilograme?

Se concentră asupra femeii care se cutremurase:

— Câte dintre dvs. sosesc seara acasă, aşteptându-se ca soţul să înşface o scândură, o râzătoare sau chiar un cuţit pe care nu le vor folosi în bucătărie, ci în dormitor, ca să-şi desfigureze soţia? Şi cu ce să se apere doamna Kirsten, o femeie de un metru şaizeci şi cincizeci şi două de kilograme? Cu perna? Cu prosopul? Cu apărătoarea de muşte, poate?

Fletcher făcu o pauză, apoi continuă, cu faţa la juraţi:

— Nu v-aţi gândit la asta, nu? De ce? Pentru că soţiile sau soţii dvs. nu sunt răi. Doamnelor şi

domnilor, cum aţi putea să realizaţi prin ce a trecut această femeie, zi de zi?

Dar, nemulţumit de prea puţină degradare, acest om brutal vine seara acasă beat, îşi scoate soţia din dormitor şi o trage de păr până în bucătărie. S-a plictisit s-o învineţească în bătăi.

Vorbind, Fletcher se îndreaptă spre Anita Kirsten:

— Are nevoie de un stimul nou pentru a se excita şi ce credeţi că a văzut soţia lui în bucătărie? Tabla de pe plită e fierbinte şi-şi aşteaptă victima.

Se întoarse din nou spre juraţi:

— Vă imaginaţi ce a simţit ea când a văzut metalul încins? El i-a luat mâna şi i-a pus-o pe foc ca pe o friptură, ţinând-o cincisprezece secunde.

Luă mâna marcată a clientei lui şi o ţinut cu palma spre juraţi până numără la cincisprezece.

— Şi apoi, ea a leşinat, continuă Fletcher. Cine dintre dvs. îşi poate imagina măcar atâta oroare? Darmite s-o mai şi îndure! De ce a cerut procurorul o condamnare la nouăzeci şi nouă de ani? Deoarece a fost un omor premeditat, ne-a spus el. Ne-a asigurat că nu a fost o crimă pasională, săvârşită de cineva într-un moment de spaimă.

Se răsuci spre procurorul general:

— Sigur că a fost premeditată şi sigur ştia exact ce făcea. Dacă aţi avea un metru şaizeci şi v-ar ataca un bărbat de un metru nouăzeci, v-aţi baza pe cuţit, pe pistol sau pe altă ustensilă boantă de bucătărie? Care să poate fi întoarsă împotriva dvs.?

Ajunse cu faţa la curtea cu juri:

— Cine dintre dvs. ar fi atât de prost? Cine, după ce a trecut prin ce a trecut ea, *n-ar* planifica apărarea? Gândiţi-vă la biata femeie data viitoare când vă certaţi cu jumătatea dvs. După câteva cuvinte spuse la supărare, v-aţi gândi să încingeţi plita la 220 de grade ca să dovediţi că aţi avut dreptate?

Fletcher se uită pe rând la cei şapte bărbaţi din curtea cu juri:

— Merită un asemenea om compătimirea dvs.? Dacă această femeie e vinovată de crimă, care dintre dvs. n-ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi avut nenorocul de a se mărita cu Alex Kirsten?

De data aceasta, le vorbea femeilor:

— Dar eu n-am avut acest nenoroc, veţi spune. Eu m-am măritat cu un bărbat bun şi decent. Deci acum putem stabili care este crima doamnei Kirsten. S-a măritat cu un om rău.

Fletcher se sprijini de balustrada boxei juraţilor:

— Vă cer iertare pentru înflăcărarea tinerească de care dau dovadă. Am dorit să preiau acest caz pentru că mă temeam că doamnei Kirsten nu i se va face dreptate şi, în tinereţea mea, am sperat că doisprezece cetăţeni raţionali şi echitabili vor vedea ce am văzut şi eu şi nu vor fi capabili să condamne această femeie la o viaţă de închisoare.

Îmi voi încheia pledoaria repetându-vă cuvintele pe care mi le-a spus doamna Kirsten când ne-am întâlnit în celula ei, azi dimineaţă: „Domnule Davenport, deşi am doar douăzeci şi cinci de ani, mai degrabă mi-aş petrece tot restul vieţii în închisoare decât să trebuiască să-mi petrec o noapte sub acelaşi acoperiş cu el."

Slavă Domnului că diseară nu trebuie să se ducă acasă, la el. Onoraţi juraţi, stă în puterea dvs. s-o trimiteţi pe această femeie acasă la copiii ei iubitori, cu speranţa că împreună îşi vor reclădi viaţa, pentru că doisprezece oameni decenţi înţeleg diferenţa dintre bine şi rău.

Fletcher îşi coborî vocea până aproape de şoaptă:

— În seara asta, când mergeţi acasă la jumătatea dvs., spuneţi-i ce-aţi făcut în numele justiţiei, pentru că sunt convins că dacă veţi da verdictul „nevinovată", soţul sau soţia dvs. nu va încinge plita la 220 de grade dacă nu e de acord cu dvs.… Doamna Kirsten a ispăşit deja o condamnare de nouă ani. Credeţi că merită într-adevăr încă nouăzeci?

Fletcher se aşeză la locul lui, dar nu se mai întoarse spre Annie, de teamă să nu observe Karl Abrahams că se luptă cu lacrimile.

19

— Bună, numele meu de Nat Cartwright.

— Nu cumva *căpitanul* Cartwright?

— Ba da, eroul care i-a omorât pe vietnamezi cu mâinile goale, fiindcă nu avea la el agrafele de birou.

— Ba nu, glumi în continuare Su Ling. Nu e cel care a pilotat singur un elicopter pe deasupra junglei înţesate de duşmani, deşi nu avea carnet de pilot?

— Şi pe urmă a omorât nenumăraţi inamici şi în acelaşi timp a salvat şi un pluton întreg de camarazi prinşi la înghesuială.

— Şi drept răsplată, a fost decorat, răsplătit cu bani din belşug şi i s-au oferit şi o sută de vestale virgine.

— Primesc doar patru sute de dolari pe lună şi încă nu m-am întâlnit cu nicio vestală fecioară.

— Ba da, acum, zâmbi Su Ling.

— Ei bine, spune-i că voi concura la cros cu cei de la Universitatea din Boston.

— Şi te aştepţi ca ea să stea în ploaie şi să te privească târându-te la coada plutonului, printre mulţimile tale de admiratori?

— Nu, adevărul e că am nevoie de echipament curat şi am aflat că mama ei are o spălătorie.

Su Ling izbucni în râs.

— Sigur că mi-ar plăcea să vii la Boston, zise Nat, luând-o în braţe.

— Mi-am rezervat deja locul în autobuzul suporterilor.

— Tom şi cu mine plecăm cu maşina cu o zi înainte, de ce nu vii cu noi?

— Unde să stau?

— Una din numeroasele mătuşi ale lui Tom are o casă în Boston şi s-a oferit să ne cazeze pe toţi peste noapte.

Su Ling păru să şovăie.

— Mi s-a spus că are nouă dormitoare şi o aripă separată a casei, dar, dacă nu ţi se pare de ajuns, eu pot să dorm pe bancheta din spate a maşinii.

Su Ling nu răspunse, pentru că apăruse Mario, aducându-le capuccino.

— Mario e prietenul meu, spuse ea. Drăguţ din partea ta că mi-ai păstrat masa asta, adăugă.

— Îţi aduci toţi tipii aici? intră Nat în joc.

— Nu, aleg de fiecare dată un alt restaurant, ca să nu-mi stric reputaţia de vestală.

— Dar reputaţia de as al computerelor?

Su Ling roşi:

— De unde ai aflat despre asta?

— Cum adică, de unde? Cred că ştiau toţi studenţii din campus, în afară de mine. De fapt, am aflat de la cel mai bun prieten al meu, care învaţă la Yale.

— Voiam să-ţi spun, dar n-ai formulat nicio întrebare ajutătoare.

— Poţi să-mi spui ceva şi fără să ai nevoie de întrebări ajutătoare, Su Ling.

— Atunci trebuie să ştii şi că cei de la Harvard şi de la MIT[2] m-au invitat să mă transfer la departamentele lor de informatică.

— Da, dar nu ştiu ce le-ai răspuns.

— Spune, căpitane, pot mai întâi să te întreb ceva?

— Încerci să schimbi subiectul, Su Ling.

— Da, Nat, pentru că înainte de a-ţi răspunde eu, am nevoie să ştiu răspunsul tău la întrebarea asta.

— O.K., întreabă.

Su Ling lăsă capul în jos, aşa cum făcea ori de câte ori se simţea stânjenită:

— Cum pot doi oameni… să se placă atât de mult, deşi sunt foarte diferiţi?

— Să se îndrăgostească unul de altul, vrei să spui. Dacă aş cunoaşte răspunsul la întrebarea asta, floricică, aş fi profesor de filosofie, nu m-aş mai necăji să învăţ pentru sesiune.

— În ţara mea, spuse Su Ling, doi oameni nu vorbesc despre dragoste decât dacă se cunosc de mulţi ani.
— Atunci îţi promit să nu mai aduc vorba despre asta câţiva ani de zile – cu o condiţie.
— Care?
— Să vii cu noi la Boston, vineri.
— Da, dacă-mi dai telefonul mătuşii lui Tom.
— Sigur, dar de ce-ţi trebuie?
— Mama o să vrea să vorbească cu ea.
Su Ling ridică vârful piciorului drept şi-l aşeză pe sub masă peste piciorul stâng al lui Nat.
— Sunt sigur că gestul ăsta are un înţeles precis în ţara ta.
— Da. Înseamnă să vreau să mă plimb cu tine, într-un loc liniştit.
Nat aşeză vârful piciorului lui stâng peste cel drept al ei:
— Şi asta ce înseamnă?
— Că eşti de acord, spuse fata. Dar eu n-ar fi trebuit să fac gestul prima, pentru că aş fi considerată o femeie pierdută dacă s-ar afla.
Nat ridică piciorul de pe al ei, apoi îl puse la loc.
— Onoarea mea a fost reparată, zise ea.
— Şi după ce ne plimbăm într-un loc liniştit, ce se întâmplă?
— Trebuie să aştepţi ca familia mea să te invite la ceai.
— Cât să aştept?
— Un an ar fi considerat o perioadă cuviincioasă.
— N-am putea să grăbim puţin lucrurile? sugeră Nat. Să fie săptămâna viitoare?
— Bine, atunci vei fi invitat la ceai duminică după-amiază, pentru că duminica e ziua potrivită pentru ca un bărbat să ia masa cu o fată sub ochii familiei.
— Dar noi am mai luat masa amândoi, de multe ori.
— Ştiu, aşa că trebuie să vii la ceai înainte să afle mama, pentru că altfel voi fi dezmoştenită şi

alungată.

— Atunci nu accept invitaţia la ceai.

— De ce?

— Mă aşez în faţa casei tale şi, când te alungă mama ta, pun mâna pe tine, ca să nu mai trebuiască să mai aştept doi ani.

Nat îşi puse amândouă picioarele peste ale ei, dar ea şi le retrase imediat.

— Cu ce am greşit? o întrebă.

— Gestul ăsta înseamnă cu totul altceva.

— Ce?

— Nu pot să-ţi spun, dar, cum ai aflat traducerea în engleză a numelui Su Ling (floricică), sunt sigură că o să descoperi şi ce înseamnă „două picioare" şi n-o să mai faci aşa, decât dacă…

*

Vineri după-amiază, Tom îi duse pe Nat şi pe Su Ling cu maşina la Boston, la casa mătuşii lui, aflată într-o zonă înverzită de la marginea oraşului. Era limpede că d-ra Russel vorbise cu mama fetei, pentru că îi pregătise lui Su Ling dormitorul de lângă al ei, în timp ce Nat şi Tom aveau camerele în aripa estică a casei.

A doua zi, după micul dejun, Su Ling se duse să se întâlnească cu un profesor de statistică de la Harvard, iar Tom şi Nat o luară la pas de-a lungul pistei de concurs, un obicei pe care Nat îl respecta întotdeauna când alerga pe un teren necunoscut. Verifica toate obstacolele şi, când ajungea la o denivelare sau îngustare, trecea alergând, de mai multe ori, ca să se obişnuiască.

Pe când se întorceau, Tom îl întrebă ce avea de gând să facă dacă Su Ling se transfera la Harvard.

— Mă transfer şi eu la departamentul de afaceri.

— Chiar atât de mult ţii la ea?

— Da şi nu pot risca să-l las pe altul să-şi pună amândouă picioarele pe ale ei.

— Ce înseamnă asta?

— Îţi explic altă dată, zise Nat, care trebuia să se antreneze. Pe unde crezi că traversează studenţii lor? întrebă referindu-se la un pârâu care trebuia trecut în cursă.
— N-am idee, zise Tom, dar pare prea lat ca să-l sari.
— De acord, bănuiesc că se duc pe pietrele alea plate din mijlocul apei.
— Ce faci dacă nu eşti sigur?
— Mă ţin după unul din echipa lor, ei vor proceda corect, automat.
— Unde speri să te plasezi?
— M-aş bucura să fiu calculat.
— Cum adică, nu-i iau în calcul pe toţi?
— Nu, fiecare echipă are opt alergători şi numai primii şase sunt luaţi în calcul. Dacă ies în primii doisprezece sau mai sus, intru în calcul.
— Şi cum se calculează?
— Primul care trece linia are unu, al doilea doi şi aşa mai departe. Pe urmă se iau primii şase din fiecare echipă şi se adună punctele. Câştigă echipa cu cel mai mic punctaj. Şi ultimii doi alergători ai unei echipe sunt importanţi, dacă se plasează mai bine decât unul din primii şase din cealaltă echipă. M-am exprimat clar?
— Da, am înţeles, spuse Tom, uitându-se la ceas. Aş face bine să mă întorc, i-am promis mătuşii Abigail că mănânc la prânz cu ea. Vii şi tu?
— Nu, eu merg cu echipa la o salată, apă şi o banană. O aduci tu pe Su Ling la cursă, ca să nu întârzie?
— N-o să întârzie, îl asigură Tom.
Când ajunse la mătuşa lui, o găsi discutând cu Su Ling în faţa unui castron cu scoici preparate. Îşi dădu seama că schimbaseră subiectul la apariţia lui.
— Ia-ţi ceva de mâncare înainte să întârzii la competiţie, îl îndemnă mătuşa.
După ce mâncă şi el nişte scoici, Tom o conduse pe Su Ling la pistă. Îi povesti despre punctul de observaţie, ales de Nat la jumătatea cursei. Puteau

urmări alergătorii pe o distanţă de cel puţin un kilometru şi pe urmă, dacă o luau pe o scurtătură, puteau ajunge la timp ca să-l vadă pe învingător trecând linia de sosire.

— Ai înţeles cum se calculează? o întrebă Tom.

— Da, mi-a explicat Nat – au un sistem ingenios, care face abacul să pară deosebit de modern. Vrei să-ţi explic şi ţie?

— Da, aş vrea, recunoscu el.

Când ajunseră la punctul de observaţie, văzură aproape imediat un alergător apropiindu-se. Căpitanul celor de la Boston trecu rapid pe lângă ei, apoi încă zece alergători până când apăru şi Nat. Le făcu semn cu mâna şi dispăru pe pantă în jos.

— E ultimul luat în calcul, zise Su Ling, în timp ce se îndreptau pe scurtătură spre linia de sosire.

— Pun pariu că o să mai câştige două-trei locuri dacă ştie că-l priveşti, zise Tom.

— Mă flatezi, zâmbi Su Ling.

— Accepţi oferta celor de la Harvard? o întrebă Tom calm.

— Te-a pus Nat să afli? vru ea să ştie.

— Nu, zise Tom, deşi numai despre asta vorbeşte.

— Am acceptat, cu o condiţie, spuse ea, dar nu-i specifică şi condiţia, aşa că n-o mai întrebă nimic.

Au fost nevoiţi să parcurgă aproape în fugă ultimele două sute de metri, ca să-l vadă pe căpitanul celor de la Boston ridicând braţele victorios după câştigarea cursei. Tom avusese dreptate, Nat termină al nouălea şi al patrulea din echipa lui. Amândoi se repeziră să-l felicite, de parcă el câştigase. Nat se întinsese pe jos epuizat şi dezamăgit că nu alergase mai bine, pentru că cei de la Boston îi învinseseră cu 31 la 24.

După cina luată cu mătuşa Abigail, porniră pe drumul lung de înapoiere la Storrs. Nat puse capul în poala lui Su Ling şi adormi repede.

— Nici nu-mi pot închipui ce-ar zice mama dacă ne-ar vedea aşa, noaptea, îi şopti Su Ling lui Tom.

— De ce nu-i spui adevărul, că ne-am petrecut noaptea toţi trei, într-un *ménage à trois?* glumi Tom, atent la şosea.

*

A doua zi după-amiază, când se îndreptau către campus, Su Ling îi spuse lui Nat că mama ei îl plăcuse foarte mult.

— Ce femeie! o lăudă el. Găteşte, face gospodărie şi conduce şi o afacere de succes.

— Nu uita că în ţara ei a fost prigonită pentru că purta în pântece copilul unui străin şi nici în ţara asta nu a fost întâmpinată prea bine şi de aceea m-a crescut şi pe mine atât de sever. Ca atâţia copii de imigranţi, nici eu nu sunt mai deşteaptă decât mama, dar ea a sacrificat totul ca să-mi asigure mie o educaţie de primă mână şi mi-a oferit o şansă mai bună decât a ei. Acum poate înţelegi de ce încerc întotdeauna să-i respect dorinţele.

— Da, înţeleg, spuse Nat şi după ce am cunoscut-o pe mama ta, aş vrea s-o cunoşti şi tu pe a mea, pentru că şi eu sunt foarte mândru de ea.

Su Ling începu să râdă.

— De ce râzi, floricică? o întrebă el.

— În ţara mea, dacă un bărbat acceptă să o cunoască pe mama unei fete înseamnă că recunoaşte că are o legătură cu ea. Dacă o duce pe fată să o cunoască pe mama lui, înseamnă logodnă. Pe urmă, dacă nu se însoară cu fata, ea rămâne fată bătrână. Totuşi, îmi asum riscul ăsta, pentru că ieri, când alergai, Tom m-a cerut de nevastă.

Nat o sărută pe buze şi-şi puse cu blândeţe amândouă picioarele peste ale ei.

— Şi eu te iubesc, zâmbi ea.

20

— Ce deduci? îl întrebă Jimmy, dar Fletcher nu-şi dădea seama care va fi sentinţa.

Aruncă o privire spre tabăra acuzării, dar nu văzu pe chipurile lor semne de încredere sau de îngrijorare.

— Poţi să-i ceri părerea şi profesorului Abrahams, sugeră Annie.

— Cum, mai e aici?

— L-am văzut plimbându-se pe coridor acum câteva momente.

Fletcher plecă de la masă, împinse portiţa de lemn care despărţea tribunalul de public şi ieşi cu paşi mari din sală. Se uită de-a lungul coridorului larg, pavat cu mozaic, dar nu reuşi să vadă pe nimeni până când mulţimea strânsă lângă rotonda scărilor nu se risipi. Atunci zări un domn cu înfăţişare distinsă aşezat într-un colţ, cu capul plecat, luând notiţe pe un carnet juridic. Funcţionarii şi publicul treceau grăbiţi pe lângă el, fără să-l ia în seamă. Fletcher se îndreptă prevenitor spre el, privindu-l cum îşi scria notele. Nu putea să-l întrerupă, aşa că aşteptă ca profesorul să ridice ochii.

— A, Davenport, făcu el, bătând cu mâna lemnul băncii, la loc. Ai o expresie întrebătoare, deci cu ce te pot ajuta?

Fletcher se aşeză lângă el:

— Voiam să vă cer opinia în legătură cu întârzierea juraţilor. Ar trebui să înţeleg ceva din asta?

Profesorul se uită la ceas:

— Puţin peste cinci ore. Nu, n-aş considera că e o întârziere mare, fiind vorba de o acuzaţie capitală. Juraţilor le place să arate că-şi iau răspunderea în serios, în afară de situaţiile clare de la început, ceea ce nu a fost cazul aici.

— Aveţi vreo predicţie cu privire la rezultat? întrebă nervos Fletcher.

— Nu poţi ghici niciodată decizia curţii cu juri, domnule Davenport; sunt doisprezece oameni aleşi la întâmplare, care au puţine în comun, deşi trebuie să spun că par persoane cu spirit de dreptate, cu vreo două excepţii. Care-i întrebarea următoare?

— Nu ştiu, domnule profesor, care ar trebui să fie?

— Ce să fac dacă verdictul îmi e nefavorabil? Este o eventualitate pentru care trebuie să fii pregătit întotdeauna.

Fletcher aprobă din cap.

— Vrei răspunsul? Ceri imediat judecătorului dreptul de a face recurs.

Şi rupând una dintre foile carnetului lui, profesorul i-o întinse studentului:

— Sper să nu consideri gestul meu prea arogant, dar ţi-am formulat câteva fraze pentru fiecare eventualitate.

— Inclusiv verdictul „vinovat”? întrebă Fletcher.

— Nu e nevoie să fii atât de pesimist deocamdată. Prima oară trebuie să ne gândim la posibilitatea unui rezultat nedecis. Pe rândul din spate, la mijloc, am observat un jurat care nu s-a uitat nici măcar o dată la clienta ta. Dar am văzut că şi dumneata ai remarcat-o pe membra curţii cu juri care şi-a coborât privirea când le-ai arătat mâna arsă a doamnei Kirsten.

— Ce să fac dacă rezultatul e nedecis?

— Nimic. Judecătorul, deşi nu e mintea cea mai strălucită aflată la conducerea unui proces, e un om drept şi meticulos şi o să-i întrebe pe juraţi dacă sunt capabili să pronunţe un verdict majoritar.

— Asta înseamnă zece la doi în acest stat.

— Ca şi în alte patruzeci şi trei de state, îi reaminti profesorul.

— Şi dacă nu se pot înţelege pentru verdictul majoritar?

— Judecătorul nu poate decât să elibereze juraţii şi să-l întrebe pe procurorul general dacă doreşte

rejudecarea procesului şi nu e nevoie să întrebi dacă pot ghici cumva răspunde domnul Stamp.

— Aţi făcut multe note, spuse Fletcher, uitându-se la rândurile ordonate din carnetul domnului Abrahams.

— Da, intenţionez să fac referiri la cazul acesta în semestrul următor, la cursul despre diferenţa dintre omor şi omucidere. Îl ţin la studenţii mai mari, aşa că n-o să fii stânjenit.

— Ar fi trebuit să accept înţelegerea cu procurorul general şi să mă asigur de o condamnare doar de trei ani?

— Bănuiesc că vom afla răspunsul la întrebarea asta într-un viitor destul de apropiat.

— Am făcut multe greşeli? se aventură Fletcher.

— Câteva, răspunse profesorul, întorcând paginile carnetului.

— Care a fost cea mai mare?

— Singura dumitale mare eroare, după părerea mea, a fost că n-ai chemat un doctor care să descrie în detaliu – le place mult să facă asta – cum ar fi putut fi produse rănile care au lăsat urme pe trupul doamnei Kirsten. Juraţii îi admiră pe doctori. Presupun că sunt oameni oneşti şi, în mare, au dreptate. Dar, ca toţi ceilalţi, dacă le pui întrebarea potrivită – şi, la urma urmei, avocaţii aleg întrebările – sunt la fel de înclinaţi spre exagerare ca oricine.

Fletcher se simţea vinovat că neglijase o mutare atât de evidentă şi-i părea rău că n-o ascultase pe Annie, care îl îndemnase de mult să ceară sfatul profesorului.

— Nu fi îngrijorat, procuratura mai are de trecut câteva obstacole, pentru că judecătorul ne va acorda cu siguranţă o suspendare a executării verdictului.

— Ne va acorda? îngăimă Fletcher.

— Da, spuse liniştit profesorul. Deşi n-am mai pledat de mult la tribunal şi sunt puţin cam ruginit, speram să mă laşi să te asist cu această ocazie.

— Vreţi să fiţi asistent al apărării? se miră Fletcher.
— Da, Davenport, vreau, pentru că m-ai convins că, într-adevăr, clienta ta n-ar trebui să-şi petreacă restul vieţii după gratii.
— Juraţii se întorc, răsună vocea aprodului pe coridor.
— Noroc, Davenport, adăugă profesorul. Şi dă-mi voie să-ţi spun, înainte de aflarea rezultatului, că apărarea dumitale a fost un tur de forţă remarcabil pentru un student la masterat.

*

Nat simţea nervozitatea lui Su Ling pe când se apropiau de Cromwell.
— Eşti sigur că mamei tale o să-i placă hainele mele? întrebă, trăgându-şi fusta cât mai jos.
Nat aruncă o privire admirativă compleului simplu, galben, ales de Su Ling, ce-i sublinia silueta graţioasă:
— Mamei o să-i placă, iar tata nici n-o să-şi mai poată lua ochii de la tine.
Su Ling îl înghionti:
— Cum o să reacţioneze tatăl tău când va afla că sunt din Coreea?
— O să-i spun că ai avut un tată irlandez. Oricum, toată viaţa lui s-a ocupat de cifre, aşa că o să-şi dea seama imediat ce deşteaptă eşti.
— Nu e prea târziu să ne întoarcem. Putem să-i vizităm şi duminica viitoare.
— Prea târziu, o contrazise Nat. Oricum, nu te-ai gândit cât de agitaţi sunt şi ei? Le-am spus deja că sunt îndrăgostit până peste cap de tine.
— Da, dar mama te-a plăcut foarte mult.
— Şi a mea o să te placă la fel de mult pe tine.
Su Ling nu mai vorbi până când Nat o anunţă că se apropiau de Cromwell.
— Nici nu ştiu ce să spun, se plânse ea atunci.
— Zău, Su Ling, nu e un examen.

— Ba da, exact asta este.

— Aici m-am născut, spuse Nat, încercând să-i abată gândurile. Când eram copil, mi se părea o metropolă. Şi ca să fiu cinstit, credeam că Hartford-ul e capitala lumii.

— Cât mai e până ajungem?

— Vreo zece minute, zise Nat. Dar să nu te aştepţi la ceva măreţ, locuim într-o casă mică.

— Eu şi mama stăm deasupra spălătoriei, îi reaminti Su Ling.

— Ca Harry Truman, râse Nat.

— Şi ia te uită, a ajuns preşedinte, reuşi ea să glumească.

Nat întoarse pe bulevardul Cedar:

— A noastră e a treia casă pe dreapta.

— N-am putea să mai mergem puţin? îl rugă Su Ling. Trebuie să mă gândesc la ce o să spun.

— Nu, refuză Nat ferm. Aminteşte-ţi ce a zis profesorul de statistică de la Harvard când te-a văzut prima dată.

— Da, dar nu voiam să mă mărit cu fiul lui.

— Sunt sigur că ţi l-ar fi dat de bărbat dacă asta te-ar fi convins să intri în echipa lui, spuse Nat, făcând-o să râdă tocmai când oprea maşina.

Coborî repede şi-i deschise portiera lui Su Ling. Ea se dădu jos şi-i scăpă un pantof.

— Vai, îmi pare rău! exclamă, reîncălţându-l grăbită. Nat râse şi o luă în braţe.

— Nu, nu, îl respinse ea, poate ne vede mama ta.

— Sper că ne vede, zâmbi el şi o luă de mână, conducând-o spre intrare.

Uşa se deschise înainte să sune şi Susan se grăbi să-i întâmpine, îmbrăţişând-o imediat pe Su Ling:

— Nat n-a exagerat, constată ea. Ce frumoasă eşti!

*

Fletcher parcurse încet coridorul, însoţit de profesorul lui. Ajungând la uşile batante, se aşteptă

să-l vadă reluându-şi locul în sală, dar mentorul lui îl însoţi până la banca apărării, aşezându-se lângă el. Annie şi Jimmy nu-şi puteau masca surprinderea.

— Ridicaţi-vă, dictă aprodul. Prezidează onorabilul judecător Abernathy.

Aşezându-se, judecătorul îl căută cu privirea pe procurorul general, apoi îşi îndreptă atenţia spre apărare şi pe chipul lui apăru o expresie de mirare, a doua oară în acel proces:

— Văd că aţi dobândit un asistent, domnule Davenport. Doriţi să-l înregistrăm înainte de intrarea juraţilor?

Fletcher se întoarse spre profesor, care se ridică în picioare:

— Da, domnule judecător.

— Cum vă numiţi? întrebă magistratul, de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

— Karl Abrahams, domnule judecător.

— Sunteţi calificat pentru a pleda la tribunal? continuă solemn judecătorul.

— Cred că da, domnule judecător. Am devenit membru al baroului din Connecticut în 1937, deşi nu am avut până acum privilegiul de a pleda într-un proces prezidat de dumneavoastră.

— Mulţumesc, domnule Abrahams. Dacă procurorul general nu are nicio obiecţie, vă înregistrez ca asistent al domnului Davenport.

Procurorul general se ridică, se înclină uşor spre profesor şi zise:

— E un privilegiu să ne aflăm în acelaşi proces cu domnul Abrahams.

— Atunci cred că nu trebuie să mai pierdem timpul. Să intre curtea cu juri.

Fletcher examină chipurile celor şapte bărbaţi şi cinci femei, pe măsură ce reveneau în sală. Profesorul îi sugerase să se uite dacă vreunul o privea direct pe acuzată, acesta putând fi semnul că o declarase nevinovată. I se păru că doi sau trei o priviseră, dar nu era sigur.

Purtătorul de cuvânt se ridică.

— Aţi pronunţat verdictul? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule judecător, nu am putut ajunge la un verdict, răspunde juratul.

Fletcher simţea că-i transpiră palmele mai tare decât prima dată când vorbise la proces.

— Sunteţi capabili să pronunţaţi un verdict majoritar? continuă judecătorul.

— Nu, domnule judecător.

— Credeţi că aţi putea ajunge la un verdict majoritar dacă aţi avea mai mult timp la dispoziţie?

— Nu credem, domnule judecător. Suntem împărţiţi în două tabere egale.

— În cazul acesta, nu pot decât să suspend curtea cu juri. În numele statului, vă mulţumesc pentru serviciile dvs.

Se întoarse spre procuror, dar, chiar atunci, domnul Abrahams se ridică:

— Domnule judecător, pot apela la îndrumarea dvs. într-o chestiune de procedură?

Judecătorul şi procurorul păreau nedumeriţi:

— Aştept cu nerăbdare să aflu la ce vă referiţi, spuse judecătorul.

— Daţi-mi voie să întreb dacă este corect să fie anunţată echipa apărării cu paisprezece zile înainte de rejudecarea cazului, dacă se decide să fie deschis un alt proces.

— Aşa se procedează de regulă, domnule Abrahams.

— În cazul acesta, aş vrea să specific de acum că dacă va apărea această situaţie, domnul Davenport şi cu mine vom continua s-o reprezentăm pe acuzată.

— Vă mulţumim pentru specificare, spuse judecătorul, lămurit. Prin urmare, domnule Stamp, trebuie să vă întreb dacă aveţi intenţia să cereţi rejudecarea cazului, i se adresă el procurorului.

Cei cinci jurişti din echipa acuzării se strânseră laolaltă, susţinând o conversaţie animată.

Judecătorul Abernathy nu încercă să-i grăbească şi după un timp, domnul Stamp se ridică şi vorbi:

— Domnule judecător, nu credem că este în interesul statului să redeschidem acest caz.

În sală izbucniră ovaţii şi profesorul rupse o foaie din carnetul lui, întinzându-i-o studentului.

Fletcher o citi, apoi se ridică în picioare şi spuse cuvânt cu cuvânt ce scria acolo:

— Domnule judecător, în aceste condiţii solicit eliberarea imediată a clientei mele. Şi daţi-mi voie să-mi exprim recunoştinţa pentru eleganţa şi profesionalismul dovedite de domnul Stamp şi echipa lui în tratarea acestui caz.

Judecătorul dădu din cap şi procurorul se ridică pentru replică:

— Daţi-mi voie şi mie să-i felicit pe domnul avocat şi pe asistentul lui pentru pledoariile din primul lor proces şi să-i urez succes domnului Davenport într-o carieră ce se anunţă promiţătoare.

Fletcher îi zâmbi larg lui Annie.

— Obiectez, domnule judecător, sări profesorul Abrahams.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui.

— Nu consider că acest succes anunţă neapărat o carieră promiţătoare. Mai este nevoie de multă muncă pentru a îndeplini această promisiune, spuse profesorul.

— Obiecţia se aprobă, zâmbi judecătorul Abernathy.

*

— Mama m-a învăţat două limbi străine până la nouă ani şi apoi m-a dat la şcoală la Storrs.

— Acolo am învăţat şi eu, zise Susan.

— Dar mi-am dat seama de mică de faptul că numerele îmi sunt mai la îndemână decât cuvintele, continuă fata, iar Michael Cartwright dădu din cap, încurajând-o. Şi norocul meu a fost că am avut un profesor de matematică pasionat de statistică şi

fascinat de rolul pe care-l vor juca în viitor computerele.

— Ne bazăm şi noi mult pe ele în asigurări, zise Michael, umplându-şi pipa.

— Cât de mare e computerul de la firma dvs., domnule Cartwright? întrebă Su Ling.

— Cam cât camera asta.

— Generaţia viitoare va lucra pe computere care vor încăpea pe un birou, iar peste două generaţii, studenţii le vor ţine în palmă.

— Chiar crezi că e posibil? întrebă Susan uluită.

— Tehnologia avansează într-un asemenea ritm şi cererea creşte astfel încât preţurile vor coborî rapid. După ce se va întâmpla aşa, computerele vor deveni cum erau telefoanele şi televizoarele în anii ’40 şi ’50. Cu cât le vor cumpăra mai mulţi, cu atât vor fi mai mici şi mai ieftine.

— Dar unele vor rămâne de dimensiuni mari, nu? sugeră Michael. Compania mea are peste patruzeci de mii de clienţi.

— Nu neapărat, zise Su Ling. Computerul care l-a trimis pe primul om pe lună era mai mare decât casa asta, dar vom apuca să vedem o capsulă spaţială care va ateriza pe Marte şi va fi controlată de un computer cât masa din bucătărie.

— Cât masa din bucătărie? repetă Susan, străduindu-se să asimileze ideea.

— În California, Sillicon Valley a devenit noua pepinieră a tehnologiei. Deja IBM şi Hewlett Packard descoperă că ultimele lor modele s-ar putea dovedi depăşite în câteva luni şi, dacă japonezii se lansează în cursă, îmbunătăţirile ar putea apărea chiar în câteva săptămâni.

— Şi atunci cum o să ţină pasul firmele ca a mea? întrebă Michael.

— Va trebui să vă schimbaţi computerul la fel de des cum vă schimbaţi maşina şi, în viitorul nu prea îndepărtat, veţi putea avea în buzunar informaţii detaliate despre fiecare client.

— Dar compania noastră are patruzeci şi două de mii de clienţi, repet, spuse Michael.

— Puteţi avea şi patru sute de mii, domnule Cartwright, un computer de mână îi va putea înmagazina pe toţi.

— Gândeşte-te la consecinţe, spuse Susan.

— Sunt foarte interesante, doamnă Cartwright, zise Su Ling, apoi roşi: îmi cer scuze, vorbesc mult prea mult.

— Nu, nu, e fascinant, o linişti Susan, dar speram să ne povesteşti despre Coreea. E o ţară pe care mi-ar plăcea s-o vizitez. Dacă nu e o întrebare stupidă, semănaţi mai mult cu chinezii sau cu japonezii?

— Cu nici unii, răspunse Su Ling. Suntem la fel de diferiţi cum sunt ruşii faţă de italieni. Naţiunea coreeană a avut la origine o cultură tribală, atestată din secolul al doilea…

*

— Şi când te gândeşti că le-am spus că eşti timidă, zise Nat mai târziu, strecurându-se lângă ea în pat.

— Îmi pare foarte rău, spuse Su Ling. Am încălcat regula de aur a mamei tale.

— Care? întrebă Nat.

— Când doi oameni fac cunoştinţă, trebuie să discute contribuind în mod egal la conversaţie. Trei oameni, câte treizeci şi trei la sută, patru oameni, câte douăzeci şi cinci la sută. Eu am vorbit… cam nouăzeci la sută din timp. Mi-e ruşine că m-am purtat atât de neelegant, nu ştiu ce m-a apucat. Eram aşa nervoasă şi acum sunt sigură că le pare rău că le-aş putea deveni noră.

— Te-au îndrăgit, râse Nat. Pe tata l-ai zăpăcit cu computerele şi pe mama cu obiceiurile coreene, deşi ai uitat să spui ce trebuie să se întâmple după ce o fată ia masa cu părinţii cavalerului ei.

— Asta nu se mai aplică la coreenii americani, ca mine.

— Care poartă ruj zmeuriu şi minijup, constată Nat, luând în mână un tub de ruj.

— Nu ştiam că te rujezi, Nat. E tot un obicei căpătat în Vietnam?

— Numai în turele de noapte. Acum întoarce-te.

— Să mă întorc?

— Da, spuse Nat hotărât. Credeam că femeile coreene trebuie să fie supuse, aşa că fă ce-ţi spun şi în-toarce-te.

Su Ling se întoarse cu faţa în jos:

— Ce mai ordoni, căpitane Cartwright?

— Să-ţi scoţi cămaşa de noapte, floricico.

— Asta li se întâmplă tuturor americancelor în a doua noapte?

— Scoate-ţi cămaşa.

— Da, să trăiţi.

Fata îşi trase încet pe cap cămaşa de noapte din mătase albă şi o aruncă pe jos:

— Acum ce urmează? Mă baţi?

— Nu, asta se întâmplă în a treia noapte. Acum vreau să te întreb ceva.

Şi Nat scrise patru cuvinte pe pielea ei măslinie, cu ajutorul rujului, încheindu-le cu un semn de întrebare.

— Ce-ai scris acolo, domnule căpitan?

— De ce nu te uiţi?

Su Ling se dădu jos din pat şi se uită peste umăr, în oglinda lungă. După un timp, trăsăturile i se destinseră într-un zâmbet. Se întoarse şi-l văzu pe Nat cu faţa în jos în pat, ţinând rujul sus deasupra capului. Su Ling se îndreptă spre el, luă rujul şi-i privi o vreme umerii laţi înainte să accepte cererea în căsătorie, scriind mare DA.

21

— Annie e însărcinată.

— E o veste minunată, zise Jimmy.

Ieşeau de la sala de mese şi se îndreptau spre primul curs al zilei.

— În câte luni e?

— Numai două, aşa că aşteptăm sfaturi.

— Cum adică?

— Păi, tu eşti ăla cu experienţă, ai o fetiţă de şase luni. Cum pot s-o ajut pe Annie în timpul sarcinii?

— Încearcă s-o sprijini. Nu uita să-i spui ce bine arată, chiar dacă seamănă cu o balenă eşuată şi dacă-i vin idei trăsnite, cântă-i în strună.

— De exemplu? se interesă Fletcher.

— Joanna mânca o cutie medie de îngheţată cu fulgi de ciocolată în fiecare seară înainte de culcare şi atunci mâneam şi eu una. Uneori mai cerea şi noaptea, când se trezea, tot una întreagă.

— Ai făcut sacrificii mari, zâmbi Fletcher.

— Da, pentru că după ce terminam, luam câte o lingură de untură de peşte.

— Zi mai departe, spuse Fletcher, în timp ce se apropiau de corpul de clădire Andersen.

— În curând, Annie o să meargă la cursuri prenatale şi, de obicei, instructorii le recomandă să-i aducă şi pe soţi cu ele, ca să vadă şi ei prin ce trec soţiile lor.

— Mi-ar face plăcere, zise Fletcher, mai ales dacă o să fiu nevoit să mănânc şi îngheţată.

Urcară treptele şi intrară pe uşile batante.

— La Annie s-ar putea să fie ceapă sau murături, îl avertiză Jimmy.

— Atunci nu mai sunt la fel de entuziast.

— Şi apoi, urmează pregătirile pentru naştere. Cine o s-o ajute pe Annie?

— Mama a întrebat-o dacă vrea s-o cheme pe d-ra Nichols, doica mea, dar Annie nici nu vrea să audă. E hotărâtă să crească singură copilul.

— Joanna n-ar fi stat pe gânduri s-o ia pe d-ra Nichols, mai ales că, din câte am auzit, e o persoană dispusă la orice, de la zugrăvitul camerei copilului până la schimbatul scutecelor.

— Noi n-avem camera copilului, zise Fletcher, avem doar o cameră liberă.

— De azi, o să devină camera copilului şi Annie o să se aştepte s-o zugrăveşti în timp ce ea o să-şi cumpere o garderobă nouă.

— Are haine mai multe decât îi trebuie.

— Nicio femeie nu are haine mai multe decât îi trebuie, filosofă Jimmy. În două luni, n-o să-i mai încapă nici unele şi pe urmă va trebui să vă gândiţi şi la bebeluş.

— Ar fi cazul să mă apuc să-mi caut imediat o slujbă de chelner sau de barman, spuse Fletcher.

— Dar tatăl tău sigur ţi-ar…

— N-am de gând să-mi petrec toată viaţa storcându-l de bani pe bătrân.

— Dacă tatăl meu ar avea atâţia bani, zise Jimmy, eu n-aş munci nicio zi.

— Ba da, fiindcă altfel Joanna nu s-ar fi măritat cu tine.

— Nu cred că o să faci pe barmanul, Fletcher, fiindcă după succesul din cazul Kirsten, o să ai de unde alege din slujbele de vară. Cât despre surioara mea, ştiu sigur că n-o să lase să intervină nimic între numele tău şi locul de şef de promoţie. De ce nu discuţi cu mama mea? sugeră deodată Jimmy. Pe Joanna a ajutat-o la multe corvezi, fără să facă mult caz de asta… Dar mă aştept să primesc ceva pentru sfatul ăsta.

— Cam ce anume? îl întrebă Fletcher.

— Păi, pentru început, ce-ai zice de nişte bani de la tatăl tău? rânji Jimmy.

— Vrei bani de la tata ca s-o rogi pe mama ta s-o ajute pe fiica ei să-i nască nepoata? râse Fletcher. Ştii ceva, Jimmy, am sentimentul că o să ajungi un avocat de divorţuri foarte bun.

*

— M-am hotărât să candidez, spuse el, fără să-şi mai rostească numele.
— E o veste bună, replică Tom, dar Su Ling ce părere are?
— Nu m-aş fi hotărât dacă nu mi-ar fi sugerat ea. Şi vrea să joace şi un rol în campanie, să răspundă de voturi şi tot ce are legătură cu cifrele şi statisticile.
— Deci o problemă-i rezolvată, se bucură Tom. Ai ales un director de campanie?
— Da, după ce te-ai întors tu la Yale, am găsit un băiat, Joe Stein. Are experienţa a două campanii şi o să ne aducă şi voturile evreilor, spuse Nat.
— Există evrei în Connecticut? se miră Tom.
— Există evrei pretutindeni în America şi la noi în campus sunt patru sute optsprezece şi am nevoie de voturile tuturor.
— În cazul acesta, care-i opinia ta despre înălţimile Golan?
— Nici nu ştiu unde sunt astea, recunoscu Nat.
— Ar fi bine să afli până mâine pe vremea asta.
— Mă întreb ce crede Elliot despre înălţimile Golan.
— Că trebuie să facă parte din Israel şi să nu se cedeze niciun centimetru în favoarea palestinienilor, dacă mă întrebi pe mine.
— Păi şi dacă discută cu palestinienii?
— Probabil că sunt aşa de puţini la voi în campus, încât Elliot o să se abţină.
— Ar fi uşor pentru el să fie aşa.
— În continuare trebuie să te gândeşti la primul tău discurs electoral şi unde o să-l ţii, spuse Tom.
— M-am gândit la amfiteatrul Russell.
— Dar acolo încap numai patru sute de oameni. Nu e şi unul mai mare?
— Ba da, răspunse Nat. Mai e unul de peste o mie de locuri, dar Elliot l-a ales şi a greşit fiindcă la discursul lui, sala părea pe jumătate goală. Nu, mai

bine rezerv unul mai mic şi am oameni pe intervale, în picioare, chiar afară, să pară înghesuială, ca să-i impresioneze pe votanţi.

— Atunci alege data, rezervă-ţi amfiteatrul şi pune-ţi la punct restul echipei.

— Ce probleme aş mai avea acum?

— Discursul să meargă ca uns şi nu uita să-i vorbeşti fiecărui student din calea ta, mai ţii minte, nu? „Bună, sunt Nat Cartwright, candidez la preşedinţia studenţilor şi sper să pot conta pe sprijinul tău”. Pe urmă ascultă-le plângerile, fiindcă dacă se consideră înţeleşi, ai mai multe şanse să fie de partea ta.

— Altceva?

— Nu-ţi fie milă de Su Ling, pune-o să discute cu cât mai multe studente, fiindcă după hotărârea ei de a rămâne la voi la universitate, trebuie să fie una din cele mai admirate fete din campus. Nu sunt mulţi cei care refuză o ofertă de la Harvard.

— Nu-mi mai aminti, spuse Nat. Mai e şi altceva, fiindcă văd că te-ai gândit la toate?

— Da, vin şi eu să te ajut în ultimele zece zile ale semestrului, dar nu voi fi oficial în echipa ta.

— De ce nu?

— Fiindcă Elliot o să le spună la toţi că ai un străin la conducerea campaniei, mai mult, pe fiul unui bancher milionar de la Yale. Nu uita că dacă nu erau şmecheriile lui Elliot, câştigai data trecută, aşa că fii pregătit să primeşti lovituri sub centură.

— De exemplu, care?

— Dacă aş şti asta, aş fi şeful de personal al lui Nixon.

*

— Cum arăt? întrebă Annie, rezemată de spătarul banchetei din faţă a maşinii, cu centura închisă.

— Fantastic, dulceaţă, o asigură Fletcher, fără să-i arunce nicio privire.

— Ba nu, arăt groaznic şi e o ocazie aşa de importantă!
— Probabil e vreuna din adunările lui pentru o mână de studenţi.
— Mă îndoiesc, spuse Annie. Invitaţia era scrisă de mână şi ai văzut că sublinia: „Încearcă să ajungi, vreau să-ţi prezint pe cineva”.
— Ei, suntem pe cale să aflăm totul, spuse Fletcher, parcându-şi Fordul vechi în spatele unei limuzine înconjurate de agenţi speciali.
— A cui o fi asta? şopti Annie, coborând din maşină.
— N-am idee, dar…
— Mă bucur să te văd, Fletcher, zise profesorul, ieşind în prag. E bine că ai venit.
Aş fi fost un tâmpit dacă nu veneam, răspunse Fletcher în gând.
— Şi dumneata, doamnă Davenport, te ţin bine minte, am stat amândoi în sală la proces vreo două săptămâni, dacă nu mă înşel.
— Atunci eram puţin mai zveltă, zâmbi Annie.
— Dar nu mai frumoasă, replică Abrahams. Vă pot întreba când aşteptaţi copilul?
— Peste zece săptămâni, domnule profesor.
— Spune-mi Karl, te rog, zise profesorul. Mă simt atât de tânăr când o studentă de la Vassar îmi spune pe nume! Dar n-o să-i acord şi soţului tău privilegiul ăsta, cel puţin nu încă un an.
Îi făcu lui Annie cu ochiul şi o luă de umeri.
— Intraţi, vreau să cunoaşteţi amândoi pe cineva.
Fletcher şi Annie îl urmară în camera de primire, unde un grup de oaspeţi era deja adâncit în conversaţie. Păreau ultimii sosiţi.
— Domnule vicepreşedinte, aş vrea să v-o prezint pe Annie Davenport.
— Bună seara, domnule vicepreşedinte.
— Bună, Annie, spuse Spiro Agnew întinzându-i mâna. Mi s-a zis că eşti măritată cu un tip foarte deştept.

— Nu uita, Annie, şopti tare profesorul Abrahams, că politicienii au tendinţa să exagereze, fiindcă vor să-ţi obţină votul.

— Ştiu asta, Karl. Tata e politician.

— Adevărat? întrebă Agnew.

— De stânga, zâmbi Annie, e liderul majorităţii în grupul senatorial din Connecticut.

— Domnule vicepreşedinte, acesta e soţul lui Annie, Fletcher Davenport.

— Bună, Fletcher. Şi tatăl tău e democrat?

— Nu, domnule vicepreşedinte, e trup şi suflet republican.

— Grozav, înseamnă că la tine acasă avem două voturi.

— Nu, mama nu v-ar lăsa nici să-i treceţi pragul.

Vicepreşedintele izbucni în râs:

— Nu ştiu cum o să ieşi din încurcătură cu tinerii ăştia, Karl.

— Voi rămâne neutru, Spiro, căci eu nu fac politică. Vă las cu Annie, vreau să-l mai prezint pe Fletcher cuiva.

Fletcher era nedumerit, pentru că bănuise că profesorul se referea la vicepreşedinte în scrisoare, dar îl urmă îndatoritor spre un grup de bărbaţi ce discutau în picioare, lângă focul aprins din şemineu.

— Bill, el e Fletcher Davenport. Fletcher, ţi-l prezint pe Bill Alexander de la Alexander…

— … Dupont şi Bell, completă Fletcher, strângându-i mâna partenerului mai vârstnic de la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din New York.

— Aşteptam să te cunosc, Fletcher, spuse Bill Alexander. Ai reuşit un lucru pe care eu îl încerc de treizeci de ani, dar fără succes.

— Ce anume?

— Să-l fac pe Karl să apară ca asistent într-unul din cazurile mele. Cum ai reuşit?

Şi profesorul era curios să audă răspunsul tânărului.

— Nu prea am avut de ales, domnule Alexander. S-a impus într-o manieră cât se poate de neprofesională, dar trebuie să înţelegeţi că era disperat. Nu i-a mai dat nimeni ceva concret de făcut din 1938, glumi Fletcher, făcându-i să râdă.

— Însă nu-i aşa că a meritat onorariul, probabil unul substanţial, ţinând cont că aţi scăpat-o pe femeia aceea de închisoare?

— Sigur că da, răspunse Abrahams înaintea tânărului.

Şi scoase dintr-un raft din spatele lui un exemplar din *Procesele lui Clarence Darrew.* Domnul Alexander studie cartea:

— Am şi eu un exemplar, spuse.

— Şi eu aveam, replică Abrahams, provocând dezamăgirea lui Fletcher. Dar nu ediţia semnată de autor, cu supracopertă în stare perfectă. Asta e o carte de colecţie.

Fletcher se gândi la sfatul nepreţuit pe care i-l dăduse mama lui:

— Încearcă să-i faci un cadou pe care-l va aprecia, nu trebuie să fie ceva scump.

*

Nat îi rugă pe cei opt tineri şi şase tinere din echipa lui să-şi facă o scurtă autobiografie, ca să-i cunoască şi ceilalţi. Apoi le împărţi responsabilităţi. Nu putea decât să admire devotamentul lui Su Ling, care îi alesese oameni reprezentativi şi care doreau mai de mult ca el să candideze.

— OK, să începem cu actualizările, propuse Nat.

Joe Stein se ridică în picioare:

— Deoarece candidatul a spus clar că nu va accepta contribuţii individuale mai mari de un dolar, am sporit numărul colectorilor de fonduri, ca să vorbim cu cât mai mulţi studenţi. Grupul celor ce strâng bani se întâlneşte o dată pe săptămână, de obicei lunea. Ar trebui să stai de vorbă cu ei o dată.

— Lunea viitoare e bine? întrebă Nat.

— Îmi convine, zise Joe. Până acum am strâns 307 dolari, cei mai mulţi după discursul tău de la amfiteatrul Russell. Din cauza aglomeraţiei, mulţi studenţi au crezut că sprijină câştigătorul.

— Mulţumesc, Joe, spuse Nat. Opoziţia ce pune la cale, Tim?

— Mă numesc Tim Ulrich şi treaba mea e să fiu la curent cu campania opoziţiei şi să mă asigur că ştiu tot ce pun la cale. De câte ori Elliot deschide gura, avem cel puţin doi oameni care-şi iau notiţe. În ultimele zile, a făcut atâtea promisiuni încât, dacă va încerca să şi le ţină pe toate, universitatea va fi falită la anul pe vremea asta.

— Acum componenţa electoratului, Ray?

— Avem trei categorii, etnice, religioase şi membri de club şi am câte un om pentru fiecare categorie. Sunt şi mulţi care intră în două categorii, de exemplu italieni şi catolici.

— Preferinţe sexuale? sugeră cineva.

— Nu, astea sunt prea generale, dar avem nişte preferinţe specifice ale catolicilor italieni: opera, mâncarea, moda… Totuşi, le controlăm. Mario chiar le oferă câte o cafea gratuită clienţilor care promit că votează cu Cartwright.

— Ai grijă, Elliot o să treacă asta la cheltuieli electorale, zise Joe. Să nu neglijăm amănuntele.

— De acord, spuse Nat. Sportul?

Jack Roberts, căpitanul echipei de baschet a universităţii, nu avea nevoie să se prezinte:

— Atletismul e de partea lui Nat, mai ales după ce a câştigat finala de cros împotriva Universităţii Cornell. Eu mă ocup de echipele de baseball şi de baschet. Elliot şi-a asigurat deja sprijinul fotbaliştilor şi, surprinzător, al sportivelor: au un club cu peste trei sute de membri.

— Am o prietenă în echipa de rezervă la atletism, spuse Tim.

— Nu erai homosexual? întrebă Chris stârnind câteva râsete.

— Cine se ocupă de voturile homosexualilor? Întrebă Nat.

Nimeni nu mai vorbi.

— Dacă cineva recunoaşte că e homosexual, îi facem loc în echipă, fără remarci răutăcioase, spuse Nat.

— Îmi pare rău, se scuză Chris.

— În fine, cifre şi statistici. Su Ling?

— Mă numesc Su Ling. Avem 9628 de studenţi. 5517 bărbaţi şi 4111 femei. Un sondaj de amator întreprins în campus sâmbăta trecută l-a prezentat pe Elliot conducând cu 611 voturi faţă de 541 pentru Nat, dar să nu uităm că Elliot are o lungime avans, pentru că-şi face campanie de peste un an şi afişele lui sunt peste tot. Ale noastre o să fie gata vineri.

— Şi sâmbătă vor fi smulse.

— Le vom înlocui, fără să le rupem şi noi pe ale adversarului, zise Joe. Scuză-mă, Su Ling.

— Nu-i nimic, continuă ea de unde fusese întreruptă. Fiecare membru al echipei trebuie să discute cu cel puţin douăzeci de votanţi zilnic. Mai avem şaizeci de zile, trebuie să încercăm să vorbim cu fiecare student de mai multe ori. Dar asta nu se va face la întâmplare. Pe perete aveţi un panou cu lista studenţilor în ordine alfabetică. Pe măsuţa de dedesubt găsiţi şaptesprezece creioane. Am alocat un creion fiecărui membru al echipei. Seara o să bifaţi votanţii cu care aţi vorbit. În felul ăsta o să aflăm şi cine munceşte cu adevărat.

— Dar spuneai că sunt şaptesprezece creioane, întrebă Joe, de ce atâtea dacă noi suntem doar paisprezece?

— Mai sunt trei, unul negru, unul gaben şi unul roşu. Dacă persoana zice că votează pentru Elliot, o tăiem cu negru, dacă nu suntem siguri, facem un semn cu galben, dar dacă simpatizează cu Nat, îi facem semn cu roşu. În fiecare seară introduc datele în computer şi vă prezint situaţia la zi în dimineaţa următoare. Aveţi întrebări?

— Te măriţi cu mine? întrebă Chris.

Toţi izbucniră în râs.

— Da, răspunse Su Ling, adăugând după o mică pauză: Nu uita să nu crezi tot ce ţi se spune, pentru că şi Elliot m-a cerut de nevastă şi i-am răspuns „da” şi lui.

— Dar mie? sări Nat.

Fata zâmbi:

— Ţine minte, ţie ţi-am dat răspunsul în scris.

*

— Noapte bună, domnule profesor şi vă mulţumesc pentru o seară memorabilă.

— Noapte bună, Fletcher. Mă bucur că v-aţi simţit. Bine.

— Foarte bine, mulţumi Annie. Întâlnirea cu domnul vicepreşedinte a fost fascinantă. O să-l tachinez pe tata câteva săptămâni, adăugă ea, în timp ce Fletcher îi deschidea portiera maşinii.

— Annie, ai fost fantastică, o lăudă soţul ei.

— Încercam doar să supravieţuiesc, spuse ea. Nu mă aşteptam să stau la masă între vicepreşedinte şi domnul Alexander. Chiar am crezut că era o greşeală.

— Profesorul nu face asemenea greşeli, reflectă tare Fletcher. Bănuiesc că a răspuns cererii lui Bill Alexander.

— Dar de ce să ceară asta? întrebă Annie.

— Fiindcă e partenerul cel mai vârstnic al unei companii tradiţionaliste de modă veche, aşa că bănuieşte că va afla multe despre mine cunoscând-o pe soţia mea; să te angajezi la Alexander, Dupont şi Bell e o legătură la fel de tare ca şi căsătoria.

— Atunci să sperăm că n-am blocat peţitorii.

— Dimpotrivă. Mi-ai asigurat statutul de candidat valabil. Să nu crezi că doamna Alexander s-a aşezat întâmplător lângă tine după masă, când s-a servit cafeaua.

Annie gemu slab şi el îi aruncă o privire îngrijorată.

— Doamne, au început contracţiile.

— Dar mai ai zece săptămâni, se încurajă singur Fletcher. Relaxează-te şi te duc repede să te bagi în pat.

Annie gemu din nou, mai tare:

— Nu mă mai duce acasă, zise ea, du-mă la spital.

Conducând repede, Fletcher încerca să citească numele străzilor şi să găsească drumul cel mai scurt spre spitalul Yale-New Haven, când observă un taxi la capătul străzii. Coborî geamul şi strigă la el:

— Soţia mea naşte, care e drumul cel mai scurt spre Yale-New Haven?

— Ia-te după mine! răspunse taximetristul şi demară.

Fletcher încercă să se ţină după el, cu mâna presată pe claxon şi semnalizând cu farurile în trafic, pe o rută despre care nici nu ştiuse că există. Annie se ţinea de pântece, gemând tot mai tare.

— Nu-ţi fie frică, draga mea, aproape am ajuns, o încurajă Fletcher, trecând pe roşu ca să nu scape din ochi taxiul.

Când ajunseră, un doctor şi o asistentă aşteptau deja cu o brancardă şi uşa deschisă. Văzând semnul făcut de taximetrist, Fletcher îşi dădu seama că acesta le anunţase sosirea prin dispecerat. Spera că avea bani destui ca să-i plătească benzina şi să-i dea şi un bacşiş generos pentru iniţiativa lui.

Sări din maşină s-o ajute pe Annie, dar taximetristul i-o luase înainte. O luară de coate şi o purtară cu grijă până la brancardă. Asistenta începu imediat să-i desfacă rochia lui Annie, în timp ce era introdusă în clădire. Fletcher scoase portofelul şi se întoarse spre şofer:

— Mulţumesc, ai fost cât se poate de amabil. Cât îţi datorez?

— Niciun cent, fac cinste, răspunse omul.

— Dar…

— Dacă-i zic nevestei mele că v-am taxat, mă omoară. Noroc!

Şi se îndreptă spre maşină.

— Mulţumesc, repetă Fletcher şi ţâşni în spital.

O ajunse repede pe Annie şi o luă de mână:

— O să fi bine, dulceaţă, o asigură.

Doctorul îi puse gravidei o serie de întrebări şi primi la toate răspunsuri afirmative monosilabice. Lămurindu-se, plecă să alerteze echipa doctorului Redpath, deoarece nu mai aveau mult până la naştere. Ascensorul lent şi uriaş se opri cu o smucitură la etajul cinci. Annie fu luată repede pe coridor, cu Fletcher tropăind pe lângă ea şi ţinând-o strâns de mâna întinsă. Vedea două surori aşteptându-i cu uşile deschise la capătul coridorului, ca să nu întârzie niciun moment.

Urcată pe masa de operaţie, Annie îl ţinea mai departe de mână. În sală intrară trei medici cu măşti chirurgicale. Primul verifică instrumentarul, al doilea pregăti oxigenul, iar al treilea încercă s-o mai întrebe pe Annie ceva, dar ea ţipa de durere. Fletcher nu-i lăsă mâna până la intrarea unui medic mai bătrân. Acesta îşi puse mănuşile şi întrebă:

— Suntem gata? fără să se uite încă la pacientă.

— Da, domnule doctor Redpath, răspunse asistenta.

— Bine, spuse el şi întorcându-se spre Fletcher, adăugă: Trebuie să vă rog să plecaţi, domnule Davenport. Vă chemăm imediat după ce se naşte copilul.

Fletcher îşi sărută soţia pe frunte:

— Sunt mândru de tine, îi şopti emoţionat.

22

În ziua alegerilor, Nat se trezi la cinci dimineaţa, dar descoperi că Su Ling era deja la duş. Îşi verifică orarul de pe noptieră. Întâlnire cu echipa la şapte, urmată de o oră şi jumătate la ieşirea de la cantină, pentru a-i saluta pe votanţi.

— Vino şi tu! strigă Su Ling. N-avem timp de pierdut.

Avea dreptate, pentru că ajunseră la şedinţă cu doar câteva minute înainte de şapte. Ceilalţi erau deja acolo şi-l ascultau pe Tom, care venise de la Yale pentru o zi, împărtăşindu-le experienţa de la alegerile recente de la universitatea lui. Su Ling şi Nat se aşezară pe cele două scaune goale rămase, în timp ce şeful lor de campanie neoficial îşi continua informarea de parcă ei n-ar fi fost acolo.

— Nimeni nu se opreşte, nici ca să-şi tragă răsuflarea, până la şase şi un minut după-amiază, când se încheie votarea. Acum vă sugerez să mergeţi la micul dejun, în afară de candidat şi de Su Ling, care vor sta în faţa cantinei până la opt şi jumătate.

— Şi noi o să stăm să mâncăm porcăriile alea o oră? se lamenta Joe.

— Nu, Joe, poţi să nu mănânci nimic, trebuie să mergi de la masă la masă şi toţi să facă la fel, fiecare la alte mese şi ţineţi minte că probabil şi echipa lui Elliot va proceda la fel, deci pe ei să nu încercaţi să-i convingeţi, că pierdeţi timpul. OK, la treabă.

Paisprezece oameni ieşiră alergând şi dispărură dincolo de uşile batante ale cantinei, lăsându-i pe Nat şi pe Su Ling în faţa clădirii.

— Bună, sunt Nat Cartwright şi candidez la preşedinţia organizaţiei studenţilor. Sper ca şi voi să mă sprijiniţi azi la alegeri.

Doi studenţi adormiţi îl asigurară de suportul lor.

— Bine, omule, ţi-ai adjudecat votul homosexualilor.

— Bună, sunt Nat Cartwright şi candidez la preşedinţia organizaţiei studenţeşti. Sper…

— Da, ştiu cine eşti, dar cum ai putea înţelege ce înseamnă să trăieşti din bursă, când câştigi în plus patru sute de dolari pe lună? primi replica tăios.

— Bună, sunt Nat Cartwright şi candidez…

— Eu nu vă votez pe niciunul, ripostă alt student, împingând uşile.

— Bună, sunt Nat Cartwright, candidez…

— Scuză-mă, eu sunt în vizită aici, aşa că nu votez.

— Bună sunt Nat Cartwright…

— Noroc, dar eu te votez pentru prietena ta, e o tipă grozavă.

— Bună, sunt Nat…

— Iar eu sunt în echipa lui Ralph Elliot şi o să vă batem măr.

— Bună…

După nouă ore, Nat se întreba de câte ori îşi recitase frazele şi câte mâini strânsese. Era sigur doar de faptul că nu mai avea voce şi simţea că-i cad degetele. La şase şi un minut, se întoarse spre Tom şi spuse:

— Bună, sunt Nat Cartwright şi…

— Las-o baltă, râse Tom. Eu sunt preşedintele studenţilor de la Yale şi, dacă nu era Ralph Elliot, tu ai fi fost în locul meu.

— Acum ce mi-ai planificat? întrebă Nat. Orarul meu se termină la şase şi n-am idee ce o să fac în continuare.

— Tipic pentru orice candidat, zise Tom. Mă gândeam că am putea să mergem toţi trei la Mario şi să mâncăm ceva în linişte.

— Dar restul echipei? întrebă Su Ling.

— Joe, Chris, Sue şi Tim sunt observatori la numărătoarea comună şi ceilalţi se bucură de o meritată odihnă. Numărătoarea începe la şapte şi va dura cel puţin două ore. Am sugerat ca toată lumea să se adune pe la opt şi jumătate.

— Mie-mi sună bine, se învioră Nat. Mi-e o foame de lup.

Mario îi conduse la o masă retrasă, adresându-i-se lui Nat cu „domnule preşedinte”. Pe când îşi sorbeau băuturile, încercând să se relaxeze, patronul reapăru cu un castron cu spaghete cu sos bolognez, presărate din belşug cu parmezan ras. Oricât ar fi înfipt Nat furculiţa în muntele de mâncare, acesta nu părea să se diminueze. Tom observă că prietenul lui era tot mai nervos şi mânca tot mai puţin.

— Mă întreb ce mai pune la cale Elliot, zise Su Ling.

— Probabil e la McDonald’s cu toată echipa, mănâncă burgeri şi cartofi prăjiţi şi pretind că se distrează, se exprimă Tom, sorbind din vinul de casă.

— Ei, măcar acum nu mai poate umbla cu trucuri murdare, spuse Nat.

— Eu n-aş fi aşa de sigură, îl avertiză Su Ling, tocmai când Joe Stein intra grăbit în local.

— Ce-o vrea Joe? se întrebă Tom, ridicându-se şi făcându-i semn.

Nat îi zâmbi directorului lui de campanie, dar acesta nu-i întoarse zâmbetul.

— Avem o problemă. Ar fi bine să vii imediat la comisie.

*

Fletcher bătea în lung şi în lat coridorul, semănând cu tatăl lui în urmă cu douăzeci de ani, într-o seară pe care d-ra Nichols i-o descrisese de multe ori. Era ca proiectarea repetată a unui film alb-negru, cu happy-end cunoscut. Fletcher se învârtea numai pe lângă uşa sălii de naşteri, aşteptând să iasă cineva dinăuntru.

În fine, uşile glisară şi o asistentă ieşi grăbită, dar trecu pe lângă el fără să-i spună niciun cuvânt. După mai multe minute, ieşi şi doctorul Redpath. Îşi scoase masca, dar nu zâmbea:

— O instalează pe soţia dumitale în salon, spuse. Se simte bine, epuizată, dar bine. O vei putea vedea în câteva minute.
— Dar copilul?
— Fiul dumitale a fost transferat la terapie intensivă. Hai să ţi-l arăt.
Şi-l conduse pe Fletcher pe coridor, până la un geam mare, dincolo de care se vedeau trei incubatoare. Două erau deja ocupate şi se uită cum îl plasau pe fiul lui în al treilea. Era o creatură mititică, slabă şi neajutorată, roşie şi boţită. Asistenta îi vâra pe nas un tub de cauciuc. Apoi îi ataşă un senzor şi porni monitorul, încheie prin a-i pune la încheietura mâinii o brăţară subţire, cu numele Davenport. Ecranul se aprinse şi chiar după ştiinţa lui medicală, Fletcher îşi dădea seama că inima bebeluşului bătea cu greu. Se uită îngrijorat la doctorul Redpath:
— Ce şanse are?
— E prematur, dar dacă trece de prima noapte, are o şansă bună de supravieţuire.
— Ce şanse are? îl presă Fletcher.
— Nu există reguli, procentaje şi legi infailibile. Orice copil e unic, inclusiv fiul dumitale, spuse doctorul.
— Vă puteţi vizita soţia, domnule Davenport, spuse o asistentă care tocmai venise. Haideţi cu mine.
Fletcher îi mulţumi doctorului şi o urmă pe scări la etajul inferior, fiind condus la patul soţiei. Annie stătea ridicată pe nişte perne:
— Ce face băiatul nostru? îl întrebă imediat.
— Arată grozav, doamnă Davenport, şi are noroc că a fost adus pe lume de o mamă uluitoare.
— Nu mă lasă să-l văd, spuse încet Annie, şi vreau atât de mult să-l ţin în braţe.
— L-au pus în incubator, explică blând Fletcher, dar e o asistentă tot timpul acolo.
— Parcă ar fi trecut ani de zile de când mâncam cu profesorul Abrahams.

— Da, a fost o seară pe cinste şi ai triumfat de două ori. Ai cucerit un şef de companie unde vreau să mă angajez şi pe urmă ai născut un băiat în aceeaşi seară. Ce mai urmează?

— Totul pare lipsit de importanţă acum, când avem un copil de crescut. Harry Robert Davenport, adăugă ea după o mică pauză.

— Sună bine, zise Fletcher, şi taţii noştri vor fi încântaţi.

— Cum o să-i zicem, Harry sau Robert?

— Eu ştiu cum o să-i zic, începu Fletcher, dar intră asistenta:

— Ar trebui să vă culcaţi, doamnă Davenport, aţi trecut printr-un moment greu.

— De acord, spuse Fletcher, luându-i câteva perne de la spate, ca să se întindă în pat.

Zâmbind cu capul pe ultima pernă, Annie aşteptă ca el s-o sărute, apoi asistenta îi stinse lumina.

Fletcher urcă în goană la terapia intensivă, ca să vadă dacă inima fiului lui se mai înzdrăvenise. Se uită prin geam la monitor, străduindu-se să se convingă singur că electrocardiograma se îmbunătăţise şi reuşi. Stătea cu nasul lipit de geam:

— Luptă, Harry, îi rugă el, numărându-i bătăile inimii.

Deodată, se simţi epuizat:

— Rezistă! îl încurajă pe bebeluş şi se duse la un scaun de pe coridor, prăbuşindu-se pe el.

Peste câteva momente, dormea adânc. Se trezi tresărind, simţind o mână pe umăr. Clipi obosit; habar n-avea de cât timp dormea. Văzu o asistentă cu expresie gravă. Doctorul Redpath stătea în spatele ei. Nu avea nevoie să mai întrebe ca să ştie că Harry Robert Davenport nu mai trăia.

*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nat, în timp ce alergau spre biroul unde se numărau voturile.

— Conduceam confortabil până acum câteva minute, gâfâi Joe, deja obosit de ceea ce lui Nat i se părea o alergare uşoară. Şi pe urmă au apărut deodată două urne noi, ticsite cu voturi – aproape nouăzeci la sută dintre ele în favoarea lui Elliot, explică el, încetinind cursa la un mers rapid.

Nat şi Tom nu-l mai aşteptară pe Joe, urcând în salturi treptele spre uşile batante. Prima persoană pe care au văzut-o a fost Ralph Elliot – cu o expresie încântată de sine. Nat se uită apoi la Tom, care discuta cu Sue şi Chris.

— Conduceam cu peste patru sute de voturi, spuse Chris şi credeam că s-a tranşat, când au apărut două urne noi, ca din senin.

— Cum adică „din senin”? îi întrebă Tom.

— Au fost descoperite sub o masă, dar nu fuseseră incluse în numărul de urne înregistrate iniţial. În ele, situaţia era – Chris se uită pe mapa lui – 319 Elliot şi 48 Nat şi 322 Elliot la 41 Nat, ceea ce a inversat rezultatul final, aducându-l pe Elliot la conducere cu doar câteva voturi.

— Daţi-mi exemple de rezultate obţinute din alte urne, ceru Su Ling.

— Celelalte au avut voturi în favoarea noastră în mod constant, spuse Chris. Cel mai clar rezultat a fost 209 pentru Nat şi 176 pentru Elliot. Înainte de apariţia ultimelor două urne, Elliot era câştigător doar la una singură cu 201 voturi la 196.

— Voturile din ultimele două urne nu sunt posibile statistic, zise Su Ling, dacă le comparăm cu rezultatele de la celelalte zece urne. Pur şi simplu, cineva a îndesat în alea două destule voturi ca să întoarcă decizia finală.

— Dar cum au reuşit? întrebă Tom.

— Ar fi destul de uşor dacă pui mâna pe destule buletine, spuse Su Ling.

— Ceea ce nu e greu, întări Joe.

— Cum poţi fi sigur? întrebă Nat.

— Când am votat eu, la prânz, nu era decât o observatoare care scris un eseu. Aş fi putut subtiliza

un teanc de buletine fără să bage de seamă.

— Dar două urne în plus de unde au apărut? vru să ştie Tom.

— N-ai nevoie de doctorat ca să-ţi dai seama, îl înţepă Chris, pentru că puteau întârzia să predea două urne după încheierea votării, ca să le umple cu buletine de vot.

— Dar nu putem dovedi nimic, observă Nat.

— O dovedesc statisticile, spuse Su Ling. Statistica nu minte, deşi recunosc că nu avem o dovadă concretă.

— Ce vom face? întrebă Joe, uitându-se la Elliot, care-şi menţinea expresia satisfăcută.

— Nu putem face mare lucru, doar să-i comunicăm lui Chester Davies observaţiile noastre. La urma urmei, e şeful biroului electoral.

— Bine, Joe, fă tu asta şi noi să aşteptăm răspunsul lui.

Joe plecă să-şi îndeplinească misiunea şi toţi văzură expresia de pe chipul universitarului între două vârste devenind din ce în ce mai posomorâtă. După ce Joe explică situaţia, profesorul îl chemă imediat pe şeful de campanie al lui Elliot, care ridică din umeri şi spuse că toate voturile erau valabile.

Nat privea întunecat cum domnul Davies le punea ambilor studenţi aceeaşi întrebare. Joe încuviinţă din cap şi se întoarse la echipa lui.

— Se convoacă imediat o şedinţă în biroul şefului, cu tot comitetul electoral. Ne vor comunica hotărârea lor după aceea, adică după vreo jumătate de oră.

Su Ling îl luă de mână pe Nat.

— Domnul Davies e un om bun şi drept, îl încurajă ea. Va lua o hotărâre justă.

— Se prea poate, spuse Nat, dar până la urmă va trebui să respecte regulamentul electoral, independent de rezervele lui personale.

— De acord, se auzi o voce din spatele lor.

Nat se răsuci pe călcâie şi văzu rânjetul lui Elliot:

— Nu trebuie să cauţi în regulament ca să afli că cel cu voturi mai multe este câştigător, adăugă acesta sfidător.

— Dacă nu cumva scrie acolo că o singură persoană are dreptul la un singur vot, ripostă Nat.

— Mă acuzi că trişez? muşcă Elliot, în timp ce un grup de suporteri se aduna în spatele lui.

— Păi, aş putea spune că, dacă vei câştiga alegerile, poţi să soliciţi cu succes o slujbă la circ, iluzioniştii nu mai au nimic să te înveţe.

Elliot făcu un pas în faţă şi ridică pumnul, tocmai când intra şeful biroului electoral cu o singură foaie de hârtie în mână.

— Tocmai ai scăpat de o scamatorie, zise Elliot.

— Am impresia că tu eşti pe cale să devii obiectul uneia, şopti Nat şi se întoarseră amândoi spre podiumul sălii.

Vorbele încetară pe când domnul Davies îşi potrivea microfonul şi se adresa auditoriului, citind rar textul pregătit:

— La alegerile pentru preşedinţia senatului studenţilor, mi s-a atras atenţia asupra faptului că două urne au apărut după un anumit timp de la încheierea votării. Când au fost deschise, situaţia voturilor din acestea prezenta diferenţe considerabile faţă de situaţia voturilor din toate celelalte urne. Prin urmare, am fost nevoiţi să apelăm la regulamentul electoral. Oricât am căutat, nu am găsit nicio menţiune referitoare la urne găsite mai târziu sau la diferenţa proporţiei voturilor dintr-o urnă în raport cu situaţia generală.

— Pentru că până acum n-a trişat nimeni, strigă Joe din fundul sălii.

— Nici acum n-a trişat, nu ştiţi voi să pierdeţi! răsună replica.

— Şi câte urne mai ţineţi ascunse pentru orice eventualitate?

— Nu mai avem nevoie de niciuna.

— Linişte, spuse profesorul. Ieşirile astea nu vă creează la nici unii o imagine bună.

Aşteptă ca vacarmul să înceteze şi continuă să citească:

— Ţinând cont de responsabilitatea noastră de observatori ai alegerilor şi factori de decizie în acelaşi timp, am hotărât să păstrăm rezultatul.

Din rândul suporterilor lui Elliot izbucniră ovaţii.

— Cred că tu ai înghiţit scamatoria, se întoarse Elliot spre Nat.

— N-a terminat, răspunse Nat, cu ochii aţintiţi asupra domnului Davies.

Puţini îşi dăduseră seama că declaraţia oficială nu era completă, aşa că profesorul trebui să aştepte liniştea ca să poată continua:

— Deoarece la aceste alegeri au fost mai multe nereguli, una dintre ele nerezolvată, după opinia noastră, am hotărât să aplicăm regula 7B din statutul senatului studenţilor şi să-i oferim candidatului învins ocazia de a face contestaţie.

Deschise regulamentul şi citi:

— În acest caz, se pot alege trei căi de rezolvare: a) să se confirme rezultatul iniţial; b) să se inverseze rezultatul iniţial; c) să se organizeze alte alegeri, în prima săptămână a semestrului următor. Prin urmare, îi punem la dispoziţie domnului Cartwright douăzeci şi patru de ore pentru a contesta rezultatul.

— Nu avem nevoie de douăzeci şi patru de ore, strigă Joe. Facem contestaţie.

— Este nevoie de contestaţie scrisă din partea candidatului, spuse profesorul.

Tom se uită la Nat, care o privea pe Su Ling.

— Mai ţii minte ce înţelegere am făcut dacă pierd? o întrebă el.

CARTEA A TREIA
CRONICI

23

Întorcându-se, Nat o văzu pe Su Ling înaintând încet spre el şi îşi aminti cum s-au cunoscut. Alergase după ea pe un deal şi când îi văzuse chipul, i se tăiase răsuflarea.

— Ai idee cât de norocos eşti? şopti Tom.

— Mai bine concentrează-te la ce ai de făcut. Unde e inelul?

— Inelul… Ce inel?

Nat se uită nervos la cavalerul lui.

— La naiba, ştiam eu că trebuie să iau ceva cu mine, bâigui Tom pierdut. Poţi să ţii totul pe loc până mă întorc acasă să-l caut?

— Vrei să te strâng de gât? se hlizi Nat.

— Da, te rog, zise Tom, cu ochii la Su Ling. Vreau să mor cu priveliştea asta în faţa ochilor.

Nat se uită la mireasa lui şi ea-i zâmbi aşa cum îi zâmbise prima dată când o invitase la o întâlnire. Ea îşi luă locul lângă el, cu fruntea plecată, aşteptând ca preotul să oficieze ceremonia. Nat se gândi la decizia luată în ziua de după alegerile studenţeşti. Ştia că n-o va regreta niciodată. De ce să încetinească drumul profesional al lui Su Ling doar ca să câştige el nişte alegeri. Gândul că o va mai ţine lângă el pentru un alt tur de scrutin şi încă un an după aceea, dacă pierdea, îl făcuse să se hotărască pe loc.

Preotul se întoarse spre adunare:

— Iubiţi credincioşi…

Când Su Ling îi explicase profesorului Mullden că se căsătorea cu un student de la Connecticut, lui Nat i se oferise imediat şansa de a-şi completa la Harvard primul ciclu de studii superioare. Cunoşteau deja faptele lui de arme din Vietnam şi performanţele la atletism, dar notele lui Nat fuseseră argumentul cel mai convingător. Ba chiar erau surprinşi că nu-şi ocupase locul la Yale, pentru că era limpede că era un student foarte bun, nu „soţul lui Su Ling”.

— O iei în căsătorie pe această femeie?

— Da! ar fi vrut să strige Nat. Da, răspunse încet.

— Îl iei în căsătorie pe acest bărbat?

— Da, spuse Su Ling, cu capul plecat.

— Puteţi săruta mireasa, continuă preotul.

— Adică, eu pot, zise Tom, înaintând.

Nat o îmbrăţişă şi o sărută pe Su Ling, ridicând călcâiul să-l pocnească pe Tom în gambă.

— Deci cu asta mă aleg după atâţia ani de sacrificiu? Ei, în sfârşit, a venit şi rândul meu.

Nat se întoarse şi-l luă şi pe Tom în braţe, făcându-i pe invitaţi să izbucnească în râs. Ştia cât îi datora lui Tom, dincolo de orice glumă. Îl înţelesese când se retrăsese din cursa alegerilor studenţeşti, deşi era convins că Nat va câştiga după un alt tur de scrutin. Şi a doua zi, domnul Russell îi dăduse telefon şi-i oferise casa lui pentru petrecerea de nuntă. Cum ar putea să-i răsplătească pentru atâta bunătate?

— Te previn că tata va dori să lucrezi la banca lui după ce-ţi termini masteratul în afaceri la Harvard, zise Tom.

— S-ar putea să fie cea mai bună ofertă pentru mine, replică Nat.

Mirele şi mireasa se întoarseră spre invitaţi şi familiile lor. Susan nu făcea niciun efort să-şi ascundă lacrimile, iar Michael radia de mândrie. Mama lui Su Ling le făcu o fotografie imediat după încheierea ceremoniei religioase.

Nat nu păstră prea multe amintiri de la petrecere, în afara impresiei că domnul şi doamna Russell n-ar fi făcut mai mult pentru el nici dacă era fiul lor. El se deplasa pe la fiecare masă, mulţumindu-le mai ales celor care veniseră de departe. Când auzi clinchetul linguriţei de argint în paharul de cristal, îşi pipăi buzunarul de la piept ca să se asigure că hârtia cu toastul era la locul ei.

Se aşeză în capul mesei, lăsându-l pe Tom să înceapă discursurile. Prietenul lui începu să explice de ce petrecerea se dădea la el acasă:

— Eu i-am cerut mâna lui Su Ling cu mult înaintea mirelui şi în acest caz, deşi e inexplicabil pentru ea, s-a mulţumit cu a doua calitate.

Nat îi zâmbi peste masă mătuşii Abigail din Boston, în timp ce oaspeţii aplaudau. Uneori, se întreba dacă glumele lui Tom că era îndrăgostit de Su Ling nu mascau un sentiment adevărat. Se uită la cavalerul de onoare, amintindu-şi cum întârziase – mulţumită mamei – şi nu mai găsise loc decât lângă băieţelul înlăcrimat de la capătul rândului, în prima lor zi la Taft. Se gândi că avea noroc cu un aşa prieten, sperând ca în curând să-i poată şi el sta alături la nuntă.

În aplauze însufleţite, Tom se aşeză, cedând cuvântul mirelui.

Nat începu mulţumindu-le domnului şi doamnei Russell pentru generozitatea de care dăduseră dovadă, lăsându-l să-şi organizeze nunta în frumosul lor cămin. Îi mulţumi mamei lui pentru inteligenţă şi tatălui pentru fizic, provocând râsete şi aplauze în asistenţă.

— Dar cel mai mult îi mulţumesc lui Su Ling pentru că a greşit traseul şi din nou, mulţumesc părinţilor mei care m-au învăţat să fiu politicos şi să-i avertizez pe rătăciţi.

— A făcut o greşeală că s-a luat după tine, nu se abţinu Tom.

După ce râsetele s-au potolit, Nat continuă:

— M-am îndrăgostit de Su Ling la prima vedere, un sentiment neîmpărtăşit pe atunci, dar, cum v-am mai spus, am moştenit de la tata frumuseţea. Daţi-mi voie să închei invitându-vă pe toţi la aniversarea nunţii noastre de aur, pe 11 iulie 2004. Numai aceia care îndrăznesc să moară între timp vor avea o scuză să nu vină. Ridic paharul pentru soţia mea, Su Ling.

Când Su Ling urcă scările să se schimbe, Tom îl întrebă pe Nat unde îşi vor petrece luna de miere.

— În Coreea, răspunse el în şoaptă. Avem de gând să găsim satul unde s-a născut Su Ling şi să

încercăm să dăm de urma rudelor ei. Dar nu-i spune mamei lui Su Ling: vrem să-i facem o surpriză la întoarcere.

Trei sute de oaspeţi se îmbulziră să-i însoţească pe aleea din faţa vilei, urmărind cum maşina cu mireasa şi mirele se îndrepta spre aeroport.

— Mă întreb unde-şi vor petrece luna de miere, zise mama lui Su Ling.

— Habar n-am, minţi Tom.

*

Fletcher o ţinea în braţe pe Annie. Trecuse o lună de la înmormântarea lui Harry Robert şi ea încă se mai învinuia.

— Nu e drept, o alina Fletcher. Dacă e cineva de vină eu sunt acela. Şi Joanna s-a stresat mult când a născut şi n-a păţit nimic.

Dar Annie nu se lăsa consolată. Doctorul îi dezvălui lui Fletcher modalitatea de a o împăca şi el se conformă bucuros.

Cu trecerea timpului, s-a mai întărit, iar principala ei preocupare devenise să-şi vadă soţul şef de promoţie.

— I-o datorezi lui Karl Abrahams, îi reamintea ea. A investit atât de mult în tine şi nu-l poţi răsplăti decât aşa.

Îl sprijini să lucreze neobosit pe parcursul vacanţei de vară, înaintea ultimului an de masterat. Devenise asistenta şi documentarista lui, rămânându-i şi iubită şi prietenă. Şi nu-i lua în seamă sfaturile de a-şi continua şi ea studiile:

— Nu, spunea, vreau să fiu doar nevasta ta şi cu voia lui Dumnezeu, poate mai târziu.

*

Revenind la Yale, Fletcher ştia că nu va mai dura mult şi va începe vânătoarea angajatorilor. Deşi mai multe firme îl chemaseră deja la interviuri, el ar fi

vrut să lucreze doar într-unul din oraşele Dallas, Denver, Phoenix sau Pittsburgh. Dar cum săptămânile treceau şi nu primea nicio veste de la Alexander, Dupont & Bell, speranţele începeau să i se destrame şi îşi dădea seama că, dacă voia să lucreze la o firmă mare, trebuia să treacă prin multe runde de interviuri.

Jimmy trimisese cincizeci de scrisori de intenţie şi nu primise decât trei răspunsuri, niciunul dintre ele cu o ofertă de slujbă. Şi el ar fi ales zona Dallas-Denver-Phoenix-Pittsburgh, dacă n-ar fi fost Joanna. Fletcher şi Annie se puseseră de acord asupra oraşelor unde le-ar fi plăcut să trăiască şi Annie se apucă să cerceteze companiile mari de acolo. Alcătuiră împreună o scrisoare şi trimiseră cincizeci şi patru de copii în prima zi a noului semestru.

În aceeaşi dimineaţă, puţin mai târziu, Fletcher primi o scrisoare.

— Ce răspuns rapid, zise Annie. Nu e decât o oră de când am expediat scrisorile.

Fletcher râse, apoi observă ştampila poştei şi rupse nerăbdător plicul. În antetul simplu, în chenar negru, era scris numele Alexander, Dupont & Bell. Bineînţeles, distinsa firmă din New York începea întotdeauna în martie interviurile de angajare. De ce-ar fi procedat diferit în cazul lui Fletcher Davenport?

În lunile de iarnă care îi rămâneau până la interviu, Fletcher munci continuu, dar avea încă motive de nelinişte când se urcă în trenul de New York. Când coborî în Gara Grand Central, se simţi zăpăcit de vacarmul limbilor diferite şi de agitaţia unor oameni care se mişcau mult mai repede decât în orice oraş cunoscut lui. Luă un taxi până pe strada 54, privind oraşul pe geamul întredeschis şi aspirându-i mirosul unic.

Taxiul opri în faţa unui zgârie-nori de şaptezeci şi două de etaje şi Fletcher ştiu imediat că nu dorea să lucreze în altă parte. Se mai învârti pe la parter,

nedorind să rămână prea mult în anticameră, cu ceilalţi candidaţi. Când coborî din lift la etajul treizeci şi şase, recepţionera făcu un semn pe o listă. Apoi îi dădu planificarea interviurilor pe durata întregii zile.

Prima întâlnire era cu Bill Alexander şi Fletcher consideră că mersese bine, deşi Alexander nu-l mai tratà la fel de călduros ca la petrecerea lui Karl Abrahams. Totuşi, îl întrebă ce făcea Annie şi-şi exprimă speranţa că se refăcuse după trista pierdere a lui Harry. De asemenea, Fletcher îşi dădu seama că nu era singura persoană intervievată – pe lista din faţa domnului Alexander se vedeau şase nume.

Apoi, stătu de vorbă o oră cu trei parteneri din firmă, specializaţi în domeniul lui, dreptul penal. Când se termină şi ultimul interviu, primi invitaţia de a lua masa cu cei din conducere. Cu ocazia aceasta, îi întâlni prima dată pe ceilalţi cinci concurenţi şi conversând cu ei, nu mai avu nicio îndoială că intrase într-o cursă dură. Se întrebă câte alte zile mai rezervase firma pentru interviuri cu alţi candidaţi.

Nu avea de unde să ştie că Alexander, Dupont & Bell cernuseră riguros toate dosarele, cu luni de zile înainte şi nu chemaseră la interviuri decât şase persoane, pe baza recomandărilor şi rezultatelor de până atunci. De asemenea, nu ştia că doar unul sau doi dintre ei vor primi o slujbă în cadrul firmei. Ca şi cu vinurile, în unii ani nu era selectat nimeni, pur şi simplu pentru că recolta nu era destul de bună.

În cursul după-amiezii susţinu alte interviuri şi se convinse că nu va reuşi, gândindu-se deja la întoarcerea acasă, unde va începe periplul pe la alte firme care-l chemaseră la interviu.

— Mă înştiinţează pe la sfârşitul lunii dacă am trecut în faza următoare, îi spuse lui Annie la întoarcere, chiar în gară. Totuşi, să trimitem toate scrisorile, deşi îţi mărturisesc că acum n-aş mai vrea să lucrez decât la New York.

Annie continuă să-l descoasă pe Fletcher pe drumul către casă, dorind să ştie toate detaliile. Era emoţionată pentru că Bill Alexander îşi amintea de ea şi mai ales că se ostenise să afle numele fiului lor pierdut.

— Poate că trebuia să-i spui, zise ea, parcând maşina.

— Ce să-i spun? întrebă Fletcher.

— Că sunt din nou gravidă.

*

Nat îndrăgea zgomotul şi aglomeraţia din Seul, un oraş ce părea hotărât să lase în urmă războiul. Zgârie-norii se înălţau peste tot, într-o încercare de a armoniza noul cu tradiţia. Nat era impresionat de potenţialul unei forţe de muncă educate şi inteligente, care supravieţuia cu salarii pe sfert faţă de cele considerate acceptabile în ţara lui. Su Ling observa rolul subaltern pe care-l deţineau femeile în societatea coreeană şi îi mulţumea în gând mamei ei pentru că avusese curajul şi prevederea de a porni spre America.

Nat închirie o maşină, ca să poată călători prin sate după plac. După ce se îndepărtară de capitală, realizară cât de repede se schimbase modul de viaţă. La vreo sută de kilometri, simţeau că se întorseseră în trecut cu o sută de ani. Modernii zgârie-nori erau înlocuiţi de colibe din lemn şi zgomotul şi agitaţia de un ritm mai lent şi chibzuit.

Deşi mama lui Su Ling vorbea rareori de anii ei de formare din Coreea, fiica ei ştia numele satului unde se născuse şi numele ei de familie. Mai ştia şi că doi unchi de-ai ei fuseseră omorâţi pe front, aşa că, ajungând la Kaping – o aşezare cu o populaţie de 7.303 locuitori, conform ghidului turistic – nu prea avea speranţe că va găsi pe cineva care să-şi amintească de mama ei.

Su Ling Cartwright îşi începu căutările la primărie, unde erau înregistrate toate numele

localnicilor. Din cei şapte mii de locuitori, peste o mie aveau acelaşi nume ca numele de fată al mamei ei, Peng. Chiar şi secretara primăriei se numea Peng. Ea îi spuse lui Su Ling că avea o stră-mătuşă de peste nouăzeci de ani care pretindea că îi ştie pe toţi membrii familiei şi îi putea aranja tinerei o întâlnire cu ea. Su Ling a fost de acord şi au stabilit să revină în aceeaşi zi, mai târziu.

După-amiază, află că bătrâna Ku Sei Peng o invita la ceai a doua zi. Secretara s-a scuzat pentru faptul că soţul american al lui Su Ling nu era binevenit.

În seara următoare, Su Ling se întoarse la micul lor hotel zâmbind, cu o foaie de hârtie:

— Am călătorit până aici doar ca să aflăm că trebuie să ne întoarcem la Seul, spuse ea.

— Cum aşa? întrebă Nat.

— E simplu. Ku Sei Peng ţine minte că mama a plecat în capitală să caute de lucru, dar nu a mai venit înapoi. Sora ei mai mică, pe care o cheamă Kai Pai Peng, trăieşte la Seul şi Ku Sei mi-a dat ultima ei adresă cunoscută.

— Deci, înapoi în capitală, zise Nat şi telefonă la recepţie să anunţe că plecau imediat. Ajunseră la Seul puţin înainte de miezul nopţii.

— Cred că ar fi înţelept să o vizitez singură, spuse Su Ling a doua zi, la micul dejun, pentru că s-ar putea să nu-mi spună mare lucru dacă descoperă că m-am măritat cu un american.

— Îmi convine, zise Nat. Speram să văd piaţa de la marginea oraşului, caut ceva anume de cumpărat.

— Ce? întrebă Su Ling.

— Aşteaptă şi o să vezi, o tachina el.

Nat luă un taxi până în cartierul Kiray şi-şi umplu ziua hoinărind printr-una dintre cele mai mari pieţe în aer liber din lume. Era înconjurat de rânduri-rânduri de standuri încărcate cu de toate – de la ceasuri Rolex la perle de cultură, de la genţi Gucci la parfum Chanel, de la brăţări Cartier până la inimioare Tiffany. Evita strigătele de genul: „Pe

aici, americanule, vino la mine, dau ieftin!" pentru că nu putea fi sigur că vreun produs din cele expuse era chiar original.

Seara, când ajunse la hotel, era epuizat şi încărcat cu şase pungi de cumpărături, majoritatea cadouri pentru soţia lui. Luă liftul până la etajul trei şi deschise uşa, sperând că Su Ling se întorsese din oraş, după ce îşi vizitase mătuşa. Intrând, i se păru că aude suspine. Stătu neclintit. Sunetul, inconfundabil, venea din dormitorul apartamentului. Lăsă sacoşele să cadă pe podea şi deschise imediat uşa dormitorului. Încolăcită în pat ca un mugur nedesfăcut, Su Ling plângea. Îşi dădu jos haina şi pantofii şi se duse lângă ea, luând-o în braţe.

— Ce s-a întâmplat, floricică? o întrebă, mângâind-o cu blândeţe.

Ea nu-i răspunse. Nat o strânse la piept, ştiind că-i va spune când va putea.

Când se întunecă şi luminile de neon începură să licărească pe străzi, trase perdelele şi reveni lângă ea, luând-o de mână.

— Te voi iubi întotdeauna, spuse Su Ling, fără să-l privească.

— Şi eu te voi iubi întotdeauna, răspunse el, luând-o din nou în braţe.

— Ţii minte că în noaptea nunţii ne-am înţeles să nu avem secrete? Aşa că trebuie să-ţi spun ce am aflat în după-amiaza asta.

Nat nu văzuse niciodată un chip atât de trist.

— Nimic din ce mi-ai spune nu m-ar face să te iubesc mai puţin, încercă s-o liniştească.

Su Ling îl trase spre ea şi-şi puse capul pe pieptul lui, de parcă n-ar fi vrut să-l privească în ochi.

— M-am dus la întâlnire cu mătuşa mea de dimineaţă, începu ea. Şi-o amintea bine pe mama şi mi-a explicat de ce a plecat după ea la Seul.

Apoi, Su Ling îi repetă tot ce-i spusese Kai Pai. Când termină, îşi privi soţul, depărtându-se uşor de el:

— Mai poţi să mă iubeşti acum, când ştii adevărul? îl întrebă.

— Nu credeam că o să te pot iubi mai mult decât până acum şi încerc să realizez cât curaj ţi-a trebuit ca să-mi spui toate astea. Acum, suntem uniţi de o legătură pe care nimeni nu o va mai putea rupe.

*

— Nu cred că e bine să merg cu tine, zise Annie.

— Dar tu eşti mascota mea norocoasă şi…

— Şi doctorul Redpath a zis că n-ar fi bine.

Fletcher acceptă, de voie, de nevoie, că va trebui să plece singur la New York. Annie era gravidă în luna a şaptea şi deşi nu apăruse nicio complicaţie, nu contrazicea niciodată doctorul.

Fusese încântat că Alexander, Dupont & Bell îl chemaseră la un al doilea tur de interviuri şi se întreba câţi alţi candidaţi mai ajunseseră pe lista scurtă. Avea sentimentul că domnul Abrahams ştia, dar profesorul lui nu făcea confidenţe.

Trenul opri la gara Penn şi Fletcher luă un taxi până pe strada 54, ajungând la firmă cu douăzeci de minute mai devreme. Aflase că o dată, un candidat a întârziat trei minute şi nici n-a mai fost intervievat.

Luă liftul până la etajul treizeci şi şase, fiind introdus într-un birou aproape la fel de frumos ca şi cel al partenerului principal. A stat singur, întrebându-se dacă era un semn bun. După un timp, sosi un alt candidat, care-i zâmbi:

— Sunt Logan Fitzgerald, îi spuse acesta, întinzându-i mâna. Am auzit discursul tău pro Vietnam, adresat studenţilor în primul an de la Yale. A fost strălucit, deşi nu eram de acord cu nicio idee din ce spuneai.

— Ai studiat la Yale?

— Nu, îmi vizitam fratele. Eu am învăţat la Princeton şi cred că ştim amândoi ce căutăm aici.

— Câţi crezi că mai vin? întrebă Fletcher.

— Uitându-mă la ceas, cred că noi doi am mai rămas. Aşa că nu pot decât să-ţi urez succes.

— Sunt convins că vorbeşti din inimă, surâse Fletcher.

Uşa s-a deschis şi Fletcher o recunoscu pe secretara domnului Alexander.

— Domnilor, poftiţi pe aici, spuse ea.

— Mulţumim, doamnă Townsend, răspunse el, pentru că tatăl lui îl învăţase să ţină minte întotdeauna numele secretarei – la urma urmei, ele petrec cu şeful mai mult timp decât soţia lui.

Cei doi candidaţi porniră în urma ei şi Fletcher se întreba dacă şi Logan era la fel de nervos ca el. Pe coridorul lung, aşternut cu un covor, numele partenerilor din firmă erau scrise pe plăcuţe aurii, montate pe uşile de stejar ce se vedeau de o parte şi de alta. Înainte de sala de conferinţe, pe ultima uşă, era scris numele lui William Alexander.

Doamna Townsend bătu încetişor la uşă, o deschise şi se dădu la o parte. Cei doi tineri văzură douăzeci şi cinci de bărbaţi şi trei femei, care se ridicară de la locurile lor şi începură să aplaude

— Vă rog să luaţi loc, spuse Bill Alexander, după încetarea aplauzelor. Daţi-mi voie să vă felicit pe amândoi pentru angajarea la Alexander, Dupont & Bell, dar vă avertizez, data viitoare când veţi fi întâmpinaţi atât de călduros va fi când vi se va propune să fiţi parteneri la firmă şi până atunci trebuie să treacă cel puţin şapte ani. În dimineaţa aceasta, vă veţi întâlni cu diferiţi membri din comitetul executiv, care ar trebui să fie capabili să vă răspundă la orice întrebare. Fletcher, ai fost repartizat la Matthew Cunliffe, care conduce biroul nostru de drept penal, iar dumneata, Logan, răspunzi direct în faţa lui Graham Simpson, responsabilul departamentului de fuziuni şi achiziţii. La douăsprezece şi jumătate, ne întâlnim cu toţii la masă.

Prânzul se dovedi a fi unul prietenos, după epuizantele interviuri; membrii personalului

încetară de a se mai purta ca domnul Hyde, adoptând mai degrabă atitudinea lui dr. Jekyll. Era un dublu rol pe care îl jucau zilnic cu clienţii şi adversarii lor.

— Mi se pare că sunteţi amândoi şefi de promoţie, spuse Bill Alexander, după ce se servi primul fel. (Nu primiseră decât un fel de mâncare şi ca băutură, doar apă). Sper să fie aşa, pentru că nu m-am hotărât încă să vă plasez într-unul din birouri.

— Deci unul dintre noi nu va fi admis? întrebă Fletcher nervos.

— Nu, o să-şi petreacă primul an la corespondenţă, făcând curierat pe la firmele juridice. Pe jos, adăugă domnul Alexander după o pauză.

Nu râse nimeni şi Fletcher nu era sigur dacă glumise sau nu. Şeful era pe cale de a continua, când se auzi o bătaie în uşă şi intră secretara.

— Aveţi un apel pe linia trei, domnule Alexander.

— Am spus să nu fiu întrerupt, doamnă Townsend.

— Este o urgenţă.

Bill Alexander ridică receptorul telefonului din sală şi încruntarea de pe chipul lui dispăru în timp ce asculta atent:

— Îi voi spune, zâmbi el şi închise. Dă-mi voie să te felicit primul, Fletcher.

Fletcher era nedumerit, pentru că ştia că notele anuale nu se afişau decât peste o săptămână.

— Eşti fericitul tată al unei fetiţe, continuă directorul. Mama şi fiica se simt foarte bine. De când am cunoscut-o pe fata aia mi-am dat seama că e exact genul pe care îl apreciem la Alexander, Dupont & Bell.

24

— Lucy?

— Nu Ruth sau Martha?

— Îi putem pune toate trei numele, a spus Fletcher, ca să ne facem fericite mamele, dar o să-i spunem Lucy.

Zâmbi şi-şi aşeză grijuliu fiica în leagăn.

— Te-ai gândit unde o să locuim? întrebă Annie. Nu vreau ca Lucy să crească în New York.

— De acord, a spus Fletcher, gâdilându-şi fiica sub bărbie. Am stat de vorbă cu Mat Cunliffe şi mi-a spus că a avut şi el problema asta când a venit la firmă.

— Şi ce ţi-a recomandat?

— Să ne mutăm într-unul din cele trei-patru orăşele din New Jersey, aflate la mai puţin de o oră de mers cu trenul de New York. M-am gândit să mergem cu maşina vinerea viitoare şi să căutăm în zonă, să găsim un loc plăcut.

— Cred că pentru început trebuie să închiriem ceva, zise Annie, până strângem destui bani să ne cumpărăm o casă.

— Se pare că nu, fiindcă firma preferă că achiziţionăm o proprietate.

— Firma poate foarte bine să prefere asta, dar noi nu ne putem permite.

— Nici asta nu constituie o problemă, pentru că Alexander, Dupont & Bell acoperă costul cu credite fără dobândă.

— Foarte generos din partea lor, spuse Annie, dar, din câte-l cunosc eu pe Bill Alexander, trebuie să mai aibă un interes.

— Sigur că are, răspunse Fletcher. Te leagă de firmă şi ei se mândresc că sunt compania juridică ai cărei angajaţi au cea mai mare stabilitate din New York. Mi se pare evident că, după ce şi-au dat atâta osteneală să aleagă pe cineva şi să-l instruiască în maniera lor, vor să se asigure că respectivul nu va pleca la o firmă rivală.

— Parcă-i o căsătorie cu revolverul la tâmplă, zise Annie. I-ai pomenit domnului Alexander de ambiţiile tale politice?

— Nu, dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi trecut de selecţia lor şi oricum, de unde să ştiu de pe acum ce voi face peste doi sau trei ani?

— Eu ştiu exact ce vei face, zise Annie, peste doi, zece sau douăzeci de ani. Cel mai fericit eşti când candidezi la un post şi n-o să uit niciodată cum tu, când a fost tata reales în Senat, erai singura persoană mai entuziasmată de succesul lui decât el însuşi.

— Să nu cumva să scapi vreo vorbă faţă de Matt Cunliffe, zâmbi Fletcher, fiindcă în zece minute sigur va şti şi Bill Alexander şi firma nu e interesată de cine nu se implică total. Motto-ul lor e: *Fiecare zi e compusă din douăzeci şi cinci de ore taxabile.*[3]

*

Când se trezi, Su Ling îl auzi pe Nat vorbind la telefon în camera alăturată. Se întreba cu cine vorbea atât de devreme dimineaţa. A perceput ţăcănitul de închidere şi soţul ei a intrat în dormitor:

— Sus şi fă bagajele, floricico. Plecăm de aici în mai puţin de o oră.

— Ce…?

— Mai puţin de o oră.

Su Ling sări din pat şi fugi în baie.

— Căpitane Cartwright, îmi permiţi să te întreb unde mă duci? strigă ea ca să acopere zgomotul duşului.

— Îţi voi dezvălui în avion, doamnă Cartwright.

— În ce direcţie plecăm? încercă ea să afle după ce a închis robinetul.

— Nu-ţi spun înainte de decolarea avionului.

— Plecăm acasă?

— Nu, refuză Nat să-i spună vreun detaliu.

Su Ling încercă să-şi aleagă ceva de îmbrăcat, iar Nat puse din nou mâna pe telefon.

— O fată nu poate fi gata într-o oră, se plânse Su Ling.

— Asta şi vroiam, replică Nat, care solicita să li se comande un taxi de la recepţie.

— Fir'ar să fie! exclamă Su Ling, uitându-se la cadouri. Unde o să le băgăm pe toate?

Nat puse jos receptorul şi scoase din dulap un geamantan pe care ea nu-l mai văzuse.

— Gucci? întrebă, surprinsă de extravaganţa lui neobişnuită.

— Nu prea cred, a zise el, am dat doar zece dolari.

Su Ling râse, iar Nat luă din nou telefonul în mână:

— Avem nevoie de un hamal şi vă rog să ne pregătiţi nota când coborâm. Zece minute, i-a spus soţiei după ce termină convorbirea.

O privi cum îşi încheia bluza. Se gândi cât de greu adormise noaptea trecută şi cum se hotărâse să o ducă departe de Coreea cât mai repede posibil. Fiecare minut petrecut în oraş îi va aminti…

La aeroport, Nat se aşeză la coadă să ia biletele şi-i mulţumi funcţionarei de la ghişeu că-i rezolvase atât de prompt comanda de la prima oră. Su Ling plecase să ia ceva de mâncare, în timp ce el introducea bagajele pentru avion. După ce terminară, urcă în restaurantul aeroportului şi-şi găsi soţia aşezată într-un colţ, discutând cu o chelneriţă.

— Ţie nu ţi-am comandat nimic, zise ea. Îi spuneam chelneriţei că după o săptămână de căsnicie, nu eram sigură că vei mai apărea.

— Domnule? îl aştepta femeia să comande.

— Două ochiuri, şuncă, pâine graham şi cafea neagră.

— Asta v-a comandat şi soţia, spuse chelneriţă, uitându-se pe carneţelul ei.

Nat se uită la Su Ling.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Vei afla la îmbarcare şi dacă mă mai baţi la cap, nu-ţi spun până nu aterizăm.
— Dar…
— Dacă trebuie, te leg la ochi, spuse el, în timp ce chelneriţa le aducea cafeaua fierbinte. Acum trebuie să-ţi pun nişte întrebări serioase.
Observă cum Su Ling se încorda, dar se prefăcu nepăsător, propunându-şi să n-o mai tachineze în următoarele zile pentru că era sensibilizată de ceea ce aflase.
— Îmi amintesc că i-ai spus mamei tale că atunci când Japonia se va alinia la revoluţia informatică, tehnologia va avansa şi mai rapid.
— Mergem în Japonia?
— Nu, a spus Nat, studiind nota de plată. Concentrează-te, fiindcă mă bazez pe evaluarea ta.
— Industria e în galop în momentul ăsta, se lansă Su Ling. Canon, Sony, Fujitsu i-au depăşit deja pe americani. De ce? Vrei să investighezi companii noi de informatică? În cazul ăsta, ţine seama de…
— Da şi nu, spuse Nat, întorcând capul şi ascultând atent un anunţ de îmbarcare.
Lăsă ultimele bancnote coreene pe care le mai avea pe masă şi se ridică.
— Plecăm undeva, nu, căpitane Cartwright? întrebă Su Ling.
— Eu plec, a spus Nat, fiindcă a fost ultimul anunţ şi tu, chiar dacă ai alte planuri, vii cu mine fiindcă eu am biletele şi cărţile de credit.
— Atunci n-am de ales, nu? zise ea, sorbindu-şi repede cafeaua şi uitându-se la tabela de plecări, să vadă unde se făcuseră ultimele anunţuri.
Era cel puţin o duzină de destinaţii.
— Honolulu? întrebă ea, ajungându-l din urmă.
— De ce te-aş duce în Honolulu?
— Ca să stăm la plajă şi să facem dragoste toată ziua.
— Nu, mergem undeva unde mă pot întâlni ziua cu fostele mele iubite iar noaptea putem să facem dragoste.

— Saigon? întrebă Su Ling, privind alt oraş care se vedea luminat pe tabela de plecări. Vom vizita locul trecutului glorios al căpitanului Cartwright?

— Direcţie greşită, spuse Nat, continuând să meargă spre poarta de plecări internaţionale. După ce li se verificară paşapoartele şi biletele, el porni cu pas întins spre îmbarcare.

— Bombay? se hazarda Su Ling, când trecură de poarta unu.

— Nu cred că mi-aş găsi prea multe foste iubite în India, o asigură Nat, trecând de următoarele trei porţi.

Su Ling studia numele de oraşe scrise pe fiecare poartă.

— Singapore, Manila, Hong Kong?

— Nu, nu şi nu, repetă el, depăşind şi porţile unsprezece, doisprezece şi treisprezece.

Su Ling nu mai spuse nimic. Bangkok, Zürich, Paris, Londra şi, deodată, Nat s-a oprit în faţa porţii douăzeci şi unu.

— Călătoriţi cu noi la Roma şi Veneţia? îl întrebă funcţionara companiei Pan Am.

— Da, spuse Nat. Am bilete rezervate pe numele Cartwright.

— Ştii ceva, domnule Cartwright? Eşti un om cu totul deosebit, îl complimentă Su Ling.

*

De-a lungul a patru weekenduri, Annie pierdu socoteala caselor pe care le vizitaseră. Unele erau prea mari, altele prea mici, altele erau într-un cartier care nu le plăcea şi dacă le plăcea vecinătatea, pur şi simplu nu-şi permiteau preţul, cu tot ajutorul pe care-l primeau de la Alexander, Dupont & Bell. Apoi, într-o duminică după-amiază, găsiră exact ce căutau la Ridgewood şi la zece minute după ce intraseră, se înţeleseră din cap în spatele agentului imobiliar. Annie îi telefonă imediat mamei ei:

— E absolut ideal, se entuziasma. E într-o zonă liniştită, cu mai multe biserici şi şcoli decât baruri şi cinematografe şi are chiar şi un râu care şerpuieşte prin mijlocul oraşului.

— Care e preţul? întrebă Martha.

— Puţin mai mare decât voiam eu, dar agentul aşteaptă un telefon de la consilierul meu, Martha Gates; dacă nu poţi tu să scazi preţul, mamă, nu poate nimeni.

— Mi-ai urmat instrucţiunile? se interesă mama.

— Până la detalii. I-am spus agentului că suntem amândoi profesori, pentru că m-ai avertizat că preţurile urcă pentru avocaţi, bancheri şi doctori. A părut destul de dezamăgit.

Fletcher şi Annie îşi petrecură după-amiaza plimbându-se prin oraş şi rugându-se ca Martha să negocieze un preţ rezonabil, fiindcă locuinţa mai era şi aproape de gară, în afară de celelalte calităţi.

După patru lungi săptămâni, necesare încheierii tranzacţiei, Fletcher, Annie şi Lucy Davenport îşi petrecură prima seară în noua lor locuinţă din Ridgewood, New Jersey, pe data de 1 octombrie 1974. Nici nu închiseseră bine uşa de la intrare, când Fletcher o întrebă pe soţia lui:

— Crezi că o poţi lăsa pe Lucy cu mama ta vreo două săptămâni?

— Nu mă deranjează să o am în preajmă cât punem casa la punct, spuse Annie.

— Nu la asta mă gândeam, îi explică Fletcher. Socotisem că ni s-ar cuveni o vacanţă, un fel de a doua lună de miere.

— Dar…

— Fără „dar”… O să facem ce voiai tu: mergem în Scoţia şi-i căutăm pe strămoşii familiilor noastre, Davenport şi Gates.

— Când vrei sa plecam?

— Avionul decolează mâine la ora unsprezece.

— Îţi place să iei o fată prin surprindere, nu, domnule Davenport?

*

— Ce pui la cale? întrebă Su Ling, aplecându-se spre soţul ei, care verifica ceva în paginile financiare ale ziarului *Asian Business News.*

— Studiez fluctuaţiile valutare din ultimul an, răspunse Nat.

— De aceea mă întrebai de Japonia?

— Bineînţeles. Yenul e singura valută care a crescut constant în raport cu dolarul în ultimii zece ani şi mai mulţi economişti prognozează că tendinţa asta va continua şi în viitorul previzibil. Pretind că yenul este încă subevaluat masiv. Dacă experţii au dreptate şi tu nu greşeşti în privinţa rolului Japoniei în expansiunea noii tehnologii, cred că am identificat o investiţie bună într-o lume nesigură.

— Ăsta o să fie subiectul dizertaţiei tale de masterat?

— Nu, dar nu e o idee rea, spuse Nat. Mă gândeam să fac o mică investiţie în valută şi dacă nu greşesc, o să adun câţiva dolari în fiecare lună.

— Cam riscant, nu?

— Dacă vrei să scoţi un profit, trebuie să-ţi asumi şi un anumit risc. Secretul e să elimini elementele care sporesc riscul.

Su Ling nu părea convinsă.

— Să-ţi spun la ce mă gândesc, continuă Nat. Acum câştig patru sute de dolari pe lună, salariul de căpitan. Dacă-i vând în avans cu un an, la actuala rată dolar-yen şi-i schimb pe yeni şi pe urmă îi reconvertesc în dolari după douăsprezece luni, iar rata se menţine crescătoare ca în ultimii şapte ani, ar trebui să scot un profit anual de 4-500 de dolari.

— Şi dacă se inversează tendinţa?

— Dar în ultimii şapte ani nu s-a inversat.

— Dar dacă…?

— Aş pierde în jur de 400 de dolari, salariul pe o lună.

— Aş prefera să am un cec stabil în fiecare lună.

— Nu poţi acumula niciodată capital din salariu, explică Nat. Majoritatea oamenilor trăiesc peste posibilităţi şi nu economisesc decât prin asigurarea de viaţă sau obligaţiuni, care pot fi distruse de inflaţie, întreabă-l pe tata.

— Dar la ce ne trebuie atâţia bani?

— Pentru iubitele mele.

— Şi unde sunt iubitele astea?

— Majoritatea sunt în Italia, dar mai sunt şi altele, pe pereţii galeriilor din marile capitale ale lumii.

— Deci de asta mergem la Veneţia?

— Şi la Florenţa, Milano şi Roma. Când le-am părăsit, majoritatea erau nude şi unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult le ele e că nu îmbătrânesc, doar crapă puţin dacă le ţii la soare.

— Norocul lor, zise Su Ling. Ai o favorită?

— Nu, sunt cam promiscuu, deşi dacă aş fi forţat să aleg, recunosc că la Florenţa e o doamnă care locuieşte într-un mic palat. O ador şi tânjesc s-o revăd.

— Nu cumva e o fecioară? se interesă Su Ling.

— Eşti deşteaptă.

— I se spune Maria?

— M-ai prins, deşi sunt multe Maria în Italia.

— *Adorarea magilor* de Tintoretto.

— Nu.

— Bellini, *Mama şi pruncul?*

— Nu, aceştia locuiesc tot la Vatican.

Su Ling tăcu o clipă, pe când stewardesa îi ruga să-şi pună centurile de siguranţă.

— Caravaggio?

— Foarte bine. Am lăsat-o la palatul Pitti, pe peretele din dreapta al galeriei de la etajul trei. Mi-a promis că-mi va fi credincioasă până mă întorc.

— Şi acolo o să rămână, fiindcă aşa o iubită te-ar costa mai mult de 400 de dolari pe lună şi dacă mai speri să intri în politică, n-o să-ţi permiţi să-i cumperi nici rama.

— N-o să intru în politică până când n-o să-mi permit să cumpăr toată galeria, o asigură Nat.

*

Annie începea să înţeleagă de ce britanicii îi priveau cu atâta superioritate pe turiştii americani care reuşeau cumva să parcurgă Londra, Oxford, Blenheim şi Stratford în trei zile. Era stânjenită când vedea autocarele cu turişti americani golindu-se la Stratford, la teatrul Royal Shakespeare, unde vizitatorii asistau la o piesă doar până la pauză, fiind înlocuiţi după aceea tot de compatrioţi de-ai ei, coborâţi din alt autocar. N-ar fi crezut aşa ceva, dar văzuse cu ochii ei cum, după pauză, rândurile din faţă fuseseră ocupate de figuri complet noi, dar cu un accent familiar, american. Se întreba dacă aceia care vizionau actul doi le spuneau celor plecaţi după actul unu ce se întâmplase cu Rosencrantz şi Guildenstern sau primii erau deja în drum spre Londra.

Sentimentul de vinovăţie pentru superficialitatea americană se diminuă după ce petrecură zece zile liniştite în Scoţia. Se bucurară să se afle la Edinburgh în timpul festivalului de teatru, putând alege între piese de Marlowe, Mozart, Pinter şi Orton. Totuşi, momentele cele mai plăcute pentru amândoi au apărut în călătoria de-a lungul celor două coaste insulare. Peisajul le tăia respiraţia, nu credeau să mai existe altul la fel de frumos pe pământ.

Încercară să găsească la Edinburgh strămoşii familiilor Gates şi Davenport, dar nu se aleseră decât cu o diagramă colorată şi mare a clanurilor scoţiene şi cu o fustă cu model ce imita tartanul neamului Davenport, pe care Annie se îndoia că o va mai purta după ce se va întoarce în State.

Fletcher adormi imediat după decolarea avionului de pe aeroportul din Edinburgh. Când se trezi, soarele pe care-l văzuse apunând dincolo de

un hublou nu răsărise încă în partea opusă. Coborând pe aeroportul JFK – pe care Annie se obişnuise să-l numească tot Idlewild – ea se gândea doar la Lucy, iar Fletcher era neliniştit în perspectiva primei zile la Alexander, Dupont & Bell.

*

Când se întoarseră de la Roma, Nat şi Su Ling erau epuizaţi, dar schimbarea de plan fusese cât se poate de reuşită. Su Ling se relaxase tot mai mult cu trecerea zilelor; de fapt, în cea de-a doua săptămână nu mai pomeniseră niciunul de Coreea. Pe drumul către casă, se înţeleseră să-i spună mamei lui Su Ling că-şi petrecuseră luna de miere în Italia. Numai Tom avea să fie nedumerit.

În timp ce Su Ling dormea, Nat studie din nou piaţa valutară în *International Herald Tribune* şi în *Financial Times* de Londra. Tendinţa continua neabătută, o cădere, o uşoară redresare, apoi iar o cădere, iar graficul pe termen lung arăta o urcare pentru yen şi traseul invers pentru dolar. Situaţia era aceeaşi pentru yen şi în raport cu marca, lira sterlină şi lira italiană şi Nat se hotărî să cerceteze care rată de schimb prezenta cea mai mare discrepanţă. La întoarcerea la Boston, voia să discute cu tatăl lui Tom şi să apeleze la departamentul valutar de la banca Russell mai degrabă decât să-şi dezvăluie ideea cuiva necunoscut.

Îi aruncă o privire soţiei adormite, recunoscător pentru sugestia de a-şi face dizertaţia de masterat despre ratele de schimb valutar. Zilele aveau să treacă repede la Harvard şi îşi dădea seama că nu putea amâna o hotărâre care urma să le afecteze amândurora viitorul. Discutaseră deja cele trei opţiuni posibile: el şi-ar fi putut căuta o slujbă la Boston pentru ca Su Ling să rămână la Harvard, dar ea îi atrăsese atenţia că în felul acesta şi-ar limita el orizontul. Ar fi putut accepta oferta domnului

Russell, să lucreze cu Tom la o bancă mare dintr-un oraş mic, dar asta i-ar fi redus perspectivele de viitor. Sau putea solicita o slujbă pe Wall Street, să vadă dacă supravieţuia în prima grupă valorică.

Su Ling nu avea îndoieli în privinţa deciziei potrivite pentru el şi deşi mai aveau timp să se gândească la viitor, ea începuse deja să tatoneze terenul pentru un post la Universitatea Columbia.

25

După ultimul an petrecut la Harvard, Nat nu avea prea multe regrete.

La câteva ore după aterizarea pe aeroportul internaţional Logan, îl sunase pe tatăl lui Tom să-i împărtăşească ideile lui legate de valută. Domnul Russell îl atenţionase că investiţia dorită de el era prea mică pentru un cont în valută. Nat fusese dezamăgit, dar domnul Russell sugerase ca banca să-i acorde un împrumut de o mie de dolari, cu condiţia ca el şi Tom, fiul lui, să investească în acelaşi fel câte o mie de dolari fiecare. Acesta devenise primul fond de investiţii al lui Nat.

Când află şi Joe Stein despre proiect, adăugă şi el o mie de dolari. În doar o lună, fondul acumulase zece mii de dolari. Îi spusese lui Su Ling că era mai îngrijorat pentru banii celorlalţi investitori decât pentru ai lui. Până la sfârşitul trimestrului, fondul Cartwright crescuse la 14.000 de dolari şi Nat obţinuse un profit net de 726 de dolari.

— Dar tot ai putea să-i pierzi pe toţi, îi reaminti Su Ling.

— Adevărat, dar cu cât fondul e mai substanţial, se împuţinează şansele de a pierde mult, chiar dacă tendinţa valutară se schimbă brusc. Mi-aş putea apăra poziţia vânzând în avans, ca să minimizez pierderile.

— Dar nu-ţi ia asta prea mult timp, ţinând cont că trebuie să-ţi scrii dizertaţia? îl întrebă Su Ling.

— Nu-mi ia decât în jur de cincisprezece minute zilnic, răspunse Nat. Controlez piaţa japoneză dimineaţa la şase şi valorile de închidere la New York la şase după-amiază în fiecare zi. Atâta vreme cât cursul nu e împotriva mea mai multe zile la rând, n-am altceva de făcut decât să reinvestesc lunar capitalul.

— E obscen, spuse Su Ling.

— Ce e rău în a-mi folosi abilitatea, cunoştinţele şi bruma de spirit întreprinzător?

— Fiindcă muncind un sfert de oră pe zi, tu câştigi mai mult decât aş putea avea eu ca cercetător la Universitatea Columbia – de fapt, câştigi poate mai mult şi decât superiorul meu.

— Superiorul tău va avea acelaşi post şi la anul, indiferent de fluctuaţiile pieţei. Asta înseamnă să fii liber întreprinzător. Partea proastă e că poţi pierde totul.

Nat nu-i mai pomeni soţiei lui de remarca rostită cândva de economistul britanic Maynard Keynes, că *Un om isteţ ar trebui să fie în stare să facă avere înainte de micul dejun, ca să se poată ocupa de o slujbă decentă în restul zilei.* Ştia ce resentimente avea ea faţă de banii câştigaţi uşor, aşa că nu vorbea despre investiţiile lui decât când *ea* aducea vorba despre asta. Şi nici atunci nu-i aducea la cunoştinţă toate sugestiile domnului Russell de a-şi spori profitul.

Nu se simţea vinovat pentru cele cincisprezece minute alocate zilnic micului său fond, pentru că se îndoia că în grupa lui exista vreun student care să înveţe mai mult decât el. De fapt, singura lui pauză de la studiu era să alerge o oră în fiecare după-amiază şi momentul de glorie al anului a fost pentru el câştigarea crosului pentru echipa Harvardului, împotriva Universităţii Connecticut.

După ce dădu mai multe interviuri la New York, primi o sumedenie de oferte de la instituţii financiare, dar nu luă în serios decât două dintre ele. De fapt, ambele firme erau egale ca dimensiuni şi reputaţie, dar după ce-l cunoscu pe Arnie Freeman, directorul biroului valutar de la Morgan's, semnă imediat contractul de angajare pentru el. Arnie avea talentul de a face paisprezece ore de muncă zilnic pe Wall Street să pară cea mai bună distracţie.

Nat se întreba ce-i va mai aduce anul acela, când Su Ling vru să ştie ce profit acumulase fondul Cartwright.

— În jur de patruzeci de mii de dolari.

— Şi partea ta?
— Douăzeci la sută. Pe ce vrei s-o cheltuieşti?
— Pe primul nostru copil, răspunse ea.

*

Privind retrospectiv primul an la Alexander, Dupont & Bell, nici Fletcher nu avea multe regrete. Nu ştiuse ce responsabilităţi va avea, dar angajaţilor debutanţi nu li se spunea degeaba „cai de povară”. Descoperi repede că sarcina lui principală era să-i pună lui Matt Cunliffe pe birou absolut toate documentele relevante pentru cazul la care lucra acesta. Nu avusese nevoie decât de câteva zile pentru a înţelege că scenariul unor apariţii non-stop la procese senzaţionale, pentru a apăra femei nevinovate acuzate de crimă, era de domeniul filmelor de televiziune… Mare parte din munca lui era chinuitoare şi meticuloasă şi răsplătită mai ales cu rezolvarea unui caz prin negocieri, înainte de a se ajunge la proces.

De asemenea, Fletcher descoperi că numai ca acţionar al companiei ajungeai să câştigi „banii mari” şi să pleci acasă pe lumină. Totuşi, Matt îl ajuta, neobligându-l să folosească treizeci de minute pentru masa de prânz, drept care Fletcher reuşea chiar să joace *squash* cu Jimmy de două ori pe săptămână.

Deşi îşi lua de lucru şi pe drumul spre casă cu trenul, încerca totuşi să-şi petreacă măcar o oră seara cu fiica lui. Tatăl lui îi amintea adesea că după ce vor trece primii ani din viaţa ei, nu va mai putea să reproiecteze filmul cu „momente importante din copilăria lui Lucy”.

Prima aniversare a fetiţei a fost pentru Fletcher evenimentul cel mai zgomotos după un meci văzut la stadion. Annie îşi făcuse atâţia prieteni în vecinătate, încât acum casa li se umpluse de copilaşi care râdeau sau plângeau toţi deodată. Fletcher se minuna de calmul lui Annie în faţa

îngheţatei căzute, a fursecurilor cu ciocolată strivite pe covor, a unei sticle de lapte vărsate pe rochia ei şi le trata pe toate fără ca zâmbetul să-i părăsească expresia chipului. După ce plecă şi ultimul puşti, Fletcher era epuizat, dar ea nu zise decât „Cred că a mers bine”.

Fletcher se vedea în continuare des cu Jimmy, care, mulţumită tatălui lui – chiar el o spunea – prinsese o slujbă la o firmă de avocatură de pe bulevardul Lexington, mică, dar respectată. Programul lui era aproape la fel de dur ca al lui Fletcher, dar responsabilitatea de tată părea să-l stimuleze, mai ales când Joanna a dat naştere celui de-al doilea copil. Fletcher se minuna de succesul căsniciei lor, cu toată diferenţa de vârstă şi de studii. Dar acestea nu aveau importanţă, pentru că cei doi pur şi simplu se adorau, stârnind invidia multor cupluri cu aceeaşi vechime, care depuseseră deja actele de divorţ. Când auzi de al doilea copil al lui Jimmy, Fletcher speră că Annie va urma exemplul cumnatei ei. Îl invidia pe Jimmy pentru că avea un fiu şi se gândea adesea la Harry Robert.

Din cauza volumului mare de muncă, nu-şi făcuse mulţi prieteni la serviciu, cu excepţia lui Logan Fitzgerald, angajat în aceeaşi zi cu el. Îşi comparau adesea notele documentare în timpul pauzei de prânz şi beau un pahar înainte de a sosi trenul lui Fletcher, seara. Nu trecu mult şi irlandezul înalt şi blond primi invitaţii la Ridgewood, pentru a le cunoaşte pe prietenele necăsătorite ale lui Annie. Deşi accepta faptul că el şi Logan erau rivali, asta nu le afecta prietenia; de fapt, părea să le-o întărească. În primul an, amândoi au avut scăderi şi victorii şi nimeni nu le dădea vreun indiciu în legătură cu primul dintre ei care va deveni acţionar.

Într-o seară, la un pahar, Fletcher şi Logan conveniră că acum erau amândoi angajaţi cu drepturi depline. Peste câteva săptămâni, vor apărea noii ucenici şi ei vor progresa de la cai de povară la

cârlani. Amândoi studiaseră cu interes CV-urile celor de pe lista scurtă.

— Ce crezi despre solicitanţi? întrebă Fletcher, încercând să nu adopte un ton superior.

— Nu sunt răi, spuse Logan, comandându-i lui Fletcher obişnuita bere slabă, cu o excepţie: tipul de la Stanford, n-am priceput cum a ajuns pe lista scurtă.

— Am auzit că e nepotul lui Bill Alexander.

— Bun, ăsta e un motiv destul de bun pentru a-l trece pe lista scurtă, dar nu şi pentru a-i da o slujbă, aşa că nu mă aştept să-l vedem de mai multe ori. Dacă stau să mă gândesc, nici nu-i mai ţin minte numele, a adăugat Logan.

*

Nat era cel mai tânăr dintr-o echipă de trei oameni de la Morgan's. Şeful lui direct era Steven Ginsberg, care avea douăzeci şi opt de ani, iar adjunctul lui, Adrian Kenwright, împlinise de curând douăzeci şi şase de ani. Toţi trei controlau un fond de peste un milion de dolari.

Deoarece piaţa valutară se deschide la Tokyo la ora când majoritatea americanilor se duc la culcare şi se închide la Los Angeles cu mult după apusul soarelui, un membru al echipei trebuia să se afle la datorie la orice oră din zi şi din noapte. De fapt, singura ocazie când Steven îl lăsă pe Nat să-şi ia o după-amiază liberă fu doctoratul lui Su Ling, susţinut la Harvard, şi chiar atunci a fost nevoit să plece mai devreme ca să răspundă la un telefon şi să explice de ce scădea lira italiană.

— Ar putea avea un guvern comunist săptămâna viitoare, zise el, aşa că începeţi să schimbaţi în franci elveţieni. Şi scăpaţi şi de pesetas sau de sterline, fiindcă şi ei au guverne de stânga şi o să fie afectaţi.

— Dar marca germană?

— Ţineţi mărcile, fiindcă vor fi valută subevaluată atâta vreme cât zidul Berlinului stă pe loc.

Deşi ceilalţi doi membri ai echipei aveau mult mai multă experienţă financiară decât Nat, realizau amândoi că Nat, datorită receptivităţii lui la problemele politice, putea citi o piaţă mai repede decât oricine altcineva cu care lucraseră sau concuraseră.

În ziua în care toţi vândură dolarii pe lire sterline, Nat vându imediat lirele sterline în avans. Timp de opt zile, părea că pierduse o avere pentru bancă şi colegii treceau repede pe lângă el pe coridor, fără să-l privească în ochi. După o lună, şapte bănci îi ofereau o slujbă şi o creştere considerabilă de salariu. La sfârşitul anului, Nat primi un bonus de opt mii de dolari şi hotărî că venise vremea să caute o amantă.

Nu-i spuse lui Su Ling despre bonus sau despre amantă, pentru că tocmai i se mărise şi ei salariul, cu nouăzeci de dolari pe lună. Cât despre amantă, pusese ochii pe una pe lângă care trecea, la un colţ de stradă, în fiecare dimineaţă când mergea la serviciu. Şi se odihnea tot acolo, în vitrină, când se întorcea în fiecare seară la apartamentul lor din SoHo. Cu trecerea zilelor, începu s-o privească tot mai atent pe doamna ce făcea baie şi în cele din urmă, se hotărî să întrebe cât costă.

— Şase mii cinci sute de dolari, îl informă proprietarul galeriei, şi daţi-mi voie să vă spun, domnule, că aveţi ochi bun, pentru că este o pictură magnifică, dar şi o investiţie inteligentă, dacă o cumpăraţi.

Nat ajunse rapid la concluzia că misiţii de artă nu erau altceva decât agenţi de vânzare pentru bunuri uzate, îmbrăcaţi în costume de firmă.

— Bonnard e mult subevaluat în comparaţie cu pictorii contemporani lui, Renoir, Monet şi Matisse, continuă misitul, şi prezic o urcare a preţului lui în viitorul apropiat.

Pe Nat nu-l interesa mersul preţului lui Bonnard, pentru că era îndrăgostit, nu traficant de frumuseţe.

*

Cealaltă iubită a lui îl sună în după-amiaza aceea, să-i spună că era în drum spre spital. El amână o convorbire cu Hong-Kong-ul.

— De ce mergi la spital? o întrebă îngrijorat.

— Ca să-ţi nasc ţie copilul, îi răspunse soţia.

— Dar trebuia să vină peste o lună.

— Lui nu i-a spus nimeni asta, spuse Su Ling.

— Vin, floricico, o asigură Nat, lăsând să cadă celălalt receptor.

*

În seara aceea, venind de la spital, Nat îşi sună mama şi o anunţă că are un nepot.

— E o veste minunată, spuse ea. Cum o să-l botezaţi?

— Luke, răspunse el.

— Şi ce-i dăruieşti lui Su Ling ca să-i sărbătoriţi naşterea?

El ezită un moment, apoi răspunse:

— O doamnă în baie.

Mai trecură două zile până când se înţelese cu misitul la cinci mii şapte sute cincizeci de dolari şi micul Bonnard a fost transferat din galeria din SoHo pe peretele dormitorului din apartamentul lor.

— Îţi place? îl întrebă Su Ling, când ea şi Luke au venit de la spital.

— Nu mă atrage, deşi aş avea mai mult de dezmierdat decât la tine. Însă eu prefer femeile suple.

Su Ling se uită o vreme la cadoul ei, apoi dădu verdictul:

— E chiar magnifică. Mulţumesc.

Nat era încântat că soţia lui părea să aprecieze tabloul la fel de mult ca şi el. Şi era uşurat că nu-l

întrebase cât costase doamna respectivă.

Ceea ce păruse un capriciu în timpul călătoriei cu Tom la Roma, Veneţia şi Florenţa se transformase într-o dependenţă de care Nat nu se putea dezbăra. De câte ori primea un bonus, pornea în căutarea unei noi picturi. Oricât ar fi dispreţuit sfaturile agentului de artă, judecata acestuia se dovedi corectă, pentru că selectând impresionişti accesibili pentru buzunarul lui – Vuillard, Luce, Pissarro, Camoin şi Sisley – descoperea că valoarea acestora creştea la fel de rapid ca cea a investiţiilor financiare propuse clienţilor lui pe Wall Street.

Su Ling admira colecţia lor în creştere. N-o interesa cât plătea Nat pentru amantele lui şi cu atât mai puţin ce valoare de investiţie aveau acestea. Poate şi pentru că, la douăzeci şi cinci de ani, când deveni cea mai tânără conferenţiară din istoria Universităţii Columbia, câştiga într-un an mai puţin decât Nat într-o săptămână.

El nu mai avea nevoie să i se spună că era un lucru indecent.

*

Fletcher îşi amintea bine incidentul.

Matt Cunliffe îl rugase să-i ducă un document la Higgs & Dunlop, pentru semnat.

— În mod normal, n-aş cere unui angajat permanent să facă asta, îi explicase el, dar domnul Alexander a obţinut acordul cu privire la termeni după săptămâni întregi şi nu vrea să se întâmple nimic în ultimul moment, care să le ofere o scuză ca să nu semneze.

Fletcher se aşteptase să revină la serviciu în jumătate de oră, pentru că nu avea nevoie decât ca patru acorduri să-i fie semnate în prezenţa martorilor. Totuşi, două ore mai târziu, când apăru cu treaba nerezolvată, şeful lui lăsă din mână stiloul, aşteptând explicaţia.

Sosind la Higgs & Dunlop, Fletcher fusese lăsat să aştepte, spunându-i-se că directorul care trebuia să semneze nu venise încă din pauza de masă. Fusese surprins, pentru că domnul Higgs, directorul respectiv, fusese cel care stabilise întâlnirea pentru ora unu şi Fletcher renunţase la masă ca să se asigure că nu va rata întâlnirea.

Stând în secretariat, Fletcher citise acordul, familiarizându-se cu termenii incluşi în el. După ce se convenise asupra unei oferte de preluare, se cereau nişte măsuri de compensare şi părţile ajunseseră cu greu la o înţelegere asupra sumei.

La 1:15, Fletcher se uită la secretară, care părea stânjenită şi-i oferi încă o cafea. Îi mulţumi; de fapt nu era vina ei că era lăsat să aştepte. Dar după ce mai citise o dată documentul şi băuse trei cafele, decise că domnul Higgs era ori de-a dreptul grosolan, ori ineficient.

Îşi privi din nou ceasul. Era 1:35 după-amiază. Oftând, o întrebă pe secretară unde e toaleta. Ea ezită, apoi îi dădu o cheie:

— Toaleta e la etajul de deasupra pentru directori, îi spuse. Numai directorii şi cei mai importanţi clienţi merg acolo, aşa că dacă vă întreabă cineva, spuneţi, vă rog, că sunteţi client.

Toaleta era goală şi nedorind să-i facă secretarei greutăţi, Fletcher se încuie înăuntru. Tocmai îşi încheia pantalonii când intrară doi bărbaţi. Unul părea că se întorsese de la o masă lungă, unde nu băuse doar apă.

Prima voce: „Mă bucur că s-a stabilit. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să-i iau caimacul lui Alexander, Dupont & Bell.”

A doua voce: „Au trimis un fel de curier cu acordul, l-am spus lui Millie să-l ţină în secretariat, să transpire un pic.

Fletcher scoase un pix din buzunar şi trase puţină hârtie igienică din sul.

Prima voce, râzând: „La cât v-aţi înţeles?”

A doua voce: „Ei, bine, 1.325.000 de dolari, mult mai mult decât anticipasem.”

Prima voce: „Probabil clientul e încântat.”

A doua voce: „Cu el am luat masa. A comandat o sticlă de Château Lafitte ’52 – la urma urmei, îi spusesem să se aştepte la jumătate de milion, sumă pe care a acceptat-o bucuros, din motive evidente.”

Prima voce, şi mai veselă: „Deci firma are un profit net de 417 500 $. Dar ce voiai să spui cu «motivele evidente»?”

Un robinet fu deschis: „Problema noastră cea mai mare a fost banca clientului – retragerea a 720.000 $ peste suma din cont. Dacă nu-i plătim pe toţi până vineri la închiderea bursei, ne ameninţă că nu vor vira suma, ceea ce însemna că puteam să nu avem nici – robinetul se închise – primii 500.000 $ şi asta după luni de târguiala.

A doua voce: „E păcat de un lucru.”

Prima voce: „Care?”

A doua voce: „Că nu le poţi spune snobilor de la Alexander, Dupont & Bell că nu ştiu să joace poker.”

Prima voce: „Adevărat, dar cred că mă voi juca puţin – s-a deschis o uşă – cu curierul lor.”

Uşa se închise. Fletcher făcu sul fâşia de hârtie igienică şi o băgă în buzunar. Ieşi din cabină şi se spălă repede pe mâini, apoi coborî la etajul inferior pe scara de incendiu. Ajuns la secretară, îi dădu înapoi cheia.

— Mulţumesc, a spus ea, ridicând telefonul. Aţi venit la timp, îi zâmbi. Luaţi liftul până la etajul unsprezece, domnul Higgs vă poate primi.

— Mulţumesc, a spus Fletcher.

Ieşi şi apăsă butonul de parter.

Când sună telefonul, Matt Cunliffe citea de pe hârtia igienică.

— Domnul Higgs pe linia unu, anunţă secretara.

— Spune-i că nu pot vorbi acum, se lăsă Matt pe spate, făcându-i cu ochiul lui Fletcher.

— Întreabă când veţi putea vorbi cu el.

— După închiderea bursei, vineri.

26

Fletcher nu-şi amintea să fi antipatizat vreodată pe cineva atât de mult la prima vedere şi nici împrejurările nu-i erau de folos.

Directorul îi rugase pe el şi pe Logan să vină la o cafea în biroul lui – un eveniment neobişnuit. Sosind, făcură cunoştinţă cu unul din noii ucenici.

— Vreau să-l cunoaşteţi pe Ralph Elliot, începu Bill Alexander.

Prima reacţie a lui Fletcher a fost să se mire că Elliot fusese cel ales dintre ultimii doi concurenţi. Dar descoperi repede motivul.

— Anul acesta, m-am hotărât să iau eu în subordine un debutant. Mă pasionează să fiu la curent cu ce gândeşte tânăra generaţie şi pentru că Ralph a avut note excepţionale la Stanford, a fost alegerea firească.

Fletcher îşi amintea uimirea lui Logan la vederea numelui nepotului lui Alexander pe lista candidaţilor de pe lista scurtă. Amândoi ajunseseră la concluzia că domnul Alexander reuşise să înlăture toate obiecţiile conducerii.

— Sper că amândoi îl veţi face pe Ralph să se simtă binevenit.

— Bineînţeles, spuse Logan. Vii cu noi la masă?

— Da, aş putea să ajung, spuse Elliot, de parcă le-ar fi acordat o favoare.

La prânz, Elliot nu scăpă nicio ocazie să le reamintească de relaţia lui de rudenie cu directorul, subînţelegând că dacă Fletcher sau Logan l-ar trata necorespunzător, le-ar putea întârzia avansarea. Ameninţarea nu a făcut decât să întărească legătura dintre cei doi bărbaţi.

— Acum spune oricui vrea să-l asculte că el va fi primul care va avansa mai devreme de şapte ani, îi spuse Fletcher lui Logan la un pahar, după câteva zile.

— E aşa un ticălos viclean, că nu m-aş mira dacă ar reuşi, comentă Logan.

— Cum crezi că a devenit preşedinte la Connecticut, dacă tratează pe toată lumea ca pe noi?

— Poate n-a îndrăznit nimeni să i se opună.

— Tu aşa ai reuşit? îl provocă Logan.

— De unde ştiai? se interesă Fletcher în timp ce barmanul le lua paharele.

— M-am uitat pe CV-ul tău în prima zi după angajare. Să nu spui că tu nu l-ai citit pe al meu.

— Ba da, bineînţeles, recunoscu Fletcher, ridicând paharul, îmi amintesc că ai fost campion de şah la Princeton.

Amândoi râseră.

— Trebuie să fug, altfel pierd trenul, spuse Fletcher, iar Annie o să se întrebe dacă nu e altă femeie în viaţa mea.

— Te invidiez, spuse Logan gânditor.

— Cum adică?

— Pentru căsnicia ta reuşită. Lui Annie nici măcar nu i-ar trece prin cap că te-ai putea uita la altă femeie.

— Sunt foarte norocos, zise Fletcher. Poate vei fi şi tu într-o zi. Meg de la secretariat nici nu-şi poate lua ochii de la tine.

— Care e Meg? întrebă Logan, dar Fletcher plecase să-şi ia haina.

Abia coborâse câţiva paşi pe bulevardul Cinci, când îl zări venind pe Ralph Elliot. Se strecură într-un portal şi aşteptă să treacă. Păşind înapoi în vântul rece şi umed care te pătrundea în oase după numai câţiva metri, îşi căută fularul în buzunar, dar nu era acolo. Înjură. Probabil că-l lăsase în bar. Va trebui să-l ia mâine, dar era un dar de Crăciun de la Annie. Nu avea ce face. Se întoarse. În bar, o întrebă pe fata de la garderobă dacă văzuse un fular roşu de lână.

— Da, răspunse ea, cred că v-a căzut din mânecă în timp ce vă îmbrăcaţi. L-am găsit pe jos.

— Mulţumesc, spuse Fletcher, întorcându-se să plece.

Nu se aştepta ca Logan să mai fie încă la bar. Văzând cu cine stătea de vorbă, îngheţă.

*

Nat dormea dus.

La Dévaluation Française – trei cuvinte care transformară mersul bursei într-un galop frenetic. La treizeci de secunde după comunicarea lor, telefonul de pe noptiera lui Nat sună şi el îi transmise imediat lui Adrian:

— Scapă de franci cât de repede poţi.

Ascultă, apoi răspunse:

— Dolari.

Nat nu-şi amintea vreo zi din ultimii zece ani când nu se bărbierise. Acum nu o făcu. După câteva minute, când ieşi din baie, Su Ling era trează.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Francii s-au devalorizat cu şapte la sută.

— E bine sau rău? întrebă ea.

— Depinde câţi franci avem. Cum ajung la un ecran, voi putea face o estimare.

— Peste câţiva ani o să ai un computer în cameră şi n-o să mai fie nevoie să mergi la birou, spuse Su Ling, lăsând capul la loc pe pernă când văzu cadranul luminos al ceasului arătând 5:09.

Nat ridică receptorul telefonului. Adrian aştepta pe fir.

— E dificil să scăpăm de franci, zise el. În afară de guvernul francez, sunt foarte puţini cumpărători şi n-o să poată susţine valuta prea mult timp.

— Continuă să vinzi, la yeni, mărci germane sau franci elveţieni, nimic altceva. Vin şi eu în cincisprezece minute. Steven e acolo?

— Nu, e pe drum. Mi-a luat ceva timp să aflu în al cui pat era.

Nat puse jos receptorul fără niciun zâmbet. Se aplecă şi-şi sărută soţia, apoi alergă spre uşă.

— N-ai cravată, zise Su Ling.

— S-ar putea să n-am nici cămaşă până mâine, replică el.

Când se mutaseră de la Boston în Manhattan, Su Ling găsise un apartament destul de aproape de Wall Street. O dată cu primirea primelor lui Nat, putuseră aranja şi mobila celor patru camere, astfel încât Nat îşi permitea să invite acasă colegi şi chiar unii clienţi, la cină. Pe pereţi se găseau şapte tablouri, greu de preţuit pentru necunoscători.

După plecarea soţului ei, Su Ling continuă să moţăie. Nat porni pe scări în jos, sărind câte două-trei trepte. Într-o zi normală, se trezea la ora şase şi suna la birou să afle noutăţile. Rareori lua decizii importante la telefon, pentru că majoritatea poziţiilor lor erau stabile luni de zile. Se spăla, se bărbierea şi se îmbrăca până la şase şi jumătate. Citea *Wall Street Journal* în timp ce Su Ling pregătea micul dejun şi ieşea din casă în jur de şapte, trecând şi pe la micul Luke. Pe orice vreme, mergea pe jos până la slujbă, cumpărându-şi ziarul *New York Times* de la o gheretă din colţul străzii. Se uita direct la pagina financiară şi dacă vreun titlu îi atrăgea atenţia, citea articolul pe drum, ajungând totuşi la şapte şi douăzeci la birou. Acum, *New York Times* nu-i va informa pe cititori despre devalorizarea franceză decât mâine dimineaţă şi până atunci, chestiunea va fi de domeniul istoriei pentru majoritatea bancherilor.

Ajungând pe stradă, Nat opri primul taxi liber, îi dădu zece dolari şoferului pentru doar câteva sute de metri şi-i explică:

— Trebuie să ajung ieri.

Şoferul schimbă imediat viteza şi banda şi-l duse la birou în patru minute. Nat alergă în clădire şi se îndreptă spre primul lift deschis. Era plin de agenţi, toţi vorbind cu glas ridicat. Nu află nimic nou, în afara faptului că anunţul fusese rostit de ministrul francez de Finanţe la ora zece după ora central europeană. Blestemă liftul care se opri de opt ori în urcarea lentă spre etajul unsprezece.

Steven şi Adrian erau deja la birourile lor în camera de tranzacţii.

— Dă-mi ultima, strigă el, scoţându-şi haina.

— Toţi se spală pe mâini, zise Steven. Francezii au devalorizat oficial cu şapte la sută, dar pe piaţă scade şi mai mult.

Nat se uită pe ecranul lui:

— Şi celelalte valute?

— Lira sterlină, cea italiană şi peseta coboară şi ele, Dolarul urcă, yenul şi francul elveţian se menţin, marca germană oscilează.

Nat se uita mai departe la ecran, privind cum cifrele se schimbă la câteva secunde.

— Încearcă să cumperi nişte yeni, a spus el, văzând cum lira sterlină scade încă un punct.

Steven luă telefonul legat direct de biroul de tranzacţii. Nat se uită la el. Pierdeau secunde preţioase aşteptând un agent.

— Cât e tranzacţia? lătră Steven.

— Zece milioane la 2068.

Adrian se uită în altă parte în timp ce vorbea Steven.

— Vinde lirele sterline şi italiene, sunt următoarele care scad, continuă Nat.

— La ce cotă?

— La naiba cu cota, vinde-le, spuse Nat, şi ia dolari. Dacă e furtună mare, toţi vor încerca să se adăpostească în New York.

Nat se mira de calmul lui în mijlocul vociferărilor şi înjurăturilor.

— Nu mai avem lire, zise Adrian şi mi se oferă yeni la 2027.

— Ia-i, spuse Nat, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Nici sterline nu mai avem, la 2,37, zise şi Steven.

— Bun, transferă jumătate din dolarii noştri în yeni.

— Dau guldenii, strigă Adrian.

— Schimbă-i pe toţi în franci elveţieni.

— Vrei să ne vindem mărcile? întrebă Steven.

— Nu, zise Nat.
— Cumpărăm ceva?
— Nu, repetă Nat. Stau pe ecuator şi nu par să se mişte în nicio direcţie.
Luase toate deciziile în mai puţin de douăzeci de minute şi acum nu mai putea decât să se uite la ecran, aşteptând să vadă cât de mare era răul. Cum majoritatea valutelor îşi continuau cursul descendent, Nat îşi dădu seama că alţii puteau fi mult mai afectaţi, decât ei. Nu-l ajuta cu nimic să ştie asta.
Dacă francezii ar fi aşteptat până la prânz să anunţe devalorizarea, ar fi fost la birou.
— Afurisiţii de francezi! exclamă Adrian.
— Deştepţii de francezi, îl contrazise Nat. Au devalorizat când noi dormeam.

*

Devalorizarea franceză nu-l afectă prea mult pe Fletcher când citi despre ea a doua zi, în *New York Times,* pe când călătorea cu trenul spre serviciu. Mai multe bănci fuseseră secate şi câteva aveau de raportat şi probleme de solvabilitate la Comisia de Securitate şi Schimb Valutar. Întoarse pagina şi citi o caracterizare a celui mai probabil candidat care-l va concura pe Ford pentru preşedinţie. Fletcher nu ştia mare lucru despre Jimmy Carter, în afară de faptul că fusese guvernator de Georgia şi avea o fermă mare de arahide. Se opri din lectură, gândindu-se la propriile lui ambiţii politice, pe care le lăsase în aşteptare în timp ce încerca să-şi consolideze poziţia la firmă.
Se hotărî să se implice şi el în campania de sprijinire a lui Carter din New York, în timpul liber, atât cât avea. Timp liber? Harry şi Martha se plângeau că nu-l mai văd deloc. Annie se mai înscrisese într-un comitet de voluntari şi Lucy avea pojar. Când o sunase pe mama lui s-o întrebe dacă el avusese pojar, ea îl salutase cu „Bună, străine”.

Totuşi, uită de toate problemele acestea când ajunse la birou.

Primul semn de nelinişte veni de la Meg, când intră în secretariat:

— E o şedinţă a avocaţilor în sala de conferinţe la opt şi jumătate, i-o trânti ea.

— Ai idee care-i subiectul? o întrebă Fletcher, dându-şi seama că era o întrebare stupidă în timp ce o rostea. Confidenţialitatea era cuvântul de ordine al firmei.

Mai mulţi acţionari îşi ocupaseră locurile, vorbind şoptit, la opt şi douăzeci, când intră Fletcher în sală şi se aşeză repede pe rândul din spatele lui Matt. Oare devalorizarea francului francez la Paris putea afecta o firmă juridică din New York? Se îndoia. Directorul voia să vorbească despre tranzacţia cu Higgs & Dunlop? Nu, nu era stilul lui Alexander. Se uită la chipurile celor din jur. Dacă cineva ştia despre ce era vorba, cu siguranţă n-o arăta. Dar erau sigur veşti proaste, pentru că veştile bune se anunţau întotdeauna la şedinţa de la şase seara.

La opt şi douăzeci şi patru intră directorul.

— Îmi cer scuze că vă reţin de la treabă, începu el, dar nu era ceva ce putea fi acoperit de un memoriu intern sau strecurat în raportul meu lunar.

A făcut o pauză, dregându-şi vocea:

— Forţa firmei noastre a constat întotdeauna în faptul că nu s-a lăsat implicată în scandaluri financiare sau personale; prin urmare, am tratat expeditiv orice bănuială de natura aceasta.

Fletcher era şi mai nedumerit.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că un angajat al firmei noastre a fost văzut într-un bar frecventat de avocaţii instituţiilor rivale.

„Fac asta în fiecare zi”, se gândi Fletcher, „nu e o crimă”.

— Şi deşi faptul în sine nu e condamnabil, poate conduce la evoluţii inacceptabile pentru Alexander, Dupont & Bell. Din fericire, unul de-ai noştri,

având la suflet interesul companiei, a simţit că e de datoria lui să mă informeze asupra unei situaţii care ar fi putut deveni stânjenitoare. Angajatul la care mă refer a fost văzut într-un bar, vorbind cu un membru al unei firme rivale. A plecat de acolo cu persoana respectivă, au mers cu un taxi acasă la acea persoană, seara la ora zece şi n-au reapărut până a doua zi dimineaţa la ora şase şi jumătate, când angajatul nostru s-a întors în apartamentul lui. Am discutat imediat cu cel implicat şi el n-a făcut nicio încercare de a-şi nega relaţia cu membrul firmei rivale şi pot spune cu satisfacţie că a fost de acord că cel mai înţelept lucru este să-şi prezinte imediat demisia. Îi sunt recunoscător celui care s-a învoit să-mi dezvăluie situaţia, cu multă reticenţă.

Fletcher îi aruncă o privire lui Ralph Elliot, care încerca să mimeze surpriza, dar nu-l învăţase nimeni să nu joace teatru prea afectat. Atunci îşi aminti că-l văzuse pe Elliot pe bulevardul Cinci, seara. I se făcu rău, dându-şi seama că directorul se referea la Logan.

— Daţi-mi voie să reamintesc tuturor, sublinie Bill Alexander, că această chestiune nu mai trebuie discutată, în public sau în particular.

Apoi se ridică şi ieşi din sală fără alte cuvinte.

Fletcher consideră diplomatic să plece printre ultimii şi când ceilalţi ieşiseră, se ridică şi porni încet spre uşă. Pe drumul spre birou, auzi paşi în spatele lui, dar nu se întoarse. Elliot îl ajunse din urmă:

— Erai în bar cu Logan în seara aia, nu? începu el. Nu i-am spus unchiului meu asta.

Fletcher nu zise nimic şi-l lăsă să treacă pe lângă el, dar, ajuns la el în birou, scrise cuvintele cu care îl ameninţase Elliot.

Singura greşeală pe care a făcut-o a fost aceea că nu-i spuse imediat lui Bill Alexander.

*

Unul dintre lucrurile pe care Nat le admira la Su Ling era acela că nu-i spunea niciodată „Vezi că am avut dreptate?”, deşi ar fi avut dreptul s-o facă, după ce-l avertizase de atâtea ori.

— Ce facem acum? întrebă ea, considerând totul de domeniul trecutului.

— Trebuie să mă hotărăsc dacă demisionez sau aştept să fiu dat afară.

— Dar Steven conduce echipa şi chiar şi Adrian e mai vechi în serviciu.

— Ştiu, dar erau poziţiile mele, am semnat ordinele de vânzare şi cumpărare, aşa că nimeni nu-i învinuieşte pe ei.

— Cât a pierdut banca?

— Aproape jumătate de milion de dolari.

— Dar în ultimii doi ani ai câştigat mult mai mult pentru ei.

— Adevărat, dar ceilalţi şefi de departamente nu mă vor considera sigur şi le va fi teamă că s-ar putea întâmpla din nou. Steven şi Adrian se distanţează de mine cât de repede pot; nu vor să-şi piardă şi ei slujbele.

— Dar tot mai eşti capabil să aduci profituri uriaşe pentru bancă, aşa că de ce să te lase să pleci?

— Pentru că mă pot înlocui; facultăţile economice trimit în fiecare an absolvenţi străluciţi.

— Nu şi de calibrul tău, spuse Su Ling.

— Dar credeam că nu-mi aprobi munca.

— N-am zis că o aprob, replică Su Ling, dar asta nu înseamnă că nu-ţi recunosc şi nu-ţi admir abilitatea. O să mai primeşti vreo ofertă de slujbă din altă parte?

— Nu cred că o să mai primesc atâtea telefoane ca până mai ieri, aşa că o să încep să dau eu telefoane.

Su Ling îşi luă soţul în braţe.

— Ai trecut prin lucruri mai rele în Vietnam, iar eu în Coreea şi nu ne-am clintit.

Nat aproape uitase episodul din Coreea, dar se vedea că pe Su Ling încă o mai preocupa.

— Dar fondul Cartwright? îl întrebă ea, în timp ce puneau amândoi masa.

— A pierdut în jur de cincizeci de mii, dar pe an încă mai are un mic profit. Asta-mi aminteşte să-i cer scuze domnului Russell.

— Dar în trecut le-ai adus întotdeauna profituri frumoase.

— De asta mi-au şi acordat atâta încredere, a izbit Nat cu pumnul în masă. Fir-ar să fie, trebuia să prevăd asta. Ce crezi că ar trebui să fac? îşi privi el soţia.

Su Ling chibzui puţin, apoi îi răspunse:

— Dă-ţi demisia şi ia-ţi o slujbă cumsecade.

*

Fletcher formă numărul fără să-i mai spună secretarei.

— Eşti liber la prânz? Nu, adăugă după ce ascultă, trebuie să ne întâlnim undeva unde nu ne cunoaşte nimeni – pauză – asta e pe 57 vest? – pauză. Ne vedem la douăsprezece şi jumătate.

Ajunse la localul lui Zemarki mai devreme cu câteva minute. Prietenul lui îl aştepta. Comandară salate şi Fletcher ceru şi o bere slabă.

— Credeam că nu bei la prânz.

— Azi e una din rarele excepţii, admise Fletcher. Luă o înghiţitură mare şi-i spuse prietenului lui ce se întâmplase de dimineaţă.

— Suntem în 1976, nu în 1776, comentă Jimmy.

— Ştiu, dar se pare că mai există câţiva dinozauri şi Dumnezeu ştie ce minciună i-a mai servit Elliot unchiului lui.

— Pare un tip de treabă, Elliot al tău. Ar fi bine să stai cu ochii pe el, fiindcă probabil că tu eşti următorul vizat.

— Pot să-mi port de grijă, spuse Fletcher. Sunt îngrijorat pentru Logan.

— Dacă e aşa de bun cum spui, o să-l înşface repede alţii, nu?

— Nu şi după ce o să-l întrebe pe Bill Alexander de ce a plecat aşa de repede de la firmă.

— Niciun avocat nu va îndrăzni să sugereze că homosexualitaea a fost motiv de concediere.

— Nici nu trebuie s-o facă, spuse Fletcher. În condiţiile astea, ajunge să spună: „Aş prefera să nu discut chestiunea, e prea delicată”, ceea ce e mult mai ucigător decât adevărul, trase el încă o duşcă. Dacă firma ta va avea norocul să-l aducă pe Logan, nu va regreta deloc, Jimmy.

— Discut cu şeful în după-amiaza asta şi o să-ţi spun cum reacţionează. Ei, dar ce mai face surioara mea?

— Preia încet tot ce mişcă în Ridgewood, inclusiv clubul de carte, echipa de înot din cartier şi campania pentru donarea de sânge. Problema noastră acum e la ce şcoală s-o trimitem pe Lucy.

— Hotchkiss primeşte fete, zise Jimmy, şi noi vrem…

— Mă întreb ce părere are senatorul despre asta, zise Fletcher după ce-şi goli berea. Apropo, ce mai face?

— E epuizat, mereu se pregăteşte pentru viitoarele alegeri.

— Dar n-ar putea nimeni să-l dea jos pe Harry. Nu există politician mai popular decât el în stat.

— Spune-i tu asta, zise Jimmy. Când l-am văzut ultima dată, se îngrăşase cu şapte kilograme şi arăta în formă proastă.

Fletcher se uită la ceas:

— Transmite-i bătrânului războinic gândurile noastre bune şi spune-i că eu şi Annie încercăm să venim în curând la Hartford, într-un weekend. Întâlnirea de azi n-a avut loc, adăugă el după o scurtă pauză.

— Devii paranoic, se amuză Jimmy, luând nota de plată, adică exact cum speră Elliot al nostru.

*

Nat îşi dădu demisia a doua zi de dimineaţă, uşurat de calmul cu care tratase Su Ling situaţia. Dar putea ea să-i spună oricât să-şi caute o slujbă cumsecade, el nu se simţea calificat decât pentru ce ştia să facă.

Revenind la birou să-şi ia obiectele personale, parcă s-ar fi aflat într-o zonă de carantină. Foştii colegi treceau repede pe lângă el, iar cei de la birourile alăturate vorbeau la telefon cu feţele întoarse în altă parte.

Încărcă un taxi cu toate lucrurile şi urcă de trei ori cu liftul până reuşi să le ducă în apartament.

Se aşeză la birou. De când venise acasă, telefonul nu sunase niciodată. Casa i se părea ciudat de goală fără Su Ling şi Luke, se obişnuise să-i găsească acolo de fiecare dată când venea de la serviciu. Slavă Domnului că băiatul era prea mic ca să-şi dea seama prin ce treceau.

La prânz, se duse la bucătărie, desfăcu o conservă de carne de vită cu porumb, o puse într-o tigaie, adăugă nişte unt şi două ouă pe deasupra şi le lăsă pe foc până i se păru că erau gata.

După masă, făcu o listă cu organizaţiile financiare cu care luase legătura în ultimul an şi se aşeză să dea telefoane. Începu cu o bancă de la care fusese căutat în urmă cu câteva zile.

— A, bună, Nat, da, ne pare rău, am reuşit să ocupăm postul vinerea trecută.

— Bună ziua, Nat, e o propunere interesantă, dă-mi două zile de gândire şi te voi căuta.

— Mulţumim că aţi sunat, domnule Cartwright, dar…

Ajungând la sfârşitul listei, Nat închise telefonul. Tocmai fusese devalorizat şi toţi agenţii îl scoseseră la vânzare. Îşi verifică şi contul curent. Era încă echilibrat, dar pentru câtă vreme? Aruncă o privire la pictura în ulei de pe peretele din faţa lui. *Nud înclinat* de Camoin. Se întreba cât va mai dura până va trebui să-şi ducă una din iubite proxenetului de la galerie.

Sună telefonul. Oare se răzgândise vreunul dintre cei căutaţi? Ridică receptorul şi auzi o voce familiară.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule Russell, spuse Nat. Eu trebuia să vă dau telefon primul.

*

După plecarea lui Logan de la firmă, Fletcher se simţea izolat şi rareori trecea o zi fără ca Elliot să încerce să-l submineze, aşa că atunci când Bill Alexander îl chemă la el luni dimineaţă, tânărul simţi că nu va fi o întrevedere prietenoasă.

Duminică seara, îi povesti lui Annie tot ce se întâmplase în ultimele zile, făcând eforturi să nu exagereze. Annie îl ascultă tăcută.

— Dacă nu-i spui domnului Alexander adevărul despre nepotul lui, veţi regreta amândoi.

— Nu e aşa de uşor, spuse Fletcher.

— Adevărul e totdeauna uşor de spus, replică Annie. Logan a fost tratat ruşinos şi, dacă nu erai tu, poate că nu i s-ar mai fi oferit nicio slujbă. Singura ta greşeală a fost că nu i-ai spus nimic lui Alexander după şedinţă; astfel Elliot a continuat să te submineze.

— Şi dacă mă concediază şi pe mine?

— Atunci e o firmă la care n-ar trebui să stai, Fletcher Davenport, iar tu nu eşti bărbatul cu care m-am căsătorit.

*

Fletcher sosi la domnul Alexander la nouă fără zece şi doamna Townsend îl introduse direct în biroul şefului.

— Ia loc, spuse Bill Alexander, arătându-i un scaun din faţa lui.

Fără „mă bucur să te văd, Fletcher”, doar „ia loc”. Fără „ce mai fac Annie şi Lucy”, doar să ia loc. Atitudinea aceasta îl convinse că Annie avea

dreptate şi nu trebuia să se teamă să-şi apere principiile.

— Fletcher, când ai venit la Alexander, Dupont & Bell acum aproape doi ani, aveam speranţe mari pentru tine şi în primul an te-ai comportat într-adevăr peste aşteptări. Ne amintim toţi cu plăcere incidentul Higgs & Dunlop. Dar în ultima vreme ai fost cam delăsător.

Fletcher era nedumerit. Văzuse ultimul raport despre el al lui Matt Cunliffe şi îşi amintea calificativul „exemplar”.

— Cred că în profesia juridică, avem dreptul să ne asumăm un standard de loialitate absolută, continuă domnul Alexander.

Fletcher rămase tăcut, neştiind de ce va fi acuzat.

— Mi s-a atras atenţia că şi tu erai în bar cu Fitzgerald în seara când bea cu „prietenul” lui.

— O informaţie de la nepotul dumneavoastră, fără îndoială, spuse Fletcher, al cărui rol în afacerea asta a fost departe de a fi imparţial.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu că versiunea domnului Elliot asupra evenimentelor se bazează total pe interes, cum sunt sigur că un om cu perspicacitatea dumneavoastră a observat deja.

— Perspicacitate? repetă Alexander. A fost perspicace din partea ta să fii văzut în compania „prietenului” domnului Logan? întrebă, apăsând cuvântul „prieten”.

— Nu m-am întâlnit cu prietenul lui Logan, după cum sunt sigur că domnul Elliot v-a spus, dacă nu cumva voia să ştiţi lucrurile doar pe jumătate. Am plecat la Ridgewood…

— Dar Ralph mi-a spus că te-ai întors mai târziu.

— Da şi ca un spion bun, nepotul dumneavoastră trebuie să vă fi spus că am venit înapoi doar ca să-mi iau fularul, care-mi căzuse din mâneca hainei.

— Nu, nu mi-a spus asta, zise Alexander.

— Asta voiam să zic şi eu, cu lucrurile spuse doar pe jumătate.

— Deci n-ai vorbit cu Logan sau cu prietenul lui?
— Nu, a spus Fletcher, dar asta doar pentru că mă grăbeam şi nu aveam timp.
— Deci ai fi vorbit cu el?
— Da, aş fi vorbit.
— Chiar dacă ai fi ştiut că Logan era homosexual?
— Nici nu ştiam, nici nu-mi păsa.
— Nu-ţi păsa?
— Nu, nu consideram că viaţa particulară a lui Logan era treaba mea.
— Dar ar fi putut afecta firma, ceea ce-mi aduce aminte de ceva important. Ai cunoştinţă că Logan Fitzgerald a fost angajat la firma unde lucrează şi cumnatul tău?
— Da, spuse Fletcher. I-am spus domnului Gates că Logan îşi caută o slujbă şi că ar avea noroc dacă ar reuşi să angajeze un om de calibrul lui.
— Mă întreb dacă ai procedat înţelept, se exprimă Bill Alexander.
— Când am de-a face cu un prieten, am tendinţa să plasez decenţa şi corectitudinea înaintea interesului personal.
— Şi înaintea interesului firmei?
— Da, dacă este corect din punct de vedere moral. Aşa m-a învăţat profesorul Abrahams.
— Nu-mi arunca vorbe cu două înţelesuri, domnule Davenport.
— De ce nu? Şi dumneavoastră faceţi asta, domule Alexander.
Şeful se împurpura:
— Cred că îţi dai seama că aş putea să îţi fac vânt din firmă.
— Doi care pleacă în aceeaşi săptămână ar putea crea suspiciuni, domnule Alexander.
— Mă ameninţi?
— Nu, cred că dumneavoastră mă ameninţaţi pe mine.

— Poate că nu va fi uşor să scap de dumneata, dar mă pot asigura că nu vei deveni acţionar câtă vreme sunt membru al acestei firme. Ieşi afară.

Ridicându-se de pe scaun, Fletcher îşi aminti ce-i spusese Annie. Poate că n-ar fi trebuit să se angajeze la această firmă de la bun început.

Ajungând în birou, găsi telefonul sunând. Îl chema Alexander înapoi? Ridică receptorul, gata să-şi ofere demisia. Era Jimmy.

— Iartă-mă că te deranjez, dar tata a făcut atac de cord. E la spitalul St. Patrick's. Poţi veni repede la Hartford, cu Annie?

27

— Mi-am găsit o slujbă cumsecade, spuse Nat când Su Ling intră pe uşă.
— Te faci taximetrist de New York?
— Nu, nu sunt calificat pentru asta.
— Înaintea ta, nimeni nu s-a sinchisit de astfel de lucruri.
— Plecarea din New York ar fi o problemă.
— Plecăm din New York? Spune-mi, te rog, că mergem într-un loc civilizat, cu pomi în loc de zgârie-nori şi aer curat în loc de gaze de eşapament.
— Mergem acasă.
— La Hartford? Atunci e banca Russell.
— Ai dreptate. Domnul Russell mi-a oferit un post de vicepreşedinte, coleg cu Tom.
— Afaceri bancare serioase? Nu doar speculaţii pe piaţa valutară?
— Voi supraveghea departamentul valutar, dar să ştii că se concentrează mai ales pe schimburi externe, nu pe speculaţii. Domnul Russell are nevoie de mine şi de Tom pentru o reorganizare completă a băncii. În ultimii ani, Russell a scăzut sub nivelul concurenţei şi…
Su Ling îşi lăsă geanta pe masă şi se duse la telefon.
— Pe cine suni? o întrebă Nat.
— Pe mama, bineînţeles, trebuie să căutăm o casă, şcoală pentru Luke şi după ce ne rezolvă astea, va trebui să contactez nişte foşti colegi să caut o slujbă, pe urmă…
— Stai aşa, floricico, zise Nat, luând-o în braţe. Din asta trebuie să presupun că eşti de acord cu ideea?
— De acord? Abia aştept să ies din New York. Ideea că Luke îşi va începe educaţia într-un loc unde copiii îşi ascut creioanele cu maceta mă sperie. Şi abia aştept…
Sună telefonul şi ea răspunse, apoi acoperi receptorul:

— E cineva de la Chase Manhattan, Jason. Să-i spun că nu mai eşti disponibil?

Nat zâmbi şi-i luă receptorul.

— Bună, Jason, cu ce te pot ajuta?

— M-am gândit la propunerea ta, Nat, şi s-ar putea să avem ceva pentru tine la Chase.

— Amabil din partea ta, Jason, dar am acceptat deja o altă ofertă.

— Sper că nu de la rivalii noştri.

— Nu încă, dar mai lasă-mă puţin, zâmbi Nat.

*

Când Fletcher îi spuse lui Matt Cunliffe că socrul lui era la spital, a fost surprins de lipsa de înţelegere a acestuia.

— Crizele domestice survin destul de des, remarcă el scurt. Toţi avem familii de îngrijit. Eşti sigur că nu poţi aştepta până în week-end?

— Da, sunt sigur, răspunse Fletcher, îi datorez acestui om cel mai mult după cât le datorez părinţilor mei.

Nu părăsise biroul lui Bill Alexander decât de câteva momente şi deja în atmosferă se simţea o schimbare deloc subtilă. Bănuia că la întoarcere va descoperi că schimbarea molipsise toţi membrii personalului.

Îi telefonă lui Annie din gara Penn. Părea calmă, dar şi uşurată să afle că el venea spre casă. Urcându-se în tren, Fletcher îşi dădu seama că era prima dată de când lucra la firmă când nu-şi luase nimic de lucru cu el pe drum. În timpul călătoriei, îşi chibzui mişcarea următoare după întâlnirea cu domnul Alexander, dar nu ajunsese încă la o concluzie când trenul se opri la Ridgewood.

Luă un taxi şi nu se miră când, ajungând acasă, găsi maşina în faţa intrării, cu două valize în portbagaj şi pe Annie cu Lucy în braţe aşteptând pe alee. Ce diferită era faţă de mama lui, se gândi, şi

totuşi cât semăna cu ea! Râse pentru prima dată în ziua aceea.

Pe drumul spre Hartford, Annie îi relată amănunte aflate de la mama ei. Harry suferise un atac de cord la câteva minute după ce intrase în Capitoliu de dimineaţă şi fusese dus de urgenţă la spital. Martha era cu el şi Jimmy, Joanna şi copiii veneau şi ei de la Vassar.

— Doctorii ce spun?

— Că e prea devreme pentru concluzii, dar l-au avertizat pe tata că dacă n-o lasă mai moale, i se poate întâmpla din nou şi data viitoare poate fi fatal.

— S-o lase moale? Harry nu ştie ce înseamnă asta. El trăieşte viaţa la viteză maximă.

— Până acum, da, zise Annie, dar mama şi cu mine o să-i spunem că trebuie să renunţe să mai candideze pentru Senat la alegerile viitoare.

*

Bill Russell se uita pe deasupra biroului la Nat şi la Tom.

— Asta mi-am dorit întotdeauna, zise el. Peste doi ani voi împlini şaizeci de ani şi simt că mi-am câştigat dreptul să nu mai deschid banca în fiecare dimineaţă la zece şi să nu mai încui uşa după ce plec ultimul acasă seara. Gândul că voi doi veţi lucra împreună îmi bucură sufletul, ca să citez Scriptura.

— Eu nu ştiu Scriptura, zise Tom, dar simt acelaşi lucru, tată. De unde vrei să începem?

— Sunt conştient că banca noastră a pierdut teren în ultimii ani, probabil pentru că suntem o afacere de familie şi punem accentul pe relaţiile cu clienţii mai mult decât pe linia de sosire. Tatăl tău apreciază asta, Nat, şi cred că de aceea şi-a ţinut contul la noi în ultimii treizeci de ani.

Nat dădu din cap.

— Poate că ştiţi şi că am fost abordaţi în vederea preluării, dar nu aşa vreau să-mi închei cariera la

Russell: transformând-o într-o sucursală anonimă a unei corporaţii vaste. Aşa că, să vă spun la ce mă gândesc. Vreau ca în primele şase luni să verificaţi banca de-a fir a păr. Vă dau *carte blanche* să întrebaţi orice, să deschideţi toate uşile, să citiţi orice dosar, să studiaţi orice cont. La finalul celor şase luni, veţi prezenta un raport cu ce trebuie făcut. Şi nu vă străduiţi să mă menajaţi, pentru că ştiu că, dacă vrea să supravieţuiască şi în secolul următor, Russell trebuie scuturată bine. Care este prima întrebare?

— Îmi daţi cheile de la intrare? întrebă Nat.

— De ce?

— Pentru că ora zece e cam târzie pentru deschiderea unei bănci în progres.

În timp ce Tom îi ducea cu maşina la New York, Nat se apucă să împartă responsabilităţile.

— Tata a fost impresionat că i-ai refuzat pe cei de la Chase pentru noi, a spus Tom.

— Tu ai făcut acelaşi sacrificiu când ai refuzat Banca Americii.

— Da, dar bătrânul a presupus întotdeauna că-i voi prelua afacerea după ce împlineşte şaizeci şi cinci de ani şi tocmai voiam să-l previn că nu va fi aşa.

— De ce nu? întrebă Nat.

— N-am viziunea sau ideile care vor salva banca, dar tu le ai.

— S-o salveze?

— Da, să nu ne copilărim. Ai studiat foaia de bilanţ şi ai văzut că nu mai avem decât atât cât să le permită părinţilor mei să-şi păstreze standardul de viaţă. Dar profiturile n-au mai crescut de câţiva ani; adevărul e că banca are nevoie de abilitatea ta mai mult decât are nevoie de un cal de povară eficient, ca mine. Deci e important să stabilim o chestiune înainte să ajungă pe tapet: în termeni bancari, intenţionez să-ţi dau raportul ca unui director executiv.

— Dar tu trebuie să devii preşedinte după ce se retrage tatăl tău.

— De ce? întrebă Tom. E evident că tu vei lua deciziile strategice.

— Dar banca poartă numele tău şi lucrul acesta contează într-un oraş ca Hartford-ul. Clienţii nu trebuie să ştie ce face directorul executiv în biroul lui.

— Accept cu o condiţie, spuse Tom. Salariile, primele şi celelalte stimulente financiare le împărţim în mod egal.

— Eşti foarte generos, spuse Nat.

— Nu, replică Tom. Şmecher, poate, dar nu generos, fiindcă cincizeci la sută din tine e mult mai profitabil decât sută la sută din mine.

— Nu uita că tocmai am pierdut o avere la Morgan's.

— Ai învăţat din asta, sunt sigur.

— Ca şi atunci când am concurat cu Ralph Elliot.

— Vorbeşti de vremuri trecute. Ai idee ce s-a ales de el? întrebă Tom, virând pe Ruta 95.

— Ultima dată am auzit că după un masterat la Stanford, a devenit avocat de succes în New York.

— N-aş vrea să fiu clientul lui, zise Tom.

— Sau să-i stai împotrivă vreodată, completă Nat.

— Ei, măcar pentru asta nu trebuie să ne mai facem grijă.

Nat se uită pe fereastra fumurie la cartierul Queens, pe care-l traversau.

— Nu fi aşa sigur, Tom, comentă el. Dacă lucrurile vor merge prost vreodată, în mod sigur el va fi în tabăra opusă.

*

Îi înconjuraseră patul, vorbind despre nimicuri. Lucy, în schimb, era în mijlocul patului şi-l trata pe bunicul ca pe un balansoar. Copiii Joannei erau mai

reţinuţi. Lui Fletcher nu-i venea să creadă că Harry junior crescuse atât de mult.

— Înainte să obosesc prea rău, spuse Harry, aş vrea să discut ceva cu Fletcher.

Martha îi conduse pe toţi afară, avizată de ceea ce soţul ei dorea să-i împărtăşească ginerelui lui.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Annie, trăgând-o după ea pe Lucy, care opunea rezistenţă.

— Şi ne întoarcem la Ridgewood, îi reaminti Fletcher. Nu-mi pot permite să întârzii mâine la lucru.

Annie dădu din cap şi închise uşa. Fletcher îşi trase un scaun lângă senator. Nu se mai apucă de vorbă, aşteptând să vorbească socrul lui, care părea obosit.

— M-am gândit mult la ce-ţi voi spune, începu senatorul. Nu i-am mai spus decât Marthei despre asta şi ea e cu totul de acord. De fapt, ca de atâtea ori în ultimii treizeci de ani, nici nu sunt sigur dacă n-a fost ideea ei de la început.

Fletcher zâmbi. Aşa e şi Annie, se gândi, dar nu spuse nimic.

— L-am promis Marthei că nu voi candida la alegeri, continuă senatorul. Văd că nu protestezi, deci înţeleg că eşti de acord cu soţia şi cu fiica mea la subiectul ăsta.

— Annie preferă să trăieşti până la adânci bătrâneţe, decât să mori rostind un discurs în plenul Senatului, oricât de important. Sunt de acord cu ea, zise Fletcher.

— Ştiu că au dreptate, Fletcher, dar, Doamne, îmi va lipsi politica!

— Şi alegătorii îţi vor simţi lipsa, după cum se vede deja după florile şi cărţile de vizită primite. Până mâine dimineaţă, toate saloanele vor fi pline şi vor scoate flori şi afară pe trotuar.

Senatorul ignoră complimentele, nedorind să i se abată gândurile.

— Când s-a născut Jimmy, aveam ideea nebunească de a-l vedea în locul meu, poate

candidând chiar la Washington. Dar n-a trecut mult şi mi-am dat seama că nu era posibil. Sunt foarte mândru de el, dar nu e făcut pentru a sluji statul.

— A făcut treabă foarte bună când m-a ajutat să fiu eu ales. De două ori, îi aminti Fletcher.

— Chiar aşa, zise Harry, dar Jimmy o să stea totdeauna în sala motoarelor, fiindcă nu-i e dat să ţină el cârma. Dar, continuă el după o pauză, acum doisprezece ani am întâlnit la un meci de fotbal între liceele Hotchkiss şi Taft un tânăr care avea stofă de cârmaci. A fost o întâlnire pe care n-o voi uita niciodată.

— Nici eu, spuse Fletcher.

— Cu trecerea anilor, l-am privit pe băiat transformându-se într-un bărbat pe cinste şi sunt mândru că-l am ginere şi tată al nepoatei mele. Şi înainte de a deveni prea melodramatic, Fletcher, ar fi bine să trec la subiect, ca să nu adoarmă vreunul din noi doi.

Fletcher râse.

— Curând voi anunţa că nu mai candidez pentru Senat.

Bolnavul ridică puţin capul şi-l privi în ochi pe Fletcher.

— Dar, în acelaşi timp, aş fi foarte mândru dacă aş anunţa că ginerele meu, Fletcher Davenport, s-a hotărât să candideze în locul meu.

28

Nat nu avu nevoie de şase luni pentru a descoperi de ce banca Russell nu mai înregistrase profituri de peste un deceniu. Fuseseră ignorate aproape toate principiile bancare moderne. Cei de la Russell trăiau încă în epoca registrelor scrise de mână, a conturilor personalizate şi a credinţei sincere că un computer poate greşi mai uşor decât o fiinţă umană şi de aceea, achiziţionarea lui ar fi fost pentru bancă o pierdere de timp şi de bani. Nat intra şi ieşea din biroul domnului Russell de trei-patru ori pe zi, dar descoperea că o înţelegere încheiată dimineaţa nu mai era respectată până după-amiază. Lucrul acesta se întâmpla, de obicei, atunci când după el intra un funcţionar cu vechime, care ieşea peste o oră de la director cu un zâmbet pe chip. Tom trebuia de multe ori să repare situaţia; de fapt, dacă el nu i-ar fi explicat tatălui lui de ce erau necesare schimbări, n-ar mai fi rezistat nici cele şase luni până la prezentarea raportului.

Nat venea seara acasă epuizat şi uneori furios. O avertizase pe Su Ling că după ce-şi va prezenta raportul final, lucrurile ar fi putut ieşi prost. Şi nici nu mai era sigur că vrea să fie vicepreşedintele băncii dacă patronul nu era în stare să înghită cea mai mare parte din schimbările recomandate de el. Su Ling nu se plângea, deşi abia reuşise să aranjeze casa nouă, să vândă apartamentul din New York, să găsească o creşă pentru Luke şi să se prezinte la postul ei de profesoară de statistică la Universitatea din Connecticut. Totuşi, nu-i surâdea ideea de a se întoarce la New York.

Între timp, îl sfătuise pe Nat în legătură cu cele mai rentabile computere pentru bancă, supraveghease instalarea lor şi făcuse nişte lecţii serale pentru funcţionarii care consideraseră că trebuie să ştie mai mult despre calculatoare decât să apese butonul de pornire. Problema cea mai mare a lui Nat rămânea însă supradimensionarea schemei

de personal. Îi atrăsese deja atenţia preşedintelui că Russell angaja şaptezeci şi unu de oameni pentru aceleaşi servicii pe care banca rivală, Bennett's, le asigura cu doar treizeci şi nouă de salariaţi. Nat elaborase un raport separat de reducere a personalului care, deşi implica pensionări anticipate şi o reducere a profiturilor băncii în următorii trei ani, prezenta o strategie avantajoasă pe termen lung. Era un punct la care nu avea de gând să cedeze pentru că, îi explicase el lui Tom la cina pregătită de Su Ling, dacă mai aşteptau doi ani până ieşea domnul Russell la pensie, probabil că atunci toţi angajaţii, inclusiv ei, vor fi şomeri.

După ce domnul Russell citi raportul lui Nat, programă o şedinţă în următoarea vineri, la ora şase. Când Nat şi Tom intrară în biroul lui, îl găsiră scriind o scrisoare. Preşedintele băncii s-a uitat la ei:

— Îmi pare rău să spun că nu vă pot urma recomandările, începu el imediat, pentru că nu doresc să concediez angajaţi pe care îi cunosc şi cu care lucrez de treizeci de ani.

Nat încercă să zâmbească la perspectiva de a fi dat afară de două ori în acelaşi an şi se întrebă dacă cei de la Chase mai aveau vreun post pentru el.

— Aşa că am ajuns la concluzia că dacă vrem să facem lucrurile să meargă, eu sunt cel care trebuie să plece, continuă domnul Russell, terminându-şi de scris demisia şi întinzându-i hârtia fiului său.

Preşedintele îşi părăsi biroul la ora 6 şi 12 minute şi nu mai reveni niciodată în clădirea băncii.

*

— Ce pregătire aveţi pentru a candida la o funcţie publică?

Fletcher se uită de pe podium la micul grup de ziarişti din faţa lui. Harry zâmbi. Era una dintre cele şaptesprezece întrebări ale căror răspunsuri le pregătiseră în seara precedentă.

— Nu am prea multă experienţă, recunoscu Fletcher (dezarmant, spera el), dar m-am născut, am crescut şi am studiat în Connecticut înainte de a pleca la New York pentru a lucra la una din cele mai prestigioase firme de avocatură din ţară. M-am întors acasă să-mi pun îndemânarea la dispoziţia oamenilor din Hartford.

— Nu simţiţi că la douăzeci şi şase de ani e cam devreme să ne spuneţi cum să ne conducem vieţile? întrebă o tânără din rândul al doilea.

— Tot atât de tânăr eram şi eu, spuse Harry şi tatăl dumitale n-a avut plângeri.

Ziariştii mai în vârstă zâmbiră, dar tânăra nu se dădea bătută uşor:

— Dar, domnule senator, dumneavoastră tocmai vă întorseserăţi dintr-un război mondial, cu trei ani de experienţă ca ofiţer de front. Îmi daţi voie să vă întreb ce aţi făcut cu ordinul dvs. de recrutare pentru Vietnam, domnule Davenport?

— Nu am fost recrutat, răspunse Fletcher, dar, dacă s-ar fi întâmplat, mi-aş fi făcut datoria.

— Puteţi s-o dovediţi? sosi replica.

— Nu, a răspuns el, dar dacă îmi citeaţi discursul de la dezbaterea studenţilor din anul I de la Yale, n-aţi mai fi avut nicio îndoială asupra subiectului.

— Dacă sunteţi ales, socrul dvs. va conduce din umbră? îl întrebă un alt ziarist.

Harry văzu că întrebarea l-a supărat pe Fletcher.

— Calmează-te. Îşi face meseria. Rămâi la răspunsul pregătit.

— Dacă voi avea norocul să fiu ales, zise Fletcher, ar fi o prostie să nu profit de bogata experienţă a senatorului Gates şi nu-l voi mai asculta decât atunci când voi considera că nu mai am nimic de învăţat de la el.

— Ce credeţi despre amendamentul Kendrick la legea finanţelor care se dezbate curent?

Mingea sosise din partea stângă a sălii şi, cu siguranţă, nu era una din cele şaptesprezece întrebări pregătite de ei.

— Eşti cam dur, Robin, nu? interveni senatorul. La urma urmei, Fletcher este…

— În privinţa afectării cetăţenilor în vârstă, cred că acest amendament îi discriminează pe pensionarii care trăiesc dintr-un venit fix. Toţi vom ieşi la pensie odată şi-mi amintesc un singur lucru din ce spunea Confucius: o societate civilizată e aceea care-i educă pe tineri şi are grijă de bătrâni. Dacă sunt ales, când voi fi pus în situaţia de a vota amendamentul senatorului Kendrick, voi vota împotrivă. În timpul unei legislaturi se pot elabora legi proaste pentru care vor trebui apoi ani de zile de ajustări şi de aceea eu nu voi vota niciodată decât legi despre care cred că pot fi puse în practică în mod realist.

Harry se rezemă de spătarul scaunului.

— Următoarea întrebare, spuse.

— Domnule Davenport, în CV-ul dvs., impresionant, să recunoaştem, pretindeţi că aţi demisionat de la Alexander, Dupont & Bell pentru a candida la aceste alegeri.

— Corect, admise Fletcher.

— Un coleg al dvs., domnul Logan Fitzgerald, şi-a dat şi el demisia în această perioadă?

— Da.

— Există vreo legătură între demisia lui şi a dvs.?

— Absolut niciuna, spuse ferm Fletcher.

— Ce insinuaţi? interveni Harry.

— Am primit un telefon de la biroul nostru din New York şi mi s-a cerut să investighez pista asta, spuse ziaristul.

— Un anonim, fără îndoială, plusa Harry.

— Nu am libertatea de a-mi face cunoscute sursele, a încercat ziaristul să nu zâmbească.

— În caz că de la biroul din New York nu vi s-a comunicat numele acestui informator, vi-l spun eu după terminarea conferinţei, muşcă Fletcher.

— Ei, cred că putem încheia, interveni Harry, înainte de a se mai formula o altă întrebare. Vă

mulţumim pentru prezenţă. Veţi avea acces la opiniile candidatului în conferinţele de presă săptămânale prevăzute în campania lui. E mai mult decât vă ofeream eu.

— A fost îngrozitor, spuse Fletcher, coborând de pe podium. Trebuie să învăţ să mă controlez.

— Te-ai descurcat bine, fiule, îl linişti Harry, şi după ce mă voi război eu cu ticăloşii ăştia, nu-şi vor mai aminti decât ce răspuns ai dat la întrebarea cu amendamentul Kendrick la legea finanţelor. Şi ca să fim cinstiţi, presa e cea mai mică problemă a noastră. Bătălia adevărată, rosti el pe un ton prevestitor de furtună, va începe când vom afla ce candidat au republicanii.

29

— Ce ştii despre ea? întrebă Fletcher, pe când mergeau pe stradă amândoi.

Nu erau multe lucruri pe care Harry să nu le ştie despre Barbara Hunter, pentru că fusese contracandidata lui la ultimele două alegeri şi un ghimpe perpetuu în coasta lui în ultimii ani.

— Are patruzeci şi opt de ani, s-a născut la Hartford, e fiică de fermier, a studiat în localitate şi la Universitatea din Connecticut, s-a măritat cu un director de publicitate de succes, are trei copii, toţi stau în statul ăsta şi ea face parte din Congresul statului.

— Ceva dezavantajos pentru ea? întrebă Fletcher.

— Da, nu bea şi e vegetariană, aşa că vei intra în toate barurile şi măcelăriile din circumscripţie. Şi, ca toţi cei care-şi petrec viaţa în politica locală, şi-a făcut şi ea duşmanii ei şi anul acesta abia a reuşit să obţină nominalizarea de la partid, aşa că poţi fi sigur că sunt mulţi republicani care n-o vor. Şi ceea ce e şi mai important, a pierdut ultimele două alegeri, aşa că o prezentăm ca pe o perdantă.

Harry şi Fletcher intrară la sediul democraţilor de pe strada Park, cu uşa de la intrare acoperită de fotografii şi postere ale candidatului, publicitate cu care încă nu se obişnuise. Sloganul lui era *Omul potrivit la treabă.* Nu se gândise prea mult la această deviză, dar experţii media consideraseră că era bine concepută, ţinând cont că rivaliza cu o candidată republicană femeie. Conţinea un mesaj subliminal despre masculinitate.

Harry urcă în sala de conferinţe de la etajul unu şi se aşeză în capul mesei. Fletcher căscă, deşi nu intraseră în campania electorală decât de şapte zile şi mai aveau încă douăzeci şi şase. Greşelile de azi sunt trecute deja mâine şi victoriile sunt şi ele uitate la viitoarea emisiune de ştiri. *Menţine ritmul.* Era una dintre maximele preferate ale lui Harry.

Tânărul se uită la grupul de suporteri şi diletanţi din jurul lor, care nu-l mai aveau pe Harry candidat, ci preşedinte de campanie. Fusese singura concesie făcută de Martha, dar îi atrăsese atenţia lui Fletcher să-l trimită acasă la cel mai mic semn de oboseală. Cu trecerea zilelor, îi era tot mai greu să ţină cont de instrucţiunile Marthei, pentru că Harry stabilea singur ritmul şi-l menţinea.

— Noutăţi, catastrofe? îşi privi Harry echipa, cu unul sau doi membri prezenţi la toate cele şapte victorii ale lui în alegeri. La ultimele, o înfrânsese pe Barbara Hunter la peste cinci mii de voturi, dar acum sondajele indicau egalitatea şi Harry avea să afle câte voturi îi fuseseră acordate personal şi nu pentru că era democrat.

— Da, răspunse o voce şi Harry îi zâmbi lui Dan Mason, un veteran al campaniilor lui.

Dan începuse prin a face copii xerox şi acum răspundea de presă şi relaţii publice.

— Ai cuvântul, Dan.

— Barbara Hunter a dat un comunicat de presă prin care îl provoacă pe Fletcher la o confruntare. Probabil îi spun să-şi vadă de treabă şi adaug că e semn că e disperată şi ştie că va pierde. Tu aşa procedai în situaţii din astea.

Harry chibzui un moment.

— Ai dreptate, Dan, eu aşa făceam, a spus el, dar pentru că eram cel instalat în post şi pe ea o consideram uzurpatoarea. Oricum, eu nu aveam nimic de câştigat dintr-o confruntare, dar situaţia s-a schimbat acum, când avem un candidat necunoscut. Cred că trebuie să discutăm ideea mai pe larg înainte de a ajunge la o concluzie. Ce avantaje şi dezavantaje am avea? Opinii?

Mai multe voci se auziră în acelaşi timp: „Omul nostru va fi mediatizat”.

„Ea ocupă prim planul.”

„Dovedeşte că noi avem un vorbitor mai bun şi-i surprindem, pentru că e tânăr.”

„Ea cunoaşte problemele locale – noi putem părea neexperimentaţi şi prost informaţi.”

„Noi arătăm tineri, dinamici, energici.”

„Ea arată experimentată, stafidită, uzată.”

„Noi reprezentăm tinereţea de mâine.”

„Ea reprezintă femeile de azi.”

„Fletcher poate să şteargă pe jos cu ea.”

„Ea câştigă dezbaterea şi noi pierdem alegerile.”

— Ei, acum, după ce am aflat părerile comitetului electoral, ar fi bine să-l ascultăm şi pe candidat, spuse Harry.

— Mă bucur să mă confrunt cu d-na Hunter, spuse Fletcher. Oamenii vor presupune că ea are mai multă prestanţă pentru că are activitate politică bogată, iar eu sunt neexperimentat. Trebuie să încercăm să exploatăm această impresie în favoarea noastră.

— Dar dacă te eclipsează pe probleme locale, interveni Dan, vei părea nepregătit să deţii postul şi alegerile vor fi decise într-o seară. Nu te gândi că sunt o mie de oameni într-o sală. Aminteşte-ţi că evenimentul va fi înregistrat de radioul şi televiziunea locale şi a doua zi dimineaţa, rezultatul va apărea cu litere de-o şchioapă în ziarul *Hartford Courant.*

— Dar am putea să şi câştigăm din asta, spuse Harry.

— De acord, dar e un risc al naibii de mare, spuse Dan.

— Cât timp de gândire am? întrebă Fletcher.

— Cinci minute, răspunse Harry, poate zece, fiindcă s-a dat un comunicat de presă şi e nevoie de o reacţie rapidă.

— Nu putem cere un timp de gândire?

— Nici gând, spuse Harry, am părea nehotărâţi şi contracandidata ar avea de câştigat. Ori refuzăm cu fermitate, ori acceptăm cu entuziasm. Poate ar trebui să votăm, propuse el, privindu-i pe cei aşezaţi la masă. Cine e pentru?

Se ridicară unsprezece mâini.

— Împotrivă?

Paisprezece voturi.

— Bun, asta e.

— Nu e, spuse Fletcher.

Toţi tăcură şi se uitară la candidat.

— Vă sunt recunoscător pentru opiniile dvs., dar n-am de gând să-mi petrec viaţa politică în umbra unui comitet, mai ales când votul e atât de strâns. Dan, redactează o declaraţie că sunt încântat să accept confruntarea cu doamna Hunter şi abia aştept să dezbatem chestiuni serioase şi nu poza politică în care s-au specializat republicanii de la începutul campaniei.

După un moment de tăcere, izbucniră aplauze. Harry a zâmbit:

— Cine e în favoarea confruntării?

Toate mâinile se ridicară.

— Împotrivă?

Nimeni.

— Declar moţiunea acceptată în unanimitate.

— De ce am votat de două ori? îl întrebă Fletcher pe Harry când ieşeau din cameră.

— Ca să putem spune presei că s-a luat o decizie în unanimitate.

Fletcher zâmbi. Încă o lecţie învăţată.

*

Gara era un loc de campanie în fiecare dimineaţă, când doisprezece suporteri le dădeau trecătorilor fluturaşi electorali, iar candidatul dădea mâna cu primii navetişti ai zilei. Harry îi spusese să le dea atenţie celor care intrau în gară, pentru că probabil locuiau la Hartford, pe când cei care coborau din trenuri erau dintre cei fără drept de vot în circumscripţia lor.

— Bună, sunt Fletcher Davenport…

La opt şi jumătate, traversară drumul la localul Ma’s şi mâncară câte o porţie de şuncă şi ouă. După ce o ascultară şi pe Ma dându-şi părerea despre

alegeri, se îndreptară spre zona companiilor de asigurări, să dea mâna cu „alegătorii în costume" care veneau la serviciu. În maşină, Fletcher îşi puse la gât o cravată cu însemne de la Yale, pentru că ştia că mulţi directori de companii studiaseră la aceeaşi universitate ca şi el.

— Bună, sunt Fletcher Davenport…

La nouă şi jumătate, se întoarseră la cartierul general al campaniei pentru conferinţa de presă de dimineaţă. Barbara Hunter o ţinuse deja pe a ei cu o oră înainte, aşa că Fletcher ştia despre ce se va discuta în dimineaţa aceea. Îşi schimbă cravata cu Yale cu una mai neutră, ascultând ştirile la radio, pentru a fi sigur că nu va fi surprins de vreo informaţie de ultimă oră. Izbucnise războiul în Orientul Mijlociu. Să-şi bată preşedintele Ford capul cu asta, ziarul *Hartford Courant* sigur nu va aşeza ştirea pe prima pagină.

— Bună dimineaţa, sunt Fletcher Davenport…

Deschizând conferinţa de presă, Harry le spuse ziariştilor înainte de a fi întrebat că s-a decis în mod unanim să aibă loc o confruntare cu doamna Hunter. Harry nu o numise niciodată familiar, Barbara. Întrebat despre detaliile dezbaterii, le spuse ziariştilor că încă nu se stabiliseră, deoarece fuseseră provocaţi la o discuţie în acea dimineaţă, mai devreme.

— Nu întrevăd dificultăţi, adăugă Harry, deşi ştia că dezbaterea exact asta va face, va ridica probleme.

Întrebat despre şansele candidatului lui la dezbatere, Harry dădu un răspuns care-l surprinse pe Fletcher:

— Bineînţeles, doamna Hunter are un avantaj din start, începu el, fără să vorbească despre experienţa juridică, atributele oratorice şi agerimea politică a lui Fletcher. Ştim cu toţii că este o vorbitoare versată, cu multă experienţă în problemele locale, dar consider tipic pentru abordarea onestă şi

deschisă a lui Fletcher faptul că s-a învoit să participe la o dezbatere.

— Nu este un risc foarte mare, domnule senator? întrebă alt ziarist.

— Bineînţeles, recunoscu Harry, dar, după cum a subliniat candidatul, dacă nu e destul de bărbat pentru a o înfrunta pe doamna Hunter, cum să se aştepte oamenii să-i reprezinte pe toţi?

Fletcher nu-şi amintea să fi rostit asemenea vorbe, deşi era de acord cu ele.

După încheierea conferinţei de presă şi plecarea ultimului ziarist, Fletcher îşi exprimă nedumerirea:

— Parcă-mi spuneai că Barbara Hunter vorbeşte prost şi se gândeşte o veşnicie ce să răspundă la întrebări.

— Mda, exact asta spuneam, zise Harry.

— Atunci de ce le-ai spus ziariştilor că…

— E vorba de aşteptări, fiule. Acum cred că n-o să fii în stare s-o înfrunţi şi că o să şteargă pe jos cu tine, aşa că dacă reuşeşti chiar o remiză, presa te va declara câştigător.

Bună, sunt Fletcher Davenport... se repeta în mintea lui, ca un refren obsesiv, din nou şi din nou.

30

Nat a fost încântat când Tom l-a întrebat, din uşa biroului, dacă poate veni însoţit la cina din ziua aceea.

— Bineînţeles. Afaceri sau personal? întrebă el, ridicând ochii.

Tom a ezitat:

— Sper că s-ar putea amândouă.

— Femeie? se interesă Nat curios.

— Cu siguranţă.

— O cheamă…?

— Julia Kirkbridge.

— Şi ce…

— Ajunge cu interogatoriul, poţi să-i pui toate întrebările diseară, se descurcă foarte bine cu răspunsurile.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Su Ling, când Nat o anunţă abia când ajunsese acasă că aveau un oaspete în plus la cină.

— Trebuia să-ţi dau telefon, nu? spuse el.

— Mi-ar fi fost mai uşor, dar sper că n-ai avut timp pentru că adunai milioane.

— Cam aşa ceva, zise Nat.

— Ce ştim despre ea? întrebă Su Ling.

— Nimic. Îl ştii pe Tom: când vine vorba despre viaţa lui particulară, e secretos ca un bancher elveţian, dar dacă ne-o prezintă totuşi şi nouă, sunt ceva speranţe.

— Ce s-a întâmplat cu roşcata aia trăsnet, Maggie? Aproape credeam că…

— A dispărut ca toate celelalte. Ţi-aduci aminte să fi venit cu aceeaşi fată la masă la noi de două ori?

Su Ling se gândi puţin, apoi recunoscu:

— Nu pot să-mi aduc aminte. Poate de vină e felul cum gătesc.

— Nu, nu e asta, dar mi-e teamă că tu eşti de vină.

— Eu? se miră Su Ling.

— Da, tu. Bietul om e năucit de tine de ani de zile, aşa că de câte ori îşi găseşte pe cineva, o târăşte aici s-o compare…

— A, nu, termină cu bobârnacele astea, spuse Su Ling.

— Nu sunt bobârnace, floricico, e o problemă.

— Dar n-a făcut niciodată vreun gest în privinţa asta.

— Şi nici n-o să facă. Sunt oameni îndrăgostiţi de persoane pe care nici nu le-au atins vreodată.

Nat dispăru la etaj, să-i citească lui Luke, iar Su Ling aşeză al patrulea tacâm la masă. Ştergea un pahar când se auzi soneria.

— Răspunzi tu, Nat? Sunt puţin ocupată.

Nu-l auzi venind, aşa că-şi scoase şorţul şi se duse la uşa de la intrare.

— Bună, a spus Tom, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz, ceea ce-i aminti lui Su Ling discuţia cu Nat.

— Ea e Julia, o prezentă el.

Su Ling ridică ochii spre o femeie elegantă, aproape la fel de înaltă ca Tom şi aproape la fel de zveltă ca ea, dar părul blond şi ochii albaştri îi trădau ascendenţa scandinavă, mai degrabă decât orientală.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Julia. Ştiu că e o frază răsuflată, dar chiar am auzit multe despre tine.

Su Ling zâmbi, luând haina de blană a Juliei.

— Soţul meu e ocupat cu…

— Pisicile negre, spuse Nat, apărând lângă ea. Îi citeam lui Luke *Pisica din joben.* Eu sunt Nat, iar tu trebuie să fii Julia.

— Da, eu sunt, îi zâmbi ea într-un mod care-i confirmă lui Su Ling că femeile îl găseau atrăgător pe soţul ei.

— Hai în camera de zi să bem ceva, spuse Nat, am pus nişte şampanie la gheaţă.

— Sărbătorim ceva? a întrebat Tom.

— În afară de faptul că cineva s-a învoit să te însoţească până aici, nu cred…

Julia râse.

— Doar dacă nu socotim telefonul de la avocaţii mei, care m-au anunţat că s-a perfectat preluarea băncii Bennett, continuă Nat.

— Când ai aflat asta? vru să ştie Tom.

— Azi după-amiază, târziu; m-a sunat Jimmy să-mi spună că au semnat toate documentele. Acum nu mai avem decât de dat cecul.

— N-ai pomenit de asta când ai venit acasă, se miră Su Ling.

— Gândul că vine Julia la masă mi-a alungat alte preocupări, glumi Nat, dar am discutat tranzacţia cu Luke.

— Şi ce opinie profesională ţi-a oferit? marşă Tom.

— S-a gândit că un dolar e mult prea mult ca preţ pentru o bancă.

— Un dolar? repetă Julia.

— Da, cei de la Bennett lucrează de cinci ani în pierdere şi dacă excludem sediul băncii, datoria lor pe termen lung nu se acoperă din bunuri, deci Luke s-ar putea să aibă dreptate, dacă nu reuşesc să redresez lucrurile la timp.

— Câţi ani are Luke? întrebă Julia.

— Doi, dar are deja o viziune corectă în chestiuni financiare.

Julia râse.

— Mai spune-mi despre bancă, Nat.

— E doar începutul, explică el, turnând şampanie, eu am pus ochii şi pe Morgan.

— Şi cât o să te coste? întrebă Su Ling.

— În jur de trei sute de milioane la preţurile de azi, dar până când voi fi gata să licitez, s-ar putea să treacă de un miliard.

— Eu nu pot gândi în sume din astea, zise Julia, sunt mult peste nivelul meu.

— Ei, nu-i adevărat, Julia, o contrazise Tom. Nu uita că am studiat conturile firmei tale şi, spre deosebire de banca Bennett, tu ai avut profit în ultimii cinci ani.

— Da, dar abia peste un milion, îi zâmbi Julia.

— Mă scuzaţi, zise Su Ling, mă duc să mă ocup de masă.

Nat îi zâmbi soţiei lui, apoi o privi pe invitata lui Tom. Avusese deja sentimentul că Julia s-ar putea să ajungă şi la a doua întâlnire cu prietenul lui.

— Cu ce te ocupi, Julia? o întrebă.

— Tu cu ce crezi? replică ea, cu acelaşi zâmbet insinuant.

— Model, poate actriţă.

— Nu e rău. Am fost model când eram mai tânără, dar în ultimii şase ani, m-am ocupat de afaceri imobiliare.

— Dacă vreţi să veniţi, reapăru Su Ling, cina e aproape gata.

— Imobiliare, a reluat Nat, pe când se îndreptau spre sufragerie. N-aş fi ghicit niciodată.

— E adevărat, întări Tom. Julia vrea să-i păstrăm noi conturile. A găsit un teren la Hartford şi depune cinci sute de mii de dolari, pentru o mişcare urgentă.

— De ce ne-ai ales pe noi? întrebă Nat, în timp ce soţia lui servea oaspeţii cu homar.

— Pentru că răposatul meu soţ a lucrat cu domnul Russell la tranzacţia pentru mall-ul Robinson. Deşi am licitat mai puţin şi nu ne-am asigurat tranzacţia, domnul Russell nu ne-a taxat. Nici măcar cu un cent.

— Aşa e tata, spuse Tom.

— Aşa că răposatul meu soţ a spus că, dacă vom mai face vreodată afaceri în zonă, nu vom trata decât cu Russell, continuă Julia.

— Lucrurile s-au mai schimbat, spuse Nat, domnul Russell s-a pensionat şi…

— Dar fiul lui e aici şi e preşedinte.

— Şi mă are pe mine ca să-i suflu în ceafă în caz că cei ca tine uită că vor fi taxaţi pentru orice serviciu profesional. Poate că te-ar interesa să afli că mall-ul s-a dovedit un mare succes şi le-a adus profit investitorilor. Deci, cu ce treburi la Hartford?

— Am citit că se plănuieşte construirea unui nou mall la celălalt capăt al oraşului.

— Aşa este. Primăria a scos terenul la vânzare cu autorizaţia de exploatare.

— Ce cifre se aşteaptă? întrebă Julia, sorbindu-şi supa.

— Se zvoneşte că în jur de trei milioane, dar bănuiesc că se va ridica la trei virgulă trei – trei virgulă cinci, după succesul celor de la Robinson.

— Trei virgulă cinci e limita noastră de sus, spuse Julia. Firma mea e prudentă şi pe urmă, întotdeauna se va găsi o altă tranzacţie, dacă una nu reuşeşte.

— Poate te-ar interesa şi alte proprietăţi reprezentate de bancă, sugeră Nat.

— Nu, mulţumesc, spuse Julia. Firma mea e specializată în mall-uri şi răposatul meu soţ m-a învăţat un lucru: să nu ies niciodată din domeniul meu de expertiză.

— Era un om înţelept.

— Aşa era, replică Julia. Dar destul cu afacerile. După ce depun banii, s-ar putea ca banca să mă reprezinte la licitaţie? În orice caz, solicit discreţie totală, nu vreau să ştie nimeni pentru cine licitaţi. Tot răposatul m-a învăţat asta. Ai nevoie de ajutor? se întoarse ea spre gazdă.

— Nu, mulţumesc, spuse Su Ling. Nat e un caz disperat, dar totuşi, e capabil să ducă patru farfurii până la bucătărie şi să toarne vin în pahare, când îşi aduce aminte.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Nat, turnând vin, ca urmare a cuvintelor soţiei lui.

— N-ai să crezi, spuse Tom, ne-am întâlnit pe un teren de construcţie.

— Sunt sigur că există şi o variantă mai romantică.

— Duminica trecută, când m-am dus la terenul primăriei, am dat peste Julia făcând jogging.

— Parcă insistai pe discreţie, zâmbi Nat.

— Nu prea mulţi dintre cei care văd o femeie făcând jogging duminică dimineaţa pe un teren de construcţie cred că vrea să-l cumpere.

— De fapt, spuse Tom, numai după ce am invitat-o la cină la restaurantul *Cascade* am aflat ce pune la cale.

— Domeniul imobiliar trebuie să fie dur pentru o femeie, opina Nat.

— Da, confirmă Julia, dar nu l-am ales eu, el m-a ales pe mine. După ce am terminat facultatea la Minnesota, m-am ocupat de modelling o vreme, apoi l-am cunoscut pe soţul meu. A fost ideea lui să vizitez anumite terenuri când ies la jogging şi apoi să-i dau raportul. După un an, ştiam exact ce fel de terenuri vrea şi după doi ani, eram în consiliul de administraţie.

— Şi acum conduci firma.

— Nu, spuse Julia, îi las pe preşedinte şi pe directorul executiv s-o facă, dar eu sunt acţionarul majoritar.

— Te-ai hotărât să continui implicarea în afaceri şi după moartea soţului tău?

— Da, a fost ideea lui, ştia că nu mai are decât doi ani de trăit şi, cum n-aveam copii, s-a hotărât să mă înveţe cum se fac afacerile. Cred că şi el a fost surprins de cât de silitoare am fost.

Nat începu să strângă farfuriile.

— Cine vrea cremă de zahăr ars? întrebă Su Ling.

— N-aş mai putea mânca nimic, mielul a fost atât de fraged! spuse Julia. Dar nu te opresc, îi spuse lui Tom, bătându-l uşor pe burtă.

Lui Nat i se părea că prietenul lui nu arătase niciodată atât de mulţumit. Poate că Julia va mai veni la ei chiar şi a treia oară.

— Atât de târziu? exclamă Julia, uitându-se la ceas. A fost o seară minunată, Su Ling, dar te rog să mă scuzi, am o întâlnire mâine dimineaţă la zece şi trebuie să plec.

— Desigur, zise Su Ling, ridicându-se.

Tom sări de pe scaun şi o însoţi pe Julia în hol, ajutând-o să se îmbrace. O sărută pe Su Ling pe obraz şi-i mulţumi pentru masa minunată.

— Îmi pare rău că Julia trebuie să plece la New York, adăugă el. Hai să mâncăm la mine data viitoare.

Nat îi zâmbi cu înţeles lui Su Ling, dar ea nu reacţionă. Închizând uşa de la intrare, se pomeni chicotind.

— Ce mai femeie! îi spuse soţiei lui la bucătărie, luând un şervet de şters vasele.

— E o ipocrită, spuse Su Ling.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus, e o ipocrită: accent prefăcut, haine pretenţioase şi povestea aia ipocrită, prea bine pusă la punct în toate amănuntele. Să nu faci afaceri cu ea.

— Ce poate merge rău dacă depune cinci sute de mii de dolari la bancă?

— Aş paria salariul meu pe o lună că cei cinci sute de mii n-or să apară niciodată.

Deşi Su Ling nu mai aduse vorba despre subiect în seara aceea, a doua zi, când Nat ajunse la birou, o rugă pe secretară să-i dea toate detaliile financiare despre firma Kirkbridge & Co., din New York. Peste o oră, avea raportul financiar anual şi ultima declaraţie financiară. Nat îl cercetă cu atenţie. Avuseseră un profit de peste un milion în ultimul an şi toate cifrele se potriveau cu ce spusese Julia la ei la masă. Verifică lista membrilor consiliului de administraţie. Doamna Julia Kirkbridge apărea ca director, după preşedintele şi directorul executiv. Totuşi, din cauza impresiei lui Su Ling, se hotărî să mai facă un test. Sună la biroul firmei din New York, pe firul direct.

— Kirkbridge şi compania, cu ce vă pot ajuta? răspunse o voce.

— Bună dimineaţa, aş putea vorbi cu doamna Kirkbridge?

— Din păcate, nu, este într-o şedinţă.

Nat se uită la ceas şi zâmbi, era zece şi douăzeci şi cinci.

— Dacă lăsaţi un număr, îi voi comunica să vă caute cât de repede poate.

— Nu va fi necesar, spuse Nat.

Lăsă jos receptorul, iar telefonul începu să sune imediat.

— Jeb de la conturi noi, domnule Cartwright. Tocmai am primit un transfer telegrafic de la Chase, să depozităm cinci sute de mii de dolari în contul unei doamne, Julia Kirkbridge.

Nat nu se putu abţine să nu-i dea vestea lui Su Ling imediat, prin telefon.

— Tot o ipocrită e, repetă soţia lui.

31

— Cap sau pajură? întrebă moderatorul.

— Pajură, spuse Barbara Hunter.

— Pajură este, spuse moderatorul, făcându-i semn din cap doamnei Hunter.

Fletcher nu se plânse, pentru că el ar fi ales cap – aşa făcea mereu – în schimb, se întreba care va fi decizia ei. Să vorbească prima, ceea ce i-ar fi dat lui Fletcher ultimul cuvânt la finalul confruntării? Dacă, pe de altă parte…

— Vorbesc prima, spuse ea.

Fletcher îşi reprimă zâmbetul. Aruncarea monedei se dovedise irelevantă; dacă ar fi câştigat el, ar fi ales să vorbească al doilea.

Moderatorul se aşeză pe scaunul din mijloc, la pupitrul aşezat pe scenă. Doamna Hunter stătea la dreapta şi Fletcher, la stânga, reflectând ideologiile partidelor lor. Dar alegerea locurilor fusese cea mai mică dintre problemele lor. În ultimele zece zile, purtaseră discuţii în legătură cu locul şi ora dezbaterii, cu moderatorul, ba chiar şi cu înălţimea pupitrelor, pentru că Barbara Hunter avea 1,71 şi Fletcher 1,83. În cele din urmă, hotărâseră că vor vorbi de la două pupitre diferite, situate de o parte şi de alta a scenei.

Moderatorul acceptat de amândoi conducea catedra de jurnalism a Universităţii din Connecticut, facultatea din Hartford. Acum se ridică în picioare.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Sunt Frank McKenzie şi voi modera dezbaterea din această seară. Formatul emisiunii prevede ca doamna Hunter să înceapă cu o declaraţie de şase minute, urmată de domnul Davenport. Trebuie să-i avertizez pe candidaţi că voi suna din acest clopoţel – agită zdravăn un clopoţel, împrăştiind puţin tensiunea şi stârnind râsete în auditoriu – după cinci minute, să vă avertizez că mai aveţi şaizeci de secunde de vorbit. Apoi voi suna din nou, după şase

minute, când trebuie să încheiaţi propoziţia. După declaraţiile introductive, ambii candidaţi vor răspunde la întrebări alese dintr-o selecţie, timp de patruzeci de minute. În final, doamna Hunter şi apoi domnul Davenport îşi vor rosti declaraţiile finale, câte trei minute. O rog pe doamna Hunter să înceapă dezbaterea.

Barbara Hunter se ridică şi merse agale spre pupitrul ei din dreapta scenei. Calculase că nouăzeci la sută dintre votanţi priveau dezbaterea la televizor şi se va adresa celor mai mulţi dacă vorbea prima, în special şi pentru că la opt şi jumătate se transmitea un meci internaţional pe alt program şi mulţi privitori vor schimba canalul. Lui Fletcher nu i se părea semnificativ, pentru că, în jumătate de oră, amândoi aveau timp să se facă remarcaţi. Dorise să vorbească al doilea pentru a se putea referi la unele afirmaţii ale doamnei Hunter şi dacă avea ultimul cuvânt, va relua ideile reţinute de majoritatea telespectatorilor.

Ascultă atent deschiderea previzibilă şi bine pregătită a doamnei Hunter, care vorbea ţinându-se ferm de pupitru:

— M-am născut la Hartford. M-am măritat cu un bărbat din Hartford, copiii mei s-au născut la spitalul St. Patrick şi locuiesc toţi în capitala acestui stat, aşa că simt că am atributele necesare pentru a-i reprezenta pe cetăţenii acestui oraş.

Din sală izbucni primul ropot de aplauze. Fletcher se uită atent la spectatori şi observă că aplaudau cam jumătate, în timp ce restul se abţineau.

Printre responsabilităţile lui Jimmy fusese şi alocarea scaunelor. Se convenise ca ambele partide să primească trei sute de bilete fiecare şi patru sute fuseseră lăsate la îndemâna altor amatori să participe. Jimmy şi câteva ajutoare pierduseră ore întregi încercând să-i convingă pe suporteri să vină la dezbatere, dar îşi dăduseră seama că şi republicanii vor depune un efort similar, deci, în

cele din urmă, spectatorii vor fi jumătate-jumătate. Fletcher se întreba câţi spectatori neimplicaţi se aflau în public.

— Nu-ţi face griji cu sala, îi spuse Harry, adevăratul public te priveşte la televizor şi pe ei trebuie să-i influenţezi. Priveşte drept în cameră şi pari sincer, adăugase el surâzând.

Fletcher îşi luă notiţe în timp ce doamna Hunter îşi expunea programul şi deşi conţinutul acestuia era raţional şi valoros, expozeul ei nu inducea ascultătorului o stare de concentrare. Când moderatorul agită clopoţelul după cinci minute, vorbitoarea nu ajunsese decât la jumătatea declaraţiei, tăcând chiar în timp ce răsfoia programul. Fletcher era surprins că o politiciană atât de versată nu calculase că aplauzele ocazionale îi vor reduce timpul cât va putea vorbi. El îşi pregătise o introducere care dura puţin mai mult de cinci minute.

— Mai bine termini cu câteva secunde mai devreme decât să te grăbeşti la sfârşit, îl prevenise Harry în repetate rânduri.

Peroraţia doamnei Hunter se opri la puţine momente după al doilea clopoţel, părând întreruptă brusc. Totuşi, jumătate dintre spectatori o aplaudară frenetic iar cealaltă jumătate, cu politeţe reţinută.

— Acum îl rog pe domnul Davenport să-şi rostească declaraţia introductivă.

Fletcher se apropie de tribuna lui, simţindu-se ca un om dus la spânzurătoare. Primirea caldă a publicului îl învioră puţin. Aşeză programul dactilografiat cu literă mare şi spaţiat pe pupitru şi-şi verifică prima propoziţie, deşi îl repetase de atâtea ori, încât îl ştia pe de rost. Se uită la public şi zâmbi, conştient că ceasul moderatorului nu va porni decât după primul cuvânt.

— Cred că am făcut o mare greşeală în viaţa mea, spuse. Nu m-am născut la Hartford.

Râsetele îl ajutară să continue.

— Dar am reparat-o. M-am îndrăgostit de o fată din Hartford când aveam doar paisprezece ani.

Se auziră râsete şi aplauze. Fletcher se relaxă şi-şi rosti discursul cu o siguranţă de sine care-i dezminţea, spera el, tinereţea. Când sună clopoţelul la cinci minute, era pe cale să înceapă peroraţia finală. O termină cu douăzeci de secunde mai devreme decât timpul alocat. Primi aplauze mai puternice decât cele cu care fusese întâmpinat, dar erau de abia în prima rundă.

Le aruncă o privire lui Harry şi Jimmy, aşezaţi în rândul al doilea. Zâmbetele lor îi sugerau că supravieţuise deschiderii.

— Acum urmează sesiunea de întrebări, spuse moderatorul, care va dura patruzeci de minute. Candidaţii sunt rugaţi să dea răspunsuri scurte. Voi începe cu Charles Lockhart de la *Hartfortd Courant.*

— Ce cred candidaţii despre necesitatea reformării sistemului de burse educaţionale? întrebă prompt redactorul.

Fletcher era bine pregătit pentru acea întrebare, deoarece apăruse de multe ori în timpul întrunirilor electorale şi făcea deseori subiectul editorialelor din ziarul domnului Lockhart. Fu invitat să răspundă el primul.

— N-ar trebui să existe nicio discriminare împotriva tinerilor cu stare financiară modestă care vor să urmeze o facultate. Nu este suficient să crezi în egalitate, trebuie să insistăm asupra egalităţii oportunităţilor.

Răspunsul fu primit cu aplauze şi Fletcher zâmbi publicului.

— Cuvinte frumoase, interveni doamna Hunter peste aplauze, dar dumneavoastră aşteptaţi şi fapte frumoase. Am studiat cu bursă, aşa că nu trebuie să-mi predicaţi despre discriminare, domnule Davenport, şi dacă am norocul să fiu aleasă în Senat, voi sprijini legislaţia care dă oportunităţi

egale tuturor bărbaţilor şi femeilor, apăsă ea pe ultimul cuvânt.

Auditoriul ovaţionă şi ea îşi întoarse privirea spre Fletcher:

— Poate că o persoană care a avut privilegiul de a studia la Hotchkiss şi Yale nu este capabilă să înţeleagă toate datele problemei.

Fir-ar să fie, se gândi Fletcher, am uitat să le spun că Annie a studiat cu bursă şi tocmai am înscris-o pe Lucy la şcoala primară din Hartford, şcoală de stat. Spusese asta şi unui public redus, cum de uitase acum?

Urmară, în mod previzibil, întrebări despre impozitele locale, personalul spitalicesc, transportul public şi criminalitate. Fletcher îşi reveni şi începu să prevadă o remiză până la ultima întrebare.

— Candidaţii se consideră independenţi sau politica lor va fi dictată de maşinăria partidului şi votul lor în Senat va depinde de concepţiile unor politicieni pensionaţi?

Întrebarea îi aparţinea lui Jill Bernard, de la un talkshow radiofonic local de weekend, unde o invita mereu pe Barbara Hunter. Doamna Hunter răspunse imediat:

— Toţi cei din această sală ştiu că a trebuit să lupt centimetru cu centimetru ca să câştig nominalizarea partidului şi, spre deosebire de alţii, n-am primit-o de-a gata. De fapt, a trebuit să lupt pentru tot ce am obţinut în viaţă, pentru că părinţii mei nu-şi permiteau linguriţe de argint. Şi daţi-mi voie să vă reamintesc că n-am ezitat să-mi susţin convingerile de câte ori am crezut că partidul meu greşeşte. Faptul acesta nu mi-a adus întotdeauna popularitate, dar nimeni nu s-a îndoit vreodată de independenţa mea. Dacă sunt aleasă în Senat, nu voi sta tot timpul la telefon, cerând sfatul, cum să votez. Voi lua decizii şi le voi susţine.

Şi termină în aplauze furtunoase. Fletcher încercă să-şi adune gândurile, cu un nod în stomac, palmele

umede şi picioarele moi. Se uită la public şi le văzu ochii sfredelitori.

— M-am născut la Farmington, la câţiva kilometri de locul unde ne aflăm. Părinţii mei contribuie activ la ajutorarea comunităţii din Hartford, în special a spitalului St. Patrick.

Se uită la părinţii lui, care stăteau pe rândul cinci. Tatăl lui ţinea capul sus, mama lui îl plecase.

— Mama face parte din atâtea comitete voluntare încât uneori m-am considerat orfan, dar astă seară, amândoi părinţii mei au venit să mă susţină. Da, am mers la Hotchkiss la liceu şi doamna Hunter are dreptate. A fost un privilegiu. Da, am studiat la Yale, o mare universitate din statul nostru. Da, am fost preşedintele organizaţiei studenţilor şi redactorul-şef al *Revistei de Drept,* drept care am fost angajat la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din New York. Nu-mi cer scuze pentru că nu m-am mulţumit niciodată cu locul al doilea. Am fost încântat să renunţ la tot pentru a mă întoarce la Hartford şi a da ceva înapoi comunităţii unde am crescut. Apropo, la salariile pe care le oferă statul, n-o să-mi pot permite multe linguriţe de argint şi până acum, nimeni nu mi-a oferit nimic de-a gata.

Aşteptă să se stingă aplauzele şi continuă pe un ton coborât, aproape şoptit:

— Să nu ascundem sensul acestei întrebări. Voi vorbi în mod regulat la telefon cu socrul meu, senatorul Gates? Aşa mă aştept, sunt însurat cu singura lui fiică.

Se auziră râsete.

— Dar daţi-mi voie să vă reamintesc ceva ce ştiţi deja despre Harry Gates. A slujit această circumscripţie timp de douăzeci şi opt de ani, cu onoare şi integritate, într-o vreme când aceste două cuvinte păreau să-şi fi pierdut sensul şi, sincer vorbind, se întoarse Fletcher spre rivala lui, niciunul din noi nu e vrednic să-i ia locul. Dar, dacă sunt ales, sigur că voi profita de înţelepciunea,

experienţa şi capacitatea lui de previziune; numai un egoist orbit n-ar face asta. Dar lăsaţi-mă şi să clarific un lucru, s-a reîntors el cu faţa spre public. Eu voi fi cel care vă va reprezenta în Senat.

Se întoarse la loc în timp ce peste jumătate din sală îl ovaţiona în picioare. Doamna Hunter făcuse greşeala să-l atace pe un teren unde nu avea nevoie de antrenament. Încercă să recâştige publicul în declaraţia finală, dar ea primise cea mai puternică lovitură.

Când moderatorul spuse: „Aş dori să le mulţumesc ambilor candidaţi”, Fletcher făcu un gest recomandat de Harry la prânzul luat împreună duminică. Se îndreptă imediat spre adversara lui, îi strânse mâna şi aşteptă ca fotograful de la *Courant* să imortalizeze momentul.

A doua zi, poza lor apăru mare pe prima pagină, cu efectul sperat de Harry: imaginea unui bărbat de 1,83 m, dominând o femeie mai scundă.

— Şi nu zâmbi, fii serios, adăugase Harry. Trebuie să-i facem să uite cât de tânăr eşti.

Fletcher citi textul de sub fotografie: *nimic personal.* În editorial scria că el se ţinuse bine în dezbatere, dar Barbara Hunter încă era în frunte cu două procente în sondaje, când mai erau nouă zile până la alegeri.

32

— Te deranjează dacă fumez?

— Nu, numai Su Ling dezaprobă fumatul.

— Cred că şi pe mine mă dezaprobă, spuse Julia Kirkbridge, aprinzându-şi bricheta.

— Ţine cont că a fost crescută de o mamă foarte conservatoare, zise Tom. Nici de Nat nu i-a plăcut de la început, dar în legătură cu tine, se va schimba, mai ales când o să-i spun…

— Şşş, spuse Julia. Deocamdată să rămână micul nostru secret.

Trase fumul adânc în piept şi remarcă:

— Îmi place Nat; e evident că voi doi faceţi o echipă bună.

— Aşa este, dar vreau să închei tranzacţia asta cât e el în vacanţă, mai ales după triumful preluării celui mai vechi rival al nostru.

— Înţeleg, zise Julia, dar cum apreciezi şansele noastre?

— Se pare că sunt doar doi sau trei ofertanţi serioşi. Restricţiile impuse de primărie ar trebui să-i elimine pe aventurieri.

— Restricţii?

— Primăria cere ca oferta să se facă în licitaţie publică şi întreaga sumă să fie plătită cu semnătură.

— De ce insistă aşa? întrebă Julia, ridicându-se în capul oaselor în pat. În trecut, plăteam zece la sută imediat şi mi se dădeau douăzeci şi opt de zile la dispoziţie pentru a completa suma.

— Da, aşa e procedura normală, dar terenul ăsta a devenit fierbinte pentru politică. Barbara Hunter insistă să nu se acorde nimănui, pentru că recent au mai eşuat câteva tranzacţii când s-a descoperit că speculantul nu avea resurse necesare pentru a plăti întreaga sumă. Nu uita, mai sunt câteva zile până la alegeri, aşa că toate problemele sunt asigurate în avans.

— Asta înseamnă că trebuie să depun încă trei milioane la voi până vinerea viitoare? întrebă Julia.

— Nu, dacă asigurăm proprietatea, banca acoperă suma cu un împrumut pe termen scurt.

— Dar dacă reneg tranzacţia? întrebă Julia.

— Nu contează pentru noi, spuse Tom. Vindem la următorul ofertant şi ne rămân cei cinci sute de mii ai tăi să acoperim pierderile.

— Băncile astea, comentă Julia, stingând ţigara şi strecurându-se sub cearşaf. Nu pierdeţi niciodată.

*

— Vreau să-mi faci o favoare, spuse Su Ling, când avionul începu să coboare spre aeroportul din Los Angeles.

— Da, floricico, te ascult.

— Încearcă să petreci o săptămână fără să mai telefonezi la bancă. Nu uita că e prima mare călătorie a lui Luke.

— Şi a mea, zise Nat, luându-şi fiul de umeri, întotdeauna am vrut să vizitez Disneyland-ul.

— Nu mă tachina, am făcut o înţelegere şi vreau s-o respecţi.

— Mi-ar plăcea să arunc un ochi pe tranzacţia pe care Tom încearcă s-o încheie cu firma Juliei.

— Nu crezi că lui Tom i-ar plăcea să repurteze şi singur o victorie, fără să mai fie supervizat de marele Nat Cartwright? La urma urmei, tu ai hotărât să ai încredere în ea.

— Înţeleg, zise Nat, ţinându-l pe Luke, care se agăţase de el în timpul aterizării. Dar te superi dacă-i dau un telefon vineri după-amiază doar ca să aflu dacă am avut succes la licitaţia pentru proiectul Cedar Wood?

— Nu, cu condiţia să amâni telefonul până vineri după-amiază.

— Tăticule, mergem cu racheta?

— Cred şi eu, zise Nat, altfel de ce am fi venit la LA?

*

Tom o aşteptă pe Julia la trenul de New York şi o duse cu maşina la primărie. Intrând în sala de licitaţii, îi găsiră pe îngrijitori făcând curăţenie după dezbaterea din seara precedentă. Tom citise în *Hartford Courant* că asistaseră peste o mie de oameni şi că era greu de ales între cei doi candidaţi. El votase întotdeauna cu republicanii, dar acum i se părea că Fletcher Davenport vorbise cu mult bun simţ.

— De ce am venit atât de devreme? îi întrerupse Julia gândurile.

— Vreau să mă familiarizez cu sala, îi explică Tom, ca să nu avem surprize când începe licitaţia. Nu uita, se poate sfârşi în doar câteva minute.

— Unde crezi că ar trebui să stăm?

— La jumătatea sălii, în dreapta. I-am spus deja agentului ce semn voi folosi la licitaţie.

Privind spre scenă, Tom văzu că agentul urca la tribună, verifica microfonul şi se asigura că toată lumea e în sală.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Julia, uitându-se în jur.

— Un amestec de funcţionari ai primăriei, inclusiv primarul, domnul Cooke, reprezentanţi ai licitatorilor şi alţii care n-au nimic mai bun de făcut vineri după-amiază. Dar, din câte văd eu, sunt doar trei ofertanţi serioşi, conchise Tom, privindu-şi ceasul. Ar trebui să ne aşezăm.

Statură pe nişte locuri aflate aproape de ieşirea de pe rândul de scaune. Tom luă broşura de vânzări de pe locul de lângă el şi când Julia îi atinse mâna, se întrebă fără să vrea câţi din cei de acolo îşi vor da seama că erau amanţi. Dădu pagina, studiind un proiect arhitectural ridicol al mall-ului proiectat pe terenul acela. Încă mai citea, când agentul a anunţat că e gata să înceapă, dregându-şi vocea:

— Doamnelor şi domnilor, în această după-amiază se licitează doar pentru un teren de cea mai bună calitate din partea nordică a oraşului, cunoscut

sub numele de Cedar Wood. Primăria oferă terenul acesta cu aprobare pentru exploatarea comercială. Termenii de plată şi cerinţele obligatorii sunt detaliate în broşurile care se află pe scaunele dvs. Trebuie să subliniez că dacă nu se îndeplinesc toate condiţiile, primăria are dreptul de a anula tranzacţia.

A făcut o pauză, aşteptând ca lumea să-i înţeleagă cuvintele:

— Deschid licitaţia la două milioane, spuse el, uitându-se în direcţia lui Tom.

Deşi el nu spuse nimic, agentul continuă:

— Am o ofertă la două milioane două sute cincizeci de mii.

Se uita ostentativ prin toată sala, deşi ştia perfect unde se află cei trei ofertanţi serioşi. Ochii i se opriră asupra unui avocat cunoscut pe plan local, care ridică broşura:

— Două milioane cinci sute de mii la dvs., domnule.

Privi din nou spre Tom, dar acesta nu clipi.

— Două milioane şapte sute cinci zeci de mii.

Avocatul aşteptă puţin, apoi ridică din nou broşura.

— Trei milioane, spuse agentul şi se uită imediat la Tom, aşteptând. Trei milioane două sute cincizeci de mii.

Avocatul părea să ezite. Julia strânse mâna lui Tom printre scaune.

— Cred că l-am luat.

— Trei milioane cinci sute? sugeră agentul, cu ochii fixaţi asupra avocatului.

— Nu l-am luat încă, şopti Tom.

— Trei milioane cinci sute de mii, repetă agentul încrezător. Trei milioane cinci sute, spuse din nou, văzând broşura sus.

— La naiba, zise Tom, scoţându-şi ochelarii, cred că ne-am fixat amândoi aceeaşi limită superioară.

— Hai să urcăm la trei şase, spuse Julia. Măcar aşa o să aflăm.

Deşi Tom îşi dăduse jos ochelarii – semn că nu mai licita – agentul vedea că era adâncit în conversaţie cu doamna de lângă el.

— Am terminat licitaţia? Sau…

Tom ezită, apoi spuse:

— Trei milioane şase sute de mii.

Agentul reveni cu privirea la avocat, care aşezase broşura pe locul gol de lângă el:

— Pot spune trei milioane şapte sute de mii sau s-a încheiat?

Broşura nu se ridică.

— Alte oferte din sală? întrebă agentul, uitându-se la un public de vreo duzină de persoane, în spaţiul care cuprinsese o mie în seara precedentă.

— Încă o şansă sau cedăm terenul la trei milioane şase sute de mii.

Ridică ciocănelul şi, neprimind niciun semnal, îl lăsă pe masă cu zgomot:

— Vândut pentru trei milioane şase sute de mii de dolari domnului de la capătul rândului.

— Bravo, spuse Julia.

— Te va costa cu o sută de mii mai mult, observă Tom, dar nu aveam de unde să ştim că două persoane au stabilit aceeaşi limită de licitaţie. Mă duc să rezolv cu hârtiile şi să dau cecul, pe urmă putem pleca să sărbătorim.

— Ce idee bună, spuse Julia, plimbându-şi un deget pe coapsa lui.

— Felicitări, domnule Russell, spuse domnul Cooke. Clienta dvs. şi-a asigurat o proprietate frumoasă şi sunt convins că, pe termen lung, îi va aduce un profit excelent.

— Sunt de acord, spuse Tom, scriind un cec de trei virgulă şase milioane de dolari şi înmânându-l agentului primăriei.

— Banca Russell este beneficiara tranzacţiei? se interesă domnul Cooke, studiind semnătura.

— Nu, reprezentăm un client din New York.

— Îmi cer scuze pentru insistenţă, domnule Russell, dar termenii vânzării specifică faptul că pe

cecul cu suma completă trebuie să semneze beneficiarul tranzacţiei, nu reprezentantul acestuia.

— Dar reprezentăm firma care are cont la noi.

— Atunci nu va fi prea dificil pentru clienta dvs. să semneze un cec în numele companiei, sugeră domnul Cooke.

— Dar de ce… începu Tom.

— Nu se cuvine să descifrez eu socotelile aleşilor noştri, domnule Russell, dar după încurcătura de anul trecut cu contractul Aldwich şi răspunsurile zilnice pe care trebuie să i le dau doamnei Hunter, oftă agentul, n-am de ales decât să respect termenii ad litteram.

— Dar ce pot face atât de târziu? întrebă Tom.

— Aveţi încă timp până la ora cinci să aduceţi un cec semnat de beneficiar. Dacă nu faceţi asta, proprietatea va fi oferită următorului licitator, la suma de trei virgulă cinci milioane şi primăria va dispune ca dvs. şă achitaţi diferenţa de o sută de mii de dolari.

Tom alergă la Julia.

— Ai carnetul de cecuri la tine?

— Nu, răspunse ea. Mi-ai zis că Russell va acoperi diferenţa până transfer restul sumei, luni.

— Da, aşa e, încercă Tom să gândească repede. Nu avem ce face, trebuie să mergem direct la bancă. Fir'ar să fie, adăugă, uitându-se la ceas şi văzând că era aproape patru.

Era dureros de conştient că dacă Nat n-ar fi fost în vacanţă, ar fi observat subclauza şi i-ar fi anticipat consecinţele. Pe drumul scurt de la primărie la banca Russell, îi explică Juliei pretenţiile domnului Cooke.

— Asta înseamnă că am pierdut şi terenul şi o sută de mii de dolari?

— Nu, m-am gândit la o soluţie, dar am nevoie de acordul tău.

— Dacă primesc terenul, voi face tot ce mă sfătuieşti, îl asigură Julia.

Cum intrară în bancă, Tom se duse în biroul lui şi-l chemă pe directorul de plăţi. Aşteptând venirea lui Ray Jackson, luă un carnet de cecuri şi scrise suma de 3,6 milioane de dolari. Directorul bătu la uşă şi intră în biroul preşedintelui.

— Ray, vreau să transferi trei milioane o sută de mii de dolari în contul doamnei Kirkbridge.

Directorul de plăţi ezită o clipă:

— Am nevoie de o scrisoare de autorizare înainte de a transfera o sumă atât de mare, spuse el. Îmi depăşeşte cu mult atribuţiile.

— Da, desigur, spuse Tom şi luă un formular pe care-l completă repede cu cifrele necesare.

Nu comentă faptul că era cea mai mare sumă pe care o autorizase vreodată. Îi întinse formularul directorului de plăţi, iar acesta îl studie cu atenţie. Părea gata să discute decizia superiorului, dar se abţinu.

— Imediat, sublinie Tom.

— Da, domnule preşedinte, spuse directorul şi plecă repede.

— Eşti sigur că e rezonabil? întrebă Julia. Nu-ţi asumi niciun risc inutil?

— Avem proprietatea şi cei cinci sute de mii ai tăi, aşa că nu putem pierde. După cum ar spune Nat, avem curea şi bretele la pantaloni.

O rugă pe Julia să semneze cecul şi să scrie alături cu majuscule numele companiei ei. Verifică şi apoi o îndemnă să se întoarcă repede la primărie. Se urcară într-o maşină şi după ce ajunseră, Tom încercă să rămână calm, sărind treptele instituţiei două câte două. Trebuia s-o aştepte şi pe Julia, care nu se putea ţine după el, din cauza tocurilor înalte. În clădire, Tom îl văzu pe domnul Cooke aşteptând încă în sală. Acesta se ridică la intrarea lor.

— Dă-i cecul domnului slab cu chelie, spuse Tom. Şi zâmbeşte-i.

Julia îl ascultă întocmai şi primi în schimb tot un zâmbet călduros. Domnul Cooke studie cu atenţie cecul:

— Pare în ordine, doamnă Kirkbridge, dacă vă puteţi legitima.

— Sigur, spuse Julia, scoţând din poşetă un permis de conducere.

Domnul Cooke examină fotografia şi semnătura.

— Fotografia asta nu vă avantajează, remarcă el.

Julia zâmbi.

— Bine, acum nu vă mai rămâne decât să semnaţi toate documentele.

Julia semnă contractul în triplu exemplar şi-i dădu o copie lui Tom.

— Păstrează-l până când banii vor fi transferaţi, şopti ea.

Domnul Cooke se uită la ceas.

— Voi solicita plata cecului luni dimineaţă la prima oră, domnule Russell, spuse el, şi v-aş fi obligat dacă ar fi onorat cât mai repede. Nu vreau să-i mai dau muniţie doamnei Hunter chiar în preajma alegerilor.

— Va fi onorat în aceeaşi zi, îl asigură Tom.

— Mulţumesc, domnule, îi spuse domnul Cooke omului cu care juca în mod regulat golf la clubul local.

Tom ar fi vrut s-o îmbrăţişeze pe Julia, dar se abţinu.

— Alerg la bancă să le spun că totul a decurs bine, apoi mergem acasă.

— Chiar trebuie? întrebă Julia. Doar nu vor prezenta cecul decât luni dimineaţă.

— Cred că ai dreptate, spuse el.

— Fir'ar să fie, se aplecă ea să-şi scoată un pantof. Mi-am rupt un toc alergând pe scări.

— Îmi pare rău, spuse Tom, e vina mea, nu trebuia să te grăbesc aşa. După cum s-a văzut, aveam timp destul.

— Nu e nicio problemă, zâmbi Julia. Dacă poţi să aduci aici maşina, ne vedem în faţa clădirii.

— Sigur, zise Tom, alergând în parcare.

După câteva minute, aştepta în faţa primăriei, dar Julia nu apărea. Intrase din nou înăuntru? Mai

aşteptă puţin, dar tot nu venea. Intrigat, sări din maşina parcată neregulamentar şi intră în clădire, găsind-o pe Julia într-o cabină telefonică. Văzându-l, închise telefonul.

— Le-am povestit la New York de lovitura ta, dragule, şi au dat instrucţiuni la bancă să transfere azi 3,1 milioane de dolari.

— E bine, spuse Tom. Mâncăm în oraş?

— Nu, aş prefera să mergem la tine şi să luăm o cină în doi.

Când Tom ajunsese în faţa casei, ea îşi dezbrăcase deja haina şi până în dormitorul de la etajul doi, lăsase o dâră de alte haine în urmă. Îşi dădea jos un ciorap când sună telefonul.

— Lasă-l, spuse ea, îngenunchind în faţa lui şi trăgându-i şortul.

*

— Nu răspunde, zise Nat, cred că au ieşit în oraş.

— Nu putem aştepta până luni, când ne întoarcem? întrebă Su Ling.

— Bănuiesc că da, admise Nat cu jumătate de gură, dar mi-ar fi plăcut să ştiu dacă a reuşit să încheie tranzacţia Cedar Wood şi dacă da, la ce preţ.

33

„Prea devreme pentru verdicte” anunţa titlul din *Washington* Post în dimineaţa alegerilor. „Umăr la umăr” se exprima şi *Hartford Courant.* Primul titlu se referea la cursa naţională pentru Casa Albă, purtată de Ford şi Carter, iar al doilea titlu, la bătălia locală între Hunter şi Davenport, pentru consiliul senatorial statal. Pe Fletcher îl enerva că numele ei apărea întotdeauna primul, ca la întrecerile între Harvard şi Yale, fiindcă în ordinea asta suna mai bine.

— Acum nu mai contează decât să ne aducem alegătorii la votare, spuse Harry la ultima şedinţă de campanie, la şase în dimineaţa alegerilor. Nu mai era nevoie să se discute tactica, declaraţiile de presă sau politica. După apariţia primului votant, membrii echipei de campanie primeau responsabilităţi noi.

Patruzeci de oameni răspundeau de transportul pentru votare, asigurat gratuit pentru bătrâni, infirmi, leneşi şi chiar şi pentru aceia care simţeau o plăcere deosebită în a fi transportaţi de un partid la urne, pentru ca apoi să voteze cu celălalt.

A doua echipă, mai numeroasă, se ocupa de telefoanele de la cartierul general.

— Faceţi schimburi de două ore, zise Harry. Să fie sunaţi alegătorii noştri şi să li se reamintească de ziua votării, apoi să se verifice mai târziu dacă au votat. Pe unii va trebui să-i sunăm de trei-patru ori înainte de a-i convinge, până la închiderea urnelor, la opt.

Un alt grup, descris de Harry prin sintagma „amatorii noştri dragi”, alerga la birourile electorale, informând constant în legătură cu desfăşurarea votării. Puteau răspunde de o 1000-3000 de votanţi, în funcţie de populaţia circumscripţiilor.

— Aceştia sunt forţa partidului, îi reaminti Harry lui Fletcher. Din clipa începerii votării, postează voluntari la ieşirea din secţii, care ţin evidenţa

prezenţei la vot. La fiecare jumătate de oră, dau listele curierilor care raportează la cartierul general situaţia. Se face o listă iar numele sunt subliniate: roşu pentru republicani, albastru pentru democraţi şi galben pentru necunoscuţi. Aruncând doar o privire, şeful unei echipe locale va şti cum merge votarea. Unii dintre aceşti oameni au îndeplinit aceeaşi funcţie mai multe campanii la rând şi o să-ţi poată da imediat evaluarea comparativă cu votările trecute. Listele sunt comunicate şi la centru, pentru ca telefoniştii să nu-i mai sune pe cei care au votat deja.

— Şi candidatul ce trebuie să facă azi? îl întrebă Fletcher pe Harry, după ce acesta îşi încheie expunerea.

— Să nu ne stea în drum, răspunse Harry. De aceea, ţi-am făcut un program. Vei vizita cele patruzeci şi patru de birouri electorale, fiindcă toţi se aşteaptă să-l vadă pe candidat în cursul zilei. Jimmy va conduce maşina, e cunoscut drept „prietenul candidatului" şi nu ne putem permite să irosim pe altcineva ca să te însoţească.

După terminarea şedinţei şi împrăştierea tuturor la atribuţiile ce le fuseseră repartizate, Jimmy îi explică lui Fletcher cum vor proceda, ştiind din experienţa ultimelor două campanii, când îşi însoţise tatăl în ziua votării.

— Mai întâi, refuzurile, începu Jimmy, când Fletcher se urcă în maşină lângă el. Trebuie să vizităm toate cele patruzeci şi patru de birouri până la opt şi toţi îţi vor oferi cafea, masa de prânz între 11:45 şi 14:15 şi ceva de băut după 17:30. Întotdeauna răspunzi politicos, dar ferm, cu „nu". Bei doar apă în maşină şi mâncăm la 12:30 la sediu, o jumătate de oră, ca să vadă că mai exişti. Pe urmă nu mai mănânci până la încheierea votării.

Fletcher se gândea că s-ar putea plictisi, dar întâlnea mereu roluri şi cifre noi. În prima oră, cu votanţi mai puţini, şefii de secţii îi puteau face comparaţia cu alegerile trecute. Era încurajat de

sublinierile albastre numeroase existente înainte de ora zece, dar Jimmy îi reaminti că dimineaţa era un moment bun pentru democraţi, înainte de a intra muncitorii la lucru, ca şi seara, când votau cei care ieşeau din tură.

— Între zece şi patru după-amiază, republicanii iau conducerea, zise Jimmy. Democraţii trebuie să compenseze după aceea; roagă-te să plouă până la cinci şi după aceea să fie frumos şi cald.

Pe la ora unsprezece, se raporta o prezenţă la vot puţin mai scăzută decât în anul precedent, când votaseră 55% dintre alegători.

— Sub cincizeci la sută, pierdem, peste cincizeci, conducem, spuse Jimmy. La cincizeci şi cinci la sută, câştigi detaşat.

— De ce? întrebă Fletcher?

— Pentru că, în mod tradiţional, republicanii votează pe orice vreme, deci e mai probabil ca ei să beneficieze de o prezenţă scăzută la vot. Cea mai mare problemă a democraţilor e să se asigure că oamenii lor votează.

Jimmy respecta riguros programul. Înainte de a sosi într-un loc, îi dădea lui Fletcher hârtia cu date de bază despre localitate, pe care el le memora înainte de a ajunge la uşa biroului de campanie.

— Bună, Dick, spunea când se deschidea uşa, mulţumim că ne-ai pus casa la dispoziţie pentru a patra oară.

Aştepta răspunsul.

— Ce mai face Ben, a terminat facultatea?

Asculta răspunsul.

— Mi-a părut rău să aflu de Buster; da, mi-a spus senatorul Gates.

Răspuns.

— Dar acum ai alt câine, Buster junior, nu?

Jimmy avea şi el rutina lui. După zece minute şoptea:

— Cred că trebuie să plecăm.

După douăsprezece minute se nelinişte şi după paisprezece, devenea insistent. După ce strângeau

mâinile tuturor şi îşi luau la revedere, mai trecuseră două minute. Cu toată stricteţea lui Jimmy, tot au întârziat la masă douăzeci de minute.

A fost mai degrabă o gustare, Fletcher luând un sandviş de pe o masă încărcată. Muşcând din el, intră însoţit de Annie în sălile cartierului general, strângând cât mai multe mâini posibil.

— Bună, Martha, ce pune Harry la cale? întrebă Fletcher, intrând în sala telefoanelor.

— E în faţa consiliului vechi, face lucrul la care se pricepe cel mai bine, presiune, îşi exprimă opiniile şi se asigură că oamenii n-au uitat să voteze. Trebuie să se întoarcă.

După o jumătate de oră, Fletcher trecu pe lângă Harry când ieşeau, pentru că Jimmy insistase să plece la 13:10.

— Bună ziua, domnule senator.

— Bună ziua, Fletcher, mă bucur că ai găsit timp să mănânci.

Primul birou vizitat după masă le indică un uşor avans al republicanilor, care se mări în cursul după-amiezii. La ora cinci mai aveau încă cincisprezece sedii locale de vizitat.

— Dacă scapi vreunul, zise Jimmy, o să se facă mare caz şi în mod sigur nu ne vor mai ajuta la alegerile următoare.

La ora şase, republicanii conduceau clar şi Fletcher încerca să-şi ascundă sentimentul uşor de depresie.

— Relaxează-te, îl îndemnă Jimmy, promiţându-i că lucrurile se vor îndrepta în cele două ore rămase.

Nu-i spuse însă că tatăl lui avusese întotdeauna în trecut un uşor avans la ora aceea, ştiind că deja învinseseră. Fletcher îi invidia pe cei ce puteau fi siguri mai devreme.

— Ce uşor ar fi să te relaxezi, ştiind că sigur vei câştiga sau sigur vei pierde.

— N-am cum să ştiu, spuse Jimmy. Tata a câştigat primele alegeri cu 121 de voturi, înainte să mă nasc eu şi în ultimii treizeci de ani şi-a

consolidat o majoritate de 11.000 de voturi, dar spune întotdeauna că, dacă şaizeci şi unu de oameni ar fi votat altfel la început, ar fi pierdut primele alegeri şi poate că n-ar mai fi avut a doua şansă.

Jimmy îşi regretă cuvintele imediat după ce le rostise. Pe la şapte, Fletcher văzu cu uşurare mai multe nume albastre şi deşi republicanii conduceau, era clar că bătălia încă mai continua. La ultimele şase birouri nu stătură decât câte unsprezece minute şi tot nu ajunseră la două din ele decât după închiderea urnelor.

— Şi acum? întrebă Fletcher după terminarea turului birourilor.

Jimmy se uită la ceas.

— Înapoi la cartier, să asculţi cele mai gogonate poveşti. Dacă învingi, se vor transforma în folclor, dar dacă pierzi, vor fi dezminţite şi uitate repede.

— Ca şi mine, comentă Fletcher.

Se dovedi că Jimmy avusese dreptate, la sediu toţi vorbeau în acelaşi timp, dar numai prostănacii sau optimiştii înnăscuţi se aventurau să prezică rezultatul. Primul sondaj după închiderea urnelor a fost difuzat la câteva minute peste ora opt şi o arătau pe Hunter câştigătoare la mustaţă. În sondajele naţionale, Ford era prezentat ca învingător al lui Carter.

— Se repetă istoria, zise Harry. Aceiaşi indivizi îmi spuneau că Dewey va fi viitorul nostru preşedinte. Şi mie-mi spuneau că am pierdut la mustaţă şi le-am tăiat eu mustăţile, aşa că nu-ţi face griji pentru sondaje la întâmplare, Fletcher, sunt pentru oameni de paie.

— Dar prezenţa la vot? întrebă Fletcher, amintindu-şi cuvintele lui Jimmy.

— E prea devreme ca să fim siguri, e peste cincizeci la sută, dar până în cincizeci şi cinci.

Fletcher se uită la membrii echipei, dându-şi seama că trecuse vremea când alergau după voturi; acum trebuiau să le numere.

— Acum nu mai e mare lucru de făcut, zise Harry, decât să ne asigurăm că oamenii noştri cu numărătoarea se înregistrează până la ora zece. Odihniţi-vă şi ne vedem mai târziu. Am sentimentul că va fi o noapte lungă.

În maşină, mergând spre restaurantul lui Mario, Harry îi spuse lui Fletcher că nu avea rost să se întoarcă la sediu înainte de unsprezece, aşa că puteau mânca în linişte, urmărind norocul partidului în restul ţării, la televizorul lui Mario.

Orice şansă de linişte se spulberă când intrară în local şi mai multe persoane se ridicară şi-i aplaudară până când cei doi ajunseră la masa lor din colţ. Lui Fletcher îi făcu plăcere să-şi vadă amândoi părinţii aşteptându-i, cu pahare în faţă.

— Ce să vă recomand? întrebă Mario, după ce se instalară toţi.

— Sunt prea obosită ca să mă gândesc, zise Martha. Alege tu, Mario, şi-aşa nu prea ai ţinut cont de opiniile noastre în trecut.

— Bineînţeles, doamnă Gates, acceptă Mario. Lăsaţi pe mine.

Annie se ridică, făcându-le cu mâna lui Jimmy şi Joannei, care intraseră. Sărutând-o pe Joanna pe obraz, Fletcher aruncă o privire la televizor şi-l văzu pe Jimmy Carter sosind la ferma lui, apoi pe preşedintele Ford urcându-se într-un elicopter. Se întrebă ce fel de zi avuseseră cei doi.

— Aţi ajuns perfect, spuse Harry, în timp ce Joanna ocupa scaunul de lângă el. Abia am venit şi noi. Ce fac copiii?

Mario apăru în câteva minute cu două platouri cu aperitive, însoţit de un chelner cu două carafe de vin alb.

— Vinul e din partea casei, declară patronul. Cred că poate veţi reuşi, i se adresă el lui Fletcher, turnându-i să guste.

Altul care nu se aventura să ghicească. Fletcher atinse genunchiul lui Annie sub faţa de masă:

— Vreau să spun câteva cuvinte.

— Trebuie? întrebă Jimmy, turnându-şi şi al doilea pahar de vin. Am auzit discursuri de la tine cât să-mi ajungă toată viaţa.

— Voi fi scurt, îţi promit, zise Fletcher, ridicându-se, pentru că toţi cei cărora vreau să le vorbesc se află la această masă. Daţi-mi voie să încep cu Harry şi Martha. Dacă nu stăteam lângă puştiul lor groaznic în prima zi de liceu, n-aş fi cunoscut-o pe Annie şi nici pe Martha şi Harry, care mi-au schimbat toată viaţa, deşi în realitate mama e de vină, pentru că a insistat să studiez la Hotchkiss şi nu la Taft. Ce diferită ar fi fost viaţa mea dacă ar fi câştigat tata disputa! Aşa că, mulţumesc, îi zâmbi mamei lui, aşezându-se tocmai când Mario reapărea cu altă sticlă de vin.

— Nu-mi amintesc s-o fi comandat, spuse Harry.

— N-aţi comandat-o, explică Mario, e un dar de la domnul din celălalt capăt al sălii.

— Foarte amabil, a spus Fletcher, nu şi-a dat numele?

— Nu, a spus doar că-i pare rău că nu v-a putut ajuta în campanie pentru că a fost ocupat cu o preluare. E un client regulat, am impresia că lucrează la banca Russell.

Fletcher se uită prin restaurant, dând din cap când îl văzu pe Nat Cartwright cu mâna ridicată. Avea sentimentul că-l mai văzuse undeva.

34

— Cum a reuşit? întrebă Tom, pământiu la faţă.

— Şi-a ales bine victima şi, ca să fim cinstiţi, a plănuit meticulos fiecare detaliu.

— Dar asta nu explică…

— De unde a ştiut că vom fi de acord să transferăm banii? Asta a fost partea uşoară, zise Nat. După ce toate piesele erau la locul lor, Julia n-a avut decât să-l sune pe Ray şi să-l instruiască să-i mute contul la altă bancă.

— Dar Russell închide la cinci şi majoritatea funcţionarilor pleacă înainte de şase, mai ales în weekend.

— La Hartford.

— Nu înţeleg, spuse Tom.

— L-a instruit pe directorul nostru de plăţi să-i transfere toată suma la o bancă din San Francisco, unde era încă două după-amiază.

— Dar n-am lăsat-o singură decât câteva minute.

— Destul ca să-şi sune avocatul.

— Şi Ray de ce nu m-a căutat?

— A încercat, dar nu erai la birou şi ea a ridicat receptorul din furcă la tine acasă şi nu uita că eu te-am sunat din L.A. la trei treizeci, dar aici era şase treizeci şi banca se închisese.

— Dacă n-ai fi fost plecat…

— Pun pariu că a luat şi asta în calcul, zise Nat.

— Cum?

— A sunat-o pe secretara mea să-şi fixeze o întâlnire, ea i-a spus că voi fi plecat şi probabil că i-ai confirmat şi tu după aceea.

— Da, spuse Tom, după o uşoară şovăire. Dar asta nu explică de ce Ray nu a refuzat să opereze transferul.

— Fiindcă depuseseşi toată suma în contul ei şi legea e foarte clară în astfel de cazuri: dacă cere un transfer, trebuie să-i respectăm instrucţiunile. După cum a zis şi avocatul ei când l-a sunat pe Ray la

patru cincizeci, când tu probabil te îndreptai spre casă.

— Dar ea semnase deja un cec pe care i-l dăduse domnului Cooke.

— Da, dacă te întorceai la bancă şi îţi informai directorul despre cecul acela, ar fi putut amâna luarea unei decizii până luni.

— Cum de a fost atât de sigură că voi autoriza depunerea completării sumei în contul ei?

— N-a fost, de aceea şi-a deschis un cont la noi şi a depus cinci sute de mii în el, ca să ne facă să credem că are destui bani pentru a încheia tranzacţia Cedar Wood.

— Dar mi-ai spus că firma ei a fost verificată.

— Aşa este. Kirkbridge & Co. are sediul în New York, anul trecut a avut un profit de peste un milion de dolari şi, surpriză, acţionarul majoritar e o doamnă pe nume Julia Kirkbridge. Numai pentru că Su Ling a crezut-o o escroacă, am sunat să verific dacă avea şedinţă şi am aflat că avea, exact cum spusese. Uite asta numesc eu scrupulozitate în plănuirea detaliilor.

— Dar tot lipseşte ceva, spuse Tom.

— Da, şi asta o transformă dintr-o actriţă ordinară într-o impostoare maestră. Amendamentul lui Harry Gates la legea finanţelor i-a pus la îndemână laţul cu care ştia că ne va prinde.

— Ce legătură are senatorul Gates cu asta?

— El a propus amendamentul ca toate tranzacţiile încheiate cu primăriile să fie plătite integral la semnarea contractului.

— Dar i-am spus doar că banca va acoperi orice surplus necesar.

— Ea ştia că nu e suficient, explică Nat, pentru că amendamentul senatorului insista ca beneficiarul să semneze atât cecul, cât şi contractul, îi arătă el un pasaj subliniat din textul legii pe care o avea în faţă. Când ai alergat s-o întrebi dacă are carnetul de cecuri la ea, Julia a ştiut că te-a prins.

— Dar dacă aş fi spus că nu mai facem tranzacţia până când nu depune toată suma?

— S-ar fi întors la New York în aceeaşi seară, şi-ar fi transferat jumătatea de milion înapoi la Chase şi n-ai mai fi auzit niciodată de ea.

— În schimb, a băgat în buzunar trei virgulă unu milioane de dolari din banii noştri şi a păstrat şi cei 500.000 ai ei, zise Tom.

— Corect, întări Nat, şi până se deschid băncile în San Francisco în dimineaţa asta, banii vor fi dispărut în insulele Cayman, via Zürich sau chiar Moscova. Deşi voi verifica toate mişcările, cred că n-avem nicio brumă de şansă să mai recuperăm vreun cent din ei.

— O, Doamne, spuse Tom, mi-am amintit că domnul Cooke prezintă cecul azi şi i-am dat cuvântul meu că va fi onorat în aceeaşi zi.

— Atunci îl vom onora, zise Nat. Una e să piardă banca nişte bani şi alta să-şi piardă reputaţia, o reputaţie pe care bunicul şi tatăl tău au consolidat-o într-o sută de ani.

Tom ridică ochii spre Nat:

— Trebuie să-mi dau demisia.

— Eşti naiv, în niciun caz nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei să afle toată lumea cum te-ai lăsat prostit şi să-şi transfere conturile la banca Fairchild. Nu, am nevoie de timp şi îţi sugerez să-ţi iei câteva zile libere. De fapt, nu mai pomeni nimic de Cedar Wood şi dacă cineva se referă la acest subiect, îl trimiţi la mine.

Tom tăcu o vreme, apoi recunoscu:

— Adevărata ironie e că am cerut-o de nevastă.

— Şi inteligenţa ei e că a acceptat.

— Cum de ştii asta? întrebă Tom.

— Probabil că făcea parte din planul ei.

— Deşteaptă fată, spuse amar Tom.

— Nu sunt atât de sigur, îl contrazise Nat, fiindcă dacă v-aţi fi logodit, eram gata să-i ofer un loc în consiliul de administraţie.

— Deci te-a prostit şi pe tine.

— Absolut, zise Nat. Cu talentul ei financiar, ar fi rezistat şi dacă te-ar fi luat de bărbat, ar fi câştigat mult mai mult decât 3,1 milioane. Aşa că probabil e alt bărbat la mijloc. Bănuiesc că el a fost la telefon în ziua tranzacţiei, presupuse el şi se întoarse să plece. Sunt în biroul meu şi ţine minte, nu mai discutăm chestiunea asta decât în particular, nimic în scris sau la telefon.

Tom dădu din cap şi Nat închise calm uşa după el.

— Bună dimineaţa, domnule Cartwright, îl întâmpină secretara. Aţi avut un concediu plăcut?

— Da, mulţumesc, Linda, răspunse el. Nu sunt sigur cui i-a plăcut mai mult la Disneyland, lui Luke sau mie.

Ea zâmbi.

— Ceva probleme? întrebă el.

— Nu, nu cred. Vineri au sosit ultimele documente de la Bennett, aşa că, începând de la 1 ianuarie, veţi conduce două bănci.

Sau niciuna, se gândi Nat.

— Vreau să vorbesc cu doamna Julia Kirkbridge, directoarea…

— … de la Kirkbridge & Co., zise Linda, îngheţându-l. Ştiu că aţi cerut date despre firma ei înainte de a pleca în concediu.

— Aşa este, spuse el.

Îşi repeta în gând discursul pentru doamna Kirkbridge, când secretara îl anunţă că-i face legătura cu ea.

— Bună dimineaţa, doamnă Kirkbridge, mă numesc Nat Cartwright, sunt directorul executiv al băncii Russell din Hartford, Connecticut. Avem o propunere interesantă pentru firma dvs. şi eu ajung astăzi la New York, aşa că poate îmi puteţi acorda câteva minute.

— Vă pot suna mai târziu, domnule Cartwright? întrebă ea cu un accent britanic.

— Desigur, spuse Nat, voi aştepta telefonul dvs.

Se întreba cât îi va lua doamnei Kirkbridge să afle că era într-adevăr directorul executiv al băncii Russell. Îl verifica în mod evident, de aceea nu-i ceruse numărul de telefon. Telefonul sună din nou:

— Doamna Kirkbridge, anunţă secretara.

Nat se uită la ceas; durase şapte minute.

— Vă pot primi la două şi jumătate după-amiază, domnule Cartwright. Vă convine?

— Îmi convine de minune, zise Nat.

Închise şi o sună pe Linda.

— Am nevoie de un bilet la trenul de unsprezece treizeci pentru New York.

Următoarea lui convorbire, cu banca Rigg din San Francisco, îi confirmă cele mai negre temeri. Primiseră instrucţiuni să transfere banii la Banco Mexico la câteva momente după ce-i primiseră. De acolo, Nat ştia că vor merge după soare şi vor dispărea la linia orizontului. Decise că era inutil să anunţe poliţia, pentru că nu dorea ca jumătate din comunitatea bancară să afle ce păţiseră. Bănuia că Julia, sau cum o chema, anticipase şi asta.

Parcurse o mare parte dintre lucrările întârziate în timpul concediului înainte de a pleca să ia trenul spre New York. Ajunse la birourile firmei Kirkbridge & Co de pe strada 97 cu doar câteva minute mai devreme. Nici nu se aşezase pe scaun să aştepte când se deschise uşa şi în faţa lui apăru o femeie elegantă.

— Domnul Cartwright?

— Da, se ridică el.

— Sunt Julia Kirkbridge; sunteţi amabil să poftiţi la mine în birou?

Acelaşi accent britanic. Nat nici nu-şi mai amintea de vreun director care să vină personal să-l întâmpine, în loc să-şi trimită secretara, mai ales când era vorba de un director de la New York.

— M-a intrigat telefonul dvs., spuse doamna Kirkbridge, invitându-l pe un scaun confortabil de lângă şemineu. Directorii de bănci din Connecticut nu vin prea des la New York să mă viziteze.

Nat scoase nişte hârtii din servietă, încercând s-o evalueze pe femeia din faţa lui. Hainele ei, ca şi ale impostoarei, erau bine croite, dar mult mai conservatoare şi deşi era zveltă şi părea trecută puţin de treizeci de ani, era brunetă cu ochi căprui, în contrast total cu blonda din Minnesota.

— De fapt, e ceva simplu, începu el. Primăria din Hartford a scos la vânzare un alt teren de mall, în partea cealaltă a oraşului faţă de primul. Banca a achiziţionat terenul ca investiţie şi caută un partener. Ne-am gândit că v-ar interesa.

— De ce? întrebă doamna Kirkbridge.

— Aţi fost printre companiile care au licitat pentru terenul Robinson şi acesta s-a dovedit a fi o investiţie de succes, aşa că ne-am gândit că aţi dori să vă implicaţi şi aici.

— Sunt oarecum surprinsă că nu ne-aţi abordat înainte de încheierea tranzacţiei, pentru că, dacă aţi fi făcut-o, aţi fi aflat că noi consideraserăm termenii prea restrictivi.

Nat era luat prin surprindere.

— La urma urmei, continuă doamna Kirkbridge, cu asta ne ocupăm.

— Da, ştiu, încercă el să câştige timp.

— Vă pot întreba la cât s-a vândut?

— Trei virgulă şase milioane.

— Cu mult deasupra estimărilor noastre, spuse doamna Kirkbridge, întorcând paginile unui dosar aflat în faţa ei.

Nat se considerase întotdeauna un bun jucător de pocher, dar acum nu-şi dădea seama dacă doamna Kirkbridge nu încerca o cacealma. El nu mai avea decât o carte.

— Îmi pare rău că v-am făcut să pierdeţi timpul, zise, ridicându-se.

— Poate că n-aţi făcut-o, replică doamna Kirkbridge, rămânând pe scaun, pentru că încă mă interesează propunerea dvs.

— Căutăm un partener cu jumătate din investiţie, se aşeză Nat din nou.

— Ce înseamnă asta exact?

— Puneţi 1,8 milioane de dolari, banca finanţează restul proiectului şi după ce recuperăm investiţia, împărţim toate profiturile jumătate-jumătate.

— Fără taxe bancare şi cu împrumuturi acordate în sistemul cel mai avantajos?

— Ne vom gândi la asta, spuse Nat.

— Lăsaţi-mi toate datele, domnule Cartwright şi vă caut eu. Cât timp am ca să iau o decizie?

— Mă mai întâlnesc cu doi posibili investitori de aici, din New York, spuse Nat. Au licitat şi ei pentru terenul Robinson.

Din expresia feţei ei nu-şi putea da seama dacă-l crezuse sau nu. Deodată, ea zâmbi.

— Acum o jumătate de oră m-a sunat un consilier al primăriei din Hartford, un domn pe nume Cooke.

Nat încremeni.

— N-am discutat cu el, mi s-a părut prudent să vorbesc întâi cu dvs. Totuşi, mi-e greu să cred că sunteţi aici pentru un studiu de caz, domnule Cartwright, aşa că poate a venit timpul să-mi spuneţi de ce aţi venit cu *adevărat* să mă vedeţi.

35

Annie conduse maşina spre primărie, unde se desfăşura numărătoarea voturilor. Era prima dată când ea şi Fletcher erau singuri în ziua aceea.

— Ce-ar fi să mergem acasă? propuse Fletcher.

— Presupun că toţi candidaţii simt nevoia să plece acasă înainte de a se număra voturile.

— Ştii, Annie, n-am discutat deloc ce-o să fac dacă pierd.

— Eu m-am gândit întotdeauna că vei intra la altă firmă juridică. Slavă Domnului, te-au căutat destui. Nu ziceau cei de la Simpkins şi Welland că au nevoie de un specialist în drept penal?

— Da, chiar mi-au oferit acţiuni, dar adevărul este că cel mai mult îmi place să fac politică. Sunt chiar mai obsedat decât tatăl tău.

— Imposibil, spuse Annie. Apropo, a spus să parcăm pe locul lui.

— Nici gând, refuză Fletcher, doar senatorul poate ocupa locul ăsta. Nu, parcăm pe o stradă laterală.

Uitându-se pe geamul maşinii, văzu mai multe grupuri de oameni urcând scările primăriei.

— Unde se duc? întrebă Annie. Nu pot fi toţi apropiaţi ai doamnei Hunter.

Fletcher râse.

— Nu, dar publicul are voie să asiste la numărătoare de la galerie. Evident, e o tradiţie la Hartford, adăugă el în timp ce Annie găsea în sfârşit loc de parcare la o oarecare distanţă de clădirea primăriei.

Ţinându-se de mână, Fletcher şi Annie intrară în sală. De-a lungul anilor, el privise nenumăraţi politicieni ţinându-şi de mână soţiile în ziua alegerilor şi se întrebase câţi dintre ei respectau ritualul doar de dragul camerelor de luat vederi. Strânse mâna lui Annie, în timp ce mergeau, încercând să pară relaxaţi.

— Vă simţiţi încrezător, domnule Davenport? întrebă un ziarist local de la ştiri, punându-i microfonul în faţă.

— Nu, zise onest Fletcher. Sunt cât se poate de nervos.

— Credeţi că aţi învins-o pe doamna Hunter? încercă din nou reporterul.

— Vă voi răspunde bucuros la această întrebare peste două ore.

— Credeţi că a fost o luptă curată?

— Dumneavoastră sunteţi mai în măsură să judecaţi asta, spuse Fletcher.

La intrarea în sală au fost întâmpinaţi de un ropot de aplauze de la galerie. Fletcher ridică ochii şi flutură mâna, zâmbind încrezător, deşi nu se simţea aşa. Coborând privirea, primul chip văzut a fost cel al lui Harry, care părea gânditor.

Ce diferită părea sala faţă de ziua confruntărilor televizate! Toate scaunele fuseseră înlocuite de mese lungi, dispuse în formă de potcoavă. Domnul Cooke stătea în centru, ca preşedinte, întocmai cum făcuse şi la precedentele şapte alegeri. Aceasta era ultima pe care o prezida, urma să iasă în curând la pensie.

Un funcţionar verifica urnele negre aliniate în interiorul potcoavei de mese. Cu o zi înainte, domnul Cooke îi avertizase pe ambii candidaţi că nu va începe numărătoarea până când nu vor sosi cele patruzeci şi opt de urne de la toate secţiile de votare şi nu vor fi validate. Cum votarea se încheia la ora 20:00, procesul respectiv dura în jur de o oră.

Se stârni al doilea val de aplauze şi Fletcher o văzu pe Barbara Hunter intrând, zâmbind şi ea şi făcându-le cu mâna suporterilor de la galerie.

După ce toate cele patruzeci şi opt de urne au fost verificate, oficialii le-au desigilat, răsturnându-le conţinutul pe mese. Aşezaţi pe ambele laturi aşteptau în jur de o sută de numărători, împărţiţi în grupuri: un reprezentant al democraţilor, unul al republicanilor şi un observator neutru, aşteptând la

un pas în spatele lor. Dacă observatorii sesizau ceva nepermis, ridicau mâna şi domnul Cooke sau un reprezentant al lui apăreau imediat.

După ce voturile au fost aşezate pe mese, au fost separate în grămezi: pentru republicani, pentru democraţi şi o grămadă mai mică de voturi discutabile. Majoritatea circumscripţiilor din ţară utilizau maşini pentru procesul de grupare a voturilor, dar nu şi Hartford-ul; oamenii ştiau însă că lucrurile se vor schimba după pensionarea domnului Cooke.

Fletcher începu să se plimbe prin sală, privind cum creşteau grămezile de voturi. Jimmy făcea acelaşi lucru, mergând în direcţia opusă. Harry nu se mişca, privind urnele din centrul potcoavei, foarte concentrat. După golirea tuturor urnelor, domnul Cooke le ceru numărătorilor să aşeze voturile în teancuri de câte o sută.

— Aici devin importanţi observatorii, îi explică Harry lui Fletcher, care se oprise lângă el. Trebuie să se asigure că niciun vot nu e numărat de două ori sau că două hârtii nu se lipesc şi una nu e numărată.

Fletcher dădu din cap şi continuă să se plimbe, observând procesul de numărare şi simţindu-se când încrezător, când deprimat. Jimmy îi atrase atenţia că urnele fuseseră golite fără a se ţine seama de zona de provenienţă, care putea fi cu dominanţă democrată sau republicană, aşa că rezultatul era imprevizibil.

— Acum ce o să se întâmple? îl întrebă Fletcher, conştient că Jimmy trăia a patra oară experienţa numărării voturilor.

— Arthur Cooke va aduna toate voturile şi va anunţa prezenţa la vot, calculând şi procentul din electorat care a votat.

Fletcher ridică ochii spre ceasul de pe perete – era trecut puţin de unsprezece noaptea şi în fundal, pe ecranul televizorului mare, îl vedea pe Jimmy Carter vorbind cu fratele lui, Billy. Rezultatele parţiale sugerau că democraţii reveneau la Casa

Albă pentru prima dată după opt ani. Oare va intra şi el în Senat?

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra domului Cooke, dar acesta îşi făcea treaba fără grabă. Ritmul lui nu oglindea bătăile inimilor candidaţilor. După ce strânse toate listele, adună oficialii în jurul lui şi transferă datele într-un computer, singura concesie făcută anilor 70. Urmară apăsarea butoanelor, mişcări din cap şi bombăneli până când cifrele se scriseră pe hârtie. Preşedintele biroului urcă pe scenă cu pas măsurat. Bătu uşor în microfon, cauzând încetarea oricărui zgomot, mulţimea aşteptându-i nerăbdătoare cuvintele.

— La naiba, se enervă Harry, a trecut peste o oră. De ce nu termină Arthur ăsta odată?

— Calmează-te, îl rugă Martha, şi aminteşte-ţi că nu mai eşti tu candidatul.

— Numărul persoanelor care au votat în cadrul alegerilor pentru Senat este de 42.429, ceea ce reprezintă 52,9% din electorat.

Fără alt cuvânt, domnul Cooke se dădu jos de pe scenă, coborând în centrul potcoavei. Echipa lui începu să verifice teancurile de câte o sută de buletine de vot, dar preşedintele reveni la tribună abia după patruzeci şi două de minute. De data aceasta, nu a mai fost nevoit să bată în microfon.

— Vă informez că sunt şaptezeci şi şapte de voturi discutabile, spuse el. Îi invit pe cei doi candidaţi să mă însoţească în centrul sălii, pentru a decide care dintre acestea pot fi considerate valide.

Harry alergă lângă Fletcher, ajungându-l înainte de a pleca la domnul Cooke.

— Asta înseamnă că acela care conduce e la diferenţă mai mică de şaptezeci şi şapte de voturi, spuse el. Altfel, domnul Cooke n-ar mai fi jucat hora asta, cerându-vă opinia.

Fletcher dădu din cap.

— Trebuie să alegi pe cineva care să verifice voturile astea cruciale.

— Nu e greu de ales, zise Fletcher. Te aleg pe tine.

— Nu prea cred, spuse Harry, fiindcă asta ar pune-o în gardă pe doamna Hunter şi în cazul acesta, ai nevoie de cineva mai puţin periculos pentru ea.

— Ce-ar fi, atunci, să-l aleg pe Jimmy?

— E o idee bună, o să creadă că se pricepe mai bine decât el.

— Nicio şansă, apăru Jimmy lângă Fletcher.

— Ba ai putea să-i dai una, sugeră Harry misterios.

— De ce? întrebă Jimmy.

— Am o bănuială, replică Harry, nu mai mult, dar când va veni momentul deciziei în legătură cu voturile astea esenţiale, pe domnul Cooke trebuie să stăm cu ochii, nu pe Barbara Hunter.

— Doar n-o să încerce ceva cât stăm cu ochii pe el, zise Jimmy, ca să nu-i mai punem la socoteală şi pe cei de la galerie.

— Nici prin cap nu i-ar trece să trişeze, explică Harry. Este unul dintre cei mai scrupuloşi funcţionari pe care i-am cunoscut, dar o detestă pe doamna Hunter.

— Din ce motive? întrebă Fletcher.

— De la începutul campaniei, l-a sunat zilnic, cerându-i statistici pentru orice, locuinţe, spitale, chiar opinii juridice în legătură cu autorizaţii de planificare, aşa că pun pariu că domnul Cooke nu agreează ideea ca ea să devină membră a Senatului. Are destule pe cap fără ca Barbara Hunter să-i fure şi toate momentele libere.

— Dar nu poate face nimic, cum spuneai.

— Nimic ilegal, spuse Harry. Dar dacă vor fi neînţelegeri în legătură cu un vot, i se va cere să arbitreze şi tu trebuie să spui: „Da, domnule Cooke”, chiar dacă ţi se pare că, pe moment, o avantajează pe Barbara Hunter.

— Cred că înţeleg, zise Fletcher.

— Să fiu al naibii dacă înţeleg ceva, se plânse Jimmy.

*

Su Ling aruncă o privire asupra mesei aranjate. Când se auzi soneria, nu se obosi să-l mai cheme pe Nat, fiindcă ştia că citea *Pisica din joben.*

— Mai citeşte-mi o dată, tati, îl ruga Luke întotdeauna când ajungeau la ultima pagină.

Su Ling deschise uşa şi-l văzu pe Tom strângând în mână un buchet de lalele-papagal. Îl îmbrăţişă călduros, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Te măriţi cu mine? o întrebă Tom.

— Dacă ştii să găteşti, să citeşti *Pisica din joben,* să răspunzi la uşă şi să pui masa, toate în acelaşi timp, mă voi gândi serios la propunerea ta, glumi Su Ling, luând florile. Mulţumesc, Tom, îi spuse, sărutându-l pe obraz. Vor arăta minunat pe masa din sufragerie. Îmi pare foarte rău pentru Julia Kirkbridge sau cum o chema.

— Să nu mai pomeneşti de femeia aia, spuse Tom. În viitor, vom cina numai noi trei, *ménage à trois;* din păcate, doar de formă „menaj în trei”.

— Nu şi în seara asta, zise Su Ling. Nu ţi-a spus Nat? A invitat o colegă, credeam că ştiai, şi eu, ca de obicei, am fost ultima persoană informată.

— Nu, nu mi-a pomenit nimic, se miră Tom, tocmai când se auzi din nou soneria.

— Răspund eu, se oferi Nat, coborând rapid scările.

— Promite-mi că nu veţi discuta afaceri toată seara, fiindcă vreau să aflu şi eu ce s-a întâmplat când ai fost la Londra…

— Mă bucur să te văd, spuse Nat.

— N-am lipsit mult, îi replică Tom.

— Dă-mi haina, ceru Nat.

— Da, încercă Su Ling, dar vreau şi eu să ştiu, ai ajuns la teatru?

— … da, am văzut Judi… începu Tom, pe când Nat invită noul oaspete în camera de zi.

— Să ţi-o prezint întâi pe soţia mea, Su Ling. Draga mea, ea e Julia Kirkbridge, partenerul nostru în proiectul Cedar Wood, după cum ştii.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă Cartwright.

Su Ling îşi reveni mai repede decât Tom.

— Spune-mi Su Ling, te rog.

— Mulţumesc, eu sunt Julia.

— Julia, el e preşedintele băncii, Tom Russell, care era nerăbdător să te cunoască.

— Bună seara, domnule Russell. După câte mi-a povestit Nat, şi eu eram nerăbdătoare să te cunosc.

Tom îi strânse mâna, dar nu putu spune nimic.

— Un pahar de şampanie, să sărbătorim semnarea contractului.

— Contractul? murmură Tom.

— Ce idee bună! spuse Julia.

Nat deschise sticla şi turnă în pahare. Su Ling plecă la bucătărie. Tom se holba la cea de-a doua doamnă Kirkbridge. Nat le dădu paharele pline şi-l ridică pe al lui.

— Pentru proiectul Cedar Wood.

Tom abia reuşi să îngâne:

— Pentru proiectul Cedar Wood.

Su Ling reapăru zâmbind:

— Îi invităm pe oaspeţi la masă?

— Julia, mai întâi, cred că e cinstit să le explicăm soţiei mele şi lui Tom că nu avem secrete.

Julia zâmbi:

— Nu-mi vine în minte vreun secret, Nat, mai ales după ce-am semnat un acord de confidenţialitate privind detaliile tranzacţiei Cedar Wood.

— Da, şi cred că trebuie să-l respectăm, îi întoarse Nat zâmbetul, în timp ce Su Ling servea primul fel.

— Doamnă Kirkbridge… începu Tom, fără să se atingă de homar.

— Te rog, spune-mi Julia; doar ne cunoaştem de ceva vreme.

— Ne cunoaştem? se miră Tom. Eu nu…

— Nu e prea măgulitor, Tom, îl dojeni doamna Kirkbridge. Acum câteva săptămâni, ieşisem la jogging şi m-ai invitat să bem ceva, apoi să luăm cina la *Cascade,* ai uitat? Atunci ţi-am vorbit prima oară de proiectul Cedar Wood.

Tom se întoarse spre Nat.

— E o schemă foarte inteligentă, dar ai uitat că domnul Cooke, agentul de licitaţie, şi directorul nostru de plăţi au văzut-o pe prima doamnă Kirkbridge.

— Prima, dar nu cea originală, nuanţă Nat. M-am gândit destul la problema asta. Nu văd niciun motiv ca domnul Cooke s-o reîntâlnească pe Julia, deoarece iese la pensie în câteva luni. În legătură cu agentul, tu ai licitat, nu Julia, iar pentru Ray nu-ţi face griji, îl mut la sucursala din Newington.

— Dar firul de la New York? întrebă Tom.

— Acolo nu ştiu nimic, zise Julia, decât că am încheiat o tranzacţie foarte avantajoasă. Homarul e delicios, Su Ling, adăugă ea după o pauză. E reţeta mea favorită.

— Mulţumesc, spuse Su Ling, strângând castronelele şi ducându-le la bucătărie.

— Şi, Tom, cât e Su Ling în altă cameră, aş prefera să uit alte indiscreţii petrecute între noi în ultima lună.

— Ticălosule! izbucni Tom la adresa lui Nat.

— Nu, trebuie să fim drepţi, continuă Julia, eu am insistat să mi se spună totul înainte de a semna acordul de confidenţialitate.

Su Ling se întoarse cu friptura de miel care mirosea ademenitor.

— Acum înţeleg de ce m-a rugat Nat să pregătesc acelaşi meniu, spuse ea, dar trebuie să vă întreb: ce mai e nevoie să ştiu ca să ţin pasul cu şarada asta?

— Ce-ai dori să ştii? o întrebă Julia.

— Păi, m-am prins că tu eşti adevărata doamnă K, deci trebuie să fii acţionar majoritar la Kirkbridge & Co, dar nu sunt sigură dacă obişnuieşti să faci jogging pe terenurile de construcţie duminică dimineaţa şi pe urmă să-i raportezi soţului tău.

Julia râse:

— Nu, soţul meu nu avea asemenea aşteptări de la mine, ştia că sunt licenţiată în arhitectură.

— Dă-mi voie să te mai întreb, continuă Su Ling, dacă domnul Kirkbridge a murit de cancer şi ţi-a lăsat firma după ce-ţi împărtăşise tot ce ştia el.

— Nu, e în viaţă, şi o duce bine, dar am divorţat de el acum doi ani, după ce am descoperit că folosea profiturile companiei în scopuri personale.

— Dar nu era compania lui? întrebă Tom.

— Ba da şi nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă n-ar fi cheltuit profiturile acelea cu altă femeie.

— Nu cumva e o femeie blondă şi înaltă, căreia-i plac hainele scumpe şi pretinde că vine din Minesotta?

— E clar că aţi cunoscut-o, spuse Julia şi cred că fostul meu soţ e cel care a telefonat de la Banca din San Francisco, susţinând că e avocatul doamnei Kirkbridge.

— Nu cumva ai idee pe unde-or fi ăştia doi? o întrebă Tom. Fiindcă mi-ar plăcea să-i omor.

— Habar n-am, spuse Julia, dar dacă afli din întâmplare, dă-mi de ştire. Tu o s-o omori pe ea şi eu pe el.

— Cine vrea cremă de zahăr ars? întrebă Su Ling.

— Cum a răspuns la întrebarea asta cealaltă doamnă Kirkbridge? se interesă Julia.

*

Spectatorii se aplecau peste balcon să urmărească fiecare mişcare a comisiei electorale şi domnul Cooke părea mulţumit de o supraveghere atât de

atentă. Fletcher şi Jimmy se despărţiră de senator şi merseră în interiorul potcoavei, unde se aflau doamna Hunter şi reprezentantul ei.

— Sunt şaptezeci şi şapte de buletine de vot discutabile, dintre care patruzeci şi trei sunt nule în opinia mea, dar trebuie rezolvată problema celorlalte treizeci şi patru, spuse domnul Cooke, urmărit de candidaţi. Vă voi arăta mai întâi cele patruzeci şi trei de buletine pe care le consider anulabile, continuă oficialul, punând mâna pe teancul cel mai înalt dintre cele două. Apoi le voi trece în revistă pe cele treizeci şi patru discutabile. Ambii candidaţi aprobară din cap.

— Spuneţi „nu” dacă nu sunteţi de acord, completă domnul Cooke, întorcând unul câte unul, buletinele din primul teanc şi dovedind că nicio ştampilă nu apărea pe ele.

Deoarece candidaţii nu aveau nicio obiecţie, operaţiunea se încheie în mai puţin de două minute.

— Excelent, spuse domnul Cooke, împingând buletinele la o parte, dar acum trebuie să le analizăm pe celelalte treizeci şi patru, esenţiale.

Fletcher remarcă termenul „esenţiale” şi realiză cât de strâns era rezultatul.

— În trecut, continuă domnul Cooke, dacă cele două partide nu erau de acord, decizia era luată de un arbitru.

— Dacă va fi vreo dispută, mă voi supune deciziei dvs., domnule Cooke, spuse Fletcher.

Doamna Hunter nu răspunse imediat, începând să şuşotească într-o parte cu ajutorul ei. Cu toţii aşteptau răbdători hotărârea.

— Şi eu accept arbitrajul domnului Cooke, rosti ea într-un târziu.

Oficialul se înclină uşor.

— Dintre cele treizeci şi patru de voturi discutabile, spuse el, cred că unsprezece pot fi soluţionate repede, aparţinând unor persoane pe care le-aş încadra la suporterii lui Harry Gates.

Şi a aşezat pe masă unsprezece buletine pe care votanţii scriseseră Harry Gates, pe tot spaţiul. Fletcher şi doamna Hunter le studiară pe fiecare.

— Sunt evident nule, spuse doamna Hunter.

— Totuşi, două dintre ele au şi numele Davenport marcat cu o cruce, spuse domnul Cooke.

— Tot nule trebuie considerate, insistă doamna Hunter, pentru că e scris şi numele domnului Gates deasupra.

— Dar… începu Jimmy.

— Deoarece aceste două buletine stârnesc neînţelegeri, spuse Fletcher, las decizia la latitudinea domnului Cooke.

Domnul Cooke o privi pe doamna Hunter, care aprobă fără entuziasm.

— Conchid că acesta cu „Domnul Gates ar trebui să fie preşedinte” este într-adevăr nul, spuse el făcând-o pe doamna Hunter să zâmbească. Totuşi, acesta unde e marcat numele Davenport, cu comentariul: „dar îl prefer pe domnul Gates”, este, după părerea mea şi conform legii electorale, o indicaţie clară a preferinţelor alegătorului. De aceea, îl includ la voturile pentru domnul Davenport.

Doamna Hunter părea supărată, dar, conştientă de privirile scrutătoare de la galerie, izbuti un zâmbet slab.

— Acum putem trece la cele şapte buletine pe care apare numele doamnei Hunter.

— Cu siguranţă, toate sunt valabile pentru mine, spuse candidata republicană, după ce domnul Cooke le prezentă buletinele la examinare.

— Nu cred, spuse domnul Cooke.

Primul avea scris pe el: „Hunter e câştigătoare” şi numele „Hunter” era marcat.

— Persoana aceasta a votat în mod clar pentru doamna Hunter, spuse Fletcher.

— De acord, acceptă domnul Cooke, stârnind o undă de aplauze la galerie.

— Pe băiatul ăsta o să-l omoare cinstea, spuse Harry.

— Sau o să-l înalţe, şopti Martha.

— „Hunter ar fi un dictator”, scrie pe următorul buletin. Cred că e nul, spuse domnul Cooke.

Doamna Hunter dădu din cap fără chef.

— Are dreptate alegătorul, murmură Jimmy.

„Hunter e o căţea”, „Hunter ar trebui împuşcată”, „Hunter e nebună”, „Hunter pierde” şi „Hunter să fie papă” au fost, de asemenea, declarate nule. Doamna Hunter nu mai insistă în ideea că alegătorii respectivi o doreau pe ea senator de Hartford.

— Ajungem acum la ultimul grup de şaisprezece buletine, spuse domnul Cooke. Aici, alegătorul n-a folosit marcajul în formă de cruce pentru a-şi arăta preferinţele.

Cele şaisprezece voturi fuseseră plasate într-un teanc separat. Primul buletin avea un semn în pătratul opus numelui „Hunter”.

— Acesta este un vot pentru mine, evident, spuse candidata republicană.

— Am tendinţa să fiu de acord, se învoi domnul Cooke. Alegătorul pare să-şi fi exprimat opţiunea destul de clar; totuşi, trebuie ca domnul Davenport să accepte această concluzie înainte de a merge mai departe.

Fletcher se uită în direcţia lui Harry, care dădu uşor din cap.

— Sunt de acord că acesta este un vot pentru doamna Hunter, spuse el, provocând din nou aplauzele republicanilor.

Domnul Cooke arătă buletinul următor, care avea de asemenea un marcaj în pătratul opus numelui „Hunter”.

— Acum, dacă am fost de acord în principiu, spuse doamna Hunter, şi acesta e votul meu.

— Nu-l voi contesta, spuse Fletcher.

— Atunci, voturile astea două merg la doamna Hunter, spuse domnul Cooke, descoperind al treilea buletin cu un semn în dreptul numelui lui Fletcher.

Candidaţii aprobară din cap.

— Doi la unu pentru Hunter, spuse domnul Cooke, arătând buletinul următor, cu „Hunter” bifat.

— Trei la unu, spuse ea, incapabilă să-şi mascheze triumful.

Fletcher începea să se întrebe dacă Harry nu greşise socoteala. Următorul buletin ridicat de domnul Cooke era în favoarea lui.

— Trei la doi, anunţă Jimmy, iar oficialul continuă operaţiunea mai repede.

Deoarece acordul fusese stabilit, candidaţii nu aveau obiecţii. Publicul de la galerie începu să scandeze: trei egal, patru-trei pentru Fletcher, cinci la trei, şase-trei, şapte-trei, opt-trei, opt-patru, nouă-patru, zece-patru, unsprezece-patru şi în final doisprezece la patru în favoarea lui Fletcher.

Doamna Hunter nu-şi putea ascunde mânia în timp ce domnul Cooke proclama, cu ochii la galerie:

— S-a completat verificarea buletinelor de vot discutabile, situaţia generală rezultând în paisprezece voturi pentru domnul Davenport şi şase pentru doamna Hunter. Vă mulţumesc amândurora pentru mărinimia de care aţi dat dovadă la această verificare, se întoarse el către candidaţi.

Harry aplaudă concluzia domnului Cooke, îngăduindu-şi un zâmbet. Fletcher veni repede la socrul lui.

— Dacă învingi la mai puţin de opt voturi, băiatule, ştim cui trebuie să-i mulţumeşti, fiindcă doamna Hunter nu mai poate spune nimic.

— Cât mai durează până aflăm rezultatul? întrebă Fletcher.

— Doar câteva minute până aflăm rezultatul votării, spuse Harry, dar rezultatele finale nu vor fi anunţate decât peste câteva ore.

Domnul Cooke studie cifrele de pe ecranul calculatorului, apoi le trecu pe o bucăţică de hârtie,

pe care cei patru funcţionari ai comisiei o semnară îndatoritori. Oficialul urcă pe scenă a treia oară:

— Deoarece ambele părţi au fost de acord asupra voturilor discutabile, vă pot informa că rezultatul alegerilor senatorului de Hartford sunt următoarele: domnul Fletcher Davenport 21.218 voturi, doamna Barbara Hunter 21.211 voturi.

Harry zâmbi. Domnul Cooke nu încercă să vorbească peste vacarmul instalat, dar când spiritele se potoliră, anunţă că se vor renumăra voturile, înainte ca doamna Hunter s-o ceară.

Harry şi Jimmy făcură turul sălii, cu un singur cuvânt de ordine pentru observatorii lor: concentrare. După cincizeci de minute, se descoperi că trei teancuri conţineau numai câte nouăzeci şi nouă de buletine şi alte patru aveau câte o sută unul. Domnul Cooke le verifică personal a treia oară, apoi reveni pe scenă.

— Declar rezultatul alegerilor senatorului de Hartford: domnul Davenport 21.217 voturi, doamna Hunter 21.213 voturi.

A fost nevoit să aştepte mult până când liniştea se reinstala şi putu să vorbească:

— Doamna Hunter a cerut din nou numărarea voturilor.

De data aceasta, ovaţiile se amestecară cu huiduielile, dar publicul de la galerie se aşeză, asistând la repetarea numărării voturilor. Domnul Cooke urmări cu scrupulozitate toată operaţiunea, verificând de două ori teancurile de buletine. Urcă din nou pe scenă după ora unu dimineaţa, rugându-i pe cei doi candidaţi să i se alăture.

A bătut uşor în microfon şi a conchis:

— Declar rezultatul alegerilor senatorului de Hartford: domnul Davenport 21.216 voturi, doamna Hunter 21.214 voturi.

Huiduielile şi ovaţiile erau foarte intense şi ordinea n-a putut fi restabilită decât după mai multe minute. Doamna Hunter se aplecă spre microfon, sugerându-i domnului Cooke într-o şoaptă audibilă

că era trecut de ora unu şi funcţionarii puteau relua numărătoarea a doua zi de dimineaţă.

Oficialul o ascultă politicos, apoi vorbi la microfon, dovedind clar că anticipase orice eventualitate:

— Am aici ghidul oficial al alegerilor, ridică el cărticica, aşa cum preotul le arată Biblia enoriaşilor. Mă prevalez de regula de la pagina nouăzeci şi unu. Vă citesc pasajul relevant.

În sală se aşternu tăcerea, toţi aşteptându-i cuvintele.

— În alegerile pentru Senat, dacă un candidat este câştigător după trei numărări succesive ale voturilor, oricât de mic ar fi avantajul lui, este declarat câştigător. Prin urmare, îl declar câştigător pe domnul…

Dar propoziţia nu se mai auzi, din cauza uralelor suporterilor lui Fletcher.

Harry Gates îi strânse mâna, dar Fletcher abia-i putu desluşi cuvintele în vacarmul sălii. Totuşi, i se păru că Harry îi spunea:

— Dă-mi voie să fiu primul care te felicită, domnule senator.

CARTEA A PATRA
ACTE

36

Nat era în tren, se întorcea de la New York când citi ştirea scurtă din ziarul *New York Times.* Asistase la o şedinţă de consiliu la Kirkbridge & Co, raportând că prima fază de construcţie pe terenul Cedar Wood se realizase. Faza următoare consta în închirierea celor şaptezeci şi trei de spaţii comerciale, cu dimensiuni cuprinse între 35 şi 40 de metri pătraţi. Mulţi dintre comercianţii cu succes la mall-ul Robinson se arătaseră interesaţi de noile spaţii şi Kirkbridge & Co pregătise o broşură şi formulare pentru câteva sute de potenţiali clienţi. Nat rezervase şi o pagină publicitară în *Hartford Courant,* răspunzând şi la întrebările unui reporter care dorea să scrie un interviu pentru pagina de proprietăţi imobiliare a ziarului local.

Domnul George Turner, noul director executiv al consiliului de administraţie, nu avusese decât cuvinte de laudă pentru afacerea lor şi o evidenţiase în raportul anual pe doamna Kirkbridge, pentru contribuţia ei în calitate de coordonator al proiectului. Domnul Turner făcuse în prealabil şi o vizită la banca Russell, dar nu înainte ca Ray Jackson să fie promovat în funcţia de director al noii sucursale din Newington.

Tom progresa relativ mai încet, fiindcă-i trebuiseră şapte luni să-şi ia inima în dinţi s-o invite pe Julia să cineze cu el la un restaurant. Ei nu-i trebuiseră decât şapte secunde să accepte.

În decurs de câteva săptămâni, Tom deveni un pasager obişnuit al trenului de 16:49 cu destinaţia New York, pe care-l lua în fiecare vineri, reîntorcându-se la Hartford cu trenul de luni dimineaţa. Su Ling îl tot întreba pe Nat ce progrese făcuse prietenul lor, dar acesta părea neobişnuit de prost informat.

— Poate aflăm vineri mai multe, o consolă el pe Su Ling, ştiind că Julia venea în oraş în week-end şi

ea şi Tom acceptaseră invitaţia la cină la familia Cartwright.

Nat reciti ştirea laconică din *New York Times,* care lăsa impresia unor dedesubturi nedezvăluite. *William Alexander de la Alexander, Dupont & Bell şi-a anunţat demisia din funcţia de director principal al firmei fondate de bunicul lui. Singurul comentariu al domnului Alexander a fost acela că avea de mai multă vreme intenţia de a se pensiona.*

Nat se uită pe fereastră la peisajul ţinutului Hartford. Recunoştea numele Alexander, dar nu ştia unde să-l plaseze.

*

— Domnul Logan Fitzgerald pe linia unu, domnule senator.

— Mulţumesc, Sally.

Fletcher primea peste o sută de telefoane zilnic, dar secretara îi făcea legătura doar cu prietenii vechi sau în cazuri de urgenţă.

— Logan, mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Bine, Fletcher, dar tu?

— Mai bine ca oricând.

— Familia ce face?

— Annie tot mă mai iubeşte, Dumnezeu ştie de ce, fiindcă ajung acasă numai după zece noaptea. Lucy e la şcoala din Hartford şi am înscris-o de pe acum la Hotchkiss. Tu ce faci?

— Tocmai am fost promovat director.

— Nu mă mir, zise Fletcher, dar felicitări!

— Mulţumesc, dar te-am sunat să-ţi spun altceva. Vroiam să ştiu dacă ai observat ştirea cu demisia lui Bill Alexander în *Times.*

Fletcher simţi un fior rece la auzul numelui fostului lui patron.

— Nu, spuse, aplecându-se peste birou să ajungă la ziar. La ce pagină e?

— A şaptea, în dreapta jos.

Fletcher întoarse repede paginile, ajungând la ştirea cu pricina, *Avocat marcant demisionează.*

— Stai să citesc şi eu, îl rugă el pe Logan, parcurgând repede textul. Nu se leagă, comentă el când ajunse la sfârşit. Era îndrăgostit de firmă şi nu poate avea peste şaizeci de ani.

— Are cincizeci şi şapte, îi spuse Logan.

— Dar vârsta de pensionare a directorilor este de şaizeci şi cinci de ani şi chiar şi după aceea rămân consilieri până la şaptezeci de ani. Nu se leagă, repetă Fletcher.

— Ba da, dacă sapi puţin.

— Şi ce găseşti dacă sapi puţin? întrebă Fletcher.

— O gaură.

— O gaură?

— Da, se pare că s-a descoperit lipsa unei sume mari din contul unui client când…

— N-am timp de Bill Alexander, îl întrerupse Fletcher, dar nu cred că ar fi sustras vreun bănuţ din contul unui client. Îmi pun în joc reputaţia pentru asta.

— De acord cu tine, dar şi mai interesant este că în *New York Times* nu a apărut numele celuilalt director care a demisionat în aceeaşi zi.

— Te ascult.

— Ralph Elliot, nici mai mult, nici mai puţin.

— Au plecat amândoi în aceeaşi zi?

— Cu siguranţă.

— Şi Elliot ce motiv a avut să demisioneze? Doar nu putea să se pensioneze şi el.

— Elliot n-a dat niciun motiv; de fapt, purtătoarea lor de cuvânt a anunţat că nu e dispus la niciun comentariu, ceea ce e o premieră pentru el.

— N-a mai spus nimic altceva? întrebă Fletcher.

— Numai că era acţionar de curând, dar n-a menţionat că era nepotul lui Bill Alexander.

— Deci o sumă mare dispare din contul unui client şi unchiul Bill decide să încaseze palma mai degrabă decât să pună firma în încurcătură.

— Cam aşa e, spuse Logan.

Fletcher puse receptorul în furcă, simţind că-i transpiraseră palmele.

*

Tom dădu buzna în biroul lui Nat:

— Ai observat ştirea din *New York Times,* despre demisia lui Bill Alexander?

— Da, ştiu numele, dar nu-mi amintesc de unde.

— E firma unde s-a angajat Ralph Elliot după ce a absolvit la Stanford.

— A, da, spuse Nat, lăsând stiloul din mână. L-au făcut pe el director principal?

— Nu, dar el e celălalt director care a demisionat. Joe Stein mi-a spus că din contul unui client lipsea o jumătate de milion şi toţi acţionarii au trebuit să acopere suma din veniturile lor. Se vorbeşte că de vină a fost Ralph Elliot.

— Dar de ce trebuia să demisioneze directorul principal pentru ruşinea lui Elliot?

— Pentru că Elliot e nepotul lui şi Alexander l-a promovat ca director, cel mai tânăr din istoria firmei.

— Deci să stăm neclintiţi şi răzbunarea ne va găsi duşmanii.

— Nu prea cred, zise Tom, dar el s-ar putea să regăsească Hartford-ul.

— Cum adică?

— Le zice la toţi că Rebeccăi îi e dor de prietenii ei, aşa că-şi aduce soţia acasă.

— Soţia?

— Mda. Joe spune că s-au căsătorit de curând, la New York, iar Rebecca arăta o burtă mare şi rotundă ca un măr[4].

— Mă întreb cine e tatăl, murmură Nat, mai mult pentru sine.

— Şi şi-a deschis un cont la sucursala noastră din Newington, evident ignorând faptul că tu eşti director executiv al băncii.

— Elliot ştie foarte bine cine e directorul băncii, îl contrazise Nat, zâmbind. Trebuie să ne asigurăm că nu depune jumătate de milion la noi.

— Joe spune că n-au avut dovezi împotriva lui şi firma are reputaţia de mare discreţie, aşa că să nu ne aşteptăm să aflăm ceva în plus.

Nat ridică ochii spre Tom.

— Elliot nu s-ar întoarce acasă dacă nu ar avea ceva asigurat. E prea mândru pentru a proceda altfel. Dar cine e destul de nebun să-l angajeze?

*

Senatorul răspunse pe linia unu.

— Domnul Gates, anunţă secretara.

— Afaceri sau plăcere? îl întrebă Fletcher pe Jimmy la telefon.

— În niciun caz plăcere, replică Jimmy. Ai auzit că Ralph Elliot s-a întors în oraş?

— Nu. M-a sunat Logan de dimineaţă să-mi spună că a demisionat de la A, D & B, dar n-a pomenit nimic de întoarcerea lui la Hartford.

— Mda, vine la Belman şi Wayland ca director pentru afaceri cu corporaţii. De fapt, în contract e prevăzut ca firma să se numească de acum Belman, Wayland şi Elliot.

Fletcher nu comentă.

— Mă asculţi? vru să ştie Jimmy.

— Da, spuse Fletcher. Îţi dai seama că e firma care reprezintă legal primăria?

— Iar el e cel mai mare rival al nostru.

— Credeam că am scăpat de el.

— Poţi să te muţi oricând în Alaska, glumi Jimmy, am citit undeva că au nevoie de o figură nouă ca senator.

— Dacă m-aş muta, s-ar lua după mine.

— N-are rost să ne pierdem somnul din cauza asta, îl sfătui Jimmy. Va bănui că ştim de dispariţia celor cinci sute de mii de dolari şi-şi va de seama că trebuie să ţină capul jos până se liniştesc zvonurile.

— Ralph Elliot nu ştie ce înseamnă să ţii capul jos. Va intra în oraş trăgând în stânga şi în dreapta şi noi vom fi în linia de ochire.

*

— Ce-ai mai aflat? ridică Nat ochii de la lucrările de pe birou.

— El şi Rebecca au un băiat şi am auzit că l-au pus deja pe listele de înscriere de la Taft.

— Sper că e mai mic decât Luke, altfel l-aş trimite pe fiul meu la Hotchkiss.

Tom râse.

— Vorbesc serios, spuse Nat. Luke e şi aşa destul de sensibil, nu trebuie să mai aibă de-a face şi cu asta.

— Mai sunt şi consecinţe pentru bancă ale faptului că s-a angajat la Belman şi Wayland.

— Şi Elliot, adăugă Nat.

— Nu uita că ei au supervizat legal proiectul Cedar Wood, pentru primărie, şi dacă se află vreodată…

— Nu văd de ce s-ar afla, a fost de părere Nat. Totuşi, ar fi bine s-o avertizez pe Julia, deşi au trecut doi ani şi Ray s-a mutat şi el. Doar patru oameni cunosc povestea asta şi unul e soţia mea.

— Iar altul va fi a mea, spuse Tom.

— Poftim? se miră Nat.

— O cer de nevastă pe Julia de un an şi jumătate şi aseară a fost de acord, în sfârşit, aşa că vin diseară la voi la masă cu logodnica mea.

— E o veste minunată, spuse Nat încântat.

— Ştii ceva, Nat, să nu-i spui nimic lui Su Ling până în ultimul moment.

*

— E doar un bobârnac, răspunse Harry la întrebarea lui Fletcher.

— E un tun afurisit, l-a contrazis Fletcher. Ralph Elliot nu se încurcă el cu bobârnace, aşa că e nevoie să aflăm ce dracu' pune la cale.

— Habar n-am, mărturisi Harry. Nu-ţi pot spune decât că George Turner m-a sunat să mă avertizeze că Elliot a cerut toate hârtiile în care era implicată şi banca şi ieri a solicitat detalii despre proiectul Cedar Wood şi despre amendamentul la contractele cu primăria, impus de mine la Senat.

— Dar de ce proiectul Cedar Wood? A fost un mare succes, cu o mulţime de doritori să închirieze spaţiu comercial. Ce pune la cale?

— A cerut, de asemenea, copii după toate discursurile mele şi observaţiile făcute de mine atunci în legătură cu amendamentul Gates. Nimeni n-a mai dorit până acum să-mi recitească discursurile vechi, cu atât mai puţin observaţiile. E foarte măgulitor, spuse Harry.

— Te măguleşte pentru a înşela, cită Fletcher. Reaminteşte-mi detaliile amendamentului Gates.

— Am insistat ca orice cumpărător al unui teren al primăriei în valoare de peste un milion de dolari să-şi dezvăluie numele şi să nu-şi poată ascunde identitatea în spatele unei bănci sau reprezentanţe juridice, pentru a şti exact cu cine avem de-a face. Îi obligam şi să plătească toată suma la semnarea contractului, pentru a dovedi că sunt o companie viabilă. În felul acesta, n-ar fi posibil jaful.

— Dar acum practica asta e acceptată de la sine. Mai multe state ţi-au călcat pe urme, adoptând amendamentul.

— S-ar putea să fie doar o investigaţie nevinovată.

— Se vede că n-ai avut de-a face până acum cu Ralph Elliot, zise Fletcher. „Nevinovat” nu face parte din vocabularul lui. Totuşi, în trecut şi-a ales cu grijă duşmanii. După ce trece de câteva ori cu maşina pe lângă biblioteca Gates, s-ar putea să-şi dea seama că nu e uşor să te înfrunte. Dar ai grijă, pune ceva la cale.

— Apropo, întrebă Harry, ai aflat de Jimmy şi Joanna?
— Nu, spuse Fletcher.
— Atunci tac din gură. Sunt sigur că Jimmy vrea să-ţi spună el, la timpul potrivit.

*

— Felicitări, Tom, rosti Su Ling, deschizând uşa de la intrare. Mă bucur mult pentru amândoi.
— E drăguţ din partea ta, spuse Julia, în timp ce Tom îi oferea gazdei un buchet de flori.
— Când vă căsătoriţi?
— În august, răspunse Tom. N-am stabilit încă data, în caz că tu şi Luke plănuiţi o călătorie la Disneyland tocmai atunci sau Nat face instrucţie cu rezerviştii.
— Nu, Disneyland nu mai e de actualitate, spuse Su Ling. Îţi vine să crezi că Luke vrea acum la Roma, Veneţia sau chiar la Arles? Iar Nat nu trebuie să meargă la Fort Benning până în octombrie.
— De ce Arles? se miră Tom.
— Acolo a pictat Van Gogh spre sfârşitul vieţii, explică Julia, pe când intra şi Nat.
— Mă bucur că eşti aici, Julia, spuse el, fiindcă Luke vrea să te consulte într-o dilemă morală.
— O dilemă morală? Credeam că ai probleme din astea doar după ce ajungi la pubertate.
— Nu, e ceva mult mai serios decât sexul şi eu nu ştiu răspunsul.
— Deci, care-i întrebarea?
— E posibil să pictezi o capodoperă cu Fecioara Maria şi Cristos dacă eşti un criminal?
— Biserica catolică n-a părut să se împiedice vreodată de problema asta, răspunse Julia. Câteva dintre cele mai bune pânze ale lui Caravaggio sunt expuse la Vatican. Dar mă duc să discut puţin cu el.
— Caravaggio, bineînţeles. Să nu stai mult, o rugă Su Ling, am şi eu multe întrebări să-ţi pun.

— Sunt sigură că la majoritatea poate răspunde Tom, zise Julia.

— Nu, vreau să aud versiunea ta, spuse Su Ling, pe când Julia urca spre camera lui Luke.

— Ai avertizat-o pe Julia în legătură cu Ralph Elliot? întrebă Nat.

— Da, răspunse Tom. Nu întrevede nicio problemă. La urma urmei cum ar putea şti Elliot că au fost două Julia Kirkbridge? Nu uita, prima a stat aici câteva zile şi n-am mai auzit de ea de atunci, în timp ce Julia vine în oraş de doi ani şi toată lumea o cunoaşte.

— Dar pe cecul original nu e semnătura ei.

— E vreo problemă? întrebă Tom.

— Da, pentru că după ce banca a achitat 3,6 milioane de dolari, primăria a cerut înapoi cecul.

— Probabil e vârât într-un dosar şi chiar dacă l-ar găsi, de ce ar fi Elliot suspicios?

— Fiindcă are o minte de criminal. Noi nu gândim ca el, spuse Nat. Ei, lasă asta, să te întreb înainte să vină Julia şi Su Ling, trebuie să-mi caut alt preşedinte sau Julia a fost de acord să se mute la Hartford şi să spele vase?

— Nu, spuse Tom, Julia a acceptat oferta de preluare din partea lui Trump, individul ăla care vrea compania ei de mai mult timp.

— A obţinut un preţ bun?

— Parcă era vorba de o seară relaxată, să sărbătorim…

— A obţinut un preţ bun? a repetat Nat.

— Cincisprezece milioane bani gheaţă şi cincisprezece milioane în acţiuni Trump.

— Nu e rău, admise Nat, deşi Trump mizează clar pe potenţialul proiectului Cedar Wood. Şi vrea să-şi deschidă o companie imobiliară la Hartford?

— Nu, cred că ea ar trebui să-ţi spună la ce s-a gândit, zise Tom, tocmai când Su Ling venea de la bucătărie.

— De ce n-o invităm pe Julia să facă parte din consiliul nostru de administraţie? propuse Nat. Şi

să-i dăm în grijă sectorul de proprietăţi. Mi-ar da mie mai multă libertate să mă ocup de tranzacţiile bancare.

— O să descoperi că ea a prevăzut scenariul ăsta cel puţin de şase luni, spuse Tom.

— Nu cumva i-ai oferit postul de directoare ca să se mărite cu tine? glumi Nat.

— Da, la început da, şi m-a refuzat. Dar acum, după ce am convins-o să se mărite cu mine, te las s-o convingi tu să intre în consiliu, fiindcă am sentimentul că are alte planuri.

37

Fletcher era în şedinţă, ascultând o intervenţie despre locuinţele subvenţionate, când lucrările senatului se suspendară. El se uita pe notele discursului lui. Era următorul care lua cuvântul. Un ofiţer în uniformă intră în sală şi-i înmână o hârtie preşedintelui, care citi de două ori ce scria acolo, apoi lovi cu ciocănaşul în suport şi se ridică.

— Îmi cer scuze pentru întreruperea lucrărilor, dar un om înarmat a luat un grup de copii ostatici la şcoala din Hartford. Sunt sigur că domnul senator Davenport doreşte să meargă acolo şi, date fiind circumstanţele, propun să amânăm continuarea şedinţei.

Fletcher ajunsese la uşă înainte ca preşedintele să declare şedinţa suspendată. Alergă până la birou, încercând să gândească din mers. Şcoala era în centrul ţinutului, Lucy învăţa acolo şi Annie era preşedinta consiliului părinţilor. Se ruga ca Lucy să nu fie printre ostatici. Toţi funcţionarii statali păreau pe picior de plecare. Fletcher o văzu uşurat pe Sally aşteptându-l la uşa biroului, cu agenda în mână.

— Anulează-mi toate întâlnirile de azi, sun-o pe soţia mea şi spune-i să vină la şcoală şi, te rog, stai lângă telefon.

Înşfăcă din mers cheile maşinii şi ieşi cu roiul de funcţionari din clădire. Când ieşea din parcare, o maşină a politiei apăru în faţa lui. Apăsă pe acceleraţie şi o urmări îndeaproape, pentru că mergea tot la şcoală. Şirul de maşini se tot lungea, unii părinţi se duceau pur şi simplu să-şi ia copiii de la şcoală, alţii auziseră ştirile la radio şi păreau înnebuniţi.

Fletcher ţinea piciorul pe acceleraţie, lipit de bara de protecţie a maşinii poliţiei, care o luase pe contrasens cu girofarul aprins şi urlând. Poliţistul de lângă şofer îl avertiză prin megafon să nu se mai ţină după ei, dar Fletcher ignoră ordinul, ştiind că

nu se vor opri. După şapte minute, ambele maşini frânară violent în faţa unui baraj al poliţiei din afara şcolii, asaltat de un grup de părinţi disperaţi care încercau să afle ce se întâmpla. Poliţistul de lângă şofer trânti portiera şi se repezi la Fletcher. Scoase pistolul şi strigă: „Mâinile pe capotă!”, dar colegul lui îl recunoscu pe Fletcher şi-şi ceru scuze. Fletcher alergă la barieră.

— Cine conduce?

— Cartierul general e în biroul directorului. Chem pe cineva să vă ducă acolo, domnule senator.

— Nu-i nevoie, ştiu drumul.

— Domnule senator… începu poliţistul, dar era prea târziu.

Fletcher alergă pe cărarea către şcoală, fără să-şi dea seama că toată clădirea era înconjurată de militari înarmaţi, care-l aveau în cătare. Era surprins de cât de repede se dăduseră oamenii la o parte când îl văzuseră. Un mod ciudat de a i se aminti că era reprezentantul lor.

— Cine dracu’ e ăla? întrebă comisarul-şef, văzând silueta singuratică alergând către ei.

— Cred că e senatorul Davenport, spuse Alan Shepherd, directorul şcolii, uitându-se pe geam.

— De asta mai aveam nevoie, se plânse Don Culver. După un moment, Fletcher se năpusti în cameră.

Şeful poliţiei se uită la el, încercând să-şi ascundă enervarea.

— Bună ziua, domnule senator.

— Bună ziua, domnule comisar-şef, răspunse Fletcher gâfâind puţin.

Cu toată primirea posacă, îl admira pe comisarul burduhănos şi fumător de trabuc, despre care se ştia că nu aplică doar metode de manual pentru a-şi conduce oamenii. Fletcher îl salută din cap pe Alan Shepherd, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra comisarului-şef.

— Mă puteţi informa? a cerut, trăgându-şi sufletul.

— Avem un om înarmat, singur. Se pare că a intrat în şcoală în plină zi, cu câteva minute înainte de terminarea orelor.

Comisarul se întoarse spre un plan improvizat al partenerului, agăţat pe perete şi arătă un pătrăţel pe care scria „SALA DE ARTE”.

— Se pare că n-a avut niciun motiv special să intre în clasa d-rei Hudson, dar era prima uşă pe traseul lui.

— Câţi copii sunt acolo? întrebă Fletcher, îndreptându-şi atenţia spre director.

— Treizeci şi unu, îi răspunse Alan Shepherd, şi Lucy nu e printre ei.

Fletcher încercă să-şi ascundă uşurarea.

— Ce ştim despre asediator?

— Nu prea mult, zise comisarul-şef, dar aflăm date de la un moment la altul. Îl cheamă Billy Bates. Ni s-a spus că l-a părăsit soţia acum o lună, la scurtă vreme după ce fusese concediat din slujba de portar de noapte la localul Pearl. Se pare că a fost prins beat în timpul slujbei de mai multe ori. În ultimele săptămâni, a fost dat afară din mai multe baruri şi chiar a petrecut o noapte într-o celulă de-a noastră.

— Bună ziua, doamnă Davenport, spuse directorul, ridicându-se.

Fletcher se întoarse spre soţia lui.

— Lucy nu era în clasa d-rei Hudson, spuse el imediat.

— Ştiu, replică Annie, era cu mine. Când am primit mesajul tău, am lăsat-o la Martha şi am venit direct aici.

— O cunoaşteţi pe d-ra Hudson? întrebă comisarul-şef.

— Sunt sigură că Alan v-a spus că toată lumea o cunoaşte pe Mary, e o instituţie în sine. Cred că e cadrul didactic cu cea mai mare vechime, adăugă Annie şi directorul confirmă din cap. Cred că nu există familie în Hartford care să nu aibă pe cineva educat de ea.

— Îmi faceţi un profil psihologic? îl întrebă poliţistul pe director.

— Peste cincizeci de ani, celibatară, calmă, fermă şi respectată.

— Şi nu uita, completă Annie, foarte iubită.

— Cum credeţi că ar reacţiona sub presiune?

— Cine ştie cum reacţionează cineva sub asemenea presiune? se întrebă Shepherd. Însă nu mă îndoiesc că şi-ar da viaţa pentru copii.

— Mi-era frică să nu spuneţi asta, zise comisarul. E de datoria mea să mă asigur că nu se va întâmpla aşa ceva.

Trabucul i se stinsese.

— Am peste o sută de oameni în jurul clădirii principale şi un lunetist pe acoperişul celei învecinate, care-l zăreşte din când în când pe Bates.

— Dacă aţi încerca să negociaţi? sugeră Fletcher.

— E un telefon în cameră şi sunăm la fiecare câteva minute, dar Bates refuză să răspundă. Am instalat un sistem de amplificare vocală, dar nici aşa nu ne răspunde.

— V-aţi gândit să trimiteţi pe cineva înăuntru? întrebă Fletcher, tocmai când suna telefonul de pe biroul directorului.

Comisarul-şef apăsă butonul de intercomunicaţie.

— Cine e? lătră el.

— Secretara senatorului Davenport, speram…

— Da, Sally, spune, interveni Fletcher.

— Am văzut la ştiri un reportaj în care se spunea că pe asediator îl cheamă Billy Bates. Mi s-a părut un nume familiar şi avem un dosar despre el; v-a căutat de două ori.

— Ceva folositor?

— A venit să vă vorbească despre controlul armelor. Are opinii pătimaşe pe acest subiect. În notele dvs. aţi scris: „nu sunt suficiente restricţii, dispozitive de blocare, vânzarea armelor către minori, dovezi de identitate”.

— Îmi aduc aminte de el, spuse Fletcher, inteligent, plin de idei, dar fără studii avansate.

Bravo, Sally!

— Sunteţi sigur că nu e nebun? întrebă comisarul.

— Departe de asta, răspunse Fletcher. E reflexiv, timid, chiar ruşinos şi cea mai mare durere a lui era că nu-l ascultă nimeni. Uneori, astfel de persoane simt nevoia să demonstreze neapărat ceva, după ce au eşuat în toate încercările anterioare. Şi faptul că soţia l-a părăsit şi a luat copiii tocmai când şi-a pierdut slujba se poate să fi înclinat balanţa.

— Atunci trebuie să-l elimin, spuse comisarul, cum au făcut cu individul ăla din Tennessee care-i încuiase pe toţi oficialii la salarizare.

— Nu, nu e un caz paralel, insistă Fletcher, omul acela avea fişă psihiatrică. Billy Bates e un singuratic care doreşte atenţia, tipul de om care-mi cere audienţă regulat.

— Ei, atenţia mea a căpătat-o, domnule senator, comentă comisarul-şef.

— Poate de aceea a recurs la un gest extrem, spuse Fletcher. De ce nu mă lăsaţi să încerc să vorbesc cu el?

Comisarul îşi scoase pentru prima dată trabucul din gură; subalternii lui l-ar fi putut avertiza pe Fletcher că asta însemna că şeful lor se gândeşte.

— OK, acceptă el, dar nu vreau decât să-l faceţi să ridice receptorul, pe urmă preiau eu negocierea. E clar?

Fletcher dădu din cap. Comisarul se întoarse spre adjunctul lui.

— Dale, spune-le că senatorul şi cu mine mergem acolo, să nu tragă nimeni.

Apoi luă megafonul.

— Haideţi, domnule senator.

Porniră pe coridor şi comisarul îl avertiză din nou:

— Nu faceţi decât doi paşi după ce ieşim şi nu uitaţi că aveţi un mesaj simplu, vreau să-l fac să ridice receptorul.

Fletcher dădu din cap şi comisarul îi deschise uşa. El înainta puţin, se opri şi ridică megafonul:

— Billy, sunt senatorul Davenport, ai venit la mine de două ori. Trebuie să vorbim cu tine. Vrei, te rog, să ridici receptorul telefonului de pe catedra d-rei Hudson?

— Repetaţi mesajul, lătră poliţistul.

— Billy, aici senatorul Davenport, poţi, te rog…

Un ofiţer tânăr ieşi alergând pe uşa deschisă:

— A răspuns, domnule comisar-şef, dar zice că nu vorbeşte decât cu senatorul.

— Eu decid cu cine vorbeşte, spuse Culver. Nu-mi dictează nimeni mie.

Dispăru pe uşă şi se îndreptă repede spre biroul directorului.

— Aici comisarul-şef Culver. Ascultă, Bates, să nu crezi… şi telefonul îi prezentă tonul. La naiba, făcu poliţistul, pe când Fletcher intră în cameră. Mi-a închis telefonul, trebuie să mai încercăm.

— Poate că a vorbit serios când a spus că nu discută decât cu mine.

Comisarul îşi scoase din nou trabucul din gură:

— OK, dar după ce-l calmaţi mă lăsaţi pe mine.

Se întoarseră în curte şi Fletcher vorbi din nou la megafon:

— Ne pare rău, Billy, vrei să suni din nou? O să-ţi răspund eu de data asta.

Revenirăm în biroul directorului şi acolo Billy aştepta deja să vorbească.

— Senatorul a intrat acum în cameră, îl asigură directorul.

— Aici sunt, Billy, sunt Fletcher Davenport.

— Domnule senator, în primul rând nu mă mişc cât timp sunt toate puştile aţintite asupra mea. Spune-i comisarului să-i ia de acolo dacă nu vrea să moară cineva.

Fletcher se uită la Culver şi acesta îşi scoase trabucul din gură, apoi dădu din cap.

— Comisarul s-a învoit, spuse Fletcher.

— Sun din nou când nu-i mai văd cu puştile la ochi.

— Bun, spuse comisarul, să se retragă toţi în afară de lunetistul de la nord. Bates n-are cum să-l vadă.

— Acum ce se întâmplă, întrebă Fletcher.

— Aşteptăm ca ticălosul ăla să dea telefon.

*

Nat răspundea la o întrebare legată de surplusurile voluntare când secretara lui intră în sala de consiliu. Toţi îşi dădură seama că era ceva urgent, pentru că Linda nu mai întrerupsese niciodată o şedinţă de consiliu. Nat tăcu imediat când îi văzu chipul îngrijorat.

— Un om înarmat a intrat în şcoala Hartford…

Nat îngheţă.

— … şi a luat ostatică toată clasa d-rei Hudson.

— Luke e…

— Da, răspunse ea. Luke are arte cu d-ra Hudson ultima oră vinerea.

Nat se ridică nesigur şi porni spre uşă. Restul membrilor consiliului de administraţie tăcea.

— Doamna Cartwright e în drum spre şcoală, adăugă Linda. Mi-a transmis să vă întâlniţi acolo.

Nat dădu din cap, împingând uşa garajului subteran:

— Stai lângă telefon, îi ceru el Lindei, înainte de a se urca în maşină.

Urcă rampa spre bulevardul principal şi ezită o clipă înainte de a o lua la stânga, fiindcă de obicei o lua spre dreapta.

*

Sună telefonul. Comisarul-şef atinse butonul intercomunicaţiei şi-i făcu semn lui Fletcher.

— Sunteţi acolo, domnule senator?

— Da, sigur, Billy.

— Spuneţi-i comisarului să lase presa şi televiziunea în curtea şcolii, aşa o să mă simt mai sigur.
— Hei, stai puţin, strigă comisarul.
— Nu, tu să stai! ţipă Billy. Sau o să vezi primul cadavru. Nu poţi explica presei că cineva a murit fiindcă nu i-ai lăsat pe reporteri să se apropie.
Şi legătura se întrerupse.
— Ar fi bine să-i ascultaţi cererea, domnule comisar-şef, spuse Fletcher, fiindcă pare hotărât să se facă auzit cu orice preţ.
— Lăsaţi presa să treacă, îi ceru Culver unui subaltern.
Sergentul ieşi repede din cameră, dar mai trecură câteva minute până când telefonul sună din nou. Fletcher atinse butonul.
— Te ascult, Billy.
— Mulţumesc, domnule Davenport, sunteţi om de cuvânt.
— Şi acum ce mai vrei? interveni comisarul-şef.
— De la dumneata, nimic, prefer să tratez mai departe cu domnul senator. Domnule Davenport, aş vrea să veniţi la mine; numai aşa am o şansă să-mi spun păsul.
— Nu pot permite asta, spuse comisarul.
— Nu cred că te priveşte, comisare. Senatorul hotărăşte şi cred că trebuie să vorbiţi între voi. Mai sun peste două minute.
Şi închise.
— Sunt de acord să merg la el, spuse Fletcher. La drept vorbind, nu prea avem de ales.
— N-am autoritatea să vă opresc, spuse comisarul, dar poate că doamna Davenport e mai convingătoare.
— Nu vreau să te duci acolo, zise Annie. Tu îi crezi pe toţi buni, dar gloanţele nu aleg.
— Mă întreb ce-ai simţi dacă ar fi şi Lucy printre copiii ostatici.
Annie era pe punctul de a-i răspunde, când sună din nou telefonul.

— Ai pornit, domnule senator, sau ai nevoie de un cadavru ca să te hotărăşti?

— Nu, spuse Fletcher. Vin acum.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, începu comisarul-şef. Cât sunteţi în câmp deschis, vă pot acoperi, dar înăuntru sunteţi pe cont propriu.

Fletcher dădu din cap, apoi o luă în braţe pe Annie, ţinând-o aşa câteva secunde. Comisarul-şef îl însoţi pe coridor:

— Voi suna în clasă din cinci în cinci minute. Dacă veţi putea vorbi, vă spun toate mişcările noastre. Dacă vă pun o întrebare, răspundeţi doar cu „da” sau „nu”. Nu-i daţi indicii lui Bates în legătură cu ce mă interesează.

Fletcher încuviinţă. Ajungând la uşă, comisarul îşi scoase trabucul din gură.

— Daţi-mi haina, domnule senator.

Fletcher păru surprins.

— Dacă nu aveţi armă, de ce să-i daţi lui Bates motive să creadă că aveţi?

Îi deschise uşa lui Fletcher, care-i zâmbi.

— N-am votat pentru dvs. la alegeri, domnule senator, dar dacă scăpaţi cu viaţă, data viitoare s-ar putea să vă votez. Iertaţi-mă, am un simţ al umorului cam încurcat. Noroc.

Fletcher ieşi în curte şi începu să meargă încet pe cărare spre clădirea principală. Nu-i mai putea zări pe trăgători, dar simţea că nu erau departe. Deşi nu vedea echipele televiziunilor, le auzi comentariile încordate când păşi în lumina reflectoarelor lor. Drumul până la corpul principal nu putea fi mai lung de o sută de metri. Lui i se păru că mersese un kilometru pe o frânghie întinsă, în soarele orbitor.

Ajungând la capătul terenului, urcă cele patru trepte spre clase. Pătrunse într-un un coridor întunecat şi sumbru şi aşteptă să i se obişnuiască ochii. Ajungând la uşa pe care numele d-rei Hudson era inscripţionat cu zece culori diferite, bătu calm. Uşa se deschise imediat. Intră înăuntru şi o auzi trântindu-se după el.

Auzind suspine înăbuşite, văzu grupul de copii aşezaţi grămadă pe jos, într-un colţ.

— Stai acolo, îi ordonă Bates, care părea la fel de nervos ca el.

Se înghesui într-o bancă de elev de nouă ani, la capătul primului rând. Se uită la bărbatul neglijent, cu blugi prea largi, sfâşiaţi şi murdari. Burta i se revărsa peste centură, cu toate că nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. Îl urmări atent pe Bates traversând sala şi oprindu-se în spatele d-rei Hudson, care stătea la catedră. Bates ţinea arma în dreapta şi-şi lăsă mâna stângă pe umărul femeii.

— Ce se întâmplă acolo? ţipă el. Ce pune la cale comisarul?

— Aşteaptă veşti de la mine, răspunse Fletcher pe un ton liniştit. Va suna din cinci în cinci minute. E îngrijorat pentru copii. I-ai convins pe toţi cei de afară că eşti un asasin.

— Nu sunt asasin, spuse Bates. Ştii asta.

— Poate că da, zise Fletcher, dar ei ar fi mult mai convinşi dacă ai elibera copiii.

— Dacă fac asta, n-o să mai am cu ce să mă târguiesc.

— O să mă ai pe mine, spuse Fletcher. Omoară un copil, Billy, şi nimeni n-o să uite asta; dacă omori un senator, până mâine uită toţi.

— Orice aş face, sunt mort.

— Nu şi dacă ieşim împreună în faţa camerelor de filmat.

— Dar ce să le spunem?

— Că mi-ai solicitat de două ori întrevederi şi mi-ai prezentat nişte idei rezonabile şi ingenioase în legătură cu controlul armelor de foc, dar nimeni nu le-a dat atenţie. Ei, bine, acum va trebui să te asculte, pentru că vei avea şansa să vorbeşti la ştirile Sandrei Mitchell, la ora de maximă audienţă.

— Sandra Mitchell? E afară?

— Bineînţeles, spuse Fletcher, şi vrea cu disperare să-ţi ia un interviu.

— Crezi că o interesează un om ca mine, domnule Davenport?

— Cu tine a venit să vorbească şi a făcut un drum lung până aici.

— Stai cu mine? întrebă Bates.

— Poţi fi sigur, Billy. Ştii foarte bine ce poziţie am în problema controlului armelor de foc. Când ne-am întâlnit, mi-ai spus că ai citit toate intervenţiile mele pe acest subiect.

— Da, dar la ce mi-a folosit? întrebă Billy.

O lăsă pe Mary Hudson şi se îndreptă încet spre Fletcher, cu pistolul aţintit spre el.

— Adevărul e că repeţi ce te-a învăţat comisarul-şef.

Fletcher se prinse cu mâinile de marginea băncii, fără să-şi ia ochii de la Billy. Dacă urma să rişte, ştia că trebuia să-l atragă cât mai aproape. Se aplecă puţin în faţă, strângând marginea băncii. Telefonul de lângă d-ra Hudson începu să sune. Billy era doar la un pas de el, dar soneria telefonului îl făcu să întoarcă pentru o fracţiune de secundă capul. Fletcher profită de şansă şi-i izbi capacul pupitrului peste mâna dreaptă, făcând pistolul să-i scape lui Billy, în încercarea acestuia de a-şi păstra echilibrul. Cei doi bărbaţi priviră arma rostogolindu-se pe jos şi oprindu-se la câţiva paşi de d-ra Hudson. Copiii începură să ţipe când profesoara îngenunche, luă pistolul şi îl îndreptă spre Billy.

Acesta se ridică încet şi avansa spre ea, dar ea rămase în genunchi, cu ţeava pistolului aţintită spre pieptul lui.

— Doar n-o să apeşi pe trăgaci, d-ră Hudson, nu?

Cu fiecare pas al lui Billy spre ea, d-ra Hudson tremura tot mai violent. El ajunsese la cincizeci de centimetri când ea închise ochii şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic. Billy zâmbi.

— N-are gloanţe, d-ră Hudson. N-am vrut să omor pe nimeni, voiam doar ca cineva să mă asculte.

Fletcher se ridică din bancă, alergă la uşă şi o deschise larg:

— Ieşiţi afară! le strigă copiilor înspăimântaţi, gesticulând cu braţele.

O fetiţă înaltă, cu codiţe lungi, se ridică şi alergă pe coridor. Încă doi copii o urmară. Lui Fletcher i se păru că mai aude o voce spunând: „Du-te, du-te" şi toţi copiii dispărură repede dincolo de uşa pe care le-o ţinea deschisă. Fletcher se uită la singurul care rămăsese în colţ. Băiatul înainta încet spre d-ra Hudson, se aplecă şi o luă de mână, fără să-l privească deloc pe Billy. Ajungând la uşă, spuse:

— Mulţumim, domnule senator.

Şi ieşi afară cu profesoara.

*

Când fetiţa cu codiţe ieşi alergând, a fost întâmpinată cu strigăte de bucurie. Reflectoarele se aţintiră asupra ei şi ea îşi umbri ochii cu mâna, fără să poată vedea mulţimea în aşteptare. O mamă pătrunse prin cordonul de poliţişti şi alergă în curte să ia fetiţa în braţe. Urmară alţi doi băieţi şi Nat o luă pe Su Ling de umeri, uitându-se disperat după Luke. După câteva momente, ieşiră mai mulţi copii şi Su Ling nu-şi mai putu stăpâni lacrimile, văzând că Luke nu era printre ei.

— Mai vine unul, cu profesoara, auzi ea un reporter.

Su Ling îşi aţinti ochii spre uşă în cele mai lungi două minute din viaţa ei, după cum avea să povestească mai târziu.

Uralele s-au înteţit când d-ra Hudson apăru în cadrul uşii, cu Luke de mână. Su Ling se uită la soţul ei, care încerca zadarnic să-şi reţină lacrimile.

— Voi, ăştia din neamul Cartwright, spuse ea, întotdeauna vă salvaţi ultimii.

*

Fletcher rămase lângă uşă până când d-ra Hudson se îndepărtă. Apoi o închise şi ridică receptorul telefonului care suna insistent.

— Dvs. sunteţi, domnule senator? întrebă comisarul-şef.

— Da.

— Sunteţi bine? Ni s-a părut că auzim o ciocnire, poate chiar un foc.

— Nu, sunt bine. Copiii sunt în siguranţă?

— Da, i-am recuperat pe toţi treizeci şi unu.

— Şi pe ultimul?

— Da, tocmai l-au luat părinţii.

— Şi d-ra Hudson?

— Vorbeşte cu Sandra Mitchell la *Ştirile martor.* Le spune tuturor că sunteţi un fel de erou.

— Cred că vorbeşte despre altcineva, spuse Fletcher.

— Veniţi cu Bates? întrebă comisarul-şef, ignorându-i modestia.

— Mai am nevoie de câteva minute, domnule comisar-şef. Am fost de acord ca şi Billy să stea de vorbă cu Sandra Mitchell.

— Cine are arma?

— Eu, spuse Fletcher. Billy nu vă va mai crea probleme. Arma nici nu era încărcată, adăugă el şi închise.

— Ştii că o să mă omoare, nu, domnule senator?

— N-o să te omoare nimeni, Billy, cât sunt eu cu tine.

— Îmi dai cuvântul dumitale, domnule Davenport?

— Îţi dau cuvântul meu, Billy. Hai să ieşim să-i înfruntăm împreună.

Fletcher deschise uşa clasei. Nu avea nevoie să aprindă lumina, reflectoarele puternice ale poliţiei măturau curtea, făcând vizibilă uşa de la capătul coridorului.

Parcurse coridorul cu Billy lângă el, în tăcere. Fletcher deschise cu precauţie uşa şi păşi în lumină, întâmpinat şi el cu ovaţii. Nu vedea pe nimeni, orbit

de reflectoare. După o ezitare, Billy i se alătură. Merseră încet pe cărare. Întorcându-se, îl văzu pe Billy zâmbind.

— O să fie bine, repetă Fletcher, tocmai când glonţul sfâşie pieptul lui Billy.

El a fost azvârlit într-o parte, din cauza impactului. Căzu în genunchi deasupra lui Billy, dar era prea târziu. Acesta murise.

— Nu, nu, nu! răcni Fletcher. Nu-şi dau seama că i-am dat cuvântul meu?

38

— Cineva ne cumpără acţiunile, spuse Nat.

— Chiar sper asta, replică Tom, suntem o firmă cu acţiuni pe piaţa publică.

— Nu, domnule preşedinte, am vrut să spun că cineva le cumpără *agresiv.*

— Cu ce scop? întrebă Julia.

Nat puse jos stiloul.

— Ca să încerce să ne preia, presupun.

Mai mulţi membri ai consiliului începură să vorbească în acelaşi timp, până când Tom bătu uşor în masă.

— Să-l ascultăm pe Nat.

— De câţiva ani, politica noastră a vizat achiziţionarea unor bănci mici, aflate în suferinţă şi, în ansamblu, s-a dovedit o afacere profitabilă. Ştiţi cu toţii că strategia mea pe termen lung urmăreşte să transforme Russell în cea mai importantă bancă din stat. Însă nu am prevăzut faptul că succesul nostru ne poate face atractivi pentru o instituţie mai mare decât a noastră.

— Şi acum eşti convins că cineva încearcă să ne preia?

— Cu siguranţă, Julia, îi confirmă Nat, şi, în parte, tu eşti de vină. Noua etapă a proiectului Cedar Wood a fost un mare succes, aproape dublându-ne profiturile anul trecut.

— Dacă Nat are dreptate, spuse Tom, şi bănuiesc că are, avem de răspuns la o întrebare: ne bucurăm să fim preluaţi sau luptăm?

— Nu pot vorbi decât în numele meu, domnule preşedinte, spuse Nat. Încă nu am împlinit patruzeci de ani şi nu am de gând să mă pensionez. Sugerez să luptăm.

— De acord, zise Julia, eu deja am fost preluată şi nu doresc să mi se întâmple a doua oară. În orice caz, acţionarii noştri nu se aşteaptă să cedăm.

— Şi nici foştii preşedinţi ai băncii, adăugă Tom, privind portretele tatălui, bunicului şi străbunicului

lui, ce părea că se uitau la el de pe pereţii sălii. Nu cred că e nevoie să votăm, aşa că prezintă-ne opţiunile noastre, Nat.

Directorul executiv deschise unul din cele trei dosare din faţa lui.

— În aceste condiţii, legea e cât se poate de clară. După ce o companie sau un individ intră în posesia a şase la sută din compania ţintă, trebuie să-şi declare poziţia la Comisia de Titluri de Proprietate şi Valută din Washington D.C. şi să declare în termen de douăzeci şi opt de zile calendaristice dacă are intenţia să preia restul acţiunilor şi dacă da, la ce preţ.

— Dacă cineva încearcă să ne preia, sublinie Tom, nu va aştepta o lună. După ce înhaţă şase la sută, va face oferta de preluare în aceeaşi zi.

— De acord, domnule preşedinte, spuse Nat, dar până atunci, nimeni nu ne opreşte pe noi să ne cumpărăm propriile acţiuni, deşi momentan sunt evaluate cam scump.

— Dar asta nu-i va alerta pe cumpărători? vru să ştie Julia. Vor înţelege că le cunoaştem intenţia.

— Probabil, deci va trebui să ne instruim agenţii să cumpere discret; în felul acesta, vom afla repede dacă există un cumpărător mare pe piaţă.

— Noi câte acţiuni deţinem?

— Tom şi cu mine avem câte zece la sută, răspunse Nat. În prezent, tu deţii puţin peste trei la sută, îşi verifică el cifrele din al doilea dosar.

— Şi câţi bani mai am în cont? Nat întoarse pagina.

— Peste opt milioane de dolari, fără a pune la socoteală acţiunile Trump, din care ai făcut lichidităţi de câte ori a fost cererea mare.

— Atunci ce-ar fi să iau eu discret nişte acţiuni, înşelându-i pe urmăritori?

— Poţi s-o faci dacă tranzacţionezi cu Joe Stein, la New York, spuse Tom, şi pe urmă îl rogi să le transmită agenţilor lui să încerce să detecteze un cumpărător agresiv.

Julia începu să-şi ia notiţe.

— În al doilea rând, spuse Nat, trebuie să ne luăm cel mai bun avocat specializat în preluări. Am vorbit cu Jimmy Gates, care s-a ocupat de preluările noastre anterioare, dar ne-a spus că asta-l depăşeşte şi ne-a recomandat un individ de la New York, pe nume – căută în al treilea dosar – Logan Fitzgerald, specializat în corporaţii. M-am gândit să fac un drum până la New York săptămâna asta şi să aflu dacă vrea să ne reprezinte.

— Bun, spuse Tom. Între timp, ce-ar trebui să facem?

— Ţineţi ochii şi urechile deschise, domnule preşedinte. Trebuie să aflu cât mai repede cu cine ne confruntăm.

*

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Fletcher.

— Nu e vina nimănui, spuse Jimmy, şi nu pot pretinde că lucrurile mergeau bine în ultima vreme. Când Joanna a fost invitată să conducă departamentul de istorie de la UCLA, problema a ajuns pe tapet.

— Copiii cum se comportă?

— Elizabeth e bine şi Harry junior e plecat la Hotchkiss; sunt amândoi destul de mari ca să facă faţă situaţiei. De fapt, lui Harry îi surâde ideea să-şi petreacă vacanţa de vară la mama lui, care se va muta în California.

— Îmi pare rău, repetă Fletcher.

— Cred că asta e normal acum, spuse Jimmy. Nu peste multă vreme, tu şi Annie o să fiţi o minoritate. Directorul de la Hotchkiss mi-a spus că în jur de treizeci la sută din elevii lor provin din cămine destrămate. Când eram noi acolo, nu-mi amintesc decât de doi colegi ai căror părinţi erau divorţaţi. Şi, adăugă el după o mică pauză, dacă amândoi copiii îşi vor petrece vara în California, eu o să am mai mult timp să mă ocup de realegerea ta.

— Aş prefera ca tu şi Joanna să nu vă despărţiţi, spuse Fletcher.

— Ai idee împotriva cui vei candida? întrebă Jimmy, dornic să schimbe subiectul.

— Nu, zise Fletcher, am auzit că Barbara Hunter e disperată să încerce din nou, dar republicanii n-o mai vor dacă găsesc o alternativă cât de cât decentă la candidatura ei.

— Se zvonea că Ralph Elliot ar dori să se înscrie în cursă, dar, cinstit, după victoria ta cu Billy Bates, nici arhanghelul Gabriel nu ţi-ar mai putea lua scaunul.

— Billy Bates n-a fost o victorie, Jimmy. Moartea lui mă urmăreşte şi acum. Ar fi putut fi în viaţă, dacă-i vorbeam răspicat comisarului-şef Culver.

— Ştiu că tu aşa consideri, Fletcher, dar publicul vede altfel lucrurile. Realegerea ta a dovedit asta. Ei nu ţin minte decât că ţi-ai riscat viaţa ca să salvezi treizeci şi unu de copii şi pe profesoara lor favorită. Tata spune că dacă în săptămâna aia candidai la preşedinţie, azi erai la Casa Albă.

— Ce mai face pezevenghiul bătrân? întrebă Fletcher. Mă simt cam vinovat că nu l-am mai vizitat de mult.

— E bine, îi place să creadă că tot el le învârteşte pe toate degetele, deşi nu mai face decât să-ţi planifice ţie cariera.

— În ce an mă va pune să candidez la preşedinţie? surâse Fletcher.

— Depinde de când te vei hotărî să candidezi pentru poziţia de guvernator. Până aduni tu patru mandate de senator, Jim Lewsam va fi de două ori guvernator.

— Poate nu vreau să fiu guvernator.

— Poate papa nu e catolic…

*

— Bună dimineaţa, spuse Logan Fitzgerald, intrând în sala de consiliu. Înainte de a mă întreba, vă dau răspunsul: Fairchild.
— Sigur, spuse Nat. La naiba, ar fi trebuit să-mi dau singur seama. Dacă stai să te gândeşti, ei sunt fiara care stă la pândă. Fairchild e cea mai mare bancă din stat, are şaptezeci şi una de sucursale şi aproape niciun rival serios.
— Evident, cineva din consiliul lor ne consideră pe noi un rival serios, spuse Tom.
— Deci s-au hotărât să vă elimine înainte ca Russell să încerce acelaşi lucru, spuse Logan.
— Nu pot să-i învinuiesc, zise Nat, şi eu aş face acelaşi lucru în locul lor.
— De asemenea, vă pot spune că ideea originală nu a fost a unui membru al consiliului, continuă Logan. Notificarea oficială a Comisiei de Titluri a fost semnată de reprezentanţii lor legali, Belman, Wayland & Elliot şi puteţi ghici, cred, care dintre parteneri a semnat pe linia punctată.
— Asta înseamnă că avem de dus o luptă aprigă, se dumiri Tom.
— Adevărat, spuse Logan, aşa că trebuie să ne jucăm de-a număratul.
Se întoarse spre Julia:
— Câte acţiuni aţi obţinut în ultimele zile?
— Mai puţin de unu la sută, răspunse ea, pentru că cineva le tot urcă preţul. Ieri seară, când l-am întrebat pe fratele meu, mi-a spus că, la închiderea bursei, preţul acţiunilor atinsese 5,20$.
— E cu mult peste valoarea reală, comentă Nat, dar acum nu mai avem cale de întoarcere. L-am chemat pe Logan în această dimineaţă ca să ne evalueze şansele de supravieţuire şi să ne relateze cum s-ar putea petrece lucrurile în săptămânile următoare.
— Să vă relatez situaţia până în dimineaţa aceasta, la ora nouă, continuă Logan. Pentru a evita o preluare, Russell trebuie să aibă în proprietate, sau încredinţate în scris, cincizeci şi unu la sută din

acţiunile băncii. Consiliul deţine în prezent peste douăzeci şi patru la sută şi ştim că Fairchild are deja cel puţin şase la sută. În aparenţă, situaţia e satisfăcătoare. Totuşi, dacă vindeţi în perioada de douăzeci şi una de zile, cât Fairchild oferă 5,10 $ pe acţiune, veţi obţine bani lichizi în jur de douăzeci de milioane de dolari.

— Am luat deja o hotărâre, spuse Tom ferm.

— Bun, atunci nu aveţi decât două opţiuni. Fie faceţi o ofertă mai ridicată decât a celor de la Fairchild, ţinând cont de faptul că şi aşa, acţiunile sunt supracotate, fie vă contactaţi toţi acţionarii, rugându-i să încredinţeze acţiunile băncii.

— A doua opţiune, spuse Nat fără ezitare.

— Deoarece v-am anticipat răspunsul, domnule Cartwright, am studiat cu atenţie lista de acţionari; azi dimineaţă erau 27.412 în total, majoritatea cu stocuri mici, în jur de o mie de acţiuni. Totuşi, cinci la sută sunt deţinute de trei persoane, două văduve din Florida, care au fiecare câte doi la sută, şi senatorul Harry Gates, care are unu la sută.

— Cum se poate asta? întrebă Tom. Se ştie că Harry Gates a trăit toată viaţa doar din salariul de senator.

— Trebuie să-i mulţumească tatălui lui pentru acţiuni, explică Logan. Era prieten cu fondatorul băncii, care i-a oferit unu la sută în 1892. A achiziţionat o sută de acţiuni cu o sută de dolari şi familia Gates le păstrează de atunci.

— Acum ce valoare au? întrebă Tom.

Nat socoti cu calculatorul.

— În jur de jumătate de milion, dar el probabil că nici nu ştie.

— Fiul lui, Jimmy Gates, mi-e prieten vechi, spuse Logan. De fapt, lui îi datorez slujba mea de acum. Şi ştiu că, după ce Jimmy va afla despre amestecul lui Ralph Elliot, acţiunile acelea ne vor fi încredinţate. Dacă le convingeţi şi pe cele două doamne din Florida, veţi avea treizeci la sută, dar

mai aveţi nevoie de încă douăzeci şi unu la sută pentru a vă putea relaxa.

— Din experienţa mea de la preluările trecute, cel puţin cinci la sută din acţionari nu vor intra în legătură cu nicio tabără, spuse Nat. Şi-au schimbat adresa, şi-au încredinţat acţiunile unor fonduri de administrare sau, ca Harry Gates, nu se obosesc să le verifice valoarea anual.

— De acord, confirmă Logan, dar nu voi dormi liniştit până nu voi şti că aveţi sub control peste cincizeci la sută.

— Deci cum procedăm să punem mâna pe douăzeci la sută? întrebă Tom.

— E o muncă foarte grea, de ore lungi, răspunse Logan. Pentru început, le veţi trimite câte o scrisoare personală tuturor acţionarilor, în număr de peste douăzeci şi şapte de mii. Iată la ce mă gândesc.

Şi Logan le împărţi membrilor consiliului copii după scrisoare.

— Veţi vedea, continuă el, că am pus accent pe forţa băncii, istoria ei în comunitate, cea mai spectaculoasă evoluţie a unei instituţii financiare din stat. I-am întrebat dacă doresc să depindă de monopolul unei bănci.

— Da, spuse Nat. A noastră.

— Dar nu încă, spuse Logan. Acum, după ce ne-am înţeles asupra scrisorii, aştept semnăturile dvs., ale preşedintelui sau ale directorului executiv.

— Dar sunt peste douăzeci şi şapte de mii!

— Da, le puteţi împărţi, zâmbi Logan. N-aş sugera o asemenea corvoadă dacă n-aş fi sigur că rivalii noştri vor trimite o scrisoare: „Dragă domnule acţionar”, cu o semnătură stilizată în dreptul numelui preşedintelui. Personalizarea s-ar putea să facă diferenţa între supravieţuire şi extincţie.

— Pot ajuta cu ceva? se oferi Julia.

— Cu siguranţă, doamnă Russell, răspunse Logan. Pentru dvs., am conceput o cu totul altă

scrisoare, adresată acţionarilor femei. Majoritatea sunt divorţate sau văduve şi probabil că nu-şi verifică anual portofoliul. Sunt în jur de patru mii de investitori de acest tip, deci o să vă ocupe tot weekendul.

Şi împinse a doua scrisoare spre Julia.

— Veţi vedea că m-am referit la competenţa dvs. de a vă conduce propria companie şi la faptul că sunteţi de şapte ani membră în consiliul de administraţie al băncii Russell.

— Altceva? întrebă ea.

— Da, zise Logan şi-i mai întinse două coli de hârtie. Aş dori să le vizitaţi pe cele două văduve din Florida.

— Aş putea merge la începutul săptămânii viitoare, spuse Julia, consultându-şi agenda.

— Nu, o contrazise ferm Logan. Sunaţi-le azi şi luaţi avionul mâine. Puteţi fi sigură că Ralph Elliot le-a făcut deja o vizită.

Julia dădu din cap, apucându-se să citească datele cunoscute despre doamnele Bloom şi Hargaten.

— În fine, Nat, trecu Logan la un ton familiar, tu va trebui să te implici într-o campanie media destul de agresivă; cu alte cuvinte, dă totul pe faţă.

— La ce te gândeşti? vru să ştie Nat.

— Eşti de-al locului, te-ai realizat, erou de război, student eminent la Harvard, care s-a întors la Hartford să restructureze banca împreună cu cel mai bun prieten. Să aduci în discuţie şi performanţele tale atletice – crosul e o manie naţională în acest moment şi poate există acţionari şi printre fanii sportului. Şi dacă vrea cineva să-ţi ia un interviu – de la revista de ciclism la cea de croşetat – spune da.

— Şi cu cine o să mă confrunt? se interesă Nat. Cu preşedintele de la Fairchild?

— Nu, nu cred, spuse Logan. Murray Goldblatz este un bancher priceput, dar nu vor risca să-l aducă la televizor.

— De ce nu? se exprimă Tom. E preşedinte la Fairchild de peste douăzeci de ani şi e unul dintre cei mai respectaţi finanţişti.

— De acord, domnule preşedinte, spuse Logan. Dar nu uitaţi că a suferit un atac de cord acum doi ani şi, mai rău, se bâlbâie. Probabil că nu mai remarcaţi, fiindcă v-aţi obişnuit cu el aşa, dar dacă apare la televizor, probabil că oamenii nu-l vor vedea decât o dată. Poate fi cel mai respectat bancher din stat, dar bâlbâială îl descalifică. E nedrept, dar oamenii lui s-au gândit la acest aspect.

— Atunci va fi Wesley Jackson, omologul meu? reflectă Nat cu voce tare. E unul dintre cei mai solizi bancheri întâlniţi de mine. Se exprimă foarte articulat, i-am oferit chiar un loc în consiliul nostru de administraţie.

— Se prea poate, spuse Logan, dar e negru.

— Suntem în 1988, replică Nat supărat.

— Sunt conştient de asta, îl linişti Logan, dar peste nouăzeci la sută din acţionarii noştri sunt albi şi sigur că oamenii lor s-au gândit şi la asta.

— Deci pe cine crezi că vor scoate în faţă? întrebă Nat.

— N-am nicio îndoială că cel ales pentru confruntare va fi Ralph Elliot.

*

— Deci până la urmă, republicanii au sprijinit-o pe Barbara Hunter, spuse Fletcher.

— Numai pentru că altcineva n-a vrut să candideze împotriva ta, replică Jimmy. După ce au văzut că în sondaje conduci cu nouă puncte…

— Aud că l-au implorat pe Ralph Elliot să-şi asume rolul, dar el a spus că n-o poate face pentru că s-a implicat în preluarea băncii Russell.

— O scuză bună, spuse Jimmy, dar omul ăla n-ar fi lăsat ca numele lui să se audă dacă n-ar fi ştiut că are o şansă în lupta cu tine. L-ai văzut aseară la televizor?

— Da, oftă Fletcher, şi dacă nu-l cunoşteam poate mă lăsam păcălit de acel „asiguraţi-vă viitorul venind alături de cea mai mare, sigură şi respectată bancă din stat”. Nu şi-a pierdut charisma. Sper că tatăl tău n-a muşcat momeala.

— Nu, Harry i-a încredinţat procentul său lui Tom Russell şi le spune tuturor să facă la fel, deşi a fost şocat când a aflat cât valorau acţiunile lui.

Fletcher râse.

— Am citit în publicaţiile financiare speculaţii că ambele tabere au în jur de patruzeci la sută şi nu mai e decât o săptămână până la încheierea termenului de preluare, continuă Jimmy.

— Da, va fi o cursă strânsă. Sper că Tom Russell îşi dă seama ce murdar o să se joace, dacă e vorba de Ralph Elliot, zise Fletcher.

— I-am spus-o cât se poate de clar, îl asigură calm Jimmy.

*

— Când a fost trimisă asta? întrebă Nat, în timp ce restul membrilor consiliului studiau ultima scrisoare trimisă de Fairchild acţionarilor.

— E datată ieri, zise Logan, ceea ce înseamnă că mai avem trei zile să reacţionăm, dar mi-e teamă că, până atunci, răul va fi făcut.

— Nici chiar eu n-am crezut că Elliot va ajunge atât de jos, se miră Tom, studiind scrisoarea semnată de Murray Goldblatz:

Lucruri pe care nu le ştiaţi despre Nathaniel Cartwritgh, directorul excutiv al Băncii Russell:

— Domnul Cartwright nu s-a născut şi nu a crescut la Hartford;

— a fost respins la Yale după ce a trişat la examenul de admitere;

— a părăsit Universitatea din Connecticut fără licenţă, după ce a pierdut alegerile pentru preşedinţia studenţilor;

— a fost concediat de J.P. Morgan după ce a pierdut 500.000 $;

— e căsătorit cu o coreeană ai cărei părinţi au luptat împotriva americanilor;

— singura slujbă pe care a putut s-o găsească după ce l-a dat Morgan afară a fost la un vechi prieten, care, întâmplător, era preşedintele Băncii Russell.

Încredinţaţi acţiunile dvs. Băncii Fairchild; asiguraţi-vă viitorul.

— Iată răspunsul pe care propun să-l trimitem astăzi prin poşta rapidă, zise Logan, fără să le permitem celor de la Fairchild să mai răspundă.

Şi înmâna consiliului copii ale scrisorii.

Lucruri pe care trebuie să le ştiţi despre Nat Cartwright, directorul executiv al Băncii Russell

— Nat s-a născut şi a crescut în Connecticut;

— a câştigat Medalia de Onoare în Vietnam;

— şi-a luat licenţa şi masteratul în afaceri, la Harvard;

— şi-a dat demisia de la banca Morgan, după ce i-a adus un profit de peste un milion de dolari;

— în cei nouă ani de când e director executiv la Russell, a mărit de patru ori profiturile băncii;

— soţia lui este profesor de statistică la Universitatea din Connecticut şi tatăl ei a fost sergent al Marinei americane.

Rămâneţi cu Russell; banca noastră are grijă de oameni şi de banii dvs.

— Pot s-o expediez imediat? întrebă Logan.

— Nu, a spus Nat, rupând scrisoarea şi rămânând tăcut o vreme. Mie-mi trebuie mult până mă supăr, dar acum sunt pe cale să-l omor definitiv pe Ralph Elliot, aşa că ascultaţi-mă cu atenţie.

După douăzeci de minute, Tom se aventură să comenteze:

— Ar însemna un risc al naibii de mare.

— De ce? întrebă Nat. Dacă strategia eşuează, vom fi multimilionari şi dacă reuşeşte, preluăm controlul asupra celei mai mari bănci din stat.

*

— Tata e gelos foc pe tine, zise Jimmy.
— De ce? se miră Fletcher.
— Păi, ai câştigat cu peste douăsprezece mii de voturi, ceea ce a fost lipsit de tact, spuse Jimmy, urmărindu-l pe Harry junior alergând pe extremă cu mingea la picior. Nu uita că el a reuşit să câştige doar la o diferenţă de unsprezece mii de voturi, o singură dată în douăzeci şi opt de ani, când Barry Goldwater candida la preşedinţie.
— Mulţumesc că m-ai avertizat, spuse Fletcher, o să evit să-l vizitez vreo două duminici.
— Mai bine nu, tu încă nu ai auzit cum a câştigat un milion peste noapte.
— Da, mi-a povestit Annie că şi-a vândut acţiunile la banca Russell. Credeam că semnase că nu i le va da lui Fairchild la niciun preţ.
— Aşa e şi s-ar fi ţinut de cuvânt, dar cu o zi înainte de expirarea termenului pentru oferta de preluare, când acţiunile urcaseră la 7,10 $ bucata, l-a sunat Tom Russell sfătuindu-l să vândă. Ba chiar i-a sugerat să-l contacteze direct pe Ralph Elliot, ca să meargă treaba repede.
— Pun ceva la cale, spuse Fletcher. În niciun caz Tom Russell nu i-ar fi spus tatălui tău să trateze direct cu Ralph Elliot dacă n-ar fi rămas un capitol încă nescris în această poveste.
Jimmy nu spuse nimic.
— Deci se poate presupune că Fairchild a achiziţionat peste cincizeci la sută?
— Asta l-am întrebat şi eu pe Logan, răspunse Jimmy, dar el mi-a explicat că, datorită confidenţialităţii, nu poate să-mi spună nimic până luni, când Comisia de Titluri va anunţa cifrele oficiale.

— Au! exclamă Jimmy, ai văzut ce i-a făcut puştiul ăla de la Taft lui Harry junior? Are noroc că nu e Joanna aici, că ar fi alergat pe teren să-l pocnească!

*

— Cine e pentru? întrebă preşedintele.

Se ridicară toate mâinile, deşi Julia păru să ezite un moment.

— Atunci e unanim, declară Tom şi i se adresă în continuare lui Nat. Poate ar trebui să ne explici ce se va întâmpla în continuare.

— Desigur, domnule preşedinte, spuse Nat. În această dimineaţă, la ora zece, Comisia de Titluri de Proprietate şi Asigurări va anunţa că banca Fairchild a eşuat în preluarea băncii Russell.

— Ce procentaj vor obţine, cel mai probabil? întrebă Julia.

— Aveau 47,89 sâmbătă la miezul nopţii şi poate că au mai adunat câteva acţiuni până duminică, dar mă îndoiesc.

— Şi preţul?

— Vineri la închiderea bursei, acţiunile erau cotate la 7,32 $, spuse Julia, dar după anunţul de azi dimineaţă, acţiunile încredinţate primesc automat libertate şi cei de la Fairchild nu mai pot schimba oferta cel puţin douăzeci şi opt de zile.

— În răgazul ăsta, plănuiesc să scot pe piaţă un milion de acţiuni Russell, spuse Nat.

— De ce să faci asta? se miră Julia. Acţiunile noastre vor scădea fulgerător.

— Şi ale lui Fairchild vor scădea la fel, fiindcă au acţiuni de-ale noastre în proporţie de aproape cincizeci la sută. Şi nu pot face nimic timp de douăzeci şi opt de zile.

— Nimic? repetă Julia.

— Nimic, confirmă Logan.

— Şi apoi, dacă folosim banii în plus pentru a cumpăra acţiunile Farichild în scădere…

— Va trebui să informezi Comisia de Titluri când vei deţine şase la sută, îi atrase Logan atenţia, şi să-i anunţi că intenţionezi să înaintezi o ofertă de preluare a băncii Fairchild.

— Bun, spuse Nat, trăgând spre el telefonul şi formând zece numere.

Toată lumea tăcu, aşteptând ca directorului să i se răspundă de la celălalt capăt al firului.

— Bună, Joe, sunt Nat, continuăm conform planului. La zece şi un minut, vreau să plasezi pe piaţă un milion de acţiuni ale băncii.

— Îţi dai seama că vor pica imediat, spuse Joe, fiindcă o să-i transformi pe toţi în vânzători.

— Să sperăm că ai dreptate, Joe, fiindcă după asta vreau să începi să aduni acţiuni Fairchild, dar numai după ce ajung la cel mai mic preţ. Şi nu te opri până nu obţii 5,9 la sută.

— Înţeles, spuse Joe.

— Şi, Joe, ţine o linie telefonică liberă zi şi noapte, fiindcă n-o să prea mai ai parte de somn în următoarele patru săptămâni, adăugă Nat, aşezând la loc receptorul.

— Eşti sigur că nu încălcăm legea? întrebă Julia.

— Sigur, zise Logan, dar dacă reuşim, pariez că legislatorii vor trebui să revadă prevederile legate de preluări în cel mai scurt timp.

— Şi consideri etic ceea ce facem? insistă Julia.

— Nu, zise Nat, şi nici nu mi-ar fi trecut prin minte să procedăm aşa dacă nu aveam de-a face cu Ralph Elliot.

După o pauză adăugă:

— Dar v-am avertizat că am de gând să-l omor. Doar că nu v-am spus cum.

39

— Preşedintele băncii Fairchild pe linia unu, Joe Stein pe linia doi şi soţia dvs. pe linia trei.

— Vorbesc cu preşedintele. Roagă-l pe Joe Stein să aştepte şi spune-i lui Su Ling că o sun eu.

— Soţia dvs. spune că e urgent.

— O sun în câteva minute.

— Vi-l dau pe domnul Goldblatz.

Nat ar fi dorit să aibă câteva momente ca să se adune înainte de a vorbi cu preşedintele băncii Fairchild; poate ar fi trebuit să-şi anunţe secretara să-i transmită că-i va telefona el. Nici nu ştia cum să i se adreseze: „domnule Goldblatz”, „domnule preşedinte” sau „domnule”? La urma urmei, omul acesta era preşedinte la Fairchild când Nat era încă student, lucrând la studii de caz bancare.

— Bună dimineaţa, domnule Cartwright.

— Bună dimineaţa, domnule Goldblatz, cu ce vă pot fi de folos?

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni.

Nat ezită, nesigur de răspuns.

— Şi cred că ar fi înţelept să fim doar noi doi, adăugă interlocutorul lui. D-d-doar noi doi.

— Da, este în regulă, răspunse Nat, dar va trebui să fie într-un loc unde nu ne cunoaşte nimeni.

— Vă pot sugera Catedrala Sf. Joseph? spuse domnul Goldblatz. Cred că pe mine nu mă va recunoaşte nimeni acolo.

Nat râse.

— Când v-aţi gândit să fie? întrebă.

— Mă gândeam cât mai curând.

— De acord, spuse Nat.

— Să zicem, la trei în această după-amiază? Nu-mi imaginez că vor fi prea mulţi oameni în catedrală luni după-amiază.

— La Sf. Joseph, la ora trei. Ne vedem acolo, domnule Goldblatz.

Lăsă jos receptorul şi telefonul sună imediat.

— Joe Stein, anunţă Linda.

— Care-s veştile, Joe?
— Am mai obţinut o sută de mii din stocul Fairchild, ceea ce vă urcă la douăzeci şi nouă la sută. Acţiunile au ajuns la 2,90 $, mai puţin de jumătate din valoarea lor maximă. Dar ai o problemă, îl preveni Joe.
— Care?
— Dacă nu aduni cincizeci la sută de vineri într-o săptămână, vei avea aceeaşi problemă pe care a avut-o Fairchild, aşa că sper că ţi-ai calculat următoarea mişcare.
— Lucrurile s-ar putea limpezi după întâlnirea pe care o voi avea azi, la trei după-amiază, spuse Nat.
— Pare interesant, opina Joe.
— S-ar putea, zise Nat, dar acum nu pot spune nimic, fiindcă nu ştiu sigur ce se va întâmpla.
— Sunt tot mai curios, spuse Joe. Abia aştept să aflu mai mult. Între timp, ce fac?
— Vreau să continui să cumperi toate acţiunile Fairchild care-ţi pică în mână până diseară la închiderea bursei. După aceea vorbim, înainte de ora de deschidere de mâine.
— Înţeles, zise Joe, acum te las şi cobor în ring.
Nat oftă din rărunchi, încercând să-şi închipuie de ce dorea Murray Goldblatz să-l vadă. Luă din nou telefonul:
— Linda, fă-mi legătura cu Logan Fitzgerald – sună-l la telefonul din New York.
— Soţia dumneavoastră a spus că e ceva urgent şi a mai sunat în timp ce vorbeaţi cu Joe Stein.
— Bun, o sun în timp ce tu încerci să-l găseşti pe Logan.
Nat formă numărul de acasă şi începu să bată darabana cu degetele pe birou, continuând să se gândească la intenţiile lui Murray Goldblatz. Vocea lui Su Ling îi întrerupse gândurile.
— Iartă-mă că nu te-am sunat, a spus el, dar Murray…
— Luke a fugit de la şcoală, spuse Su Ling. Nu l-a mai văzut nimeni de aseară de la stingere.

*

— Preşedintele Comitetului Naţional Democratic pe linia unu, domnul Gates pe linia doi şi soţia dvs. pe linia trei.

— Vorbesc întâi cu preşedintele. Roagă-l pe Jimmy să aştepte puţin şi spune-i lui Annie că o sun eu.

— A spus că e ceva urgent.

— Nu durează decât două minute şi o sun eu.

Fletcher ar fi dorit să aibă mai mult timp, să se adune. Nu-l întâlnise pe preşedintele de partid decât de două ori, pe coridor la Convenţia naţională şi la un cocktail, la Washington D.C. Se îndoia că domnul Brubaker îşi amintea vreuna din cele două întâlniri. Şi nici nu ştia cum să i se adreseze, „domnule Brubaker”, „Alan” sau chiar „domnule”. La urma urmei, era preşedinte de partid dinainte de a intra Fletcher în Senat.

— Bună dimineaţa, Fletcher, aici Al Brubaker.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, mă bucur să vă aud. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să discut ceva cu tine în particular, Fletcher, şi mă întrebam dacă n-ai putea veni cu soţia până la Washington, să luaţi cina cu mine şi cu Jenny într-o seară.

— Am fi încântaţi, spuse Fletcher. La ce dată v-aţi gândit?

— Cum ţi se pare data de optsprezece? E vinerea viitoare.

Fletcher îşi răsfoi repede agenda. Avea o întâlnire electorală la prânz, la care nu putea lipsi, dar seara era liber.

— La ce oră aţi dori să venim?

— Pe la opt vă convine? întrebă Brubaker.

— Da, e bine, domnule preşedinte.

— Bun, atunci rămâne ora opt, pe optsprezece. Locuiesc în Georgetown, pe strada 3038 nord.

Fletcher îşi notă adresa în spaţiul liber din agendă:

— Abia aştept să ne revedem, domnule preşedinte.

— Şi eu, spuse Brubaker. Şi aş prefera să nu menţionezi nimănui această întâlnire, Fletcher.

Fletcher închise. S-ar putea să fie nevoit să plece mai devreme de la întrunirea electorală. Soneria de pe birou bâzâi din nou.

— Domnul Gates, spuse Sally.

— Bună, Jimmy, cu ce pot să te ajut? întrebă Fletcher voios, dorind să-i spună despre invitaţia la cină a preşedintelui partidului.

— N-am veşti prea bune, din păcate, spuse Jimmy. Tata a mai făcut un atac de cord şi l-au dus la „St. Patrick”. Plec acolo, dar m-am gândit să te sun mai întâi.

— Cât de rău e? întrebă încet Fletcher.

— E greu de spus până nu vorbim cu doctorul. Mama n-a fost prea coerentă, aşa că nu vom şti exact decât când mergem acolo.

— Vin şi eu cu Annie cât pot de repede, spuse Fletcher.

Atinse furca telefonului şi apoi sună acasă. Era ocupat. Puse jos receptorul, bătând cu degetele în masă. Hotărî să mai sune o dată şi dacă era din nou ocupat, să meargă direct acasă, s-o ia pe Annie şi să plece la spital. Pentru o clipă, se gândi la Al Brubaker. De ce dorise o întâlnire despre care să nu afle nimeni?

Apoi, gândurile îi reveniră la Harry şi formă din nou numărul de acasă. Auzi vocea lui Annie.

— Ai aflat? întrebă.

— Da, zise Fletcher, tocmai am vorbit cu Jimmy. Mă gândeam să plec direct la spital şi să ne întâlnim acolo.

— Nu e numai tata, spuse Annie. Lucy a căzut rău de pe cal azi dimineaţă. Are contuzii şi şi-a rupt piciorul. Au dus-o la infirmerie. Nu ştiu ce să fac mai întâi.

*

— Eu sunt de vină, zise Nat. Din cauza bătăliei pentru preluarea Fairchild, nu am mers nici măcar o dată la Luke trimestrul ăsta.

— Nici eu, recunoscu Su Ling. Dar urma să mergem săptămâna viitoare la piesa şcolii.

— Ştiu, zise Nat. El îl joacă pe Romeo. Crezi că s-ar putea să fie Julieta problema?

— Posibil. Dar şi tu ai cunoscut prima iubire la piesa şcolii, nu? îl întrebă Su Ling.

— Da şi s-a terminat cu lacrimi.

— Nu te învinui, Nat. Şi eu am fost preocupată în ultimele săptămâni de studenţii din anul terminal şi nu l-am întrebat pe Luke de ce a fost atât de tăcut şi retras în vacanţă.

— Întotdeauna a fost puţin singuratic, spuse Nat, şi elevii silitori nu prea adună mulţi prieteni în jurul lor.

— De unde să ştii tu? glumi Su Ling, făcându-şi soţul să zâmbească. Şi mamele noastre sunt tăcute şi retrase din fire, adăugă ea, conducând pe autostradă.

— Cât crezi că ne va lua să ajungem? întrebă Nat, aruncând o privire spre ceasul de pe bord.

— Pe la ora asta, cam un ceas, aşa că bănuiesc că vom fi acolo la ora trei, răspunse Su Ling, luând piciorul de pe acceleraţie pentru că atinsese viteza maximă.

— Trei, la naiba! îşi aminti Nat deodată. Trebuie să-l anunţ pe Murray Goldblatz că nu pot ajunge la întâlnirea cu el.

— Preşedintele de la Fairchild?

— Exact, mi-a cerut o întâlnire în particular, spuse Nat, luând receptorul telefonului din maşină şi căutând numărul băncii Fairchild în agendă.

— Pentru ce? se interesă Su Ling.

— Ceva în legătură cu preluarea, probabil, dar nu am niciun indiciu în plus, spuse Nat, formând un

număr din unsprezece cifre. Cu domnul Goldblatz, vă rog.

— Cine îl caută? întrebă recepţionera.

Nat ezită:

— E un apel personal.

— Totuşi, trebuie să ştiu cine-l caută, insistă vocea.

— Am o întâlnire cu el la ora trei.

— V-o dau pe secretara dumnealui.

Nat aşteptă.

— Biroul domnului Goldblatz, auzi o altă voce feminină.

— Am o întâlnire la ora trei cu domnul Goldblatz, dar din păcate…

— Vă fac legătura, domnule Cartwright.

— Domnule Cartwright?

— Domnule Goldblatz, trebuie să-mi cer scuze, s-a ivit o problemă de familie şi nu voi putea ajunge la întâlnirea din această după-amiază.

— Înţeleg, spuse domnul Goldblatz pe un ton neîncrezător.

— Domnule Goldblatz, nu obişnuiesc să mă joc, nu am nici timp, nici înclinaţii pentru aşa ceva.

— Nici nu sugeram aşa ceva, domnule Cartwright, replică scurt Goldblatz.

Nat ezită, apoi îi spuse:

— Fiul meu a fugit de la Taft şi merg să mă întâlnesc cu directorul şcolii.

— Îmi p-p-pare rău să aflu asta, spuse domnul Goldblatz, schimbând imediat tonul. Dacă vă consolează cu ceva, am fugit şi eu o dată de la Taft, dar, după ce mi-am cheltuit toţi banii de buzunar, m-am hotărât să mă întorc.

Nat râse.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere.

— N-aveţi pentru ce. Poate îmi daţi un telefon să mă anunţaţi când e convenabil să ne întâlnim.

— Desigur, domnule Goldblatz. Aş putea să vă cer o favoare?

— Bineînţeles. Care?

— Să nu-i relataţi conversaţia noastră lui Ralph Elliot.

— Vă dau cuvântul meu, dar să ştiţi, domnule Cartwritgh, că el nu ştie că am planificat această întâlnire.

Nat închise.

— Nu ţi-ai asumat un risc? îl întrebă Su Ling.

— Nu, nu cred, răspunse Nat. Am sentimentul că eu şi domnul Goldblatz am descoperit că avem ceva în comun.

Când Su Ling intră pe porţile complexului Taft, amintirile îl năpădiră pe Nat: mama lui întârziase şi el traversase amfiteatrul plin, cu genunchii tremurând, aşezându-se lângă Tom. După douăzeci şi cinci de ani, îşi însoţise fiul acolo, în prima lui zi de liceu. Acum spera doar că băiatul era sănătos şi în siguranţă.

Su Ling parcă în faţa casei directoarei şi înainte de a opri motorul, Nat o zări pe doamna Henderson coborând treptele. Simţi un ghem în stomac, dar observă că femeia zâmbea. Su Ling coborî grăbită din maşină.

— L-au găsit, spuse doamna Henderson. Era cu bunica lui, o ajuta la spălătorie.

*

— Hai să mergem amândoi la spital la tata. După aceea, hotărâm care dintre noi va merge la Lakeville s-o vadă pe Lucy.

— Lucy s-ar întrista dacă ar şti, spuse Annie. Îl adoră pe bunicul.

— Ştiu, iar el s-a apucat deja să-i planifice viaţa. Poate ar fi mai bine să nu-i spunem, mai ales că nu poate să-l viziteze.

— Probabil că ai dreptate. În orice caz, a vizitat-o el săptămâna trecută.

— Nu ştiam, spuse Fletcher.

— Ba da, ei doi pun ceva la cale, spuse Annie, intrând cu maşina în parcarea spitalului; dar nu mi-

au dezvăluit şi mie secretul lor.

Uşile liftului se deschiseră şi amândoi porniră grăbiţi spre rezerva lui Harry. Martha, cenuşie la faţă, se ridică în picioare când îi văzu. Annie o luă în braţe pe mama ei şi Fletcher atinse umărul lui Jimmy. Uitându-se la bolnav, văzu un om încercănat şi tras la faţă, cu nasul şi gura acoperite de masca de oxigen. Un monitor semnaliza lângă el, singurul indiciu că era în viaţă. Omul din pat era bărbatul cel mai plin de energie pe care-l cunoscuse Fletcher.

Se aşezară toţi în linişte. Martha îl ţinea pe soţul ei de mână. După câteva clipe, le spuse:

— N-ar fi bine să se ducă unul din voi să vadă ce face Lucy? Aici nu e mare lucru de făcut.

— Eu nu mă mişc de aici, spuse Annie, dar cred că Fletcher ar trebui să meargă.

Fletcher dădu din cap, o sărută pe obraz pe Martha şi o asigură pe Annie că se va întoarce imediat după ce se va convinge că Lucy e bine. Parcurse călătoria până la Lakeville aproape fără să-şi dea seama, cu gândurile când la Harry, când la Lucy şi o clipă şi la Al Brubaker, deşi nu îl mai preocupa ce urma să-i spună preşedintele partidului.

Ajungând la indicatorul de la intersecţia dinainte de Hotchkiss, Fletcher îşi aminti cum îl cunoscuse pe Harry, la un meci de fotbal american.

— Te rog, Doamne, să trăiască, se rugă el cu voce tare, intrând în parcarea liceului şi oprind în faţa punctului sanitar.

O infirmieră îl conduse pe senator la patul fiicei lui. Trecând prin salonul aproape gol, îi văzu de departe piciorul pus în ghips şi suspendat în aer. Îşi aduse aminte cum candidase la funcţia de preşedinte al elevilor şi rivalul lui îi lăsase pe colegi să se semneze pe ghips în ziua alegerilor. Nu mai ţinea minte cum îl chema pe băiatul acela.

— Eşti o escroacă, îi spuse lui Lucy, înainte de a-i vedea zâmbetul şi sticlele de suc şi pacheţelele de fursecuri adunate în jurul ei.

— Ştiu, tată, am reuşit chiar să chiulesc de la o lucrare la matematică, dar trebuie să fiu înapoi la şcoală luni dacă vreau să am şanse să devin şefa clasei.

— A, deci de-aia te-a vizitat bunicul, şnapanul ăla bătrân, spuse Fletcher, şi îşi sărută fiica pe obraz.

Îi trecea în revistă fursecurile când apăru un tânăr, care rămase de cealaltă parte a patului, aşteptând nervos.

— El e George, spuse Lucy. E îndrăgostit de mine.

— Mă bucur să te cunosc, George, zâmbi Fletcher.

— Şi eu, domnule senator, spuse tânărul, întinzându-i mâna peste pat.

— George e şeful meu de campanie, spuse Lucy, cum a fost naşul şeful tău de campanie. Crede că piciorul rupt o să-mi atragă voturi de simpatie. Trebuie să-i cer părerea bunicului, data viitoare când vine – bunicul e arma noastră secretă, şopti ea, a înspăimântat deja opoziţia.

— Nici nu ştiu de ce m-am deranjat să vin să te văd, glumi Fletcher, e evident că n-ai nevoie de mine.

— Ba da, tată. Mi-ai putea da un avans din alocaţia pe luna viitoare?

Fletcher zâmbi şi scoase portofelul.

— Bunicul cât ţi-a dat?

— Cinci dolari, răspunse Lucy docilă.

Fletcher îi dădu încă cinci.

— Mulţumesc, tată. Dar cum de n-a venit şi mama cu tine?

*

Nat se învoi să-l ducă pe Luke înapoi la şcoală a doua zi de dimineaţă. Seara, băiatul fusese foarte necomunicativ, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu cu amândoi părinţii de faţă.

— Poate o să vorbească pe drumul către liceu, când sunteţi numai voi doi, spuse Su Ling.

Tatăl şi fiul porniră spre Taft imediat după micul dejun, dar Luke era în continuare tăcut. Cu toate că Nat încercă să-l întrebe despre învăţătură, despre piesa şcolii şi chiar despre progresele lui sportive, nu primi decât răspunsuri monosilabice. Aşa că Nat schimbă tactica şi tăcu şi el, sperând că Luke va începe singur discuţia.

Ajunseseră aproape de destinaţie când Luke îl întrebă:

— Când te-ai îndrăgostit prima oară, tată?

Nat era gata să lovească maşina din faţă, dar reuşi să încetinească şi să iasă cu bine din depăşirea în care se angajase.

— Cred că prima fată care m-a interesat cu adevărat a fost Rebecca. Ea o juca pe Olivia şi eu pe Sebastian în piesa şcolii. Ai probleme cu Julieta? îşi întrebă el fiul după un timp.

— A, nu, îl asigură Luke, e proastă, drăguţă, dar proastă.

Urmă o altă tăcere lungă.

— Şi până unde ai mers cu Rebecca? întrebă în cele din urmă băiatul.

— Ne-am sărutat puţin, dacă-mi aduc bine aminte, spuse Nat, şi au mai fost şi nişte alintări, cum le numeam pe atunci.

— Voiai să-i atingi sânii?

— Bineînţeles, dar nu mă lăsa. N-am ajuns acolo decât în anul întâi de facultate.

— Dar o iubeai, tată?

— Aşa credeam, dar bomba nu m-a lovit decât când am întâlnit-o pe mama ta.

— Deci mama a fost prima persoană cu care ai făcut dragoste?

— Nu, au mai fost vreo două fete înaintea ei, una în Vietnam şi una când eram la facultate.

— Ai lăsat-o pe vreuna însărcinată?

Nat intră pe banda întâi şi încetini mult.

— Ai lăsat o fată însărcinată? îşi întrebă el fiul.

— Nu ştiu, spuse Luke, şi nici Kathy, dar când ne sărutam în spatele sălii de sport, i-am murdărit teribil fusta.

*

Fletcher mai stătu o oră cu fiica lui, apoi se întoarse la Hartford. Îi plăcea George. Lucy i-l descrisese ca pe cel mai deştept elev din clasă.

— De-asta l-am ales ca director de campanie, explicase ea.

După încă o oră, Fletcher ajunse la spital şi descoperi că situaţia nu se schimbase. Se aşeză lângă Annie şi o luă de mână.

— Ceva nou? o întrebă.

— Nu, nimic, răspunse ea, nu s-a clintit de când ai plecat. Ce face Lucy?

— E o escroacă totală şi i-am spus-o. O să stea cu ghipsul şase săptămâni, ceea ce nu pare s-o afecteze; de fapt, crede că asta o să-i mărească şansele de a câştiga şefia clasei.

— I-ai spus de bunicul?

— Nu, a trebuit s-o mint puţin când m-a întrebat de tine.

— Şi ce i-ai spus?

— Că prezidezi o şedinţă a comitetului de părinţi.

Annie dădu din cap:

— N-ai minţit, ai greşit doar ziua.

— Apropo, ştiai că are un prieten? o întrebă Fletcher.

— Trebuie să fie George.

— L-ai cunoscut pe George?

— Da, dar nu l-aş descrie ca prieten, spuse Annie, mai degrabă îi e sclav devotat.

— Parcă Lincoln a abolit sclavia în 1863.

Annie îşi privi soţul în ochi.

— Eşti îngrijorat?

— Bineînţeles că nu, până la urmă Lucy trebuia să aibă un prieten.

— Ştii că nu la asta mă refer.
— Annie, are doar şaisprezece ani!
— Eu aveam mai puţin când te-am cunoscut pe tine.
— Da, dar când eram la liceu, mărşăluiam împreună pentru drepturile omului şi sunt mândru că fiica noastră ne împărtăşeşte convingerile. Mai ţii minte, Annie?

40

Nat îşi lăsă fiul la Taft şi se întoarse la Hartford, simţindu-se vinovat că nu-şi vizitase părinţii. Dar ştia că nu poate rata de două ori la rând întâlnirea cu Murray Goldblatz. Când îşi luase la revedere de la Luke, fiul lui nu mai părea atât de copleşit de greutatea lumii. Îi promisese că el şi mama lui vor veni vineri să-l vadă jucând în piesă. Se gândea la Luke, dar auzi soneria telefonului din maşină – o invenţie care-i schimbase viaţa.

— Trebuia să mă suni înainte de deschiderea bursei, zise Joe. Ai noutăţi?

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, Joe; a apărut o criză domestică şi pur şi simplu am uitat.

— Acum poţi să-mi spui mai mult?

— Mai mult?

— Data trecută când ai vorbit cu mine mi-ai spus că vei şti mai mult în douăzeci şi patru de ore.

— Înainte de a râde de mine, să ştii că în următoarele douăzeci şi patru de ore chiar îţi voi spune mai mult.

— Mă mulţumesc cu asta, dar ce instrucţiuni îmi dai pentru azi?

— Aceleaşi ca pentru ieri, vreau să cumperi agresiv acţiuni Fairchild până la închiderea bursei.

— Sper că ştii ce faci, Nat, fiindcă săptămâna viitoare încep să vină facturile. Toată lumea ştie că Fairchild poate face faţă furtunii, dar eşti absolut sigur că poţi şi tu?

— Nu-mi pot permite altceva, zise Nat, aşa că tu cumpără înainte.

— Cum spui, şefule, sper doar că ai o paraşută, fiindcă dacă până luni dimineaţa nu vei avea cincizeci la sută din acţiunile Fairchild, aterizarea o să fie forţată de tot.

Continuându-şi călătoria spre Hartford, Nat realiză că Joe nu făcea altceva decât să-i prezinte faptele evidente. Pe vremea asta, săptămâna viitoare, ar putea să-şi piardă slujba şi ceea ce era

mai rău, să lase banca Russell pradă celui mai mare rival al ei. Oare Goldblatz ştia asta? Bineînţeles.

Intrând în oraş, hotărî să nu se întoarcă la birou, să parcheze în preajma catedralei St. Joseph, să-şi ia o gustare şi să chibzuiască, luând în considerare toate alternativele cu care ar fi putut veni Goldblatz. Îşi comandă un sandviş cu şuncă, sperând să-i creeze dispoziţia combativă. Apoi se apucă să scrie avantaje şi dezavantaje ale situaţiei lui pe dosul listei de bucate.

La trei fără zece ieşi din local şi porni agale către catedrală. Mai multe persoane îl salutau: „Bună ziua, domnule Cartwright”, amintindu-i cât de cunoscut devenise în oraş în ultima vreme. Expresiile oamenilor arătau admiraţie şi respect pentru el, şi îi părea rău că nu poate să deruleze bobina şi să le vadă chipurile după o săptămână. Se uită la ceas – trei fără patru minute. Se hotărî să mai facă un tur şi să intre în catedrală pe la sud. Urcă treptele şi pătrunse în clădire cu două minute înainte ca ceasul din interior să anunţe ora trei. Nu câştiga nimic dacă întârzia.

Dură un timp până se acomodă cu semiîntunericul din interior, după strălucirea soarelui de afară. Se uită de-a lungul culoarului median ce ducea spre altarul dominat de o cruce masivă, aurită şi bătută în pietre semipreţioase. Îşi mută atenţia asupra rândurilor de strane din lemn de stejar, orientate spre navă. Într-adevăr, era aproape pustiu, aşa cum bănuise domnul Goldblatz, cu excepţia a patru-cinci bătrâne în negru. Una dintre ele ţinea mătănii în mâini şi scanda: „Ave Maria, binecuvântată, Domnul e cu tine…”

Nat înaintă pe culoar dar nu-l vedea pe Goldblatz. Ajungând la amvonul mare, din lemn, se opri să admire sculptura, aducându-şi aminte de călătoriile lui în Italia. Se simţea vinovat că nu cunoscuse frumuseţea din propriul lui oraş. Se uită din nou la strane, dar acestea erau în continuare ocupate doar de bătrânele care se rugau, cu capetele

plecate. Se hotărî să parcurgă lungimea sălii şi să se aşeze undeva în spate. Se uită la ceas. Era trei şi un minut. Mergând, deveni conştient de ecoul propriilor paşi pe pardoseala de marmură. Atunci auzi o voce:

— Vrei să te spovedeşti, fiule?

Se întoarse şi văzu o cabină confesională, cu perdeaua trasă. Un preot catolic cu accent evreiesc? Zâmbi, se aşeză pe băncuţa de lemn şi trase perdeaua.

*

— Arăţi foarte elegant, îi spuse Ken, colegul lui de partid, când Fletcher se aşeză lângă el. Dacă era vorba despre altcineva, aş fi zis că are o amantă.

— Şi eu am una, spuse Fletcher, o cheamă Annie. Apropo, s-ar putea să fiu nevoit să plec pe la două.

Ken Stratton aruncă o privire pe program:

— Îmi convine; în afară de legea educaţiei, nu mai sunt multe chestiuni care să te implice, decât poate candidaţii pentru alegerile viitoare. Am presupus cu toţii că vei intra în cursă pentru Hartford, dacă nu cumva Harry îşi plănuieşte revenirea. Fiindcă veni vorba, ce mai face bătrânul coţcar?

— Puţin mai bine, spuse Fletcher. N-are linişte, se amestecă, e irascibil şi impulsiv.

— Deci nu s-a schimbat mult, conchise Ken.

Fletcher parcurse programul. Nu va lipsi decât la colectarea de fonduri, un punct obligatoriu la toate întâlnirile la care participase şi avea să mai participe.

La douăsprezece punct, colegul lui ceru linişte şi-l rugă pe Fletcher să-şi prezinte ideile în legătură cu legea educaţiei. În următoarele treizeci de minute, Fletcher îşi exprimă propunerile, intrând în detalii când ajungea la clauze despre care anticipa că vor atrage opoziţie din partea republicanilor. După ce răspunse la cinci-şase întrebări ale colegilor lui,

Fletcher îşi dădu seama că va avea nevoie de toată abilitatea lui juridică şi retorică pentru a promova legea respectivă în Senat. În mod previzibil, ultima întrebare i-o adresă Jack Swales, cel mai experimentat senator. El punea întotdeauna ultima întrebare, ca un semn că trebuia să treacă la punctul următor din ordinea de zi.

— Cât o să-i coste toate astea pe contribuabili, domnule senator?

Unii zâmbiră în timp ce Fletcher repeta ritualic un răspuns cunoscut.

— E acoperit de costul de la buget, Jack, şi legea modificată a făcut parte din platforma noastră la ultimele alegeri.

Jack zâmbi şi preşedintele grupului majoritar spuse:

— Al doilea punct, nominalizarea candidaţilor pentru alegerile viitoare.

Fletcher intenţionase s-o şteargă după începerea discuţiilor, dar a fost surprins, la fel ca toţi ceilalţi din sală, când Ken continuă:

— Trebuie să vă informez, cu oarecare regret, că eu nu voi participa la următoarele alegeri.

O adunare somnolentă se transformă deodată într-un butoi cu praf de puşcă, întrebări ca „de ce?”, „de ce nu?” şi „cine?” auzindu-se de peste tot, până când Ken ridică o mână:

— Nu este nevoie să vă explic de ce simt că a venit momentul să mă retrag.

Fletcher îşi dădu seama că, după retragerea lui Ken, era favorit la poziţia de lider al majorităţii parlamentare. Când i se strigă numele, confirmă că va candida din nou şi se strecură afară când Jack Swales explica de ce considera de datoria lui să participe la cursa electorală la vârsta de optzeci şi doi de ani.

Străbătu cu maşina cei cinci sute de metri până la spital şi urcă la etajul doi pe scări, fără să mai aştepte liftul. Intră la Harry şi-l găsi expunând legea punerii sub acuzare în faţa unui auditoriu atent,

format din două persoane. Când deschise uşa, Martha şi Annie se întoarseră spre el.

— S-a întâmplat ceva notabil la şedinţa de partid? se interesă Harry.

— Ken Stratton nu mai candidează la alegerile viitoare.

— Nu mă surprinde. Ellie e bolnavă de ceva vreme şi numai pe ea o iubeşte mai mult decât partidul. Dar asta înseamnă că dacă intri din nou în Senat, ai putea fi noul lider al grupului parlamentar.

— Dar Jack Swales? Nu se va considera el îndreptăţit la titlul ăsta?

— În politică nu e nimeni îndreptăţit la nimic, zise Harry. În orice caz, pun rămăşag că ceilalţi nu l-ar susţine. Şi acum nu mai pierde vremea vorbind cu mine, ştiu că trebuie să pleci la Washington, la întâlnirea cu Al Brubaker. Nu vreau să ştiu decât când crezi că te întorci.

— Mâine dimineaţă la prima oră, spuse Fletcher. Rămânem doar o noapte.

— Atunci veniţi încoace direct de la aeroport; vreau să-mi povesteşti din fir a păr tot ce ţi-a spus Al Brubaker şi nu uita să-i transmiţi salutări de la mine. Al e cel mai bun preşedinte pe care l-a avut partidul în ultima perioadă. Întreabă-l şi dacă a primit scrisoarea mea.

— Scrisoarea ta? repetă Fletcher.

— Tu întreabă-l, insistă Harry.

— Mi s-a părut că arată mult mai bine, spuse Fletcher pe drumul spre aeroport.

— Şi mie, spuse Annie, şi doctorii i-au zis mamei că s-ar putea să-i dea drumul săptămâna viitoare, numai dacă promite că nu va face eforturi.

— O să promită, spuse Fletcher, dar slavă Domnului că mai sunt zece luni până la alegeri.

Cursa spre capitală decolă cu o întârziere de cincisprezece minute, dar Fletcher luase în calcul, aşa că aveau destul timp să se cazeze la hotelul Willard, să facă un duş şi să ajungă la opt în Georgetown.

Taxiul îi lăsă în faţa hotelului la şapte şi zece. Fletcher îl întrebă imediat pe portar cât se făcea până în Georgetown cu maşina.

— Zece-cincisprezece minute, răspunse omul.

— Atunci vreau să chemaţi un taxi la şapte patruzeci şi cinci.

Annie reuşi foarte repede să facă duş şi să se schimbe într-o rochie de cocktail, în timp ce Fletcher se învârtea prin cameră, cu ochii pe ceas. La 7:51 îi deschise soţiei lui portiera taxiului, aşteptând-o să urce.

— Trebuie să fiu pe strada 3038, nord, în nouă minute, comandă el.

— Nu chiar, interveni Annie, dacă Jenny Brubaker seamănă cât de cât cu mine, ne va fi recunoscătoare dacă întârziem câteva minute.

Şoferul îşi croi drum prin trafic şi reuşi să ajungă la adresa indicată la două minute după ora fixă.

— Mă bucur să te revăd, Fletcher, spuse Al Brubaker, deschizându-le uşa de la intrare. Şi Annie, nu cred că ne-am cunoscut, dar am auzit despre activitatea ta pentru partid.

— Partid? repetă Annie.

— Nu faci parte din comitetele şcolar şi spitalicesc din Hartford?

— Ba da, spuse Annie, dar priveam munca asta ca pe o lucrare pentru comunitate.

— Ca şi tatăl tău, zise Al. Apropo, ce mai face bătrânul scandalagiu?

— Tocmai ne-am despărţit de el, răspunse Fletcher. Arăta mult mai bine şi vă trimite salutări. Şi dorea să ştie dacă i-aţi primit scrisoarea.

— Da, am primit-o. Nu se lasă, nu-i aşa? zâmbi Brubaker. Haideţi în bibliotecă, să vă prepar ceva de băut. Coboară şi Jenny imediat.

*

— Ce vă face băiatul?

— Bine, mulţumesc, domnule Goldblatz. Absenţa lui s-a dovedit a fi cauzată de o problemă sentimentală.

— Câţi ani are?

— Şaisprezece.

— Vârsta potrivită să te îndrăgosteşti. Şi acum fiule, ce ai să-mi mărturiseşti?

— Părinte, săptămâna viitoare voi fi directorul celei mai mari bănci din stat.

— Până săptămâna viitoare, s-ar putea să nu mai fiţi nici directorul unei bănci mai mici din stat.

— De ce credeţi asta? întrebă Nat.

— Pentru că lovitura care părea genială s-ar putea să eşueze, lăsându-vă expuşi. Cred că agenţii dumneavoastră v-au informat că nu aveţi nicio şansă să puneţi mâna pe cincizeci la sută din Fairchild până luni dimineaţă.

— E o cursă strânsă, spuse Nat, şi eu cred că o putem câştiga.

— Slavă Domnului că nu suntem catolici, domnule Cartwright, altfel ai roşi şi eu ţi-aş recomanda trei „Ave Maria” drept penitenţă. Dar n-aveţi teamă, există o salvare pentru amândoi.

— Am nevoie de o salvare, părinte?

— Amândoi avem, d-d-de aceea am dorit să vă văd. Bătălia asta nu ne-a adus niciun câştig şi dacă mai continuă, vom face rău instituţiilor pe care le servim, iar banca dvs. va fi probabil închisă.

Nat ar fi vrut să protesteze, dar ştia că Goldblatz avea dreptate.

— Şi ce formă va lua salvarea asta? întrebă.

— Păi, cred că am găsit o soluţie mai bună decât trei „Ave Maria”. Am putea să ne spălăm amândoi păcatele şi chiar să ne alegem cu un mic profit.

— Vă aştept instrucţiunile, părinte.

— Ţi-am urmărit cu interes cariera de-a lungul anilor, fiule. Eşti foarte inteligent, extrem de muncitor şi hotărât până la capăt, dar ceea ce admir cel mai mult la tine e că eşti onest – deşi unul dintre avocaţii mei vrea să mă facă să cred altceva.

— Sunt măgulit, dar nu copleşit.
— Şi nici n-ai avea de ce. Sunt realist şi cred că dacă nu reuşeşti de data asta, s-ar putea să încerci din nou peste vreo doi ani şi să continui până reuşeşti. Am dreptate?
— S-ar putea să aveţi.
— Ai fost cinstit cu mine, aşa că-ţi voi răspunde la fel. Peste optsprezece luni, împlinesc şaizeci şi cinci de ani şi doresc să ies la pensie şi să joc golf. Mi-ar plăcea să-i las succesorului meu o instituţie prosperă, nu un pacient bolnav, care se tot întoarce la spital pentru tratament. Cred că ai putea fi soluţia la problema mea.
— Eu credeam că sunt cauza.
— Cu atât mai mult, avem motive să punem la cale o lovitură îndrăzneaţă şi ingenioasă.
— Credeam că asta fac eu.
— Şi vei face, fiule, fiindcă din motive politice, aş vrea să fie ideea ta şi asta înseamnă, domnule Cartwright, că va trebui să ai încredere în mine.
— V-a luat patruzeci de ani ca să vă clădiţi reputaţia, domnule Goldblatz. Nu pot crede că v-aţi strica-o cu câteva luni înainte să ieşiţi la pensie.
— Sunt măgulit, tinere, dar nu copleşit, la fel ca dumneata. Prin urmare, sugerez că dumneata ai cerut să ne întâlnim şi mi-ai propus să nu ne mai luptăm, ci să lucrăm împreună.
— Un parteneriat? întrebă Nat.
— Spune-i cum vrei, domnule Cartwright, dar dacă băncile noastre fuzionează, nimeni nu va pierde şi ceea ce e mai important, acţionarii noştri vor beneficia de asta.
— Şi ce termeni sugeraţi să vă recomand dvs. şi consiliului meu?
— Ca banca să fie numită Fairchild Russell şi eu să rămân preşedinte pentru următoarele optsprezece luni, dumneata fiind numit adjunctul meu.
— Dar ce se va întâmpla cu Tom şi Julia Russell?
— Evident, amândoi vor fi incluşi în consiliul de administraţie. Dacă devii preşedinte după

optsprezece luni, îţi vei numi adjunct pe cine vrei, deşi cred că director executiv ar trebui să-l păstrezi pe Wesley Jackson. Doar ştiu că l-ai invitat la banca dumitale acum câţiva ani, deci n-ai considera păstrarea lui în funcţie un impediment.

— Nu, dar asta nu rezolvă problema alocării acţiunilor.

— În prezent, dumneata şi preşedintele deţineţi câte zece la sută din acţiunile Russell. Soţia lui, care cred că ar trebui numită director al departamentului de proprietăţi, a deţinut la un moment dat patru la sută din acţiuni. Dar bănuiesc că în ultimele zile aţi scos pe piaţă o parte din stocul ei.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Goldblatz.

— Ca bilanţ şi profituri, Fairchild este cam de p-p-patru ori mai mare decât Russell, aşa că sugerez ca în propunere, dumneata şi domnul Russell să cereţi câte patru la sută şi să acceptaţi trei. În cazul doamnei Russell, unu la sută din acţiuni mi se pare un procent potrivit. Desigur, toţi trei vă veţi păstra salariile şi avantajele.

— Dar personalul meu?

— Vom păstra starea de fapt actuală timp de optsprezece luni. După aceea, decizia îţi aparţine.

— Şi vreţi să vă abordez eu cu această propunere, domnule Goldblatz?

— Da, asta vreau.

— Iertaţi-mă că întreb, de ce nu faceţi dvs. propunerea direct consiliului nostru de administraţie?

— Pentru că avocaţii noştri ar fi împotrivă. Se pare că domnul Elliot are un singur scop în această preluare, acela de a te distruge. Şi eu am tot un singur scop, acela de a menţine integritatea băncii pe care am slujit-o peste treizeci de ani.

— Atunci de ce nu-l daţi afară pe Elliot?

— Am vrut, în ziua când a trimis scrisoarea aceea infamă în numele meu, dar nu puteam să recunosc

că avem o neînţelegere internă în bancă doar cu câteva zile înainte de o preluare. Îmi imaginez ce ar fi făcut presa din asta, ca s-s-să nu mai vorbesc de acţionari, domnule Cartwright.

— Dar dacă aude Elliot că am făcut eu propunerea, zise Nat, va sfătui consiliul să n-o accepte.

— De acord, spuse Goldblatz, şi de aceea l-am trimis ieri la Washington, cu misiunea de a-mi raporta ce anunţă luni Comisia de Titluri şi Valută în legătură cu încercarea dumitale de preluare.

— O să miroasă ceva. Ştie prea bine că nu e nevoie să stea la Washington patru zile. Poate ajunge acolo duminică seara şi să vă informeze luni la prima oră.

— Fiindcă ai p-p-pomenit de asta, domnule Cartwright, află că secretara mea a dibuit o întâlnire de bilanţ a republicanilor, după jumătate de mandat, care are loc la Washington şi e urmată de o cină la Casa Albă. Am făcut mai multe intervenţii ca să mă asigur că Ralph Elliot va primi o invitaţie la adunarea aceasta selectă. Deci pe moment, are destule preocupări. Tot citesc în presa locală despre ambiţiile lui politice. El nu le recunoaşte, bineînţeles, ceea ce înseamnă că sunt adevărate.

— De ce l-aţi angajat dacă nu vă plăcea?

— Noi am apelat întotdeauna la Belman & Wayland, domnule Cartwright, şi până la preluarea asta, nu-l mai întâlnisem pe domnul Elliot. Mă învinuiesc că l-am angajat, dar măcar încerc să-mi îndrept greşeala. Vezi, eu n-am avut avantajul dumitale de a pierde în faţa lui de două ori.

— *Touché,* zise Nat. Şi acum, ce urmează?

— Mi-a făcut plăcere să discutăm, domnule Cartwright, şi voi prezenta consiliului propunerea dumitale azi după-amiază. Din păcate, unul dintre membrii consiliului e la Washington, dar îţi voi telefona în această seară să-ţi comunic răspunsul nostru.

— Voi aştepta cu nerăbdare telefonul, spuse Nat.

— Bun, atunci ne vom putea întâlni faţă în faţă, cât mai repede posibil, îţi sugerez, deoarece aş dori să avem acordul semnat până vineri seara. Nat, reluă Murray Goldblatz după o mică pauză, ieri mi-ai cerut o favoare. Aş dori şi eu una azi.

— Desigur, încuviinţă Nat.

— Preotul, un om abil, mi-a cerut o donaţie de două sute de dolari pentru folosirea acestui confesional şi mi se pare că, dacă suntem parteneri, trebuie să-ţi plăteşti partea ta. Povestea asta o să-i amuze pe colegii mei şi o să-mi păstreze reputaţia printre prietenii evrei.

— Mă voi asigura că nu-ţi vei pierde reputaţia din cauza mea, părinte, zise Nat.

Ieşi din cabina confesională şi se îndreptă repede spre ieşirea dinspre sud, unde văzu un preot în sutană neagră şi capul acoperit, aşteptând. Scoase două hârtii de cincizeci de dolari din portofel şi i le dădu.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule, spuse preotul, dar am impresia că aş putea dubla contribuţia aceasta dacă aş şti la care dintre cele două bănci să învestesc banii bisericii.

*

Deşi ajunseseră la cafea, Al Brubaker încă nu-i dăduse niciun indiciu lui Fletcher asupra motivului pentru care dorise să-l vadă.

— Jenny, ai vrea să mergi cu Annie în sala de desen? Trebuie să discut ceva cu Fletcher. Venim şi noi acolo după aceea.

După plecarea soţiilor, Al îl întrebă:

— Un coniac, un trabuc?

— Nu, mulţumesc, Al. Rămân la vin.

— Aţi ales un week-end bun să veniţi la Washington. Republicanii pregătesc o adunare. Diseară, Bush dă o petrecere pentru ei la Casa Albă, aşa că noi, democraţii, stăm mai retraşi câteva zile.

Dar spune-mi care e situaţia partidului în Connecticut.

— Am avut azi o şedinţă să ne discutăm candidaţii şi, inevitabil, fondurile.

— Intri din nou în cursă?

— Da, mi-am exprimat deja intenţia.

— Am auzit că ai putea fi ales lider al grupului parlamentar.

— Dacă nu vrea Jack Swales slujba asta, la urma urmei, el e veteranul nostru.

— Jack? Mai trăieşte? Puteam să jur c-am fost la înmormântarea lui. Nu, nu-mi vine să cred că partidul se va grupa în spatele lui, dacă nu cumva…

— Ce anume? întrebă Fletcher.

— Tu te decizi să candidezi la postul de guvernator.

Fletcher puse paharul cu vin pe masă, ca să nu i se vadă tremurul mâinii.

— Trebuie să te fi gândit la posibilitatea asta, continuă Al.

— Da, spuse Fletcher, dar am presupus că partidul îl va urma pe Larry Connick.

— Stimatul nostru secund, spuse Al, aprinzându-şi un trabuc. Nu, Larry e un om de treabă, dar e conştient de limitele lui, slavă Domnului, pentru că nu sunt astfel mulţi politicieni. Am discutat cu el săptămâna trecută, la conferinţa guvernatorului din Pittsburgh. Mi-a spus că intră bucuros în cursă, dar numai dacă asta serveşte partidului.

Al pufăi din trabuc, savurând momentul, apoi spuse:

— Nu, Fletcher eşti prima noastră alegere şi dacă te decizi să coborî în arenă, ai cuvântul meu că partidul te va susţine. N-avem nevoie de turbulenţe în interior, trebuie să ne păstrăm forţele pentru bătălia cu omul republicanilor. Candidatul lor se va agăţa de pulpana lui Bush, aşa că va trebui să opunem o rezistenţă îndârjită dacă vrem să păstrăm postul de guvernator la noi.

— Aveţi idee pe cine vor propune republicanii? întrebă Fletcher.
— Speram că voi afla de la tine.
— Se pare că sunt doi combatanţi serioşi, provenind din aripi diferite ale partidului. Unul e Barbara Hunter, dar vârsta şi dosarul n-o recomandă.
— Dosarul?
— Nu prea are obiceiul să câştige, explică Fletcher, deşi de-a lungul anilor, şi-a creat o bază puternică în partid şi, aşa cum ne-a arătat Nixon după ce a pierdut în California, nu poţi să scoţi pe nimeni din joc.
— Şi altcineva? întrebă Al.
— Numele Ralph Elliot vă spune ceva?
— Nu, spuse preşedintele partidului, dar i-am reţinut numele de pe lista delegaţilor din Connecticut invitaţi în seara asta la Casa Albă.
— Da, face parte din comitetul statal şi dacă va fi candidatul lor, campania se poate dovedi foarte murdară. Elliot boxează fără mânuşi şi punctează mai ales după ce fluieră arbitrul.
— În cazul ăsta, se poate dovedi dispensabil.
— Vă pot spune un lucru: e un luptător lipsit de scrupule şi nu-i place să piardă.
— Asta se spune şi despre tine, zâmbi Al. Altcineva?
— Se mai vehiculează două-trei nume, dar până acum n-a ieşit nimeni în faţă. Dar nici de Carter nu auzise nimeni până la New Hampshire.
— Dar omul acesta? se interesă el ridicând un exemplar din săptămânalul bancar *Banker's Weekly.*
Fletcher se uită la un titlu: *Următorul guvernator de Connecticut?*
— Dar în articol scrie că probabil va deveni preşedinte al grupului Fairchild după o fuziune cu banca lui. M-am uitat pe text în avion.
Al răsfoi paginile:
— Se vede că n-ai ajuns la ultimul paragraf, spuse el, şi citi cu voce tare. *Deşi se spune că după*

retragerea lui Murray Goldblatz, Cartwright îi va lua locul, poziţia de preşedinte poate fi preluată la fel de bine şi de bunul lui prieten, Tom Russell, dacă directorul executiv al băncii Russell se hotărăşte să intre în cursa desemnării candidatului republican pentru postul de guvernator.

*

După ce reveniră la hotel şi se culcară, Fletcher nu putu să adoarmă, dar nu pentru că patul era mai confortabil şi pernele mai moi decât cele cu care era obişnuit. Al îl rugase să ia o decizie până la sfârşitul lunii, ca să poată pregăti partidul pentru campania electorală.

Annie se trezi la scurt timp după ora şapte.

— Ai dormit bine, dragul meu?

— N-am închis un ochi.

— Eu am dormit buştean, dar nu trebuie să-mi fac probleme cu decizia de a candida la postul de guvernator.

— De ce nu? întrebă Fletcher.

— Fiindcă părerea mea e că trebuie s-o faci şi nu văd de ce ai avea rezerve.

— Mai întâi, trebuie să mă sfătuiesc cu Harry, fiindcă sunt sigur că el a cântărit ideea asta pe toate feţele.

— Eu n-aş fi atât de sigură, zise Annie. Mai degrabă îl preocupă alegerea lui Lucy ca şefă de clasă.

— Ei, poate reuşesc să-i răpesc un moment să discutăm şi guvernarea Connecticutului, zise Fletcher, sărind din pat. Te deranjează dacă sărim peste micul dejun şi luăm un avion mai devreme? Aş vrea să stau de vorbă cu Harry înainte de a merge la Senat.

Pe drumul spre Hartford, Fletcher nu vorbi mult, citind şi recitind articolul despre Nat Cartwright, posibilul viitor preşedinte al băncii Fairchild sau guvernator al statului Connecticut. Din nou, era

frapat de cât de multe avea în comun cu Nat Cartwright.

— Ce vrei să-l întrebi pe tata? se interesă Annie, în timp ce avionul se pregătea să coboare pe aeroportul Bradley Field.

— Pentru început, nu sunt prea tânăr?

— După cum ţi-a spus şi Al, există un guvernator mai tânăr şi doi de aceeaşi vârstă cu tine.

— Al doilea lucru, să-l întreb ce şanse am.

— N-o să-ţi răspundă până n-o să afle cine va fi adversarul tău.

— Şi în al treilea rând, sunt în stare de asta?

— Ştiu cum îţi va răspunde la întrebarea asta, pentru că am discutat deja problema cu el.

— Slavă Domnului că aseară, la Washington, n-a durat atât până am aterizat, spuse Fletcher pe când se învârteau deasupra pistei a treia oară.

— Te mai opreşti pe la tata înainte să mergi la Capitoliu? întrebă Annie. Cred că te aşteaptă în capul oaselor să-i spui noutăţile.

— La Harry mă opresc întotdeauna prima oară, zise Fletcher, conducând maşina pe autostradă.

Era o dimineaţă de toamnă senină când senatorul Davenport intră în oraş. Se hotărî să treacă pe lângă Capitoliu înainte de a ajunge la spital.

Urcând panta către clădirea Capitoliului, Annie se uită pe geamul maşinii şi începu să plângă necontrolat. Fletcher trase pe dreapta. Îşi luă soţia în braţe şi privi şi el peste umărul ei.

Steagul de pe clădire era arborat în bernă.

41

Domnul Goldblatz se ridică de la locul lui de la mijlocul mesei, aruncând o privire declaraţiei scrise. La dreapta lui stătea Nat Cartwright iar la stânga, Tom Russell. Restul membrilor consiliului erau plasaţi pe rândul din spatele lui.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti, am plăcerea de a vă anunţa fuziunea băncilor Fairchild şi Russell şi crearea noii bănci Fairchild Russell. Eu rămân preşedinte, domnul Nat Cartwright va fi adjunctul meu, iar Tom şi Julia Russell vor face parte din consiliul de administraţie. Domnul Wesley Jackson va îndeplini funcţia de director executiv. Vă pot confirma că banca Russell şi-a retras oferta de preluare şi noua structură a instituţiilor noastre va fi anunţată în viitorul apropiat. Eu şi domnul Cartwright aşteptăm întrebările dvs.

În toată sala, mâinile reporterilor se ridicară.

— Da, spuse preşedintele, arătând spre o ziaristă din rândul al doilea, cu care stabilise dinainte întrebarea.

— Aveţi intenţia de a vă retrage în curând din activitate?

— Da, şi nu va fi greu de ghicit pe cine las succesor.

Se întoarse şi-l privi pe Nat.

— Ce părere are domnul Russell despre această situaţie? strigă un alt reporter.

Domnul Goldblatz zâmbi, pentru că anticipaseră şi această întrebare. Întoarse capul spre stânga.

— Poate că domnul Russell vrea să răspundă singur la această întrebare.

Tom îi zâmbi binevoitor ziaristului.

— Sunt încântat de uniunea celor două bănci de prim rang din statul nostru şi onorat că voi face parte din conducerea băncii Fairchild Russell. Şi sper că domnul Cartwright îmi va reconsidera poziţia când va prelua funcţia de preşedinte.

— Perfect, şopti preşedintele când Tom se aşeză din nou lângă el.

Nat se ridică repede pentru a furniza şi el un răspuns gata pregătit.

— În mod sigur voi reconsidera poziţia domnului Russell şi mă gândesc la o funcţie executivă.

Zâmbind, Goldblatz adăugă:

— Sunt sigur că acest lucru nu constituie o surpriză pentru cei care sunt la curent cu situaţia. Da, arătă el spre alt ziarist.

— Vor exista şi disponibilizări datorate fuziunii?

— Nu, spuse Goldblatz. Intenţia noastră este să păstrăm tot personalul băncii Russell, dar domnul Cartwright are sarcina de a se gândi la o restructurare completă a instituţiei în următoarele douăsprezece luni. Totuşi, aş dori să adaug că doamna Julia Russell a fost deja numită la conducerea noului nostru departament de proprietăţi. Banca Fairchild a urmărit cu admiraţie felul cum a dezvoltat proiectul Cedar Wood.

— Vă pot întreba de ce avocatul dvs., domnul Ralph Elliot, nu este prezent aici? întrebă o voce din spatele sălii.

Goldblatz anticipase şi această întrebare, deşi nu văzuse exact de la cine venea.

— Domnul Elliot este la Washington D.C. Aseară a luat masa cu preşedintele Bush la Casa Albă, de aceea nu a putut fi prezent azi aici. Alte întrebări?

Domnul Goldblatz nu făcuse nicio referire la „schimbul franc de păreri” pe care-l avusese la telefon mai de dimineaţă, când vorbise cu Ralph Elliot.

— Am vorbit azi cu domnul Elliot, continuă acelaşi reporter, şi vă întreb dacă doriţi să-i comentaţi declaraţia de presă.

Nat îngheţă, iar Goldblatz se ridică mai greoi.

— Aş comenta bucuros dacă aş şti ce a spus. Reporterul citi de pe o foaie de hârtie:

— *Sunt încântat că domnul Goldblatz mi-a ascultat sfatul de a uni cele două bănci în loc să*

continue o bătălie distructivă pentru ambele părţi.

Goldblatz zâmbi şi dădu din cap.

— *Există trei membri ai consiliului capabili de a-l înlocui pe preşedinte în viitorul apropiat, dar, întrucât îl consider pe unul dintre ei incompatibil cu o poziţie ce solicită probitate financiară, nu am altă soluţie decât să-mi dau demisia din funcţiile de membru al consiliului şi avocat al băncii. Cu această rezervă, urez instituţiei mult succes în viitor.*

Zâmbetul domnului Goldblatz dispăru repede şi el nu-şi putu ascunde mânia.

— Nu am niciun c-c-comentariu în prezent şi d-d-declar încheiată conferinţa de presă.

Se ridică şi ieşi cu paşi mari din sală, urmat de Nat.

— Nu s-a ţinut de cuvânt, ticălosul! zise Goldblatz furios, îndreptându-se spre sala de consiliu.

— Ce înţelegere aţi făcut cu el? întrebă Nat, încercând să rămână calm.

— Ne-am înţeles să spună că a luat şi el parte la negocierile încheiate cu succes, dar în schimb să-şi dea demisia şi să nu facă niciun comentariu în presă.

— Aveţi un acord scris?

— Nu, ne-am înţeles aseară la telefon. A spus că o să-mi confirme azi în scris.

— Deci încă o dată, Elliot iese din mocirlă mirosind a trandafiri, spuse Nat.

Goldblatz se opri şi se întoarse cu faţa spre el:

— Nu, de data asta nu. Cred că miroase mai mult a bălegar. Şi eu nu sunt omul pe c-c-care să-l tragă el pe sfoară.

*

Popularitatea de care se bucură un om în timpul vieţii iese adesea în evidenţă când acesta moare.

Funeraliile lui Harry Gates, desfăşurate la catedrala St. Joseph, au fost asistate de o mulţime atât de numeroasă, încât nu încăpea în incintă. Comisarul-şef al poliţiei, Don Culver, aranjă un cordon de poliţişti în zona clădirii pentru ca oamenii să poată sta pe trepte sau în stradă şi să asculte slujba, difuzată prin amplificatoare.

O gardă de onoare purtă sicriul în catedrală. Martha Gates mergea cu fiul ei, iar fiica şi ginerele o urmau la un pas în spate. Oamenii de pe trepte se dădură la o parte, făcând loc familiei îndoliate. Cei dinăuntru se ridicară în picioare în timp ce Martha Gates era acompaniată până la prima strană. Parcurgând spaţiul dintre rândurile de scaune, Fletcher observă cum se adunaseră alături baptişti, evrei episcopalieni, musulmani, metodişti şi mormoni, din respect pentru romano-catolicul dispărut.

Episcopul începu serviciul divin cu o rugăciune aleasă de Martha, urmată de imnuri şi versete biblice care i-ar fi plăcut lui Harry. Jimmy şi Fletcher citiră amândoi predici, dar Al Brubaker, preşedintele partidului, adresă adunării ultimul discurs în onoarea fostului senator. Privind congregaţia, el tăcu o vreme, apoi începu:

— Puţini politicieni inspiră respect şi afecţiune, dar dacă Harry ar fi cu noi astăzi, ar vedea cu ochii lui că făcea parte din grupul celor aleşi. Văd multe persoane pe care nu le-am mai întâlnit, deci trebuie să presupun că sunt republicani.

Oamenii râseră iar cei de afară aplaudară.

— Acest om a fost rugat să candideze la funcţia de guvernator al statului şi a răspuns doar: „Încă nu mi-am îndeplinit slujba de senator al celor din Hartford”. Ca preşedinte de partid, am asistat la funeralii de preşedinţi, guvernatori, senatori, membri ai Congresului, alături de cei mari şi puternici, dar acest moment e diferit, pentru că asistă la el mulţi oameni obişnuiţi, care au venit aici pur şi simplu pentru a-i spune „mulţumesc”. Harry

Gates era pătimaş, vorbăreţ, irascibil şi iritant. De asemenea, servea cu pasiune cauza în care credea. Loial prietenilor, drept cu adversarii, era un om a cărui companie o preţuiam pentru că ne îmbogăţea viaţa. Harry Gates nu era un sfânt, dar sfinţii îl vor aştepta cu bucurie la porţile raiului.

Îi mulţumim Marthei pentru că l-a suportat pe Harry cu visurile lui, dintre care unele s-au îndeplinit, iar altele îşi aşteaptă încă realizarea. Le mulţumim lui Jimmy şi Annie, fiul şi fiica lui, de care era atât de exagerat de mândru. Lui Fletcher, ginerele lui iubit, căruia i-a transmis povara de neinvidiat de a-i duce mai departe torţa. Şi nepoatei lui, Lucy, care a devenit şefa clasei la câteva zile după moartea lui. America a pierdut un om care şi-a slujit ţara acasă şi peste hotare, în timp de pace şi de război. Hartford-ul a pierdut un funcţionar public care nu va fi uşor de înlocuit.

Acum câteva săptămâni, mi-a trimis o scrisoare – continuă Brubaker după o pauză – cerând bani (cât tupeu!) pentru spitalul lui. Zicea că nu va mai sta de vorbă cu mine dacă nu-i trimit un cec. Am chibzuit avantajele şi dezavantajele ameninţării respective.

Preşedintele aşteptă să se stingă râsetele şi aplauzele, apoi continuă:

— În cele din urmă, soţia mea i-a trimis cecul. Adevărul este că lui Harry nici nu-i trecea prin minte că dacă cere ceva nu i se va da. Şi ştiţi de ce? Pentru că şi-a petrecut întreaga viaţă dăruind şi acum trebuie să-i îndeplinim visul şi să construim un spital în numele lui, de care ar fi mândru.

Am citit în ziarul *Washington Post* de săptămâna trecută că senatorul Harry Gates a murit şi, venind azi la Hartford, am trecut prin centrul vechi, pe lângă biblioteca şi piatra de fundaţie a spitalului ce-i va purta numele. Mâine, când mă întorc, am să le scriu celor de la *Washington Post* „Aţi greşit. Harry Gates trăieşte şi luptă”.

Domnul Brubaker făcu din nou o pauză, apoi rosti, cu ochii la Fletcher:

— Iată, acesta a fost omul, când se va mai naşte altul la fel?

Pe treptele catedralei, Martha şi Fletcher îi mulţumiră lui Al Brubaker pentru discursul lui.

— Dacă nu-l mulţumeam, zise Al, Harry ar fi venit la mine şi ar fi făcut contestaţie.

Apoi îi strânse mâna lui Fletcher:

— N-am citit toată scrisoarea lui Harry, dar ştiu că ar fi dorit să vezi ultimul paragraf.

Şi scoase scrisoarea din buzunarul interior, întinzându-i-o.

Citind ultimele cuvinte ale lui Harry, Fletcher se uită la preşedintele partidului şi îi confirmă din cap acceptul lui.

*

Tom şi Nat coborâră împreună treptele catedralei, intrând în mijlocul mulţimii care se împrăştia.

— Regret că nu l-am cunoscut mai bine, spuse Nat. Îţi dai seama că l-am rugat să intre în consiliul nostru când s-a retras de la Senat? Mi-a scris de mână un mesaj încântător, explicându-mi că nu va mai putea face parte din niciun consiliu, în afară de cel al spitalului.

Tom dădu din cap:

— L-am întâlnit doar de două ori, zise el, era nebun, bineînţeles, dar aşa trebuie să fii când îţi petreci toată viaţa împingând bolovani în sus pe deal. Să nu spui nimănui, dar el e singurul democrat cu care am votat.

— Şi tu? recunoscu indirect Nat, râzând.

— Ce-ai zice dacă aş propune consiliului să facem o donaţie de cincizeci de mii pentru noul spital? întrebă Tom.

— M-aş opune, răspunse Nat, spre surprinderea prietenului lui. Pentru că, atunci când senatorul şi-a vândut acţiunile Russell, a donat imediat o sută de mii spitalului. Cel puţin cu atât trebuie să contribuim şi noi.

Tom dădu din cap şi se întoarse, privind-o pe doamna Gates, care stătea în capul scărilor catedralei, îi va scrie după-amiază o scrisoare, expediind-o cu cecul. Oftă:

— Ia uite cine o consolează pe văduvă.

Nat se răsuci şi-l văzu pe Ralph Elliot ţinând mâna Marthei Gates în ale lui.

— Eşti surprins? zise el. Parcă-l aud spunându-i ce bucuros e că l-a sfătuit bine pe Harry Gates, să-şi vândă acţiunile Russell şi să câştige un milion.

— Doamne! exclamă Tom. Începi să gândeşti ca el.

— Trebuie s-o fac dacă vreau să supravieţuiesc în lunile următoare.

— Nu mai e o problemă, spuse Tom. Toată lumea acceptă faptul că vei fi preşedintele băncii.

— Nu despre asta vorbesc, îi dezvălui Nat.

Tom se opri, întorcându-se spre cel mai bun prieten al lui şi aşteptând explicaţii.

— Dacă Ralph Elliot se înscrie în cursa desemnării candidatului republican pentru postul de guvernator, mă înscriu şi eu, spuse Nat, aruncând o privire înapoi, spre catedrală. Şi de data asta voi învinge.

42

— Doamnelor şi domnilor, Fletcher Davenport, următorul guvernator de Connecticut.

Pe Fletcher îl amuza că la câteva momente după ce fusese desemnat candidatul democraţilor, era deja prezentat drept viitorul guvernator; nu se sugera că ar fi avut vreun adversar sau că ar fi putut pierde. Dar îşi amintea mereu cum Walter Mondale era prezentat peste tot drept viitorul preşedinte al Statelor Unite şi până la urmă sfârşise ca ambasador la Tokyo; în schimb, Ronald Reagan ajunsese la Casa Albă.

După ce Fletcher îl sunase pe Al Brubaker, confirmându-i că va candida, toată maşinăria partidului se pusese în slujba lui. Mai apăruseră vreo două capete democrate cu intenţia de a intra în cursă, dar fuseseră iute îndepărtate, ca ţintele de tablă din jocurile de bâlci, când tragi cu puşca în ele.

În final, singura care-l înfruntase pe Fletcher fusese o membră a Congresului, care nu făcuse rău nimănui, dar nici vreun bine suficient ca s-o remarce. După ce Fletcher o învinse în luna septembrie, propaganda de partid o transformă pe doamna cea inofensivă într-un adversar redutabil, înfrânt de cel mai impresionant candidat al partidului din ultimii ani. Totuşi, Fletcher recunoştea în sinea lui că avusese de-a face cu un adversar de mucava şi adevărata bătălie va începe când republicanii îşi vor selecta şi ei reprezentantul.

Deşi Barbara Hunter era la fel de activă şi hotărâtă ca şi înainte, nimeni nu credea că ea va conduce ostilităţile republicanilor. Ralph Elliot se bucura deja de sprijinul câtorva membri-cheie ai partidului şi de câte ori vorbea, în public sau în particular, avea pe buze numele bunului lui prieten, Ronnie. Totuşi, Fletcher auzise că un grup important de republicani căuta o alternativă credibilă la Elliot; dacă nu găseau pe nimeni,

nemulţumiţii ameninţau că se vor abţine de la vot sau chiar vor vota cu democraţii. Fletcher aştepta cu nervozitate să afle cine i se va opune. Spre sfârşitul lui august, îşi dădu seama că întârzierea chinuitoare se prelungise peste aşteptări, candidatul republican fiind un element surpriză sau nu.

Fletcher se uită la mulţimea din faţa lui. Era al patrulea discurs al lui în ziua aceea şi nu era încă douăsprezece. Îi lipsea prezenţa lui Harry la mesele de duminică, unde-şi putea verifica ideile şi-şi descoperea greşelile. Lucy şi George discutau bucuroşi cu el, făcându-l să-şi dea seama cât de indulgent fusese Harry cu el când era senator şi-i asculta părerile pe care trebuie să le mai fi auzit de zeci de ori de la alţii înainte, dar nu-i sugerase nici măcar o dată acest lucru. Oricum, tânăra generaţie de la Hotchkiss îi expunea clar aşteptările grupei lor de vârstă de la noul guvernator.

Cel de-al patrulea discurs al lui Fletcher din acea zi nu era cu mult diferit de celelalte trei, rostite la întreprinderea Pepperidge Farm din Norwalk, la cartierul general al unei companii din Shelton şi în faţa muncitorilor de la Stanley din New Britain. Schimba doar paragraful adaptat la situaţie, asigurându-i pe auditori că economia statală n-ar putea progresa fără ajutorul lor. Urmă prânzul cu „Fiicele revoluţiei americane”, la care uită să-şi menţioneze originea scoţiană, apoi încă trei discursuri după-amiază şi o colectă de fonduri la cină, nu mai mare de zece mii de dolari.

În jur de miezul nopţii, se târa în pat, luându-şi în braţe soţia adormită, care ofta câteodată. Citise undeva că pe când era în campanie, Reagan fusese găsit în braţe cu o veioză. Atunci, Fletcher, râsese, dar acum înţelegea.

*

Romeo, Romeo, unde eşti, Romeo?

Nat era de acord cu replica fiului lui, dar şi cu evaluarea făcută Julietei, o fată frumoasă, dar nu genul de care s-ar fi îndrăgostit Luke. Mai erau încă cinci fete în distribuţie şi se străduia să o ghicească pe cea aleasă dintre ele. La pauză, când se lăsă cortina, era mândru de interpretarea mişcătoare a lui Luke, răsplătită cu multe aplauze. Părinţii lui văzuseră spectacolul cu o seară înainte şi-i mărturisiseră că şi ei fuseseră mândri de nepotul lor, la fel ca atunci când îl priviseră pe Nat interpretându-l pe Sebastian, în aceeaşi sală.

Totuşi, la scenele în care Luke nu apărea, lui Nat îi zburau gândurile spre telefonul de la Washington, primit în acea dimineaţă. Secretara lui crezuse că era una din farsele lui Tom când auzise că preşedintele Statelor Unite îl căuta pe Nat. Auzind vocea lui George Bush, Nat se ridicase, fără să vrea, în picioare.

Preşedintele îl felicitase pentru că Fairchild Russell câştigase titlul de Banca Anului – acesta fusese pretextul pentru a-l suna – apoi adăugase mesajul:

— Mulţi oameni din partidul nostru speră că vei candida la postul de guvernator. Ai mulţi prieteni şi susţinători în Connecticut, Nat. Să sperăm că ne vom vedea în curând.

După o oră, tot oraşul ştia despre telefonul preşedintelui, doar operatoarele telefonice au şi ele reţeaua lor! Nat le spuse doar lui Su Ling şi lui Tom, dar ei nu părură foarte surprinşi.

Iubirea-mi cu credinţă-ţi voi jura, primind în schimb făgăduiala ta.

Gândurile tatălui se întoarseră la piesa de teatru.

Oamenii îl opreau pe Nat pe stradă, spunându-i că sperau ca el să ajungă guvernator – i se adresau cu „Nat", „domnule Cartwright", chiar „să trăiţi". Când intrase cu Su Ling în sală în seara aceea, simţise agitaţie şi un zumzet în jur. Venind într-acolo, n-o întrebase pe Su Ling ce credea despre

candidatură, o întrebase doar dacă ea credea că e capabil de o asemenea sarcină.

— Se pare că preşedintele te crede capabil, replicase ea.

După ce căzu cortina peste actul final, Su Ling îl întrebă:

— Ai observat că lumea se uită la noi?

Şi, după o mică pauză, adăugă:

— Presupun că trebuie să ne obişnuim să avem un fiu vedetă.

Ce repede ştia să-l aducă din nou pe Nat cu picioarele pe pământ şi ce soţie bună de guvernator ar fi fost!

Actorii şi părinţii lor erau invitaţi la masă la director, aşa că Nat şi Su Ling se îndreptară spre casa acestuia.

— Doica e…

— Da, a jucat bine, zise Nat.

— Nu, prostule, doica trebuie să fie fata de care s-a îndrăgostit Luke…

— De ce crezi? o întrebă Nat pe soţia lui.

— Când a căzut cortina, se ţineau de mână şi nu cred că asta făcea parte din indicaţiile originale ale lui Shakespeare.

— Ei, suntem pe cale să aflăm dacă ai dreptate, zise Nat, pentru că tocmai ajunseseră la casa directorului.

Îl găsiră pe Luke în hol, sorbind dintr-o Cola.

— Bună, tată, spuse el. Ea e Kathy Marshall; a jucat-o pe doică.

Su Ling se strădui să nu zâmbească.

— Ea e mama, continuă băiatul. Nu-i aşa că doica a fost fantastică? Dar Kathy vrea să studieze drama la colegiul Sarah Lawrence.

— Da, a fost, dar nici tu n-ai fost rău, spuse Nat. Am fost foarte mândri de tine.

— Aţi mai văzut piesa, domnule Cartwright? întrebă Kathy.

— Da, când am vizitat Stratford-ul, cu Su Ling. Doica era jucată de Celia Johnson, dar nu ştiu dacă

ai auzit de ea.
— Ba da, din *Întâlnire scurtă,* răspunse imediat Kathy.
— De Nöel Coward, completă Luke.
— Şi partenerul ei a fost Trevor Howard, încheie prietena lui.
Nat dădu din cap spre fiul lui, îmbrăcat încă în costumul lui Romeo.
— Cred că tu eşti primul Romeo care s-a îndrăgostit de doică.
Kathy surâse.
— Din cauza complexului lui Oedip. Şi cum a interpretat d-ra Johnson rolul? Profesoara mea de dramă a văzut piesa când era studentă, cu Edith Evans, şi a zis că a jucat ca o pedagogă de şcoală – strictă şi fermă, dar iubitoare.
— Nu, zise Su Ling. Celia Johnson a înfăţişat-o puţin ramolită, aiurită, dar tot iubitoare.
— Ce idee interesantă! O să caut numele regizorului. Bineînţeles, mi-ar fi plăcut s-o joc pe Julieta, dar nu arăt destul de bine, adăugă ea pe un ton degajat.
— Cum, dar eşti frumoasă! zise Luke.
— Tu nu eşti în măsură să judeci obiectiv, Luke, replică ea, luându-l de mână. Doar porţi ochelari de la patru ani.
Nat zâmbi, gândindu-se că Luke avea noroc s-o aibă prietenă pe Kathy.
— N-ai vrea să vii câteva zile pe la noi în vacanţa de vară? o întrebă el pe fată.
— Ba da, dacă nu deranjez prea mult, domnule Cartwright. N-aş vrea să vă încurc.
— Să mă încurci?
— Da, Luke mi-a spus că veţi candida pentru postul de guvernator.

*

„Bancher local în cursa pentru fotoliul de guvernator” titra mare *Hartford Courant.* În

interiorul ziarului, pe o pagină întreagă, era prezentat portretul tânărului şi sclipitorului finanţist decorat cu Medalia de Onoare în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Cariera lui, până în momentul când reuşise să aducă mica bancă Russell, cu unsprezece filiale locale, pe aceeaşi poziţie cu Fairchild – instituţie cu o sută două sucursale în toată ţara – era descrisă în detaliu. Nat zâmbea amintindu-şi de confesionalul de la catedrala St. Joseph şi de bunăvoinţa lui Murray Goldblatz de a susţine că fuziunea fusese a colegului lui mai tânăr. De la Murray învăţase multe lecţii preţioase, printre care acelea de a fi precaut şi de a nu-şi abandona principiile.

Editorialul ziarului sugera că decizia lui Nat de a concura cu Ralph Elliot pentru poziţia de candidat al republicanilor la funcţia de guvernator deschidea o luptă strânsă, pentru că amândoi aveau personalităţi remarcabile, aflându-se în culmea carierei. Autorul materialului de presă nu simpatiza cu vreunul dintre ei, dar promitea să relateze corect duelul dintre bancherul şi candidatul care, se ştia, nu erau în relaţii bune. „Va candida şi doamna Hunter" se menţiona în paragraful final, aproape în treacăt, exprimând indirect opinia ziarului despre şansele respectivei candidate acum, când intrase şi Nat în joc.

Nat era foarte satisfăcut de ecoul în presă şi media al anunţului lui de a candida şi reacţia străzii îi făcea şi mai mare plăcere. Tom îşi luase concediu două luni pentru a-i conduce campania şi Murray Goldblatz trimisese un cec substanţial pentru fondurile electorale.

Prima întâlnire s-a ţinut acasă la Tom şi şeful de campanie al lui Nat le-a explicat membrilor atent selectaţi ai echipei lor cu ce se vor confrunta în următoarele şase săptămâni.

Osteneala de a se scula în zori pentru a se prăbuşi în pat abia după miezul nopţii avea puţine compensaţii pentru Nat, dar una dintre ele era

fascinaţia lui Luke faţă de procesul electoral. Băiatul îşi petrecu vacanţa însoţindu-şi tatăl peste tot, Kathy venind adesea şi ea. Pe măsură ce zilele treceau, lui Nat îi plăcea tot mai mult de prietena fiului lui.

Petrecu un timp obişnuindu-se cu noua rutină. Tom îi reamintea că nu are voie să se răstească la voluntari şi că trebuie să le mulţumească întotdeauna, indiferent cât de măruntă şi prost făcută era munca lor pentru campanie. Cu şase discursuri şi o duzină de întruniri pe zi, acumularea de experienţă se dovedea vertiginoasă pentru Nat.

În curând, deveni clar faptul că Elliot îşi începuse campania cu câteva săptămâni mai devreme, sperând că terenul străbătut îi va oferi un avans de nesurmontat. Nat îşi dădu seama că, deşi din prima întâlnire de partid, la Ipswich, nu se câştigau decât şaptesprezece voturi, importanţa acestora era disproporţionată, ca aceea a electoratului din New Hampshire pentru alegerile prezidenţiale. Îi vizită pe toţi votanţii şi-i fu limpede că Elliot ajunsese la fiecare dintre ei înaintea lui. Deşi rivalul lui îşi câştigase o serie de delegaţi, rămăseseră alţii care oscilau sau pur şi simplu, nu-i acordau încredere lui Elliot.

Cu trecerea grăbită a zilelor, Nat realiza că prezenţa lui era aşteptată concomitent în două locuri, deoarece scrutinul din Chelsea se petrecea la două zile după întâlnirea de partid din Ipswich. Elliot îşi concentra atenţia asupra filialei din Chelsea, considerând că i-a câştigat pe delegaţii partidului din Ipswich.

Nat reveni la Ipswich în seara votului, aflând că Elliot atrăsese zece adeziuni, în timp ce el îşi asigurase şapte. Echipa lui Elliot declarase că rezultatul constituia o victorie clară, însă nu-şi mascase destul de bine dezamăgirea. După închiderea votării, Nat alergă la maşină şi Tom îl aduse înapoi la Chelsea la miezul nopţii.

Spre surprinderea lui, ziarele locale nu făceau caz de rezultatul din Ipswich, spunând că Chelsea, cu un electorat de peste unsprezece mii de oameni, va indica mult mai bine către cine se îndreaptă preferinţele republicane decât un grup izolat de funcţionari de partid. În mod evident, şi Nat era mai relaxat la Chelsea, pe străzi, în mall-uri sau fabrici, decât în sălile pline de fum de ţigară din Ipswich, ascultând nişte oameni care credeau că e „dreptul lor de la Dumnezeu” să aleagă un anumit candidat.

După două săptămâni de bătut fierul, Nat îi spuse lui Tom că era încurajat de multele declaraţii de simpatie primite. Dar se întreba dacă nu cumva şi Elliot se bucura de acelaşi tratament.

— Habar n-am, zise Tom, conducând maşina spre o întrunire, dar îţi pot spune că banii ni se duc repede. Dacă luăm bătaie mâine, s-ar putea să fim nevoiţi să ne retragem din cursă, după una dintre cele mai scurte campanii din istorie. Desigur, am putea dezvălui faptul că te sprijină Bush, asta ne-ar mai aduce voturi.

— Nu, spuse Nat, cu fermitate. A fost o conversaţie particulară, nu o declaraţie de susţinere.

— Dar Elliot vorbeşte întruna despre cina la Casa Albă şi despre George, prietenul lui, de parcă ar fi luat masa între patru ochi cu el.

— Şi ce părere crezi că are despre asta restul republicanilor care au fost de faţă?

— E o chestiune prea subtilă pentru alegătorul de rând, sugeră Tom.

— Să nu-i subestimezi niciodată, îl contrazise Nat.

*

De la alegerile din Chelsea, Nat nu-şi mai amintea mare lucru, în afara faptului că se afla în continuă mişcare. Chiar după miezul nopţii, se anunţă că Elliot câştigase cu 6109 voturi faţă de 5302 ale lui Cartwright.

— Ne putem permite să continuăm dacă Elliot şi-a asigurat avansul acesta? întrebă Nat.

— Pacientul mai respiră, replică Tom, dar urmează Hartford-ul şi dacă Elliot câştigă şi acolo, nu vom mai putea opri tăvălugul. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ai o slujbă la care să te întorci, adăugă el zâmbind.

Doamna Hunter, care câştigase doar două voturi, recunoscu înfrângerea, anunţând că se retrăgea din cursă şi va hotărî în curând pe care candidat îl va sprijini.

Lui Nat îi făcu plăcere să revină în oraşul natal, unde oamenii de pe stradă îl tratau ca pe un prieten. Tom ştia cât efort trebuia să depună echipa la Hartford, pentru că era capitala statului şi avea mulţi alegători, în jocul rezultatelor respectându-se regula preistorică a învingătorului care ia totul: respectiv, dacă Nat câştiga la Hartford, trecea în frunte, cu un avans de 29-27 faţă de adversar. Dacă pierdea, îşi putea desface bagajul şi să rămână acasă.

De-a lungul campaniei, ambii candidaţi erau invitaţi la diverse evenimente, dar, de câte ori se întâlneau, se salutau doar în treacăt şi nu se opreau niciodată să schimbe două vorbe.

Cu trei zile înainte de alegerile republicane din Hartford, ziarul local îl dădea câştigător pe Nat cu două procente şi se vorbea că doamna Hunter îl va sprijini pe Cartwright. Era exact stimulentul de care avea nevoie campania lui Nat. A doua zi după articol, mult mai mulţi trecători veneau pe stradă să dea mâna cu el şi echipa lui Nat muncea cu entuziasm.

Era la mall-ul Robinson când primi de la Murray Goldblatz mesajul „Trebuie să ne întâlnim urgent". Murray nu era omul care să folosească un cuvânt ca „urgent" la întâmplare. Nat îşi lăsă echipa la lucru, asigurându-i pe toţi că se va întoarce repede, dar în ziua aceea nu a mai fost văzut.

Ajungând la bancă, secretara îi spuse lui Nat că preşedintele era în sala de consiliu, cu domnul şi doamna Russell. Intră şi se aşeză pe locul obişnuit din faţa lui Murray, dar expresiile celor trei nu prevesteau ceva bun. Murray trecu direct la subiect.

— Aveţi diseară o întrunire la care vorbiţi şi tu şi Elliot?

— Da, răspunse Nat, e ultimul eveniment major înainte de votul de mâine.

— Am un spion în tabăra lui Elliot, continuă Murray, care mi-a spus că au o întrebare pentru tine care-ţi va deranja campania, dar persoana mea n-a izbutit să afle mai mult şi nu îndrăzneşte să întrebe, ca să nu creeze suspiciuni. Ai idee ce ar putea fi?

— Nu, spuse Nat.

— Poate a aflat povestea cu Julia, zise încet Tom.

— Julia? păru Murray nedumerit.

— Nu, nu soţia mea, prima doamnă Kirkbridge.

— Nu aveam idee că a existat o primă doamnă Kirkbridge, zise Murray.

— Nici n-aveaţi de ce, spuse Tom. Dar mi-a fost întotdeauna groază că s-ar putea afla adevărul.

Murray ascultă atent povestea cu femeia care pretinsese că era Julia Kirkbridge, semnase un cec şi apoi dispăruse cu banii depuşi în contul ei.

— Unde e cecul acela acum? întrebă el.

— Undeva în arhivele primăriei, probabil.

— Atunci trebuie să presupunem că Elliot a pus mâna pe el. Dar încălcaserăţi legea?

— Nu, dar nu ne-am respectat acordul scris cu primăria, spuse Tom.

— Iar proiectul Cedar Wood s-a transformat într-un succes, aducând profituri mari părţilor implicate, adăugă Nat.

— Deci avem de ales, spuse Murray. Ori dai totul pe faţă şi pregăteşti o declaraţie în după-amiaza asta, ori aştepţi să cadă bomba diseară, sperând să ai răspuns la toate întrebările.

— Ce-mi recomanzi? întrebă Nat.

— Eu n-aş face nimic. În primul rând, informatoarea mea ar putea greşi şi în al doilea rând, s-ar putea ca nu Cedar Wood să fie mărul stricat şi în cazul ăsta ai deschide stupul fără rost.

— Dar ce ar putea fi altceva? se întrebă Nat.

— Rebecca? sugeră Tom.

— Cum adică? spuse Nat.

— Să afirme că ai lăsat-o însărcinată şi ai obligat-o să avorteze.

— Asta nu-i o crimă, zise Murray.

— Dacă nu pretinde că a violat-o.

Nat râse:

— Elliot n-o să abordeze subiectul ăsta, pentru că şi el putea fi tatăl şi avortul nu face parte din portretul lui de sfânt.

— Te-ai gândit să-l ataci tu primul? vru Murray să ştie.

— Cum adică? repetă Nat.

— N-a demisionat Elliot de la Alexander, Dupont & Bell în aceeaşi zi cu directorul general pentru că s-a descoperit o jumătate de milion de dolari lipsă din contul unui client?

— Nu, nu mă voi coborî la nivelul lui, spuse Nat. Oricum, amestecul lui Elliot n-a fost dovedit.

— Ba da, zise Murray, captându-le atenţia. Clientul în discuţie era un prieten de-al meu şi mi-a telefonat să mă avertizeze când a auzit că Elliot ne reprezenta în preluare.

— Se prea poate, dar răspunsul meu e tot „nu”, oftă Nat.

— Bun, zise Murray, atunci îl vom bate în condiţiile tale, ceea ce înseamnă că trebuie să stăm acum şi să pregătim răspunsurile la toate întrebările imaginabile.

La ora şase, Nat părăsi banca, simţindu-se stors de puteri. Îi telefonă lui Su Ling şi-i povesti ce s-a întâmplat.

— Vrei să vin şi eu la întrunire diseară? întrebă ea.

— Nu, floricico, dar ai vrea să-i găseşti lui Luke o ocupaţie? Dacă o să fie ceva neplăcut, aş prefera să nu asiste. Ştii cât e de sensibil şi ia totul ca pe ceva personal.

— Îl duc la un film; rulează un film franţuzesc la Arcadia şi el şi Kathy mă roagă de-o săptămână să-l vedem.

Sosind în acea seară la Goodwin House, Nat încercă să nu pară nervos. Intră în holul principal al hotelului, găsindu-l ticsit cu câteva sute de oameni de afaceri locali, care conversau prieteneşte. Dar, se întreba el, cu cine ţineau? Bănuia că mulţi dintre ei încă nu se hotărâseră, pentru că sondajele le aminteau că zece la sută din electorat nu era decis. Ospătarul-şef îl conduse direct la prima masă, unde-l găsi pe Elliot discutând cu preşedintele organizaţiei locale de partid. Manny Friedman se răsuci să-l salute pe Nat. Elliot se aplecă peste masă, strângându-i mâna de ochii lumii. Nat se aşeză şi începu să-şi ia notiţe pe dosul meniului.

Preşedintele organizaţiei locale ceru linişte şi-i prezentă pe „cei doi campioni calificaţi în egală măsură pentru postul de guvernator”, invitându-l pe Elliot să înceapă dezbaterea. Nat nu-l auzise niciodată pe adversarul lui vorbind atât de prost. Nat a fost invitat apoi să răspundă şi după aceea, a trebuit să recunoască în sinea lui că nici el nu se descurcase prea bine. Prima rundă se terminase cu remiză.

Preşedintele invită la întrebări şi Nat se gândea de unde va şuiera proiectilul. Aşteptând, privea chipurile celor din sală.

— Ce cred candidaţii despre legea educaţiei, aflată în dezbatere la Senat? se auzi la una din mesele din faţă.

Nat se concentră asupra prevederilor care trebuiau revizuite, după opinia lui. Elliot răspunse insistând mereu asupra faptului că el studiase la Universitatea din Connecticut.

Al doilea om din sală îi întrebă ce credeau despre noul impozit statal pe venit şi dacă vor garanta că nu-l vor mări. Ambii candidaţi răspunseră că garantau.

Cel de-al treilea îi întrebă despre politica referitoare la infracţiuni, în special la delincvenţa juvenilă. Elliot spuse că toţi trebuiau închişi şi învăţaţi minte. Nat nu era atât de sigur că închisoarea era răspunsul la toate problemele şi considera că s-ar putea utiliza câteva elemente introduse în reformarea sistemului penal din statul Utah.

Nat se aşeză şi preşedintele organizaţiei locale se ridică, aşteptând alte întrebări. Când se uită la persoana care se ridicase şi întreba fără să-l privească, Nat îşi dădu seama că ajunseseră la momentul delicat. Îi aruncă o privire lui Elliot, care mâzgălea notiţe, aparent fără să-i dea atenţie.

— Da, domnule, spuse preşedintele.

— Pot întreba dacă vreunul dintre candidaţi a încălcat vreodată legea?

Elliot se ridică imediat:

— De mai multe ori, spuse el. Am luat trei amenzi pentru parcare în ultima săptămână şi am de gând să facilitez parcarea în zonele centrale ale oraşelor dacă sunt ales.

Perfect, se gândi Nat. Îşi exersase şi momentul. Replica lui provocă aplauze. Se ridică încet şi se întoarse spre Elliot:

— Eu nu voi schimba legea pentru a-i face pe plac domnului Elliot, deoarece sunt de părere că în centrele oraşelor noastre ar trebui să fie mai puţine maşini, nu mai multe. S-ar putea să nu fiu prea popular, dar cineva trebuie să-i avertizeze pe oameni că viitorul lor va fi sumbru dacă vor fabrica maşini tot mai mari, care consumă tot mai multă benzină şi împrăştie apoi gaze toxice în atmosferă. Le datorăm copiilor noştri o moştenire mai bună şi n-am niciun interes în a fi ales pentru remarci isteţe

care vor fi uitate a doua zi după ce voi obţine funcţia.

Se aşeză în aplauze puternice şi speră că se va trece la o altă întrebare, dar persoana nu se aşezase:

— Dar, domnule Cartwright, nu mi-aţi răspuns la întrebarea dacă aţi încălcat vreodată legea.

— Niciodată, după cunoştinţa mea, răspunse Nat.

— Dar nu este adevărat că aţi onorat un cec de 3,6 milioane de dolari emis de banca Russell, cu toate că ştiaţi că semnătura de pe cec era falsă şi fondurile fuseseră deja sustrase?

Mai mulţi auditori începură să discute însufleţit şi Nat trebui să aştepte un timp ca să poată răspunde.

— Da, banca Russell a fost fraudată de către o impostoare foarte inteligentă, dar, deoarece datoram acea sumă primăriei, am considerat că nu puteam decât să onorăm datoria.

— Aţi informat poliţia că banii fuseseră furaţi? Era vorba de bani care aparţineau clienţilor băncii Russell, nu dumneavoastră, continuă inchizitorul.

— Nu, pentru că aveam toate motivele să credem că suma fusese transferată în străinătate, deci ştiam că nu exista nicio posibilitate de a o recupera.

Terminând de răspuns, Nat îşi dădu seama că deschisese loc altor întrebări.

— Domnule Cartwright, dacă veţi fi ales guvernator, veţi trata banii contribuabililor în aceeaşi manieră cavalerească?

Elliot se ridică imediat:

— Domnule preşedinte, această sugestie lipsită de substanţă nu este altceva decât o diversiune, haideţi să trecem la altă întrebare.

Se aşeză, aplaudat de toţi, în vreme ce Nat rămase în picioare. Era nevoit să admire tupeul lui Elliot, care aranjase întrebarea pentru a fi văzut sărind în apărarea adversarului. Aşteptă să se facă linişte şi spuse:

— Incidentul la care faceţi referire a avut loc acum zece ani. A fost, din partea mea, o greşeală pe

care o regret, deşi este ironic faptul că s-a dovedit a fi un mare succes financiar pentru toţi cei implicaţi, deoarece acei 3,6 milioane dolari investiţi de bancă în proiectul Cedar Wood au adus profituri locuitorilor din Hartford şi au contribuit la înflorirea economiei oraşului.

Totuşi, autorul întrebărilor nu se aşeză:

— În ciuda comentariului mărinimos al domnului Elliot, pot să-l întreb dacă el ar fi raportat poliţiei o asemenea fraudă?

Elliot se ridică încet:

— Prefer să nu răspund, deoarece nu cunosc toate detaliile acestui caz, dar accept bucuros asigurările domnului Cartwright că nu s-a comis nicio infracţiune şi regretele exprimate de dumnealui cu privire la faptul că n-a raportat atunci situaţia autorităţilor.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Totuşi, dacă sunt ales guvernator, vă asigur că voi da dovadă de transparenţă şi când voi face o greşeală, o voi recunoaşte imediat, nu peste zece ani.

Cel care întrebase se aşeză, cu misiunea încheiată. Preşedintelui îi era greu să reinstalaze ordinea în public. Mai urmau şi alte întrebări, dar răspunsurile candidaţilor nu erau ascultate cu atenţie, pentru că toţi discutau dezvăluirile lui Nat.

Când întâlnirea se sfârşi, Elliot părăsi repede sala, în timp ce Nat rămase la locul lui. Era emoţionat de semnele de încurajare ale multor spectatori care veneau să-i strângă mâna, recunoscând că proiectul Cedar Wood fusese benefic pentru oraş.

— Ei, măcar nu te-au linşat, spuse Tom când ieşiră din sală.

— Nu, dar mâine, votanţii se vor gândi la un singur lucru: sunt eu persoana potrivită să ocupe reşedinţa guvernatorului?

43

„Scandalul Cedar Wood” se putea citi în *Hartford Courant* a doua zi. Existau şi reproduceri după cec şi semnătura reală a Juliei, aşezate alături. Nu erau imagini prea clare, dar, din fericire pentru Nat, majoritatea votanţilor trecuseră pe la urne înainte ca ziarul să ajungă la chioşcuri. Nat îşi pregătise o scurtă declaraţie de retragere, în care îşi felicita adversarul, în caz că pierdea, dar nu-l asigura de suportul lui pentru câştigarea funcţiei de guvernator. Era în biroul lui când se anunţară rezultatele de la cartierul general al republicanilor.

Tom le află la telefon şi se năpusti în cameră fără să bată la uşa:

— Ai câştigat, ai câştigat cu 11.792 la 11.673! Sunt numai o sută nouăsprezece voturi, dar te plasează în frunte, cu un punctaj de 29 la 27.

A doua zi, editorialul din *Hartford Courant* sublinia că într-adevăr, nimeni nu pierduse bani din cauza proiectului Cedar Wood şi probabil că, votându-l pe Nat, alegătorii îşi exprimaseră clar intenţiile.

Nat mai avea în faţă trei alegeri de partid şi trei cu consultarea electoratului înainte de selectarea candidatului. Prin urmare, a fost uşurat când chestiunea Cedar Wood a devenit repede de domeniul trecutului. Elliot a câştigat următorul scrutin cu 19-18 şi Nat alegerile cu consultare, 9702 la 6379 de voturi, mărindu-şi avansul înainte de ultimele alegeri. În scorul electoral, Nat conducea acum cu 116-91 şi sondajele îi dădeau un avans de şapte puncte în oraşul lui natal.

Pe străzile din Cromwell, părinţii lui Nat, Susan şi Michael, se concentrau asupra atragerii electoratului mai vârstnic, iar Luke şi Kathy încercau să-i convingă pe cei mai tineri să vină la vot. Cu trecerea zilelor, încrederea lui Nat în victorie creştea. Ziarul *Courant* începuse să sugereze că adevărata bătălie îl aştepta abia când îl

va înfrunta pe popularul senator de Hartford, Fletcher Davenport. Totuşi, Tom sugeră să ia în serios dezbaterea televizată cu Elliot din ajunul votării.

— Nu e cazul să ne împotmolim la ultimul obstacol, zicea el. Dacă ieşi cu bine şi din asta, tu vei fi candidatul republican. Vreau să-ţi petreci duminica revizuind întrebările şi gândindu-te la absolut orice ar putea apărea în timpul dezbaterii. Poţi fi sigur că Fletcher Davenport te va urmări la televizor şi va analiza tot ce vei spune. Dacă faci o greşeală, o să dea imediat o declaraţie de presă.

Lui Nat îi părea rău acum că acceptase, în urmă cu câteva săptămâni, să participe la dezbaterea televizată cu Elliot în seara dinaintea ultimului scrutin de partid. Se învoiseră şi el şi Elliot ca David Anscott să fie moderatorul. David Anscott era interesat mai mult de popularitate decât de interviuri incisive. Tom nu avusese obiecţii, deoarece i se părea că ar fi un exerciţiu util pentru Nat înaintea viitoarelor confruntări cu Fletcher Davenport.

În fiecare zi, Tom asculta rapoarte despre dezertori din tabăra lui Elliot care li se alăturau lor sau pur şi simplu renunţau să-l mai susţină pe candidatul rival, aşa că, sosind la televiziune, el şi Nat erau calmi şi încrezători. Su Ling venise cu soţul ei, dar Luke rămăsese acasă, spunând că dorea să se uite la televizor ca să-i relateze tatălui cum fusese filmată dezbaterea pentru ochii telespectatorilor.

— O să stai pe canapea cu Kathy, sunt sigur, îl tachinase Nat.

— Nu, Kathy a plecat azi acasă, la ziua surorii ei, spuse Su Ling. Luke ar fi putut merge cu ea, dar şi-a luat în serios rolul de consilier al tău pe probleme de tineret.

Tom intră grăbit în studio să-i comunice lui Nat rezultatele ultimelor sondaje care îi dădeau un avans de şase procente.

— Cred că acum doar Fletcher Davenport se poate opune alegerii tale ca guvernator.

— Eu nu voi fi convinsă decât după anunţarea rezultatului final, zise Su Ling. Nu uitaţi ce scamatorie a făcut Elliot cu urnele de la alegerile studenţeşti.

— A încercat deja toate scamatoriile pe care le ştie şi a dat greş, replică Tom.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigur, rosti Nat încet.

Numărul mic de spectatori ai emisiunii „Întâlnirea finală” îi aplaudară pe cei doi candidaţi când aceştia păşiră pe scenă. Cei doi se întâlniră şi-şi strânseră mâinile, dar se uitau doar la camerele de filmat.

— Va fi şi o emisiune în direct, explică David Anscott pentru public. Intrăm în emisiune peste cinci minute. Eu voi formula câteva întrebări şi voi aştepta reacţia dumneavoastră. Dacă doriţi să le puneţi întrebări candidaţilor, exprimaţi-vă scurt şi la obiect. Fără discursuri, vă rog.

Nat privea zâmbind chipurile celor din sală, până îl recunoscu pe cel care-l întrebase despre Cedar Wood. Stătea în rândul al doilea. Simţi că-i transpiră palmele, dar era în stare să combată orice insinuare. De data aceasta, era bine pregătit.

Reflectoarele se aprinseră, începu să se deruleze genericul şi David Anscott, cu zâmbetul de rigoare, dădu drumul showului. După ce-i prezentă pe invitaţi, fiecare făcu o declaraţie introductivă de un minut: şaizeci de secunde înseamnă mult în televiziune. După o campanie încheiată, candidaţii şi-ar fi putut recita declaraţiile şi în somn.

Anscott începu cu două întrebări de încălzire, prevăzute în scenariu. După ce candidaţii răspundeau, nu făcea nicio încercare de a continua firul discuţiei, trecând direct la următoarea întrebare de pe lista lui. După ce-şi termină treaba, moderatorul se întoarse spre public.

Prima întrebare se transformă într-un discurs despre alegere, ceea ce-l satisfăcea pe Nat, căci secundele se scurgeau în favoarea lui. Ştia că Elliot nu avea o opinie fermă pe acest subiect, căci nu dorea să ofenseze nici mişcările feministe şi nici pe prietenii lui din biserica romano-catolică. Nat îşi exprimă tranşant părerea, susţinând dreptul femeilor de a alege. Aşa cum se aştepta, Elliot răspunse evaziv. David Anscott solicită o altă întrebare.

*

Uitându-se la televizor, Fletcher îşi lua notiţe după răspunsurile lui Nat Cartwright. Era clar că asculta un om care înţelegea principiul de la baza legii educaţiei şi, ceea ce era şi mai important, considera că modificările dorite şi de Fletcher erau rezonabile.

— E foarte inteligent, nu-i aşa? comentă Annie.

— Şi drăguţ, adăugă Lucy.

— Nu e cineva şi de partea mea? se plânse Fletcher.

— Ba da, mie nu mi se pare drăguţ, zise Jimmy. Dar s-a gândit mult la legea asta şi e clar că o consideră fundamentală ca argument electoral.

— Nu ştiu dacă e drăguţ, remarcă Annie, dar ai observat că, din anumite unghiuri, seamănă cu tine, Fletcher?

— O, nu, spuse Lucy convinsă. Arată mult mai bine decât tata.

*

Cea de-a treia întrebare din public era despre controlul armelor. Ralph Elliot afirmă că sprijinea lobby-ul armelor şi credea în dreptul americanilor de a se apăra. Nat explică de ce ar dori ca posesiunea armelor să fie controlată mai atent, pentru ca incidente ca acela în care fusese implicat fiul lui să nu se mai repete.

Annie şi Lucy aplaudară o dată cu spectatorii.

— Nu-i reaminteşte nimeni cine era acolo în clasă, cu fiul lui? întrebă Jimmy.

— Nu-i nevoie să i se reamintească, zise Fletcher.

— Încă o întrebare, zise Anscott. Rapidă, pentru că se termină timpul.

Spectatorul plantat în rândul al doilea se ridică la ţanc. Elliot arătă spre el, în caz că Anscott nu-l văzuse.

— Ce părere au cei doi candidaţi despre problema imigranţilor ilegali?

— Ce dracu' are asta de-a face cu guvernarea Connecticut-ului? se miră Fletcher.

Privindu-l pe omul lui, Ralph Elliot răspunse:

— Sunt sigur că exprim un punct de vedere comun spunând că America ar trebui să-i primească întotdeauna pe cei oprimaţi, care au nevoie de ajutor, aşa cum a făcut întotdeauna. Totuşi, cei care doresc să intre în ţară trebuie să se supună procedurii corecte şi să îndeplinească toate prevederile legale.

Fletcher se întoarse spre Annie:

— Mi-a sunat ca o replică învăţată pe dinafară. Oare ce pune la cale?

— Aceasta este şi părerea dvs. Despre imigranţii ilegali, domnule Cartwright? se întoarse David Anscott spre Nat, nedumerit de relevanţa întrebării.

— Mărturisesc că nu m-am gândit prea mult la asta, David, deoarece nu făcea parte din priorităţile reclamate de guvernarea Connecticut-ului.

— Încheiere, spuse producătorul în casca lui Anscott, tocmai când autorul întrebării continua:

— Dar trebuia să vă fi gândit, domnule Cartwright, doar soţia dvs. este imigrant ilegal, nu?

— Stai, lasă-l să răspundă, indică producătorul. Dacă ieşim acum din emisie, un sfert de milion de oameni or să ne dea telefon să ne întrebe dacă e adevărat. Prim-plan pe Cartwritgh.

Fletcher făcea parte din sfertul de milion de oameni care aşteptau răspunsul, în timp ce camera se oprea în trecere asupra expresiei nedumerite a lui Elliot.

— Ticălosule, zise Fletcher, ştiai de întrebarea asta.

Camera se fixă asupra lui Nat, care tăcea.

— N-am dreptate când afirm că soţia dvs. a intrat în ţară ilegal? insistă falsul reporter.

— Soţia mea este profesoară de statistică la Universitatea din Connecticut, zise Nat, încercând să-şi mascheze tremurul vocii.

Anscott asculta în cască indicaţiile producătorului, pentru că depăşiseră timpul alocat emisiunii.

— Nu spune nimic, zise producătorul. Dacă devine plicticos, rulez genericul peste imagine.

Anscott înclină uşor din cap spre operatorul camerei principale.

— Se poate, domnule Cartwright, zise autorul întrebării, dar mama ei, Su Kai Peng, nu a intrat în ţară cu acte false, pretinzând că este căsătorită cu un ostaş american care de fapt murise pentru ţară cu câteva luni înainte de data de pe certificatul de căsătorie?

Nat nu răspunse. Fletcher tăcea şi el, văzându-l pe Cartwright în corzi.

— Deoarece nu doriţi să-mi răspundeţi, domnule Cartwright, poate îmi veţi confirma că pe certificatul dvs. de căsătorie soacra dvs. şi-a trecut profesiunea „croitoreasă”. Totuşi, adevărul este că, înainte de a ajunge în America, a fost prostituată la Seul, aşa că nu se ştie cine este tatăl soţiei dvs.

— Generic, spuse producătorul. Am depăşit timpul şi nu vreau să intru în serialul Baywatch, dar filmaţi mai departe, poate mai transmitem ceva la ştirile de noapte.

După ce pe ecran începu să se deruleze genericul, autorul întrebărilor ieşi repede din studio. Nat se

uită la soţia lui, aşezată în rândul al treilea. Era palidă şi tremura.

— Am încheiat, spuse producătorul.

Elliot se întoarse spre moderator:

— A fost lipsit de eleganţă, trebuia să opriţi mai devreme.

Apoi, spre Nat:

— Crede-mă, nu aveam idee că…

— Eşti un mincinos, spuse Nat.

— Stai pe el, îi zise regizorul primului cameraman. Staţi cu toate camerele, vreau scena asta din toate unghiurile.

— Ce insinuezi? întrebă Elliot.

— Că ai înscenat totul. Nici măcar n-ai fost subtil – ai folosit acelaşi om care m-a chestionat acum două săptămâni despre proiectul Cedar Wood. Dar să-ţi spun ceva, Elliot, rosti el, cu degetul îndreptat spre adversar. Tot am să te omor.

Şi ieşi val-vârtej din studio, găsind-o pe Su Ling în culisele scenei:

— Hai, floricico, te duc acasă.

O luă de umeri şi în curând, veni şi Tom.

— Îmi pare rău, Nat, dar trebuie să întreb dacă a fost ceva adevărat din toată mizeria aia?

— Totul, spuse Nat şi nu mai întreba altceva. Am ştiut de când ne-am căsătorit.

— Du-o acasă pe Su Ling, zise Tom, şi orice ar fi, nu discuta cu presa.

— Nu-ţi face griji, spuse Nat. Poţi redacta o declaraţie de retragere în numele meu. Nu-mi mai târăsc familia prin asta.

— Nu lua o decizie pripită pe care s-ar putea s-o regreţi mai târziu. Hai să vorbim despre ce trebuie făcut mâine, zise Tom.

Nat o luă de mână pe Su Ling şi porni spre parcare.

— Noroc! le strigă un suporter, dar Nat nu mai era atent la manifestările de simpatie ale oamenilor şi porni repede maşina.

Se uită la Su Ling, care bătea cu nervozitate în bord. Luă mâna de pe volan şi o puse blând pe mâna ei:

— Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna. Nimeni şi nimic nu va schimba asta.

— Cum a aflat Elliot?

— Probabil că a avut o echipă de detectivi particulari, angajaţi să sape în trecutul meu.

— Şi fiindcă n-au găsit nimic, s-au ocupat de mine şi de mama, şopti Su Ling.

După o tăcere lungă, adăugă:

— Nu vreau să te retragi; trebuie să rămâi în cursă. Numai aşa îl putem învinge pe ticălosul ăla.

Nat nu răspunse, atent la trafic.

— Îmi pare atât de rău pentru Luke, vorbi din nou Su Ling. Cred că a luat totul foarte personal. Îmi pare rău că n-a mai rămas Kathy o zi.

— Am eu grijă de Luke, spuse Nat. Tu ar fi bine să te duci la mama ta şi s-o iei să doarmă la noi.

— O sun cum ajungem, zise Su Ling. Totuşi, e posibil să nu fi urmărit emisiunea.

— Nicio speranţă, o contrazise Nat. E unul din fanii mei credincioşi şi nu pierde nicio apariţie televizată de-a mea.

Se îndreptară spre uşa de la intrare, Nat cuprinzând-o pe Su Ling de umeri. Toate luminile din casă erau stinse, în afară de cea de la dormitorul lui Luke. Nat deschise, spunând:

— Telefonează-i mamei tale, eu urc la Luke.

Su Ling ridică receptorul telefonului din hol şi Nat urcă încet scările, încercând să-şi aşeze gândurile. Ştia că Luke va aştepta să i se răspundă cinstit la întrebări. Parcurse coridorul şi ciocăni uşor la uşă. Niciun răspuns, aşa că încercă din nou:

— Luke, pot să intru?

Tot niciun răspuns. Deschise puţin uşa şi aruncă o privire, dar Luke nu era în pat şi hainele lui nu erau aşezate ordonat pe scaunul obişnuit. Prima reacţie a lui Nat a fost să creadă că se dusese la bunica lui, la spălătorie. Stinse lumina şi o ascultă

pe Su Ling vorbind cu mama ei. Voia să coboare când observă că Luke lăsase lumina aprinsă şi la baie. Intră s-o stingă.

Pentru o clipă, rămase încremenit, privindu-şi fiul. Apoi căzu în genunchi, incapabil să se uite a doua oară, deşi ştia că va trebui să coboare trupul spânzurat al lui Luke, pentru ca ultima imagine a unicului lor copil să nu fie aceeaşi şi pentru Su Ling.

*

Annie ridică receptorul şi ascultă, apoi i-l întinse lul Fletcher.

— Charlie de la *Courant,* pentru tine.

— Aţi urmărit emisiunea? îl întrebă pe Fletcher analistul politic al ziarului.

— Nu, răspunse Fletcher. Nu pierd niciodată Seinfeld.

— *Touché.* Vreţi să faceţi o declaraţie despre faptul că soţia rivalului dvs. este imigrant ilegal şi mama ei, prostituată?

— Da, cred că David Anscott ar fi trebuit să oprească întrebările. A fost o înscenare ieftină şi evidentă.

— Vă pot cita? întrebă Charlie.

Jimmy clătină energic din cap, în semn că „nu”.

— Da, desigur, fiindcă atacul acesta a făcut ca problemele lui Nixon să pară acte din spectacolul păpuşilor Muppets.

— Domnule senator, reacţia dumneavoastră e corespunzătoare opiniei publice. Telefoanele noastre sunt asaltate cu apeluri de simpatie pentru Nat Cartwright şi soţia lui şi părerea mea este că Elliot va pierde răsunător mâine.

— Ceea ce-mi face sarcina mai dificilă, spuse Fletcher, dar măcar a rezultat şi ceva bun din asta.

— Ce anume, domnule senator?

— Toată lumea a aflat în sfârşit adevărul despre ticălosul de Elliot.

— Mă întreb dacă ai procedat înţelept, bombăni Jimmy.
— Sigur că nu, replică Fletcher, dar la fel ar fi reacţionat şi tatăl tău.

*

Când veni ambulanţa, Nat plecă la spital cu trupul fiului lui, în timp ce mama lui încerca neajutorată s-o consoleze pe Su Ling.
— Vin repede, îi promise soţiei, sărutând-o pe obraz.
Văzând cum medicii stăteau tăcuţi lângă cadavru, le spuse că va urma ambulanţa cu maşina lui şi ei încuviinţară.
Personalul spitalului se purtă amabil, dar erau formalităţi de făcut şi hârtii de completat. După ce se terminară toate, îl lăsară singur. Nat îl sărută pe Luke pe frunte, întorcând capul la vederea urmelor vinete de pe gâtul lui, ştiind că priveliştea aceea îl va măcina toată viaţa.
După ce chipul lui Luke a fost acoperit cu un linţoliu, Nat îşi părăsi fiul iubit, trecând printre capetele plecate ale celor ce murmurau regrete. Trebuia să se întoarcă la Su Ling, dar înainte de asta, mai avea o vizită de făcut.
Conduse pe pilotul automat, cu mânia crescând pe măsură ce se îndepărta de spital. Deşi nu mai fusese acolo înainte, ştia exact unde era casa şi, când intră pe aleea din faţă, văzu lumini la parter. Parcă maşina şi se îndreptă încet spre casă. Trebuia să fie calm dacă voia să se termine cu bine. Apropiindu-se de uşă, auzi voci ridicate. Un bărbat şi o femeie se certau, fără să ştie că-i asculta cineva. Nat lovi cu ciocănelul uşa de la intrare şi vocile încetară brusc, de parcă s-ar fi închis un televizor. După o clipă, uşa se deschise şi Nat se pomeni în faţa celui pe care-l considera responsabil de moartea fiului lui.

Ralph Elliot păru şocat, dar îşi reveni repede. Încercă să-i trântească uşa în faţă, dar Nat îşi proptise deja umărul în ea. Primul pumn ateriză în nasul lui Elliot şi-l trimise înapoi clătinându-se. Elliot se împiedică, dar îşi găsi echilibrul, se întoarse şi o luă la fugă pe coridor. Nat îl urmări cu paşi mari şi intră după el în birou. Se uită în jur, dar Rebecca nu se vedea prin preajmă. Elliot trase un sertar de la birou, de unde scoase un pistol pe care-l îndreptă asupra lui Nat.

— Ieşi afară din casa mea sau te omor! ţipă Elliot, cu sângele curgându-i din nas.

Nat se îndreptă spre el.

— Nu prea cred că o s-o faci. După figura din seara asta, n-o să te mai creadă nimeni pe cuvânt.

— Ba da, fiindcă am un martor. Nu uita că Rebecca te-a văzut năpustindu-te în casă, ameninţându-mă şi lovindu-mă.

Nat înaintă, gata să-l mai lovească o dată, şi Elliot se împiedică de braţul scaunului, dezechilibrându-se. Arma se declanşă şi Nat sări pe Elliot, doborându-l. În cădere, îl lovi cu genunchiul în vintre atât de puternic, încât duşmanul lui se chirci şi dădu drumul pistolului. Nat îl ridică şi-l aţinti spre Elliot, a cărui faţă era schimonosită de spaimă.

— Tu l-ai plantat pe ticălosul ăla în public, nu? întrebă Nat.

— Da, da, dar nu ştiam că va merge atât de departe, doar n-o să omori un om pentru că…

— Pentru că e răspunzător de moartea fiului meu?

Orice urmă de culoare pieri din obrajii lui Elliot.

— Ba da, l-aş omorî, zise Nat, apăsând ţeava pistolului pe fruntea lui Elliot.

Se uită la cel care căzuse în genunchi, scâncind şi implorându-l, să-i cruţe viaţa.

— N-am de gând să te omor, vorbi el, lăsând jos pistolul, fiindcă ar fi o scăpare prea uşoară pentru un laş ca tine. Nu, vreau să mori lent, îndurând ani

după ani de umilinţe. Mâine vei descoperi ce cred oamenii din Hartford despre tine şi apoi va trebui să trăieşti cu ideea că eu am ajuns guvernator şi nu tu.

Se ridică în picioare, aşeză calm pistolul pe colţul biroului şi ieşi din cameră, întâlnind-o pe coridor pe Rebecca, ascultând la uşă. De îndată ce trecu de ea, Rebecca alergă în cameră. Nat ieşi afară şi se urcă în maşină.

Ieşea de pe alee când auzi împuşcătura.

*

Telefonul lui Fletcher suna la intervale de câteva minute. Răspundea Annie, care le explica tuturor că soţul ei nu mai dorea să facă alte comentarii, dar le transmitea condoleanţe soţilor Cartwright.

Puţin după miezul nopţii, Annie scoase telefonul din priză şi urcă în dormitor. Lumina era aprinsă, dar, spre surprinderea ei, soţul ei nu era înăuntru. Coborî din nou să-l caute în birou. Acolo se aflau teancurile obişnuite de hârtii, dar el nu era pe scaun. Urcă încet înapoi şi observă o fâşie de lumină ieşind de sub uşa lui Lucy. Deschise cu grijă, în caz că fata adormise şi uitase să stingă lumina. Înăuntru, soţul ei stătea pe pat, lângă fiica lor adormită, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— Nimic nu merită preţul ăsta, îi spuse el lui Annie.

*

Ajungând acasă, Nat o găsi pe mama lui stând pe canapea cu Su Ling. Obrajii lui Su Ling erau pământii, ochii, înfundaţi în orbite; în câteva ore, îmbătrânise cu zece ani.

— Te las cu ea, spuse mama lui, dar vin mâine dimineaţă. Ies singură.

Nat o sărută pe mamă, apoi se aşeză lângă soţia lui, îmbrăţişându-i trupul firav fără să spună nimic. Nu mai era nimic de spus.

Nu-şi dădea seama cât stătuseră aşa. După un timp, auziră sirena poliţiei. Aşteptau ca zgomotul strident să treacă, dar deveni din ce în ce mai insistent, oprindu-se în faţa uşii lor. Nat auzi o portieră trântindu-se, paşi grei şi o bătaie puternică în uşă.

O lăsă pe Su Ling şi merse să deschidă. Afară aşteptau comisarul-şef Culver şi încă doi ofiţeri de poliţie, la stânga şi la dreapta lui.

— Ce s-a întâmplat, domnule comisar-şef?

— Îmi pare rău, zise Don Culver, dar nu am de ales, trebuie să vă arestez.

— Pentru ce? întrebă Nat neîncrezător.

— Pentru asasinarea lui Ralph Elliot.

CARTEA A CINCEA
JUDECĂTORII

44

Nu se întâmpla pentru prima dată în istoria Americii ca numele unui candidat mort să apară pe buletinele de vot şi de asemenea, numele unui candidat arestat, dar oricât ar fi căutat politologii istorici, nu ar fi găsit ambele situaţii întâmplându-se în aceeaşi zi.

Nat avea dreptul la un telefon şi-l sună pe Tom, care era complet treaz, cu toate că era ora trei dimineaţa.

— Îl scol pe Jimmy Gates din pat şi vin imediat cu el la poliţie, spuse Tom.

Veni tocmai când lui Nat i se luau amprentele şi i-l prezentă pe avocat:

— Îl ţii minte pe Jimmy? Ne-a consiliat la preluarea Fairchild.

— Da, îmi amintesc, spuse Nat, ştergându-şi urmele de tuş de pe mâini.

— Am vorbit cu comisarul, zise Jimmy, şi vă lasă să plecaţi acasă, cu condiţia să veniţi mâine dimineaţă la zece la proces, unde veţi fi pus sub acuzare. Voi cere eliberarea pe cauţiune şi nu avem motive să credem că nu ne va fi acordată.

— Mulţumesc, spuse Nat cu o voce plată. Jimmy, probabil că-ţi aminteşti că pe vremea tentativei de preluare a lui Fairchild, te-am rugat să ne găseşti cel mai bun avocat specialist în domeniu.

— Da, zise Jimmy. Aţi afirmat că Logan Fitzgerald a făcut o treabă de prima clasă.

— Cu siguranţă, recunoscu Nat liniştit, dar acum am nevoie să mi-l găseşti pe Logan Fitzgerald al dreptului penal.

— Mâine dimineaţă vă voi aduce câteva nume şi vom discuta. Există un avocat excepţional la Chicago, dar nu ştiu dacă nu are agenda prea plină, zise Jimmy, tocmai când intra comisarul-şef.

— Să vă ducă unul din băieţii mei acasă, domnule Cartwright?

— Nu, sunteţi amabil, domnule comisar, dar îl duc eu acasă pe candidat, spuse Tom.

— Îmi spui automat „candidatul”, remarcă Nat, de parcă ar fi numele meu de botez.

Pe drumul spre casă, Nat îi povesti lui Tom tot ce se întâmplase în locuinţa lui Elliot.

— Deci, până la urmă, va fi cuvântul ei contra cuvântului tău, conchise Tom, parcând în faţa uşii de la intrare a lui Nat.

— Da, şi mă tem că povestea mea nu va fi la fel de convingătoare ca a ei, deşi e adevărată.

— Vorbim despre asta mâine dimineaţă, zise Tom. Acum trebuie să încerci să dormi puţin.

— E deja dimineaţă, spuse Nat, privind geana de lumină care se reflecta deja pe peluză.

Su Ling îl aştepta în uşă:

— A crezut cineva că…?

Nat îi povesti tot ce se întâmplase la poliţie şi când termină, ea nu spuse decât atât:

— Ce păcat!

— Cum adică? întrebă Nat.

— Că nu l-ai omorât *tu.*

Nat urcă scările şi intră direct în baie, traversând dormitorul. Îşi scoase toate hainele şi le vârî într-o pungă de plastic. Avea să le arunce pe toate mai târziu, ca să nu-i mai amintească de această zi teribilă. Intră la duş şi lăsă jetul de apă rece să curgă pe el. Se îmbrăcă în alte haine şi coborî la bucătărie, unde era şi Su Ling. Pe o tăbliţă era afişat programul lui din ziua votării; nu scria nimic despre apariţia lui la tribunal, într-un proces de omucidere.

Tom apăru la nouă. Le relată că votul mergea bine, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat în viaţa lui Nat.

— S-a făcut un sondaj imediat după terminarea dezbaterii televizate, spuse Tom. Îţi dădea un avans de şaizeci şi trei la treizeci şi şapte.

— Dar asta înainte să fiu arestat fiindcă l-am omorât pe celălalt candidat, comentă sec Nat.

— S-ar putea să urci la şaptezeci-treizeci, replică Tom, dar nimeni nu râse.

Tom se strădui să le atragă atenţia asupra campaniei, ca să nu se mai gândească la Luke. Nu reuşi. Se uită la ceasul de perete:

— E timpul să mergem, îi zise lui Nat, care se întoarse şi o luă în braţe pe Su Ling.

— Vin cu tine, spuse ea. Nat nu l-a omorât, dar eu aş fi făcut-o, dacă aş fi avut cea mai mică ocazie.

— Şi eu, zise blând Tom, dar dă-mi voie să te avertizez că la tribunal o să fie un circ întreg, din cauza presei. Să afişezi o expresie inocentă şi să nu spui nimic, pentru că, orice ai spune, va ajunge mâine pe prima pagină a ziarelor.

Părăsind casa, au fost întâmpinaţi de o duzină de ziarişti şi trei camere de filmat, sosite doar pentru a-i urmări cum se urcă în maşină. Nat o ţinea de mână pe Su Ling, fără să vadă câţi oameni le făceau semn când îi recunoşteau. După un sfert de oră, când ajunseră la tribunal, se treziră cu o aglomeraţie mai mare decât în orice zi a campaniei lui electorale.

Comisarul-şef anticipase problema şi desemnase douăzeci de poliţişti în uniformă pentru a-i proteja şi a face un cordon dincolo de care Nat şi însoţitorii lui să intre în clădire netulburaţi. Stratagema lui nu reuşi, pentru că douăzeci de oameni erau prea puţini pentru a-i ţine la distanţă pe toţi reporterii şi fotografii care se străduiau să obţină o vorbă sau o privire de la Nat sau Su Ling, strigând la ei şi înghiontindu-i pe treptele tribunalului. În faţa lui Nat erau vârâte microfoane şi întrebările se abăteau asupra lui din toate părţile:

— L-aţi asasinat pe Ralph Elliot? întreba un reporter.

— Vă retrageţi din cursa politică? urma altul, împingând microfonul spre el.

— Mama dvs. a fost prostituată, doamnă Cartwright?

— Crezi că mai poţi să câştigi, Nat?

— Rebecca Elliot a fost amanta dumneavoastră?

— Care au fost ultimele cuvinte ale lui Ralph Elliot, domnule Cartwright?

Intrând prin uşile batante, îl găsiră pe Jimmy Gates aşteptându-i. Îl conduse pe Nat până la o bancă de pe coridor şi-i aduse la cunoştinţă ce va urma.

— Veţi apărea în jur de cinci minute acolo, explică Jimmy. Vă veţi spune numele, apoi veţi fi acuzat şi vi se va cere să pledaţi ceva. După ce pledaţi „nevinovat", voi cere eliberarea pe cauţiune. Procuratura a sugerat suma de cincizeci de mii de dolari şi am fost de acord. După ce semnaţi hârtiile necesare, plecaţi şi nu mai e nevoie să reveniţi până la data stabilită pentru proces.

— Şi când se anticipează că va fi?

— În mod normal, durează cam şase luni, dar am rugat să fie grăbit procesul, în vederea alegerilor viitoare.

Nat admira abordarea profesională a avocatului, ţinând cont de faptul că era cel mai bun prieten al lui Fletcher Davenport. Totuşi, ca orice avocat bun, Jimmy înţelegea prea bine consecinţele situaţiei asupra carierei politice a clientului lui, se gândi Nat.

Jimmy se uită la ceas:

— Ar trebui să intrăm, să nu cumva să-l facem pe judecător să ne aştepte.

Nat intră în sala ticsită şi parcurse culoarul dintre rânduri împreună cu Tom. Era surprins de mâinile care se întindeau spre el şi de urările de succes, de parcă era o întâlnire electorală, nu un proces pentru crimă. Ajungând în faţă, Jimmy deschise o portiţă de lemn care-i despărţea pe oficialii tribunalului de simplii curioşi. Îl conduse apoi pe Nat spre o masă de la stânga şi-i făcu semn să ia loc lângă el. Aşteptându-l pe judecător, Nat aruncă o privire către procuror, Richard Ebden, un om pe care-l admirase întotdeauna. Ştia că Ebden era redutabil şi se întreba pe cine-i va recomanda Jimmy ca să lupte cu el.

— Ridicaţi-vă, soseşte domnul judecător Deakins.

Procedura continuă exact cum prevăzuse Jimmy şi după cinci minute erau din nou în stradă, ascultând aceleaşi întrebări de la aceiaşi ziarişti, şi evitând să răspundă.

Croindu-şi drum cu greu spre maşină, Nat era din nou surprins de valul de simpatie cu care îl înconjurau oamenii. Tom începu să meargă mai încet, conştient că imaginile cu oamenii care încercau să-i strângă mâna lui Nat vor fi văzute de toţi alegătorii la amiază. Nat vorbea cu cei care-l încurajau, dar nu ştiu cum să-i răspundă unui om care-i strigă:

— Sunt bucuros că l-ai omorât pe ticălos.

— Vreţi să mergeţi direct acasă? întrebă Tom, înaintând încet printre oameni.

— Nu, zise Nat, hai să mergem la bancă şi să discutăm în sala de consiliu.

Nu se opriră pe drum decât ca să cumpere un exemplar din *Hartford Courant,* după ce auziră vânzătorul de ziare strigând: „Cartwright, acuzat de crimă!” Pe Tom nu părea să-l intereseze decât sondajul din pagina a doua, unde se arăta că Nat îl conducea pe Elliot cu peste douăzeci de procente.

— Şaptezeci şi doi la sută din oamenii chestionaţi pentru alt sondaj spun că nu trebuie să te retragi din cursă.

Tom citi mai departe, dar nu cu voce tare.

— Ce mai e? întrebă Su Ling.

— Şapte la sută zic că l-ar fi ucis bucuroşi pe Elliot dacă le-ai fi cerut-o.

Ajungând la bancă, erau aşteptaţi de alt echipaj de ziarişti şi cameramani, dar reporterii întâmpinară aceeaşi rezistenţă tăcută. Secretara lui Tom le ieşi înainte pe coridor, relatându-le că prezenţa republicanilor la urne depăşise recordul, deoarece oamenii doreau să-şi exprime punctul de vedere.

După ce se instalară în sala de consiliu, Nat începu discuţia:

— Partidul se va aştepta să mă retrag, indiferent de rezultat, şi mi-e teamă că, în situaţia de faţă, ar fi acţiunea cea mai indicată.

— De ce să nu-i lăsăm pe alegători să decidă? spuse liniştită Su Ling. Dacă te sprijină puternic, rămâi şi lupţi, pentru că astfel şi juriul se va convinge că eşti nevinovat.

— Sunt de acord, spuse Tom. Care-i alternativa, Barbara Hunter? Hai să cruţăm electoratul nostru.

— Tu ce părere ai, Jimmy, ca avocat al meu?

— Nu vă pot oferi o opinie imparţială asupra subiectului, recunoscu Jimmy. După cum ştiţi, candidatul democrat e cel mai bun prieten al meu, dar, dacă ar fi el în această situaţie şi aş şti că e nevinovat, i-aş spune să rămână în cursă şi să se bată cu toţi.

— Presupun că e totuşi posibil ca oamenii să aleagă un mort. Atunci, Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla!

— Numele lui rămâne pe buletinul de vot, zise Tom, şi dacă se întâmplă să câştige alegerile, partidul are dreptul să aleagă pe oricine ca să-l reprezinte.

— Vorbeşti serios? întrebă Nat.

— Cât se poate de serios. Adesea, este desemnată nevasta candidatului şi pun pariu că Rebecca Elliot şi-ar înlocui bucuroasă soţul.

— Iar dacă sunteţi condamnat, completă Jimmy, va putea conta pe un vot de simpatie chiar înainte de alegerile statale.

— Ai găsit un avocat pentru mine? îl întrebă Nat.

— Patru, răspunse Jimmy scoţând un dosar gros din servietă şi deschizându-l. Doi de la New York, recomandaţi de Logan Fitzgerald, unul de la Chicago, care a lucrat în procesul Watergate şi al patrulea din Dallas. Acesta n-a pierdut decât o dată în ultimii zece ani, şi atunci pentru că a avut un client care-şi filmase crima. Intenţionez să-i contactez pe toţi azi şi să aflu dacă sunt disponibili.

Fiind un caz atât de mediatizat, cred că toţi îşi vor face timp.

— Nu există şi un avocat din Connecticut de valoare egală? întrebă Tom. Ar transmite un mesaj pozitiv curţii cu juri.

— De acord, spuse Jimmy, dar singurul om de acelaşi calibru cu cei patru de pe lista mea pur şi simplu nu e disponibil.

— Cine e? întrebă Tom.

— Candidatul democrat la funcţia de guvernator.

— E prima mea alegere, zâmbi Nat pentru prima oară.

— Dar se află în mijlocul campaniei electorale.

— În caz că n-ai observat, şi acuzatul e în aceeaşi situaţie, replică Nat. Şi apoi, alegerile sunt abia peste nouă luni. Dacă eu voi fi adversarul lui, măcar va şti tot timpul unde mă aflu.

— Dar… repetă Jimmy.

— Spune-i domnului Fletcher Davenport că dacă voi fi ales candidatul republicanilor, el este prima mea opţiune de apărare şi nu aborda pe altcineva decât dacă mă refuză. Dacă tot ce-am aflat despre acest om e adevărat, atunci sunt convins că va dori să mă reprezinte.

— Dacă aşa doriţi, domnule Cartwright…

— Aşa doresc, domnule avocat.

*

La opt seara, la închiderea urnelor, Nat adormise în maşina lui Tom, în timp ce acesta îl ducea acasă. Şeful lui de campanie nu-l deranjă. Următorul lucru de care-şi amintea Nat era că se trezise în pat, lângă Su Ling şi se gândise imediat la Luke. Su Ling îl privi şi-l strânse de mână:

— Nu, îi şopti.

— Ce vrei să spui? o întrebă Nat.

— Văd în ochii tăi, dragul meu. Te întrebi dacă aş dori să te retragi, ca să-l plângem pe Luke şi răspunsul meu e „nu”.

— Dar avem înmormântarea şi procesul…

— Şi orele nesfârşite când vei fi morocănos şi insuportabil, aşa că nu vreau să te retragi.

— Însă va fi aproape imposibil pentru juraţi să nu se încreadă în cuvintele unei văduve îndurerate care pretinde că a fost martoră la uciderea soţului ei.

— Sigur că a fost martoră, spuse Su Ling. Ea l-a ucis.

Telefonul de pe noptiera ei începu să sune. Ea ridică receptorul, ascultând cu atenţie, apoi scrise două numere pe bileţelul aflat la îndemână:

— Mulţumesc, spuse. Îl anunţ eu.

— Ce să mă anunţi? întrebă Nat.

Su Ling rupse bileţelul din teanc şi i-l dădu:

— Era Tom. Voia să ştii rezultatul alegerilor. Pe bileţel nu scria decât 69/31.

— Dar cine a luat 69? întrebă Nat.

— Următorul guvernator de Connecticut, răspunse ea.

*

Funeraliile lui Luke se desfăşurară, la solicitarea directorului, în capela liceului Taft. Directorul le explicase părinţilor că foarte mulţi elevi doreau să participe. Abia după ce fiul lor murise, Nat şi Su Ling realizară cât de popular fusese. Slujba a fost simplă şi corul, din care făcuse şi el parte cu mândrie, a cântat „Ierusalim” de William Blake şi „Mă port frumos” de Cole Porter. Versetele biblice au fost citite de Kathy şi de dragul de Tom, iar discursul final i-a aparţinut directorului.

Domnul Henderson a vorbit despre un tânăr timid şi rezervat, plăcut şi admirat de toţi. Le-a amintit celor prezenţi despre remarcabilul Romeo interpretat de Luke şi despre faptul că aflase, chiar în dimineaţa aceea, că tânărul fusese acceptat la Universitatea Princeton.

Sicriul a fost purtat afară de colegi care jucaseră cu Luke în piesă. Nat aflase atât de multe despre fiul lui în ziua aceea, încât se simţise vinovat că nu-l cunoscuse mai bine.

După slujbă, Nat şi Su Ling au participat la reuniunea cu ceai, oferită de director pentru cei apropiaţi băiatului. Sala era plină până la refuz, dar domnul Henderson explica asta spunând:

— Toţi se considerau prieteni apropiaţi cu Luke. Ce calitate pentru un om!

Şeful clasei îi dărui lui Su Ling un album cu fotografii şi scurte eseuri compuse de elevi. Mai târziu, de câte ori era deprimat, Nat se uita la poze şi revenea mereu la un text:

Luke a fost singurul băiat care a vorbit cu mine şi n-a pomenit niciodată de turban sau de culoarea pielii mele. Pur şi simplu, nu le vedea. Speram că vom fi prieteni tot restul vieţii mele. Malik Singh (16 ani).

Când ieşiră din locuinţa directorului, Nat o zări pe Kathy singură în grădină, cu capul plecat. Su Ling se duse şi se aşeză lângă ea, luând-o pe după umeri şi încercând s-o consoleze:

— Te iubea atât de mult.

Kathy ridică ochii inundaţi de lacrimi:

— Eu nu i-am spus niciodată că-l iubesc.

45

— Nu pot s-o fac, zise Fletcher.

— De ce nu? întrebă Annie.

— Am vreo sută de motive.

— Sau o sută de scuze?

— Să apăr omul pe care încerc să-l înving? spuse Fletcher, ignorându-i comentariul.

— Fără teamă şi favoruri, recită Annie.

— Şi cum să-mi duc campania electorală în condiţiile astea?

— Asta e partea uşoară, spuse ea, adăugând după o mică pauză, oricum ai ieşi.

— Oricum aş ieşi? repetă Fletcher.

— Da. Pentru că, dacă e vinovat, nu va mai fi el candidatul republican.

— Şi dacă e nevinovat?

— Atunci vei fi lăudat că i-ai făcut dreptate.

— Nu e nici practic, nici rezonabil.

— Alte scuze!

— De ce eşti de partea lui? o întrebă Fletcher.

— Nu sunt, insistă Annie. Ca să-l citez pe profesorul Abrahams, sunt de partea dreptăţii.

Fletcher tăcu o vreme, apoi vorbi:

— Mă întreb ce-ar fi făcut el, confruntat cu aceeaşi dilemă?

— Ştii foarte bine ce-ar fi făcut, dar – cită din nou Annie – „unii studenţi vor uita aceste principii la scurtă vreme după ce vor absolvi…”

— „Dar sper că măcar o persoană din fiecare promoţie…”, continuă Fletcher una din sentinţele favorite ale profesorului.

— De ce nu stai de vorbă cu el? îl îndemnă Annie. Poate te va convinge…

*

În ciuda precauţiei lui Jimmy şi a vociferărilor democraţilor locali, se stabili ca cei doi să se întâlnească în prima duminică. Locul ales era

Fairchild Russell, pentru că era puţin probabil ca strada principală a oraşului să fie circulată intens duminica dimineaţa.

Nat şi Tom sosiră înainte de zece, preşedintele fiind cel care descuie uşa şi opri alarma, acţiune pe care n-o mai făcuse el de mulţi ani. Nu au avut de aşteptat decât câteva minute până când Jimmy şi Fletcher au apărut la intrare, Tom conducându-i repede în sala de consiliu.

Jimmy îl prezentă pe prietenul lui cel mai bun celui mai important client al lui şi cei doi bărbaţi se priviră, ezitând amândoi să facă prima mutare.

— Frumos din partea dvs.…

— Nu mă aşteptam…

Începură să râdă amândoi şi îşi strânseră mâinile călduros.

Tom sugeră să se aşeze faţă în faţă, el şi Nat de o parte a mesei şi Fletcher şi Jimmy de cealaltă. Fletcher dădu din cap, scoase din servietă un carnet galben şi-l puse pe masă lângă stiloul extras din buzunarul interior al hainei şi aşteptă.

— Daţi-mi voie să încep spunând cât de mult apreciez că aţi fost de acord să veniţi, spuse Nat. Îmi imaginez ce opoziţie aţi avut de întâmpinat şi sunt conştient că nu aţi ales calea cea mai uşoară.

Jimmy lăsă capul în jos. Fletcher ridică o mână.

— Soţiei mele trebuie să-i mulţumiţi, nu mie. Dar pe mine trebuie să mă convingeţi.

— Atunci transmiteţi-i mulţumirile şi recunoştinţa mea doamnei Davenport şi vă asigur că voi răspunde la orice întrebare.

— Am o singură întrebare, spuse Fletcher, uitându-se la foaia din faţa lui. E o întrebare de care orice avocat se fereşte, pentru că-i compromite poziţia etică în anumite cazuri. Dar, de data aceasta, nu voi lua în considerare niciun fel de apărare dacă nu-mi răspundeţi.

Nat dădu din cap tăcut. Fletcher îşi privi potenţialul rival în ochi şi acesta îi susţinu privirea.

— L-aţi ucis pe Ralph Elliot?

— Nu, replică Nat fără ezitare.

Fletcher dădu pagina carnetului şi ajunse la o alta, acoperită cu rânduri scrise ordonat.

— Atunci, daţi-mi voie să vă întreb… continuă el, acceptând clientul.

*

Data procesului a fost fixată în cea de-a doua săptămână a lui iulie. Nat era surprins de eficienţa timpului petrecut cu noul lui avocat, care nu-l mai deranjă mult după ce se convinse că ştia toate detaliile versiunii acuzatului. În schimb, Fletcher parcurse cu mare atenţie cele două declaraţii date de Rebecca Elliot la poliţie, raportul lui Don Culver despre întâmplările din noaptea aceea şi notele detectivului Petrowski, responsabil cu anchetarea cazului. Îl avertiză pe Nat:

— Rebecca va fi pregătită de procuror şi va avea timp să întoarcă pe toate feţele orice întrebare imaginabilă. Când va păşi în boxa martorilor, va fi la fel de sigură pe ea ca o actriţă în seara premierei. Dar are o problemă, adăugă Fletcher după un moment.

— Care anume? întrebă Nat.

— Dacă doamna Elliot a minţit la poliţie, în declaraţiile ei sunt nepotriviri încă neobservate. Trebuie să le găsim şi să le punem cap la cap.

Interesul pentru cursa de ocupare a funcţiei de guvernator depăşise cu mult graniţele statului Connecticut. Articole despre cei doi combatanţi apăruseră în publicaţii precum *New Yorker* sau *National Enquirer,* ceea ce făcuse ca în ajunul procesului să fie ocupate toate hotelurile din Hartford şi pe o rază de 20 de kilometri în jur.

Cu trei luni înainte de alegeri, sondajele îl arătau pe Fletcher conducând cu douăsprezece puncte, dar el ştia că avantajul s-ar putea inversa dacă ar dovedi nevinovăţia lui Nat.

Procesul urma să înceapă pe 11 iulie, dar principalele televiziuni îşi plasaseră deja camerele pe acoperişurile clădirilor din faţa tribunalului şi pe marginea carosabilului, trimiţându-şi operatoriii pe străzi. Reporterii îi intervievau pe toţi cei care aveau o cât de mică legătură cu procesul, deşi mai erau câteva zile înainte ca Nat să apară în sala de judecată.

Fletcher şi Nat încercau să-şi desfăşoare campaniile electorale ca de obicei, deşi nu pretindeau niciunul că situaţia era normală. Descoperiseră repede că nu mai existau sală prea mare, miting prea rarefiat sau produse promoţionale prea multe: lumea se aduna să-i vadă, stocurile se epuizau imediat, oricât de îndepărtată ar fi fost zona unde acţionau. Când participară amândoi la o acţiune de caritate pentru construirea unei arii destinate ortopediei la Spitalul Memorial Gates din Hartford, biletele pentru participanţii la manifestare ajunseră la cinci sute de dolari bucata. Era o ocazie rară, când banii de campanie electorală curgeau din toate părţile. Timp de câteva săptămâni, cei doi politicieni au fost o atracţie mai mare decât Frank Sinatra.

Niciunul dintre ei n-a dormit în noaptea de dinaintea procesului, iar comisarul-şef nici n-a încercat să se ducă la culcare. Don Culver dispusese o sută de oameni în jurul tribunalului, remarcând acru că tot felul de pungaşi mărunţi vor profita de absenţa agenţilor de pe străzi.

Fletcher apăru primul din partea apărării, explicând clar presei că nu va face nicio declaraţie şi nu va răspunde la nicio întrebare până când nu se va pronunţa verdictul. Nat sosi după câteva minute, însoţit de Tom şi de Su Ling, şi dacă n-ar fi fost poliţia, n-ar fi reuşit să intre în clădire.

În interiorul tribunalului, Nat parcurse coridorul pavat cu marmură, îndreptându-se spre sala de judecată numărul şapte, salutând încurajările privitorilor, dar înclinând tăcut din cap la orice

remarcă, aşa cum fusese instruit de avocat. Intrând în sală, se simţi perforat de mii de ochi în timp ce înainta pe culoar, ajungând la masa apărării şi ocupându-şi locul la stânga lui Fletcher.

— Bună dimineaţa, domnule avocat, spuse Nat.

— Bună dimineaţa, Nat, zise Fletcher, ridicând ochii de la teancul de hârtii. Sper că eşti pregătit pentru o săptămână de plictiseală, până selectăm juriul.

— Ai stabilit un profil pentru juratul ideal? Întrebă Nat.

— Nu e aşa de uşor, răspunse Fletcher, pentru că nu mă hotărăsc dacă să aleg republicani sau democraţi.

— Există doisprezece democraţi în Hartford? Întrebă Nat.

Fletcher zâmbi.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, dar, după ce jurii depun jurământul, vreau să arăţi serios şi preocupat. Un om căruia i s-a făcut o mare nedreptate.

Se dovedi că Fletcher avusese dreptate, pentru că alegerea jurilor a durat până vineri după-amiază, cei doisprezece oameni şi doi de rezervă fiind selectaţi abia după argumentări şi obiecţii din ambele tabere. Se deciseră în final asupra a şapte bărbaţi şi cinci femei. Două femei şi un bărbat erau de culoare, cinci funcţionari, două mame cu serviciu, trei muncitori, o secretară şi un şomer.

— Dar simpatiile lor politice? întrebă Nat.

— Bănuiala mea e că sunt patru republicani, patru democraţi şi patru incerţi.

— Şi acum ce urmează, avocate?

— Să te scot basma curată şi să iau şi voturile incerte, zise Fletcher când se despărţiră pe treptele tribunalului.

Când ajungea seara acasă, procesul îi ieşea din minte lui Nat, lăsând loc gândurilor legate de Luke. Oricât ar fi încercat să discute altceva cu Su Ling, ea revenea mereu la acelaşi lucru:

— Poate că dacă i-aş fi împărtăşit lui Luke secretul meu, astăzi ar fi în viaţă.

46

Lunea următoare, curtea cu juri era stabilită şi judecătorul Kravats îl pofti pe procuror să expună cazul.

Richard Ebden se ridică încet. Era un bărbat cărunt, înalt şi elegant, cu reputaţia de hipnotizator al jurilor. Purta costumul bleumarin pe care-l îmbrăca întotdeauna în prima zi a proceselor. Cămaşa albă şi cravata albastră inspirau încredere.

Procurorul era mândru de recordul lui de condamnări, oarecum ironic, pentru că era un om blând, familist şi credincios, cântând ca bas în corul local. Ebden se ridică, îşi împinse în spate scaunul şi păşi în faţa sălii, întorcându-se spre juri.

— Onorată instanţă, începu el, de-a lungul anilor mei de serviciu în slujba legii, am întâlnit rareori un caz de omucidere mai clar.

Fletcher se aplecă spre Nat şi-i şopti:

— Nu-ţi face griji, aşa începe de fiecare dată. Acum urmează: „Cu toate acestea”.

— Dar, cu toate acestea, continuă Ebden, trebuie să vă relatez evenimentele din noaptea de 12 spre 13 februarie. Domnul Cartwright, se întoarse el încet spre acuzat, apăruse într-o emisiune televizată cu Ralph Elliot – o personalitate populară şi foarte respectată pe plan local şi, poate şi mai important, favorit la nominalizarea republicană în poziţia de candidat, ceea ce l-ar fi condus, probabil, la câştigarea funcţiei de guvernator al statului pe care îl iubim cu toţii. Era un om la apogeul carierei, pe cale de a primi recunoaşterea unui electorat care-i aprecia pe măsură anii de serviciu generos în slujba comunităţii. Şi care i-a fost răsplata? A pierit, ucis de cel mai mare rival al lui.

Dar cum s-a petrecut această tragedie inutilă? Domnul Cartwright e întrebat dacă soţia lui a fost imigrant ilegal – iată stofa din care sunt făcuţi politicienii noştri – şi, aş adăuga, nu doreşte să răspundă la întrebare. De ce? Pentru că este

adevărat şi a păstrat tăcerea în acest subiect timp de peste douăzeci de ani. Refuzând să răspundă la întrebare, ce face mai departe domnul Cartwright? Încearcă să arunce vina pe Ralph Elliot. Când se termină emisiunea, începe să-i arunce obscenităţi, îl numeşte „ticălos”, îl acuză că a aranjat întrebarea şi, cel mai condamnabil, îi spune: „Tot o să te omor”.

Ebden se uită la membrii curţii cu juri, repetând lent cele cinci cuvinte:

— „Tot o să te omor”. Nu vă bazaţi pe cuvintele mele pentru a-l condamna pe domnul Cartwright, pentru că toată conversaţia între cei doi rivali a fost înregistrată pe peliculă pentru posteritate. Îmi dau seama că este o cerere neobişnuită, onorată instanţă, dar, în aceste condiţii, aş vrea să prezint înregistrarea curţii cu juri.

Dădu din cap şi un asistent de-al lui apăsă pe buton. În următoarele minute, Nat se uită la ecranul plasat în faţa jurilor şi-şi reaminti îndurerat cât de mânios fusese. După ce înregistrarea se termină, Ebden îşi reluă pledoaria introductivă:

— Totuşi, avem responsabilitatea de a arăta ceea ce s-a întâmplat de fapt după ce omul acesta furios şi răzbunător a părăsit studioul.

Procurorul îşi coborî vocea:

— Se întoarce acasă şi descoperă că fiul lui – unicul copil – s-a sinucis. Înţelegem cu toţii ce efect poate avea o asemenea tragedie asupra unui tată. După cum s-a dovedit, onorată instanţă, această moarte tragică a declanşat lanţul evenimentelor care a culminat cu uciderea cu sânge rece a lui Ralph Elliot. Cartwright îi spune soţiei că după ce merge la spital, se va întoarce acasă imediat, dar nu are intenţia s-o facă, pentru că a plănuit deja un ocol pe la casa familiei Elliot. Şi ce motiv ar fi putut avea să-i viziteze la două noaptea? Unul singur, să-l scoată pe Ralph Elliot din cursa alegerilor statale. Din nefericire pentru familia lui şi pentru statul nostru, domnul Cartwright a reuşit ce şi-a propus.

Vine la uşa familiei Elliot neinvitat, la două noaptea, îi deschide domnul Elliot, care se afla la birou, lucrând la un discurs. Domnul Cartwright dă buzna înăuntru şi-l loveşte în nas, dezechilibrându-l, apoi se repede să-l atace din nou. Domnul Elliot reuşeşte să ajungă până în birou, unde are un pistol într-un sertar. Cartwright sare pe el, îi zboară arma din mână şi se asigură că domnul Elliot nu mai are posibilitatea de a se apăra. Atunci, Cartwright ia pistolul, vine lângă victimă şi fără nicio clipă de ezitare, o împuşcă în inimă. Apoi mai trage un foc în tavan, ca să lase impresia că a avut loc o luptă. Aruncă pistolul, fuge pe uşa deschisă, sare în maşină şi se întoarce acasă. Fără să ştie, a avut un martor la întregul episod: pe soţia victimei, doamna Rebecca Elliot. Când a auzit prima împuşcătură, doamna Elliot a alergat din dormitor în capul scărilor şi după ce a auzit-o şi pe a doua, l-a văzut îngrozită pe Cartwright ţâşnind pe uşă afară. Şi aşa cum camera de filmat a înregistrat cu fidelitate ameninţarea din orele precedente, doamna Elliot vă va descrie exact ceea ce s-a petrecut mai târziu.

Procurorul îşi concentră pentru moment atenţia asupra lui Fletcher.

— Peste câteva momente, avocatul apărării va pleda cu farmecul şi retorica lui celebre, încercând să vă aducă lacrimi în ochi şi să vă prezinte altfel lucrurile. Dar ceea ce nu poate explica este uciderea cu sânge rece a unui om nevinovat, de către rivalul lui politic. Ce nu vă poate explica este ameninţarea înregistrată: „Tot o să te omor”. Ceea ce nu vă poate explica este martorul crimei – văduva domnului Elliot, Rebecca.

Procurorul îşi mută privirea asupra lui Nat:

— Vă înţeleg sentimentele de oarecare simpatie faţă de acest om, dar, după ce veţi examina probele, cred că nu veţi mai avea nicio îndoială cu privire la vinovăţia domnului Cartwright şi vă veţi face datoria de a da verdictul „vinovat”.

În sală se instalase o tăcere nefirească. Richard Ebden se aşeză şi mai multe capete îi încuviinţară pledoaria, chiar dintre juraţi. Judecătorul Kravats îşi făcu o însemnare şi apoi se uită spre masa apărării:

— Doriţi să răspundeţi, domnule avocat? întrebă el, cu ironie nemascată.

Fletcher se ridică şi privindu-l în ochi, spuse:

— Mulţumesc, domnule judecător, dar nu doresc să rostesc o pledoarie introductivă.

Fletcher şi Nat stăteau unul lângă altul, tăcuţi în vacarmul care se iscase. Judecătorul bătu de mai multe ori cu ciocănelul în suport, cerând linişte. Fletcher aruncă o privire spre Richard Ebden, care discuta absorbit cu echipa lui. Judecătorul încercă să-şi ascundă zâmbetul, realizând ce mişcare inteligentă făcuse apărarea: indusese nesiguranţa în tabăra adversă. Era rândul acuzării.

— Domnule Ebden, doriţi să chemaţi primul martor? întrebă judecătorul degajat.

Ebden se ridică, nesigur de ce punea Fletcher la cale.

— Onorată instanţă, în aceste circumstanţe neobişnuite solicit o amânare.

— Obiectez, domnule judecător, strigă Fletcher, ridicându-se repede. Procuratura a avut câteva luni la dispoziţie pentru a pregăti cazul; să înţelegem acum că nu pot chema nici măcar un martor?

— Aşa stau lucrurile, domnule Ebden? Nu vă puteţi chema primul martor?

— Nu, domnule judecător. Primul nostru martor este Don Culver, comisarul-şef al poliţiei, şi nu dorim să-l luăm de la îndatoririle lui importante dacă nu este absolut necesar.

Fletcher era deja în picioare.

— Dar este absolut necesar, domnule judecător. Este şeful poliţiei şi acesta este un proces de omucidere. Prin urmare, cer ca acest caz să fie suspendat pe motiv că nu se poate prezenta mărturia poliţiei în faţa curţii cu juri.

— Frumoasă încercare, domnule Davenport, zise judecătorul, dar nu mă las păcălit. Domnule Ebden, vă acord amânarea solicitată. Curtea se întruneşte după pauza de prânz şi dacă şeful poliţiei nu vine nici atunci, voi considera mărturia lui inadmisibilă.

Ebden dădu din cap, fără să-şi poată ascunde stânjeneala.

— Ridicaţi-vă, zise aprodul, şi judecătorul Kravats părăsi încăperea, aruncând o privire la ceasul de pe perete.

— Am luat prima rundă, cred, zise Tom, privind cum echipa acuzării se îndepărta în grabă.

— Posibil, spuse Fletcher, dar avem nevoie de mult mai mult pentru a câştiga bătălia.

*

Nat ura să stea fără rost şi se întoarse în sala de judecată cu mult înaintea sfârşitului pauzei de prânz. Se uită la masa acuzării şi-l văzu şi pe Richard Ebden la locul lui, hotărât să nu mai greşească a doua oară. Dar îşi dăduse seama de ce Fletcher făcuse o mişcare atât de îndrăzneaţă? În pauză, Fletcher îi explicase lui Nat că singura lor speranţă de a câştiga era aceea de a submina mărturia Rebeccăi Elliot, deci avocatul nu-şi permitea s-o lase să se relaxeze nici măcar o secundă.

Acum Ebden era obligat să aibă permanent martorii la dispoziţia instanţei şi asta însemna că o va ţine pe Rebecca la uşă ore în şir, poate chiar zile, până va fi chemată să depună mărturie.

Fletcher se aşeză lângă Nat cu foarte puţin timp înainte de revenirea judecătorului în sală.

— Comisarul e pe coridor, pufneşte şi bombăne, iar doamna Elliot stă singură într-un colţ şi-şi roade unghiile. Am de gând s-o ţin câteva zile în aşteptare, spuse Fletcher înainte ca aprodul să anunţe intrarea judecătorului Kravats.

— Bună ziua, spuse judecătorul, adresându-i-se apoi procurorului: Aveţi un martor pentru noi, domnule Ebden?

— Da, domnule judecător. Acuzarea îl cheamă pe comisarul-şef Don Culver.

Nat se uită la Don Culver, care intră în boxă şi spuse jurământul. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi dădea seama ce. Apoi văzu degetele arătător şi mijlociu de la mâna dreaptă a lui Don Culver tresărind şi se dumiri că era prima dată când îl vedea pe poliţist fără legendarul lui trabuc.

— Domnule Culver, vreţi să spuneţi juraţilor ce funcţie aveţi?

— Sunt şeful poliţiei din oraşul Hartford.

— De când deţineţi această funcţie?

— De peste paisprezece ani.

— Şi de când activaţi în slujba legii?

— De treizeci şi şase de ani.

— Deci putem afirma că aveţi multă experienţă în privinţa omuciderii. Este corect?

— Presupun că da, spuse comisarul.

— Aţi avut vreodată contacte cu inculpatul?

— Da, de multe ori.

— Îmi fură unele întrebări, îi şopti Fletcher lui Nat, dar nu-mi dau seama de ce.

— Şi v-aţi format o opinie despre el?

— Da, e un cetăţean decent şi respecta legea până l-a omorât…

— Obiectez, domnule judecător, se ridică. Curtea cu juri decide cine l-a omorât pe domnul Elliot, nu şeful poliţiei. Nu trăim încă într-un stat poliţienesc.

— Se aprobă, spuse judecătorul.

— Tot ce pot spune, continuă comisarul-şef, este că, până la întâmplarea asta, l-aş fi votat.

În sală se auziră râsete.

— După ce-l voi chestiona, şopti Fletcher, cu siguranţă că nici cu mine nu va vota.

— Atunci vă îndoiţi, probabil, că un cetăţean atât de remarcabil e capabil de crimă, nu?

— Deloc, domnule Ebden, spuse comisarul-şef. Criminalii nu sunt pungaşi de rând.

— Vreţi să ne explicaţi ce înţelegeţi prin asta?

— Sigur că da, răspunse Culver. În medie, crima e o treabă în familie şi adesea cel care o face n-a mai comis nicio infracţiune până atunci şi poate că nici nu va mai comite. Când sunt arestaţi, criminalii sunt adesea mai uşor de manevrat decât hoţii de duzină.

— Aveţi impresia că domnul Cartwright se încadrează în această descriere?

— Obiectez, sări Fletcher. Cum poate domnul comisar-şef să ştie răspunsul la întrebarea asta?

— Pot, pentru că mă ocup de criminali de treizeci şi şase de ani, spuse Don Culver.

— Să nu se înregistreze, ordonă judecătorul. Experienţa este un lucru bun, dar juraţii trebuie să se ocupe doar de faptele din acest caz,

— Atunci să trecem la întrebări legate de caz, spuse procurorul. Cum aţi ajuns să vă implicaţi, domnule comisar-şef?

— Am primit acasă un telefon de la doamna Elliot, devreme dimineaţa, pe data de 12 februarie.

— V-a sunat acasă? Vă cunoaşteţi personal?

— Nu, dar toţi candidaţii la funcţii publice au telefonul meu de acasă. Sunt supuşi adesea la ameninţări, reale sau imaginare, şi nu e niciun secret că domnul Elliot primise mai multe scrisori de ameninţare de când declarase că va candida la postul de guvernator.

— Vă amintiţi care au fost cuvintele doamnei Elliot atunci când v-a sunat?

— Sigur că da, răspunse Culver. Părea isterică şi striga. Mi-aduc aminte că am ţinut receptorul la distanţă de ureche şi a trezit-o şi pe soţia mea.

În sală izbucniră din nou râsete şi după ce încetară, comisarul-şef adăugă:

— I-am scris exact cuvintele pe o hârtiuţă de lângă telefon.

Şi deschise un carnet. Fletcher se ridică.

— Este o probă admisibilă?
— A fost pe lista documentelor acuzării, domnule judecător, interveni Ebden, şi sunt convins că domnul Davenport ştia asta. A avut la dispoziţie câteva săptămâni ca să studieze relevanţa documentelor, ca să nu mai vorbesc de importanţa lor.
Judecătorul îi făcu semn martorului.
— Continuaţi.
Fletcher se aşeză pe locul lui.
— „Soţul meu a fost împuşcat în biroul lui, vă rog să veniţi cât mai repede”, spuse comisarul-şef, citind din carnet.
— Ce i-aţi spus?
— I-am spus să nu atingă nimic şi că voi veni cât pot de repede.
— Cât era ceasul?
— Două douăzeci şi şase, zise comisarul-şef, consultându-şi carnetul de notiţe.
— Şi când aţi ajuns la reşedinţa Elliot?
— Abia la trei şi nouăsprezece minute. Mai întâi am dat telefon la secţie şi le-am spus să-l trimită la faţa locului pe cel mai experimentat detectiv disponibil. Pe urmă m-am îmbrăcat şi când am ajuns, erau deja acolo poliţişti din patrulare. Dar ei nu trebuiau să se îmbrace, adăugă martorul, stârnind din nou râsetele asistenţei.
— Vă rog să descrieţi curţii cu juri exact ce aţi văzut acolo când aţi ajuns.
— Uşa de la intrare era deschisă şi doamna Elliot stătea pe hol, cu genunchii la gură. L-am spus că am venit şi m-am dus la detectivul Petrowski, în biroul domnului Elliot. Domnul Petrowski este unul dintre cei mai experimentaţi detectivi ai mei în materie de omucideri şi deoarece pornise deja investigaţia, l-am lăsat să-şi vadă de treabă şi m-am întors la doamna Elliot.
— Aţi interogat-o atunci?
— Da, răspunse comisarul-şef.
— Dar n-o făcuse deja detectivul Petrowski?

— Da, dar adesea este util să iei două declaraţii, ca să le compari mai târziu şi să vezi dacă nu diferă în anumite puncte esenţiale.

— Domnule judecător, această afirmaţie nu se referă la fapte, obiectă Fletcher.

— Şi existau diferenţe? întrebă grăbit Ebden.

— Nu.

— Obiectez! accentuă Fletcher.

— Se respinge, domnule Davenport. După cum s-a specificat, aveaţi acces la documente.

— Vă mulţumesc, domnule judecător, spuse Ebden. Domnule comisar-şef, aş dori să spuneţi instanţei ce aţi făcut după aceea.

— Am sugerat să mergem în altă cameră, pentru ca doamna Elliot să poată sta mai comod. Am rugat-o să-mi povestească pe îndelete tot ce se întâmplase în noaptea aceea. N-am grăbit-o, pentru că martorilor nu le place să li se adreseze aceleaşi întrebări de două-trei ori la rând. După ce a băut o ceaşcă de cafea, doamna Elliot mi-a spus că dormea în patul ei când a auzit prima împuşcătură. A aprins lumina, s-a îmbrăcat cu ceva şi a ieşit în capul scărilor, când a auzit a doua împuşcătură. Apoi l-a văzut pe domnul Cartwright alergând afară din birou, spre uşa deschisă. S-a întors să privească înapoi, dar n-a observat-o în întunericul de la etaj; în schimb, ea l-a recunoscut imediat. Apoi a alergat jos şi a intrat în birou, unde şi-a găsit soţul pe podea, într-o baltă de sânge. M-a sunat imediat pe mine.

— Aţi mai interogat-o după aceea?

— Nu, am lăsat o agentă cu ea şi eu am verificat declaraţia luată de mine cu prima declaraţie dată de doamna Elliot. După ce m-am consultat cu detectivul Petrowski, am mers acasă la domnul Cartwright, însoţit de doi ofiţeri, l-am arestat şi l-am acuzat de asasinarea lui Ralph Elliot.

— Se culcase?

— Nu, purta încă hainele pe care le avusese şi seara, la emisiunea televizată.

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă.

— Martorul vă aparţine, domnule Davenport.

Fletcher se îndreptă zâmbind spre boxa martorului.

— Bună ziua, domnule comisar-şef. Nu vă voi reţine mult, ştiu prea bine cât de ocupat sunteţi, dar am totuşi trei sau patru întrebări la care vă rog să răspundeţi.

Comisarul nu-i întoarse zâmbetul lui Fletcher, aşteptând.

— Pentru început, aş dori să ştiu cât timp a trecut de când aţi primit telefonul de la doamna Elliot şi până când l-aţi arestat pe domnul Cartwright.

Degetele obişnuite cu trabucul tresăriră din nou, în timp ce Culver se gândea la răspuns.

— Două ore, cel mult două şi jumătate, spuse în cele din urmă.

— Şi când aţi ajuns acasă la domnul Cartwright, cum era îmbrăcat?

— Deja am spus instanţei – exact în aceleaşi haine în care apăruse seara la televizor.

— Deci nu v-a deschis în pijama şi halat, arătând ca proaspăt sculat din somn?

— Nu, răspunse nedumerit şeful poliţiei.

— Nu credeţi că un om care tocmai a comis o crimă s-ar dezbrăca şi s-ar băga în pat la două noaptea, tocmai ca să lase impresia poliţiei că e nevinovat, în caz că i-ar bate la uşă?

Poliţistul se încruntă.

— O consola pe soţia lui.

— Înţeleg, spuse Fletcher. Criminalul îşi consola soţia. Daţi-mi voie să vă întreb, domnule comisar-şef, când l-aţi arestat pe domnul Cartwright a făcut vreo declaraţie?

— Nu, spuse comisarul, a zis că vrea să vorbească întâi cu avocatul.

— Dar n-a spus nimic care să poată fi notat în carneţelul dvs. de încredere?

— Ba da, zise Culver, întorcând câteva pagini ale carnetului şi studiind atent ce scrisese. Ba da, repetă

el cu un zâmbet, Cartwright a zis: „Dar era viu când am plecat eu”.

— „Dar era *viu* când am plecat eu.”, repetă Fletcher. Nu sună ca reacţia unui om care încearcă să-şi ascundă crima. Nu se dezbracă, nu se culcă şi recunoaşte deschis că l-a vizitat pe Elliot mai devreme.

Comisarul-şef tăcea.

— La secţia de poliţie i-aţi luat amprentele?

— Da, bineînţeles.

— Aţi mai făcut şi alte teste?

— La ce vă gândiţi? întrebă comisarul-şef.

— Nu vă jucaţi cu mine, spuse Fletcher tăios. Aţi mai făcut şi alte teste?

— Da, spuse comisarul. L-am căutat sub unghii, să vedem dacă are urme de praf de puşcă.

— Şi exista vreun indiciu că domnul Cartwright trăsese cu arma? întrebă Fletcher pe un ton mai blând.

Comisarul-şef ezită.

— N-am găsit nicio urmă de praf de puşcă pe mâinile lui sau sub unghii.

— Nu avea praf de puşcă pe mâini sau sub unghii, repetă Fletcher, cu faţa la curtea cu juri.

— Da, dar avusese două ore ca să se spele şi să se cureţe.

— Cu siguranţă, domnule comisar-şef, dar avusese două ore şi ca să se dezbrace, să se bage în pat, să stingă luminile în toată casa şi să se gândească la o replică mai convingătoare decât „Dar era viu când am plecat eu”, pledă Fletcher, cu faţa tot spre juraţi, reducând martorul la tăcere. Ultima întrebare, domnule Culver, e ceva ce mă frământă de când am preluat acest caz, mai ales când mă gândesc la cei treizeci şi şase de ani de experienţă pe care îi aveţi, dintre care paisprezece în fruntea poliţiei.

Şi avocatul se întoarse spre martor.

— Nu v-a trecut prin minte că altcineva ar fi putut comite crima?

— Nu existau semne că ar fi intrat în casă şi altcineva, în afară de domnul Cartwright.

— Dar exista deja cineva în casă.

— Şi nu era absolut nicio probă care s-o inculpe pe doamna Elliot.

— Absolut nicio probă? se miră Fletcher. Sper, domnule comisar-şef, că veţi găsi timp, printre multele dvs. preocupări, să veniţi să ascultaţi audierea doamnei Elliot, când curtea cu juri va decide dacă într-adevăr nu există nicio probă care s-o implice în crimă.

În sală se stârni vacarmul. Procurorul sări în picioare:

— Obiectez, domnule judecător, spuse el tăios. Nu doamna Elliot este acuzată.

Dar cuvintele lui nu se auziră din cauza rumorii şi a bătăilor ciocănelului care încerca să readucă ordinea în sala de judecată. Fletcher se îndreptă încet spre locul lui şi când liniştea se restabili cât de cât, zise:

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă.

— Ai vreo probă? întrebă Nat şoptit.

— Nu prea, recunoscu avocatul, dar sunt sigur că dacă doamna Elliot şi-a ucis soţul, nu va mai dormi bine începând de acum. Iar Ebden îşi va petrece zilele următoare întrebându-se ce am găsit noi şi el nu ştie.

Când comisarul-şef coborî din boxă, Fletcher îi zâmbi, dar se alese în schimb doar cu o privire rece şi inexpresivă.

Judecătorul se uită spre cele două tabere.

— Cred că pentru astăzi ajunge, domnilor, spuse el. Reluăm procesul mâine dimineaţă la ora zece, când domnul Ebden îşi poate chema martorul următor.

— Ridicaţi-vă, şedinţa se suspendă, rosti solemn aprodul.

47

A doua zi, când judecătorul intră în sală numai cravata schimbată constituia un indiciu că părăsise clădirea. Nat se întreba cât va mai trece până va apărea a doua sau chiar a treia oară cu aceeaşi cravată.

— Bună dimineaţa, spuse judecătorul Kravats, luându-şi locul în primire şi surâzând luminos sălii, ca un preot care e pe cale să le predice enoriaşilor. Domnule Ebden, vă puteţi chema martorul următor.

— Mulţumesc, domnule judecător. Îl chem la bară pe detectivul Petrowski.

Fletcher îl studie cu atenţie pe ofiţerul vârstnic, urmărindu-i mersul până la boxă. Martorul ridică mâna dreaptă şi recită jurământul. Probabil că Petrowski îndeplinea la limită condiţia de înălţime impusă pentru recrutare în poliţie. Costumul strâmt indica o constituţie musculoasă, nu supraponderală. Avea maxilarul inferior pătrat, ţinea ochii mijiţi şi buzele strânse, cu colţurile lăsate uşor în jos. Nu părea genul care să zâmbească prea des. Unul dintre documentariştii lui Fletcher aflase că Petrowski se aştepta să fie numit şeful poliţiei la pensionarea lui Don Culver. Avea reputaţia că lucra ca la carte, dar ura hârţogăria, preferând să viziteze locul crimelor în loc să scrie rapoarte la birou.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, începu procurorul.

Petrowski dădu din cap, dar nu zâmbi.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi gradul, pentru a se consemna.

— Frank Petrowski, detectiv-şef la departamentul de poliţie al oraşului Hartford.

— De când sunteţi detectiv?

— De paisprezece ani.

— Şi când aţi fost numit detectiv-şef?

— Acum trei ani.

— Am stabilit statutul dvs., haideţi să vorbim despre crimă. Conform înregistrărilor poliţiei, aţi

fost primul ofiţer sosit la locul crimei.

— Da, spuse Petrowski, am fost de serviciu în noaptea aceea, preluasem tura la opt de la domnul comisar-şef.

— Şi unde eraţi la două şi jumătate dimineaţa, când a sunat domnul comisar-şef?

— Eram în maşina de patrulare, investigam o spargere la un depozit de pe strada Marsham când a sunat sergentul de serviciu să-mi transmită că şeful dorea să mă duc imediat la casa lui Ralph Elliot din West Hartford şi să investighez o posibilă omucidere. Eram aproape, am preluat misiunea şi am trimis altă maşină pe strada Marsham.

— V-aţi îndreptat direct spre casa Elliot?

— Da, dar am transmis prin radio să-mi trimită un legist şi cel mai bun fotograf care putea fi găsit la ora aceea.

— Şi ce-aţi găsit când aţi ajuns la faţa locului?

— Spre surprinderea mea, uşa de la intrare era deschisă şi doamna Elliot era ghemuită pe jos, în hol. Mi-a spus că l-a găsit pe soţul ei mort în birou şi mi-a arătat spre capătul coridorului. Mi-a mai spus să şeful o sfătuise să nu atingă nimic şi de aceea lăsase uşa de la intrare deschisă. M-am dus direct în birou şi după ce m-am convins că domnul Elliot e mort, m-am întors în hol şi i-am luat soţiei o declaraţie, a cărei copie e în posesia tribunalului.

— Ce aţi făcut după aceea?

— În declaraţia ei, doamna Elliot a afirmat că dormea şi a auzit două împuşcături la parter, aşa că m-am dus cu încă trei oameni să căutăm gloanţele.

— Şi le-aţi găsit?

— Da. Primul a fost uşor de localizat, pentru că străpunsese inima victimei şi se înfipsese în lambriul din lemn din spatele biroului. Pe al doilea a durat puţin mai mult să-l găsim, dar l-am depistat în tavan, deasupra biroului domnului Elliot.

— Este posibil ca ambele gloanţe să fi fost trase de aceeaşi persoană?

— E posibil, răspunse Petrowski, dacă asasinul a vrut să dea impresia că a avut loc o luptă sau dacă victima s-a sinucis.

— E un fapt comun în cazurile de omucidere?

— Nu e neobişnuit ca un criminal să încerce să lase urme false.

— Dar puteţi dovedi că ambele gloanţe proveneau din aceeaşi armă?

— Expertiza balistică a confirmat acest fapt a doua zi.

— Aţi găsit amprente pe armă?

— Da, răspunse Petrowski. O urmă de palmă pe pat şi un deget arătător pe trăgaci.

— Şi aţi reuşit să identificaţi posesorul amprentelor?

— Da, spuse detectivul. Ambele amprente îi aparţin domnului Cartwright.

Din public se auziră schimburi rapide de cuvinte. Fletcher încerca să nu clipească, urmărind reacţia juraţilor la informaţia respectivă. Îşi notă grăbit ceva în carnetul galben. Judecătorul izbi de mai multe ori cu ciocănelul până când Ebden putu relua interogarea.

— După traiectoria glonţului şi urmele de arsură de pe pieptul victimei, aţi fost capabil să estimaţi distanţa la care se afla criminalul?

— Da, zise Petrowski. Legiştii au estimat că trăgătorul a stat la 1,20-1,50 în faţa victimei şi, după unghiul de intrare a glonţului, au apreciat că ambii bărbaţi erau în picioare când s-a tras.

— Obiectez, domnule judecător, se ridică Fletcher. Rămâne de dovedit că focurile de armă au fost trase de un bărbat.

— Se aprobă.

— Şi după ce aţi colectat toate probele, continuă Ebden, ca şi când nu ar fi auzit întreruperea, dvs. aţi luat decizia de a-l aresta pe domnul Cartwright?

— Nu, venise deja domnul comisar-şef şi deşi era cazul meu, i-am cerut să-i ia şi el o declaraţie

doamnei Elliot, ca să ne asigurăm că nu-şi schimbă povestea.

— Şi şi-a schimbat-o?

— Nu, a rămas aceeaşi în punctele esenţiale.

Fletcher sublinie cuvântul *esenţiale,* pentru că-l folosiseră şi Petrowski şi şeful lui. Era o coincidenţă sau o frază bine învăţată? se întreba.

— Atunci aţi decis să-l arestaţi pe acuzat?

— Da, am făcut această recomandare, dar decizia i-a aparţinut domnului comisar-şef.

— Nu v-aţi asumat un risc imens, arestând un om politic implicat în campania electorală locală?

— Ba da, şi am discutat problema cu şeful meu. Adesea, primele douăzeci şi patru de ore sunt cele mai importante într-o investigaţie şi aveam un cadavru, două gloanţe şi un martor la crimă. Am considerat o abatere de la datorie să nu fac o arestare doar pentru că trăgătorul are prieteni puternici.

— Obiectez, domnule judecător, prejudiciază imaginea clientului meu, spuse Fletcher.

— Se aprobă, încuviinţă judecătorul. Să nu se consemneze.

Apoi, întorcându-se spre Petrowski, adăugă:

— Vă rog să vă rezumaţi la fapte, domnule detectiv, nu ne interesează opiniile dvs.

Petrowski dădu din cap.

Fletcher i se adresă lui Nat.

— Ultima propoziţie suna de parcă fusese redactată la procuratură.

Uitându-se în carnetul galben, comentă că „abatere”, „puncte esenţiale” şi „trăgător” păreau nişte termeni învăţaţi pe dinafară.

— Petrowski n-o să aibă ocazia să recite din memorie când îl voi interoga eu, adăugă Fletcher.

— Mulţumesc, domnule căpitan, spuse Ebden. Nu mai am întrebări pentru detectivul Petrowski, domnule judecător.

— Doriţi să interogaţi martorul? îl întrebă judecătorul pe Fletcher, pregătit pentru altă

manevră tactică.

— Desigur, domnule judecător, răspunse avocatul, întorcând o pagină a carnetului fără să se ridice în picioare. Domnule detectiv Petrowski, aţi spus instanţei că amprentele clientului meu erau pe armă. Este corect?

— Nu numai amprentele, ci şi palma pe patul armei, după cum confirmă expertiza.

— Şi nu aţi afirmat, de asemenea, că adesea, criminalii încearcă să încurce poliţia, lăsând urme false?

Petrowski dădu din cap tăcut.

— Da sau nu, domnule căpitan?

— Da, recunoscu Petrowski.

— L-aţi descrie pe domnul Cartwright drept un prost?

Petrowski ezită, încercând să-şi dea seama unde dorea să-l aducă Fletcher.

— Nu, răspunse el, l-aş descrie ca pe un om de o mare inteligenţă.

— Aţi descrie acţiunea de a-ţi lăsa amprentele şi urma palmei pe arma crimei ca faptă a unui om de o mare inteligenţă? continuă Fletcher.

— Nu, dar domnul Cartwright nu este asasin profesionist şi nu gândeşte ca atare. Amatorii intră adesea în panică şi fac greşeli simple.

— Ca aceea de a lăsa pe podea arma plină de amprente şi a fugi din casă uitând uşa larg deschisă?

— Da, nu e ceva surprinzător în asemenea circumstanţe.

— L-aţi interogat mai multe ore pe domnul Cartwright, domnule căpitan. Vi se pare că este genul de om care intră în panică şi fuge?

— Obiectez, domnule judecător, se ridică Ebden. De unde să ştie detectivul Petrowski răspunsul la această întrebare?

— Domnule judecător, detectivul Petrowski ne-a oferit opinii despre obiceiurile criminalilor profesionişti şi amatori, aşa că nu văd de ce nu ne-ar răspunde şi la această întrebare.

— Se respinge. Continuaţi.

Fletcher se înclină în faţa judecătorului, se ridică în picioare şi se îndreptă spre boxa martorului, oprindu-se aproape de detectiv.

— Mai erau şi alte amprente pe armă?

— Da, spuse Petrowski, părând netulburat de jocul avocatului, erau amprente parţiale ale domnului Elliot, dar se ştia că victima a luat pistolul din sertar pentru a se apăra.

— Dar erau amprentele lui pe armă?

— Da.

— Aţi controlat unghiile victimei pentru a vedea dacă există urme de praf de puşcă?

— Nu, răspunse Petrowski.

— De ce nu? întrebă Fletcher.

— Pentru că ai avea nevoie de braţe foarte lungi ca să te împuşti de la distanţa de un metru douăzeci, răspunse martorul, provocând râsete în public.

Fletcher aşteptă să se facă linişte, apoi spuse:

— Dar s-ar fi putut ca domnul Elliot să tragă primul glonţ, cel care s-a înfipt în tavan.

— Poate că a fost al doilea glonţ, replică Petrowski.

Fletcher se întoarse cu spatele la el, îndreptându-se spre juraţi, apoi aruncă o altă întrebare:

— Cum era îmbrăcată doamna Elliot când i-aţi luat declaraţia?

— Într-un halat – ne-a explicat că dormea când a auzit primul foc de armă.

— A, da, îmi aduc aminte, pretinse Fletcher, întorcându-se la masa apărării să ia o foaie de hârtie. Când a auzit a doua împuşcătură, doamna Elliot a ieşit din dormitor şi a alergat în capul scărilor.

— Da, aşa ne-a spus.

— Şi a stat acolo, privind cum domnul Cartwright fuge pe uşă. Este corect? se întoarse Fletcher, privindu-l în ochi pe Petrowski.

— Da, răspunse acesta, încercând să-şi păstreze calmul.

— Domnule detectiv, ne-aţi afirmat că printre experţii chemaţi de dvs. la locul faptei s-a aflat şi un fotograf profesionist al poliţiei.

— Da, e practica standard în asemenea cazuri şi toate fotografiile făcute constituie probe.

— Într-adevăr, accentuă Fletcher, revenind la masa apărării şi golind un plic de fotografii pe suprafaţa ei. Alese una dintre ele şi se întoarse către boxa martorului.

— Aceasta este una dintre ele?

Petrowski o studie atent, uitându-se la ştampila de pe verso.

— Da, este, confirmă el.

— Aţi vrea s-o descrieţi juraţilor?

— Este imaginea uşii de la intrare a casei familiei Elliot, surprinsă de pe alee.

— De ce a fost depusă ca probă această fotografie?

— Pentru că dovedeşte că uşa a fost lăsată deschisă de criminal, în retragere, şi arată şi coridorul lung care duce la biroul domnului Elliot.

— Da, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Fletcher, reluând după o mică pauză: Şi silueta de pe hol este a doamnei Elliot?

Detectivul se mai uită o dată.

— Da, părea calmă atunci, aşa că am decis să n-o deranjăm.

— Câtă grijă din partea dvs.! remarcă Fletcher. Daţi-mi voie să vă mai întreb, domnule detectiv: este corect, aşa cum i-aţi spus procurorului, că aţi chemat ambulanţa abia după finalizarea investigaţiei?

— Este corect, medicii de ambulanţă apar uneori la locul crimei înaintea poliţiei şi sunt recunoscuţi pentru că distrug probele.

— Într-adevăr? se miră Fletcher. Dar în cazul acesta nu s-a întâmplat aşa, pentru că dvs. aţi fost prima persoană care a ajuns după telefonul dat de doamna Elliot şefului poliţiei.

— Da, aşa este.

— Conform prevederilor, comentă Fletcher. Puteţi aproxima cât a durat să ajungeţi acasă la doamna Elliot, în West Hartford?

— Cinci, poate şase minute.

— Probabil aţi depăşit limita de viteză, surâse Fletcher.

— Am dat drumul la sirenă, dar la două dimineaţa nu era prea mult trafic.

— Vă sunt recunoscător pentru răspunsuri, zise Fletcher. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

— Ce-a mai fost şi asta? murmură Nat când Fletcher se întoarse lângă el.

— A, mă bucur că n-ai priceput, zise Fletcher. Să sperăm că şi procurorul e la fel de nedumerit.

48

— O chem ca martor pe Rebecca Elliot.

La intrarea Rebeccăi, toate capetele se întoarseră spre ea. Doar Nat rămase neclintit, privind hotărât înainte. Ea parcurse încet culoarul dintre scaune, făcându-şi o intrare dorită de orice actriţă. De dimineaţă de la opt, de când se deschisese sala de judecată, publicul o umpluse până la refuz. Primele trei rânduri de scaune erau păzite de poliţişti, altfel mulţimea s-ar fi înghesuit şi acolo.

Fletcher aruncă o privire spre Don Culver şi detectivul Petrowski, în timp ce aceştia îşi ocupau locurile din primul rând, exact în spatele echipei procuraturii. La zece fără un minut doar treisprezece scaune rămăseseră libere.

Nat se uită spre Fletcher, care aştepta cu teancul de foi galbene în faţă. Vedea că prima era imaculată şi spera că măcar pe celelalte era scris ceva. Un poliţist făcu un pas în faţă, pentru a o îndruma pe doamna Elliot spre boxa martorilor. Atunci o privi şi Nat pe Rebecca. Purta însemnele văduviei: un taior negru modern, încheiat până la gât şi o fustă care depăşea binişor genunchii. Singura bijuterie, în afară de verighetă şi de inelul de logodnă, era un şirag simplu de perle.

Fletcher se uită la încheietura mâinii stângi a femeii şi îşi notă ceva. Luându-şi locul în boxă, Rebecca se uită la judecător cu un zâmbet timid, iar el o salută curtenitor. Apoi ea rosti jurământul, poticnindu-se. În fine se aşeză, adresând şi juraţilor acelaşi zâmbet timid. Fletcher observă că unii dintre membrii curţii cu juri îi întoarseră zâmbetul. Rebecca îşi netezi părul şi avocatul înţelese unde îşi petrecuse timpul după-amiaza precedentă. Procurorul nu trecuse cu vederea niciun truc şi dacă ar fi putut cere verdictul înainte de a se formula vreo întrebare, bănuia că juraţii l-ar fi trimis bucuroşi şi pe el pe scaunul electric, cu tot cu clientul lui.

Judecătorul dădu din cap şi procurorul se ridică în picioare. Domnul Ebden apelase şi el la şiretlicuri de imagine. Purta un costum negru-antracit, cămaşă albă şi o cravată sobră, albastră – îmbrăcămintea potrivită pentru a o chestiona pe văduva fără prihană.

— Doamnă Elliot, începu el încet, păşind în faţa curţii. Toată lumea din această sală este conştientă de chinul prin care aţi trecut şi pe care, acum, trebuie să-l retrăiţi. Daţi-mi voie să vă asigur că voi formula întrebările cât mai puţin dureros posibil, în speranţa că nu va trebui să rămâneţi în boxa martorilor mai mult decât este necesar.

— Mai ales că de cinci luni tot repetăm întrebările şi răspunsurile, ca să le învăţăm bine, murmură Fletcher, iar Nat încercă să nu zâmbească.

— Daţi-mi voie să încep prin a vă întreba: de cât timp eraţi căsătorită cu soţul dvs., doamnă Elliot?

— Mâine am fi avut cea de-a şaptesprezecea aniversare a căsătoriei.

— Şi cum plănuiaţi s-o sărbătoriţi?

— Aveam de gând să mergem la Salisbury Inn, unde ne-am petrecut prima noapte din luna de miere, pentru că ştiam că Ralph nu se poate rupe prea mult de la campania electorală.

— Tipic pentru angajarea şi conştiinciozitatea domnului Elliot faţă de interesul cetăţenilor, comentă procurorul, apropiindu-se de juraţi. Doamnă Elliot, vă rog să mai suportaţi încă o dată să ne întoarcem la noaptea morţii tragice şi premature a soţului dvs.

Rebecca înclină uşor din cap.

— Nu aţi participat la dezbaterea televizată la care fusese domnul Elliot în seara aceea. Aţi avut un motiv anume pentru a nu fi de faţă?

— Da, răspunse Rebecca privind către curtea cu juri. Ralph dorea să stau acasă şi să-l privesc de câte ori apărea la televizor, ca să-mi iau notiţe amănunţite pe care să le discutăm mai târziu. Credea că dacă mă aflu în studio, aş putea fi

influenţată de public, mai ales după ce s-ar fi aflat că sunt soţia candidatului.

— Mi se pare foarte rezonabil, zise Ebden.

Fletcher îşi notă ceva pe foaia din faţa lui.

— Vă amintiţi ceva deosebit legat de emisiunea din seara aceea?

— Da, spuse Rebecca, apoi tăcu şi înclină capul. Mi s-a făcut rău când domnul Cartwright l-a ameninţat pe soţul meu, spunându-i „Tot o să te omor”.

Ridică încet capul şi se uită la juraţi. Fletcher lua notiţe.

— Şi după terminarea dezbaterii soţul dvs. A venit acasă, în West Hartford?

— Da, îi pregătisem o masă uşoară, am mâncat la bucătărie, fiindcă uneori uită.

Făcu o pauză şi se corectă:

— Îmi pare rău, *uita* uneori să mănânce, din cauza programului încărcat.

— Vă amintiţi ceva anume legat de cina aceea?

— Da, i-am citit notiţele mele, aveam propriile opinii despre unele chestiuni care se discutaseră.

Fletcher dădu pagina şi scrise ceva.

— De fapt, la cină am aflat că domnul Cartwright îl acuzase că a aranjat ultima întrebare.

— Cum aţi reacţionat la acea sugestie?

— Am fost revoltată că cineva îl putea crede pe Ralph implicat în asemenea manevre dubioase. Totuşi, eram convinsă că alegătorii nu se vor lăsa înşelaţi de izbucnirea impetuoasă a domnului Cartwright şi că şansele soţului meu de a câştiga după votarea din ziua următoare crescuseră.

— Şi după cină aţi mers amândoi la culcare?

— Nu, lui Ralph îi era greu să adoarmă după ce apărea la televizor, zise martora, întorcându-se din nou spre juraţi. Mi-a spus că încă avea prea multă adrenalină în sânge şi, oricum, dorea să-şi mai revizuiască discursul pentru eventuala victorie, aşa că eu m-am dus la culcare, iar el a intrat în birou.

Fletcher îşi nota mereu.

— La ce oră s-a petrecut asta?
— Cu puţin înainte de miezul nopţii.
— Şi după ce aţi adormit ce vă mai amintiţi?
— Am fost trezită de o împuşcătură şi nu eram sigură dacă e reală sau face parte dintr-un vis. Am aprins lumina şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era trecut de ora două şi m-a surprins faptul că Ralph încă nu venise la culcare. Pe urmă, mi s-a părut că aud voci, aşa că m-am dus la uşă şi am deschis-o încet. Atunci am auzit prima oară că cineva ţipa la Ralph. Am fost îngrozită când mi-am dat seama că era Nat Cartwright. Răcnea din răsputeri şi-l ameninţa din nou pe soţul meu că-l omoară. M-am strecurat din dormitor până în capătul scărilor şi atunci am auzit cea de-a doua împuşcătură. După o clipă, domnul Cartwright a ieşit alergând din birou, a parcurs coridorul, a deschis uşa de la intrare şi a dispărut în noapte.
— V-aţi luat după el?
— Nu, eram îngrozită.
Fletcher adăugă o nouă observaţie la notiţe.
— Am alergat jos, continuă Rebecca, şi am intrat în biroul lui Ralph, temându-mă de ceea ce era mai rău. L-am văzut pe soţul meu în colţul îndepărtat al camerei, pe jos şi cu sângele scurgându-i-se din gură, aşa că am pus imediat mâna pe telefon şi l-am sunat acasă pe domnul comisar-şef Culver.
Fletcher scria furios.
— Mi-e teamă că l-am trezit, dar a spus că vine imediat şi să nu ating nimic.
— Mai departe ce aţi făcut?
— Mi s-a făcut frig şi rău de la stomac şi am crezut că o să leşin. M-am împleticit până la coridor şi m-am prăbuşit. Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că am auzit sirena maşinii de poliţie, apoi a intrat cineva, un poliţist care a venit la mine şi mi-a spus că este detectivul Petrowski. Unul din agenţii lui mi-a făcut o cafea şi mi-a cerut să descriu ce se întâmplase. I-am spus tot ce-mi aminteam, dar mi-e teamă că n-am fost prea

coerentă. Mi-aduc aminte că am arătat cu mâna spre biroul lui Ralph.

— Vă puteţi aminti ce s-a întâmplat după aceea?

— Da, la câteva minute după aceea am auzit altă sirenă şi a intrat domnul comisar-şef. Domnul Culver a stat multă vreme cu detectivul Petrowski în biroul soţului meu şi pe urmă a ieşit şi m-a rugat să-i mai spun din nou toată povestea. După aceea, n-a mai stat prea mult, dar am văzut că a discutat cu detectivul înainte de a pleca. Abia a doua zi de dimineaţă am aflat că domnul Cartwright fusese arestat şi acuzat de asasinarea soţului meu.

Rebecca izbucni în lacrimi.

— La ţanc, remarcă Fletcher, văzând cum procurorul scoate o batistă din buzunar şi i-o întinde doamnei Elliot. Mă întreb cât au repetat scena asta, adăugă el, uitându-se la juraţi şi văzând că o femeie dintre ei plângea şi ea înfundat.

— Îmi pare rău că v-am făcut să treceţi prin acest chin, doamnă Elliot, spuse Ebden, făcând o mică pauză. Doriţi să cer o amânare, ca să aveţi timp să vă reveniţi puţin?

Fletcher ar fi obiectat, dar ştia deja răspunsul ei, pentru că totul se petrecea, în mod evident, după un scenariu bine stabilit.

— Nu, mă simt bine, zise Rebecca, şi aş dori să se termine cât mai repede.

— Desigur, doamnă Elliot, spuse Ebden, ridicând ochii spre judecător. Nu mai am întrebări pentru martor, onorată instanţă.

— Mulţumesc, domnule Ebden, spuse judecătorul. Martorul vă aparţine, domnule Davenport.

— Mulţumesc, domnule judecător.

Fletcher scoase un cronometru din buzunar şi-l aşeză pe masă, în faţa lui. Apoi se ridică încet de la loc. Simţea ochii tuturor sfredelindu-i ceafa. Cum de-şi permitea s-o interogheze pe femeia aceasta sfântă şi neajutorată? Merse la bară şi rămase o vreme tăcut, apoi începu:

— Voi încerca să nu vă reţin mai mult decât este necesar, doamnă Elliot, ţinând cont de chinul prin care aţi trecut, vorbi el blând. Dar trebuie să vă pun câteva întrebări, deoarece clientul meu se confruntă cu perspectiva pedepsei capitale, aproape exclusiv pe baza mărturiei dvs.

— Desigur, răspunse Rebecca, încercând să pară curajoasă şi ştergându-şi ultima lacrimă.

— Doamnă Elliot, aţi spus instanţei că aveaţi o relaţie foarte satisfăcătoare cu soţul dvs.

— Da, eram devotaţi unul altuia.

— Într-adevăr? întrebă Fletcher, oprindu-se puţin, pentru efect. Şi singurul motiv pentru care nu aţi asistat la dezbaterea televizată din seara aceea a fost acela că domnul Elliot vă rugase să rămâneţi acasă şi să vă luaţi notiţe despre prestaţia lui, ca să le discutaţi împreună?

— Da, este corect, răspunse ea.

— Apreciez acest gest, spuse Fletcher, dar sunt nedumerit: de ce, în ultima lună, nu v-aţi acompaniat soţul la nicio îndatorire publică? La niciuna, repetă el.

— Ba da, sunt sigură că da, zise ea. Dar, în orice caz, menirea mea principală era să am grijă de casă şi să-i fac viaţa cât mai uşoară posibil lui Ralph, după obositoarele ore de campanie.

— Aţi păstrat notiţele pe care le făceaţi?

Ea ezită:

— Nu, după ce le scriam, i le dădeam lui Ralph.

— În acea seară, după cum ne-aţi spus, aveaţi opinii proprii despre anumite chestiuni discutate. Este corect?

— Da.

— Vă pot întreba ce chestiuni, doamnă Elliot?

Rebecca ezită din nou:

— Nu-mi mai amintesc exact, s-a întâmplat acum câteva luni.

— Dar a fost singurul eveniment din toată campania care v-a interesat, deci s-ar putea crede că vă amintiţi una sau două chestiuni despre care aţi

avut păreri proprii atunci. Doar soţul dumneavoastră candida la postul de guvernator şi dvs. la cel de doamnă a lui, ca să vorbim aşa.

— Da. Nu… Da. Cred că era vorba despre sănătate.

— Cred că va trebui să vă mai gândiţi, doamnă Elliot, spuse Fletcher, întorcându-se la masa apărării după unul dintre carnetele galbene. Am urmărit şi eu dezbaterea respectivă fiind foarte interesat de ce se discuta şi am fost oarecum surprins că nu s-a atins şi subiectul sănătăţii. Poate doriţi să vă reconsideraţi ultimul răspuns, pentru că şi eu mi-am luat nişte notiţe detaliate de la acea dezbatere.

— Obiectez, domnule judecător. Avocatul apărării nu are calitate de martor.

— Se aprobă. Respectaţi cadrul discuţiei, domnule avocat.

— Dar a fost un lucru care v-a impresionat, nu, doamnă Elliot? continuă Fletcher. Atacul la adresa soţului dvs., când domnul Cartwright a spus la televiziune „Tot o să te omor”.

— Da, au fost nişte cuvinte teribile şi toată lumea le-a auzit.

— Dar nu le-a auzit toată lumea atunci, doamnă Elliot, altfel le-aş fi auzit şi eu. Au fost spuse după încheierea emisiunii.

— Atunci probabil că mi le-a spus soţul meu la cină.

— Nu cred, doamnă Elliot. Bănuiesc că nu aţi urmărit emisiunea, aşa cum nu aţi participat la niciuna dintre întâlnirile din campanie ale soţului dvs.

— Ba da, am participat.

— Atunci, aţi dori să spuneţi instanţei unde s-a desfăşurat una din întâlnirile la care aţi participat în lunga campanie electorală a soţului dvs.?

— De unde să-mi mai amintesc acum, când campania lui Ralph a început de mai bine de un an?

— Nu trebuie să vi le amintiţi pe toate, doar una singură şi voi fi mulţumit, se întoarse Fletcher spre curtea cu juri.

Rebecca începu din nou să plângă, dar de data aceasta nu mai produse acelaşi efect şi nimeni nu-i mai oferi batista.

— Acum haideţi să ne gândim la aceste cuvinte: „Tot o să te omor”, rostite după încheierea emisiunii din seara preelectorală, rămase Fletcher cu faţa la juraţi. Domnul Cartwright n-a spus: „O să te omor”, ceea ce ar fi fost într-adevăr condamnabil. El a spus însă „Tot o să te omor” şi toţi cei prezenţi au presupus că se referea la alegerile care urmau a doua zi.

— Mi-a omorât soţul! strigă doamna Elliot ridicând vocea pentru prima dată.

— Mai trebuie răspuns la câteva întrebări înainte de a ajunge la cine l-a ucis pe soţul dvs., doamnă Elliot. Dar mai întâi, permiteţi-mi să mă întorc la evenimentele din seara aceea. După ce aţi privit o emisiune pe care nu v-o amintiţi şi aţi discutat în detaliu cu soţul dvs. chestiuni pe care nu vi le amintiţi, v-aţi dus la culcare, iar soţul dvs. s-a întors în birou să lucreze la discursul de acceptare a funcţiei.

— Da, exact asta s-a întâmplat, spuse Rebecca, privindu-l sfidătoare pe Fletcher.

— Dar sondajele de opinie arătau clar că va pierde, de ce îşi irosea timpul, lucrând la un discurs pe care ştia că nu va avea ocazia să-l rostească?

— Încă era convins că va câştiga, mai ales după izbucnirea domnului Cartwright şi…

— Şi…? repetă Fletcher, dar Rebecca nu mai spuse nimic. Atunci poate că amândoi ştiaţi lucruri pe care restul lumii nu le ştia, dar voi reveni imediat la acest aspect, promise avocatul. Spuneţi că v-aţi dus la culcare în jur de miezul nopţii?

— Da, zise Rebecca, pe un ton şi mai sfidător.

— Şi când aţi fost trezită de zgomotul unei împuşcături, aţi verificat ora uitându-vă la ceasul de

pe noptieră?

— Da, era trecut de două noaptea.

— Deci nu purtaţi ceas de mână când dormiţi?

— Nu, îmi încui toate bijuteriile într-un mic seif pe care l-a instalat Ralph în dormitor. Au fost mai multe spargeri în zonă, recent.

— Foarte înţelept. Şi spuneţi că prima împuşcătură v-a trezit. Sunteţi sigură?

— Da, sunt sigură.

— Cât timp a trecut între prima şi a doua împuşcătură, doamnă Elliot?

Rebecca nu răspunse pe loc:

— Gândiţi-vă bine, doamnă Elliot, n-aş dori să faceţi o greşeală pe care să trebuiască s-o rectificaţi mai târziu, ca pe atâtea altele din declaraţia dvs.

— Obiectez, domnule judecător, clienta mea…

— Da, da, domnule Ebden, se aprobă. Ultimul comentariu nu se va consemna. Respectaţi cadrul discuţiei, domnule Davenport, spuse judecătorul.

— Voi încerca, domnule judecător, replică Fletcher, cu ochii la juraţi, ca să se asigure că îndoiala se instalase în mijlocul lor. Aţi avut timp să reflectaţi la răspuns, doamnă Elliot? Cât timp a trecut între prima şi a doua împuşcătură?

— Trei, poate patru minute, răspunse ea.

Fletcher îi zâmbi procurorului, se duse la masa apărării şi luând cronometrul îl vârî în buzunar.

— După ce aţi auzit prima împuşcătură, de ce n-aţi telefonat imediat la poliţie, doamnă Elliot, de ce aţi mai aşteptat s-o auziţi şi pe a doua?

— Pentru că n-am fost foarte sigură că auzisem bine. Nu uitaţi că m-a trezit din somn.

— Dar aţi deschis uşa dormitorului şi aţi fost îngrozită când l-aţi auzit pe domnul Cartwright strigând la soţul dvs. şi ameninţând că-l omoară, deci trebuie să vă fi dat seama că Ralph este în pericol. De ce nu v-aţi încuiat în dormitor să telefonaţi imediat la poliţie?

Rebecca se uită la Richard Ebden.

— Nu, doamnă Elliot, de data aceasta, domnul Ebden nu vă poate ajuta, pentru că nu a anticipat întrebarea. Ca să fim drepţi, nu este întru totul vina lui, pentru că dvs. i-aţi spus doar jumătate din poveste.

— Obiectez, sări Ebden în picioare.

— Se aprobă, zise judecătorul. Domnule Davenport, chestionaţi martora, nu mai oferiţi opinii. Aceasta e o sală de judecată, nu camera Senatului.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, dar în acest caz, eu cunosc răspunsul. Motivul pentru care doamna Elliot nu a sunat la poliţie a fost acela că se temea că soţul ei trăsese primul foc.

— Obiectez, strigă Ebden, sărind din nou în picioare, în timp ce în sală se stârni o rumoare cu greu domolită de ciocănelul judecătorului.

— Nu, spuse Rebecca, din felul cum ţipa Nat la Ralph, am fost sigură că el a tras primul.

— Atunci vă întreb din nou, de ce nu aţi sunat imediat la poliţie? repetă Fletcher, întorcându-se spre ea. De ce aţi aşteptat trei-patru minute să auziţi şi a doua împuşcătură?

— S-a întâmplat aşa de repede, că n-am avut timp să sun.

— Care-i romanul dvs. favorit, doamnă Elliot? o întrebă Fletcher calm.

— Obiectez, domnule judecător. Ce relevanţă are această întrebare?

— Se respinge. Am sentimentul că vom afla relevanţa întrebării, domnule Ebden.

— Într-adevăr, domnule judecător, spuse Fletcher, cu ochii aţintiţi asupra martorei. Doamnă Elliot, vă asigur că nu este o întrebare capcană, doresc doar să spuneţi instanţei care este opera dvs. literară favorită.

— Nu sunt sigură că am una anume, răspunse ea, dar autorul meu favorit este Hemingway.

— Şi al meu, spuse Fletcher, scoţând cronometrul din buzunar. Domnule judecător, se

întoarse el spre prezidiu, îmi acordaţi permisiunea de a părăsi pentru scurt timp sala?

— Cu ce scop, domnule Davenport?

— Pentru a dovedi că nu clientul meu a tras primul foc.

Judecătorul dădu din cap.

— Grăbiţi-vă, domnule Davenport.

Fletcher apăsă butonul cronometrului, îl puse în buzunar, ieşi lent din sala ticsită şi dispăru pe uşă.

— Domnule judecător, se ridică Ebden, obiectez. Domnul Davenport transformă acest proces într-un circ.

— Dacă se dovedeşte că e aşa, îl voi cenzura sever pe domnul Davenport când se va întoarce, domnule Ebden.

— Dar, domnule judecător, comportamentul acesta faţă de clienta mea este just?

— Cred că da, domnule Ebden. După cum a subliniat domnul Davenport, clientul lui se confruntă cu o posibilă pedeapsă capitală pe baza mărturiei principalei dvs. martore.

Procurorul se aşeză, consultându-se cu echipa lui, iar publicul începu să vorbească. Judecătorul bătea uşor cu degetele în masă, privind din când în când ceasul mare de deasupra intrării în sală.

Richard Ebden se ridică din nou şi judecătorul ceru linişte.

— Domnule judecător, vă cer s-o eliberaţi pe doamna Elliot de calitatea de martor, pe motiv că apărarea nu este capabilă să continue chestionarea, deoarece avocatul a părăsit sala fără nicio explicaţie.

— Vă voi aproba cererea, domnule Ebden, răspunse judecătorul, spre satisfacţia procurorului, dacă domnul Davenport nu se întoarce în mai puţin de patru minute.

Judecătorul zâmbi, presupunând că şi procurorul îşi dăduse seama de relevanţa perioadei respective.

— Domnule judecător, trebuie… urmă acesta, dar a fost întrerupt de intrarea lui Fletcher şi

înaintarea lui spre bară.

Avocatul îi întinse martorei un exemplar din *Pentru cine bat clopotele,* apoi se întoarse spre judecător:

— Domnule judecător, rog să se consemneze durata absenţei mele, spuse el, întinzându-i cronometrul judecătorului.

Judecătorul Kravats apăsă butonul cronometrului şi spuse:

— Trei minute şi patruzeci şi nouă de secunde.

Fletcher se întoarse spre martoră.

— Doamnă Elliot, am avut destul timp să ies din tribunal, să merg pe jos la biblioteca publică, de peste drum, să găsesc raftul cu Hemingway, să-mi înregistrez cartea pe permis şi să mă întorc în sala de judecată cu unsprezece secunde înainte de a trece patru minute. Dvs. n-aţi avut destul timp să intraţi în dormitor şi să formaţi 911, când credeaţi că soţul dvs. se află în pericol de moarte. Şi nu aţi făcut asta pentru că ştiaţi că soţul dvs. trăsese primul şi vă temeaţi de ce ar putea face.

— Dar chiar dacă aş fi crezut asta, replică Rebecca, pierzându-şi stăpânirea de sine, cel de-al doilea glonţ contează, cel care l-a ucis pe Ralph. Poate aţi uitat că primul glonţ a intrat în tavan sau sugeraţi că Ralph s-a omorât singur?

— Nu, spuse Fletcher. De ce nu spuneţi instanţei exact ce aţi făcut când aţi auzit a doua împuşcătură?

— Am mers în capul scărilor şi l-am văzut pe domnul Cartwright fugind din casă.

— Dar el nu v-a văzut?

— Nu, a aruncat doar o privire înapoi, în direcţia mea.

— Nu cred, doamnă Elliot. Cred că l-aţi văzut foarte clar când a trecut pe lângă dvs. pe coridor.

— Nu putea trece pe lângă mine pe coridor pentru că eram în capul scărilor.

— Sunt de acord că, dacă aţi fi fost în capul scărilor, nu v-ar fi putut vedea, spuse Fletcher şi se întoarse la masa apărării, selectând o fotografie pe

care i-o prezentă martorei. După cum vedeţi, doamnă Elliot, cineva care ar fi ieşit din biroul soţului dvs. ar fi parcurs coridorul şi ar fi plecat pe uşă nu ar fi putut fi văzut din capul scărilor.

Făcu o pauză, pentru ca juraţii să înţeleagă semnificaţia spuselor lui, apoi continuă:

— Nu, adevărul este, doamnă Elliot, că nu vă aflaţi în capul scărilor, ci pe coridor, când domnul Cartwright a ieşit din biroul soţului dvs., şi dacă doriţi să cer o amânare pentru ca juraţii să se convingă de adevărul spuselor mele, o voi face bucuros.

— Ei, s-ar putea să fi fost la jumătatea scărilor.

— Nu eraţi nici măcar pe scări, doamnă Elliot, eraţi în hol şi nu eraţi, cum aţi pretins, în halat, ci într-o rochie albastră pe care aţi purtat-o în acea seară la un cocktail şi acesta e motivul pentru care nu aţi vizionat dezbaterea.

— Eram în halat şi fotografiile o dovedesc!

— Într-adevăr, spuse Fletcher şi se întoarse să aleagă o altă fotografie. Cer să se înregistreze proba nr. 122, domnule judecător.

Judecătorul, echipa procuraturii şi juraţii începură să-şi răsfoiască dosarele, iar Fletcher îi dădu fotografia doamnei Elliot.

— Poftim, zise ea, aşa cum v-am spus, stau pe coridor în halat.

— Într-adevăr, doamnă Elliot. Această fotografie a fost făcută de expertul poliţiei şi am mărit-o, pentru a-i observa detaliile. Domnule judecător, doresc să se înregistreze fotografia mărită ca probă.

— Obiectez, domnule judecător, sări Ebden. Nu am avut ocazia de a studia această fotografie.

— Este proba acuzării, domnule Ebden, şi se află în posesia dvs. de mai multe săptămâni, îi reaminti judecătorul. Obiecţia se respinge.

— Vă rog să studiaţi cu atenţie fotografia, spuse Fletcher, depărtându-se de doamna Elliot şi oferindu-i procurorului un duplicat, în timp ce un

asistent le dădea copii ale fotografiei mărite şi membrilor curţii cu juri.

Fletcher se întoarse cu faţa la Rebecca.

— Vă rog să spuneţi instanţei ce vedeţi.

— Este fotografia mea, stând pe hol, în halat.

— Într-adevăr, dar ce purtaţi la încheietura mâinii stângi şi în jurul gâtului? întrebă Fletcher, întorcându-se spre juraţi, care examinau cu interes fotografia.

Rebeccăi îi pieri toată roşeaţa din obraji.

— Cred că aveţi ceasul şi colierul de perle, răspunse Fletcher la propria lui întrebare. Vă amintiţi? – şi făcu o pauză de efect. Acelea pe care le încuiaţi întotdeauna în seif înainte de a merge la culcare, pentru că au fost multe jafuri în zonă, recent, nu?

Fletcher se întoarse spre comisarul-şef Culver şi spre detectivul Petrowski, care stăteau în primul rând.

— După cum ne-a spus detectivul Petrowski, pe amatori îi dau de gol greşelile mici.

Se răsuci din nou spre Rebecca, adăugând:

— Poate aţi uitat să vă scoateţi ceasul şi colierul, doamnă Elliot, dar nu aţi uitat să vă scoateţi rochia.

Îşi rezemă palmele de balustrada juraţilor şi continuă, rar şi impersonal:

— Şi aţi făcut acest lucru abia după ce v-aţi ucis soţul.

Mai multe persoane se ridicară deodată şi judecătorul bătu de mai multe ori cu ciocănelul până se făcu destulă linişte pentru a se auzi cuvintele procurorului:

— Obiecţie! Cum se poate ca faptul că purta ceasul la mână să dovedească un asasinat comis de d-na Elliot asupra soţului ei?

— De acord, domnule Ebden, spuse judecătorul, apoi, spre Fletcher: E o presupunere hazardată, domnule avocat.

— Dacă este aşa, vă voi expune raţionamentul meu pas cu pas, domnule judecător, rosti Fletcher,

aşteptând încuviinţarea instanţei. Când domnul Cartwright a ajuns la locuinţă, a auzit din întâmplare că domnul şi doamna Elliot se certau şi după ce a bătut, i-a deschis domnul Elliot; doamna Elliot nu a apărut. Pot accepta că a fugit în capul, scărilor, pentru a auzi ce se petrece fără să fie văzută, dar după ce s-a tras primul foc, a coborât şi a ascultat ce vorbeau soţul ei şi clientul meu. Cu trei sau patru minute mai târziu, domnul Cartwright a ieşit calm din birou şi a trecut pe lângă doamna Elliot, deschizând uşa de la intrare. A observat-o pe doamna Elliot, relatând poliţistului care l-a interogat ulterior că ea purta o rochie albastră decoltată şi un colier de perle. Dacă juraţii studiază fotografia, vor observa că poartă aceleaşi perle ca şi astăzi.

Rebecca îşi atinse colierul. Fletcher continuă:

— Dar să nu ne bizuim pe spusele clientului meu, ci pe declaraţia dvs., doamnă Elliot.

Întoarse paginile dosarului cu declaraţia şi citi:

— „Am alergat în birou, am văzut trupul soţului meu prăbuşit pe jos şi am sunat la poliţie.”

— Aşa este, l-am sunat acasă pe comisarul-şef Culver, v-a confirmat deja asta, interveni Rebecca.

— Dar de ce l-aţi sunat prima dată pe şeful poliţiei?

— Pentru că soţul meu fusese omorât.

— În declaraţia dvs., doamnă Elliot, consemnată de detectivul Petrowski la puţin timp după moartea soţului dvs., aţi afirmat că aţi văzut trupul lui Ralph prăbuşit în colţul biroului, cu sânge curgându-i din gură şi l-aţi sunat imediat pe şeful poliţiei.

— Da, exact asta am făcut! strigă Rebecca.

Fletcher tăcu puţin, apoi se întoarse spre juraţi:

— Dacă aş găsi-o pe soţia mea prăbuşită pe jos, cu sânge în colţul gurii, primul lucru făcut ar fi să văd dacă mai e în viaţă şi apoi n-aş chema poliţia, ci ambulanţa. Dar dvs. n-aţi chemat deloc salvarea, doamnă Elliot. De ce? Pentru că ştiaţi că soţul dvs. este mort.

În sală se iscă din nou rumoare şi reporterii care nu ştiau să stenografieze după moda veche se luptau să înregistreze fiecare cuvânt.

— Doamnă Elliot, continuă Fletcher, după încetarea bătăilor ciocănelului judecătorului, daţi-mi voie să repet cuvintele pe care le-aţi rostit aici, cu puţin timp în urmă, când aţi fost chestionată de domnul procuror.

Luându-şi unul dintre carneţelele galbene, citi:

— „Mi s-a făcut deodată frig şi rău de la stomac şi am crezut că o să leşin. M-am împleticit până pe coridor şi m-am prăbuşit".

Aruncă înapoi pe masă carnetul şi privind-o pe martoră, insistă:

— Nu v-aţi obosit să verificaţi dacă soţul dvs. mai trăia, dar nu era nevoie, nu? Pentru că ştiaţi că era mort; la urma urmei, dvs. l-aţi omorât.

— Atunci de ce nu s-au găsit urme de praf de puşcă pe halatul meu? strigă Rebecca, acoperind ciocănelul tribunalului.

— Pentru că nu eraţi în halat când l-aţi împuşcat pe soţul dvs., doamnă Elliot, ci în rochia albastră pe care o purtaţi în seara aceea. Abia după ce l-aţi ucis pe Ralph aţi fugit la etaj ca să vă schimbaţi rochia. Dar, din păcate, detectivul Petrowski a pus în funcţiune sirena, a depăşit viteza permisă şi a reuşit să ajungă la dvs. în doar şase minute, de aceea a trebuit să vă grăbiţi să coborâţi, uitând să vă scoateţi ceasul de la mână şi colierul de perle. Şi mai incriminant, n-aţi avut timp să închideţi uşa de la intrare. Dacă, aşa cum aţi pretins, domnul Cartwright v-ar fi ucis soţul, apoi ar fi fugit pe uşă, primul lucru firesc ar fi fost să închideţi uşa, ca să vă asiguraţi că nu se mai întoarce. Dar detectivul Petrowski, conştiincios cum este, soseşte prea devreme şi remarcă surprins uşa deschisă. Amatorii intră adeseori în panică şi atunci fac greşeli simple, repetă Fletcher, aproape în şoaptă. Adevărul este că, după ce domnul Cartwright a plecat, aţi alergat în birou, aţi ridicat de jos pistolul şi v-aţi dat seama că

era ocazia ideală de a scăpa de un soţ pe care-l dispreţuiaţi de ani de zile. Împuşcătura auzită de domnul Cartwright pe când se depărta a fost într-adevăr cea care l-a ucis pe soţul dvs., dar nu domnul Cartwright a apăsat pe trăgaci, dvs. aţi făcut-o. Domnul Cartwright v-a oferit un alibi perfect şi soluţia la toate problemele dvs.…

Avocatul făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă v-aţi fi amintit să vă scoateţi perlele şi ceasul înainte de a coborî din nou la parter, să închideţi uşa de la intrare şi să telefonaţi întâi la serviciul de ambulanţă şi apoi la şeful poliţiei acasă, aţi fi comis crima perfectă şi clientul meu ar fi fost condamnat la moarte.

— Nu l-am omorât eu.

— Atunci cine? Pentru că nu a fost domnul Cartwright, el a plecat *înainte* de a se trage al doilea glonţ. Sunt sigur că vă amintiţi ce i-a spus el comisarului-şef: „Dar trăia când am plecat eu". Şi domnul Cartwright nu s-a schimbat de hainele pe care le purtase toată seara.

Fletcher vorbea cu faţa la juraţi, dar aceştia o priveau pe doamna Elliot. Ea îşi îngropă faţa în palme:

— Ralph ar trebui judecat. El e vinovat de moartea lui.

Oricâtă fermitate ar fi etalat judecătorul Kravats, ordinea s-a restabilit cu greutate în sala de judecată. Fletcher aşteptă să se facă linişte completă, apoi reluă:

— Dar cum este posibil, doamnă Elliot? Doar detectivul Petrowski ne-a explicat că e greu să te împuşti singur de la un metru douăzeci distanţă.

— El m-a pus să fac asta.

Ebden sări în picioare, în timp ce propoziţiile martorei erau repetate de public în toată sala:

— Obiecţie, domnule judecător, martora este…

— Se respinge, pronunţă ferm judecătorul Kravats. Ia loc, domnule Ebden şi rămâi acolo. Ce

aţi vrut să spuneţi prin: „El m-a pus să fac asta”, doamnă Elliot? o întrebă el pe martoră.

Rebecca se întoarse spre judecător, care o privea preocupat:

— Domnule judecător, Ralph era disperat să câştige alegerile cu orice preţ şi după ce Nat i-a spus că Luke s-a sinucis, ştia că nu mai avea nicio speranţă să ajungă guvernator. Dădea ocol camerei şi repeta: „Tot o să te omor”. Pe urmă şi-a pocnit degetele şi a spus: „Am soluţia, tu va trebui s-o faci”.

— Ce vreţi să spuneţi? ceru lămuriri judecătorul.

— La început n-am înţeles nici eu, domnule judecător şi a început să ţipe la mine. Mi-a zis: „N-avem timp de ceartă pentru că n-o să mai putem să-i punem asta în cârcă, aşa că o să-ţi spun exact ce-o să faci. Mai întâi, mă împuşti în umăr, pe urmă îl suni pe comisar acasă şi-i zici că erai în dormitor când ai auzit prima împuşcătură. Ai alergat jos şi pe drum, ai auzit a doua împuşcătură şi atunci l-ai văzut pe Cartwright fugind pe uşă.”

— De ce aţi fost de acord cu o asemenea faptă infamă? întrebă judecătorul.

— N-am fost, răspunse Rebecca. I-am spus că dacă trebuia să fie împuşcat, s-o facă singur, fiindcă eu n-aveam de gând să-l ascult.

— Şi el ce v-a răspuns? vru să ştie judecătorul.

— Că nu se putea împuşca singur, pentru că poliţia îşi va da seama, dar, dacă o făceam eu, nimeni nu va afla.

— Dar tot nu explică de ce aţi fost de acord.

— N-am fost, repetă încet Rebecca. I-am spus că nu vreau să am de-a face cu asta, Nat nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Dar Ralph a luat pistolul şi a zis: „Dacă nu vrei s-o faci, nu mai am decât o alternativă. O să te împuşc pe tine.” Eram îngrozită, dar el a spus: „Voi povesti tuturor că Nat Cartwright a ucis-o pe soţia mea care îmi sărise în ajutor şi mă vor compătimi şi mai mult în rolul de soţ îndurerat”. A râs şi a adăugat: „Să nu crezi că n-o s-

o fac”. Pe urmă a scos o batistă din buzunar şi mi-a spus: „Înfăşoară pistolul cu asta, să nu-ţi rămână amprentele pe el”.

Rebecca tăcu o vreme, apoi şopti:

— Mi-aduc aminte că am luat pistolul şi am ţintit umărul lui Ralph, dar când am apăsat pe trăgaci, am închis ochii. Când i-am deschis, Ralph era prăbuşit în colţ. N-a fost nevoie să controlez, mi-am dat seama că era mort. Am intrat în panică, am dat drumul pistolului, am alergat la etaj şi l-am sunat pe domnul comisar-şef, cum îmi spusese Ralph. Pe urmă m-am dezbrăcat. Tocmai îmi pusesem halatul când am auzit sirena. M-am uitat pe geam şi am văzut maşina poliţiei intrând pe alee. Am alergat jos când ajungea maşina, n-am mai avut timp să închid uşa. M-am prăbuşit pe hol chiar înainte să vină detectivul Petrowski înăuntru.

Înclină capul plângând, de data aceasta sincer. Publicul începu să-i discute mărturisirea. Fletcher se întoarse spre procuror, care discuta cu echipa lui. Nu făcuse nicio încercare de a-l grăbi, reveni pe scaunul de lângă Nat. În cele din urmă, Ebden se ridică:

— Domnule judecător…

— Da, domnule Ebden.

— Procuratura retrage toate acuzaţiile aduse domnului Nat Cartwright.

După o pauză, se întoarse spre banca apărării şi adăugă:

— Ca observaţie personală, după ce v-am privit ca echipă, abia aştept să văd ce se va întâmpla când vă veţi întrece la alegeri.

Din sală izbucniră aplauze, astfel că publicul nici nu-l mai putu auzi pe judecător eliberând acuzatul, dizolvând curtea cu juri şi declarând cazul închis. Nat se aplecă spre avocatul lui, aproape strigând:

— Mulţumesc! E un cuvânt sărac, îţi voi rămâne dator toată viaţa, fără să te pot răsplăti vreodată. Totuşi, mulţumesc.

Fletcher zâmbi.

— Clienţii sunt de două feluri: cei pe care speri să nu-i mai vezi niciodată şi, doar câteodată, cei care ştii că-ţi vor fi prieteni toată…

Deodată, Su Ling apăru lângă soţul ei şi-l îmbrăţişă:

— Slavă Domnului, zise ea.

— M-aş mulţumi cu postul de guvernator, spuse Fletcher, făcându-i pe Nat şi pe Su Ling să râdă cu adevărat după mult timp.

Înainte de a mai vorbi ceva, apăru şi Lucy, ţâşnind prin cordonul poliţiei.

— Bravo, tată, sunt foarte mândră de tine.

— Asta da laudă, spuse Fletcher. Nat, ea e fiica mea, Lucy, care, din fericire, nu e destul de mare ca să te voteze, dar dacă ar fi fost… Dar unde e femeia care m-a vârât în buclucul ăsta? se întrerupse el, privind în jur:

— Mama e acasă, răspunse Lucy. Doar i-ai spus că va mai trece o săptămână până va fi chemat şi domnul Cartwright în boxa martorilor.

— Aşa e, zise Fletcher.

— Transmite-i, te rog, mulţumirile mele soţiei dumitale, spuse Su Ling. Ne vom aminti întotdeauna că Annie te-a convins să-l reprezinţi pe soţul meu. Poate ne vom întâlni cu toţii curând, să…

— Numai după alegeri, spuse ferm Fletcher, fiindcă sper ca măcar un membru al familiei să mă voteze şi pe mine.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre Nat:

— Ştii motivul real pentru care am lucrat cu atâta ardoare la cazul ăsta?

— Nu suportai să-ţi petreci campania concurând cu Barbara Hunter, zise Nat.

— Cam aşa ceva, zâmbi Fletcher.

Era pe punctul de a se duce să dea mâna cu cei de la procuratură, când o văzu pe Rebecca Elliot stând în continuare în boxa martorilor şi aşteptând să se golească sala.

Ţinea capul plecat şi arăta deznădăjduită şi părăsită.

— Ştiu că e greu de crezut, spuse el, dar chiar îmi pare rău de ea.

— Ar trebui, zise Nat, pentru că e un lucru sigur că Ralph Elliot şi-ar fi ucis şi soţia ca să câştige alegerile.

CARTEA A ŞASEA
REVELAŢIE

49

În ziua următoare procesului, Fletcher stătea în biroul lui de la Senat, citind ziarele de dimineaţă.

— Ce om nerecunoscător! spuse, pasându-i fiicei lui ziarul *Hartford Courant.*

— Trebuia să-l laşi să se prăjească, replică Lucy, aruncând o privire către rezultatele ultimelor sondaje.

— Te-ai exprimat cu eleganţa şi farmecul obişnuite. Încep să mă întreb cu adevărat dacă a meritat să cheltuiesc atâţia bani ca să te dau la liceul Hotchkiss, ca să nu mai vorbesc de costul facultăţii la Vassar.

— S-ar putea să nu merg la Vassar, tată, îl anunţă Lucy pe un ton liniştit.

— Despre asta voiai să vorbim? o întrebă Fletcher, sesizându-i schimbarea din voce.

— Da, tată. Deşi mi s-a oferit un loc la Vassar, s-ar putea să nu fiu în stare să-l ocup.

Fletcher nu-şi dădea seama întotdeauna dacă Lucy vorbea serios sau glumea, dar acum, dat fiind că îi ceruse să se întâlnească în biroul lui şi să nu-i menţioneze lui Annie nimic despre asta, trebuia să presupună că era ceva grav.

— Care-i problema? o întrebă liniştit, privind-o în ochi.

Lucy nu-i susţinu privirea, lăsă capul jos şi spuse:

— Sunt însărcinată.

Fletcher nu vorbi imediat, încercând să asimileze mărturisirea fiicei lui.

— Tatăl e George? reuşi s-o întrebe.

— Da, răspunse ea.

— Şi ai de gând să te măriţi cu el?

Lucy se gândi la întrebare, apoi zise:

— Nu. Îl ador pe George, dar nu-l iubesc.

— Dar l-ai lăsat să facă dragoste cu tine.

— Eşti nedrept, replică Lucy. Era sâmbătă seara după alegerile pentru şeful clasei şi amândoi

băusem cam mult. Ca să fiu cinstită, mă săturasem ca toţi colegii să-mi spună „preşedinta virgină”. Şi dacă trebuia să-mi pierd virginitatea, nu ştiam pe cineva mai drăguţ decât George, mai ales după ce a recunoscut că şi el era virgin. Până la urmă, nu mai ştiu cine l-a sedus pe celălalt din noi doi.

— Şi George ce simte referitor la asta? Doar e şi copilul lui, nu numai al tău, şi mi s-a părut un tânăr serios, în special în relaţia cu tine.

— El încă nu ştie.

— Nu i-ai spus?

— Nu.

— Dar mamei?

— Nu, repetă ea. Numai cu tine am stat de vorbă despre asta, îi mărturisi tatălui, privindu-l în ochi. Să spunem lucrurilor pe nume, tată, mama era probabil virgină când ai luat-o de nevastă.

— Şi eu la fel, recunoscu Fletcher, dar va trebui să-i spui şi ei înainte să observe toată lumea.

— Nu şi dacă avortez.

Fletcher tăcu din nou o vreme, apoi o întrebă:

— Asta vrei?

— Da, tată, dar te rog să nu-i spui mamei, pentru că nu ar înţelege.

— Nici eu nu sunt sigur că înţeleg, replică tatăl.

— Susţii dreptul femeilor de a alege singure. Nu e valabil şi pentru fiica ta? i-o întoarse Lucy.

*

— Nu va ţine mult, zise Nat, uitându-se la titlul editorialului din *Hartford Courant.*

— Ce anume? se interesă Su Ling, turnându-i încă o cafea.

— Avansul meu de şapte procente în cursa electorală. După câteva săptămâni, alegătorii nici n-or să mai ştie care dintre noi a fost judecat.

— Bănuiesc că ea va şti, spuse Su Ling, privind peste umărul soţului ei fotografia Rebeccăi Elliot,

coborând răvăşită treptele tribunalului. De ce s-o fi măritat cu el? se întrebă ea, mai mult pentru sine.

— Sunt mulţumit că n-am fost eu cel care s-a însurat cu Rebecca, spuse Nat. Să recunoaştem, dacă Elliot nu mi-ar fi copiat lucrarea, împiedicându-mă să ajung la Yale, nu ne-am fi întâlnit niciodată, adăugă el, luându-şi de mână soţia.

— Îmi pare rău doar că n-am putut să am mai mulţi copii, zise înăbuşit Su Ling. Mi-e atât de dor de Luke!

— Ştiu, o mângâie Nat, dar eu nu voi regreta niciodată că am urcat în goană dealul după tine în ziua aceea.

— Şi eu sunt bucuroasă că m-am rătăcit, fiindcă te iubesc din tot sufletul. Dar mi-aş fi dat fără regret viaţa dacă astfel l-aş fi salvat pe Luke.

— Asta e adevărat pentru amândoi, o privi Nat în ochi, şi asta ar fi făcut şi mama ta, care a sacrificat totul pentru tine şi nu merita un tratament atât de crud.

— Las-o pe mama, se înveseli deodată Su Ling. Ieri am trecut pe la ea şi am găsit spălătoria ticsită cu bătrâni murdari, care-şi aduseseră la curăţat rufele, sperând în taină că are vreun salon de masaj erotic la etaj.

Nat izbucni în râs.

— Şi când te gândeşti că am ţinut secretul toţi anii ăştia! N-aş fi crezut niciodată că va veni ziua când vom putea vorbi despre asta râzând.

— Mama spune că dacă eşti ales guvernator, o să deschidă un lanţ de spălătorii în tot statul, lansându-le cu sloganul publicitar: „Vă spălăm rufele murdare în public”.

— Ştiam eu că există un motiv hotărâtor pentru care trebuie să devin guvernator, zise Nat, ridicându-se de la masă.

— Cine se va bucura de atenţia ta astăzi? îl întrebă Su Ling.

— Bunii cetăţeni din New Canaan.

— Când vii acasă?
— Bănuiesc că după miezul nopţii.
— Trezeşte-mă, îl rugă ea.

*

— Bună, Lucy, salută Jimmy, intrând în biroul senatorului. Marele om e ocupat?
— Nu, spuse Lucy, ridicându-se de pe scaun.
Jimmy aruncă o privire după fata care pleca. I se păruse lui sau plânsese? Fletcher o aşteptă să plece, apoi îl salută, dând la o parte ziarul cu fotografia Rebeccăi pe prima pagină.
— Crezi că o s-o aresteze? întrebă Jimmy.
Fletcher aruncă o privire spre fotografie.
— Nu cred că au de ales, dar dacă aş face parte din curtea cu juri, aş achita-o, pentru că povestea ei mi se pare cu totul credibilă.
— Da, dar tu ştii de ce era în stare Elliot. Juraţii nu ştiu.
— Eu parcă-l aud zicând: *Dacă n-o faci, va trebui să te omor pe tine şi să nu crezi că n-o să trag.*
— Mă întreb dacă ai mai fi rămas la Alexander, Dupont & Bell dacă Elliot nu ar fi fost angajat acolo.
— O întorsătură a sorţii, replică Fletcher, cu gândul în altă parte. Ce program mi-ai făcut azi?
— Ne petrecem ziua la Madison.
— Merită să stăm o zi la Madison? întrebă Fletcher. E o fortăreaţă republicană solidă.
— De asta mergem acum, ca să acoperim zona cu câteva săptămâni înainte de alegeri, spuse Jimmy. Deşi, în mod ironic, voturile lor n-au influenţat niciodată rezultatul alegerilor.
— Un vot e un vot, spuse Fletcher.
— Nu şi în cazul acesta, replică Jimmy, fiindcă în restul statului se votează electronic, Madison fiind singura excepţie. A rămas una din puţinele

localităţi din ţară unde buletinele se marchează cu pixul.

— Dar asta nu înseamnă că voturile lor nu sunt valabile, insistă Fletcher.

— Adevărat, dar în trecut, s-au dovedit irelevante, pentru că numărătoarea nu se începe decât în dimineaţa de după alegeri, când rezultatele sunt deja cunoscute prin mijloace electronice. De obicei, diferenţa dintre cei doi candidaţi e mai mare decât numărul de voturi exprimate în Madison, dar oraşul nu doreşte să-şi sacrifice mica tradiţie burgheză pe altarul tehnologiei moderne.

— Şi totuşi vrei să-mi petrec o zi întreagă acolo?

— Da, pentru că dacă avansul câştigătorului e mai mic de cinci mii de voturi, Madison-ul devine deodată cel mai important oraş din stat.

— Crezi că poate fi un rezultat atât de strâns? Sondajele îi arată pe republicanii lui Bush la conducere, iar Bush are, teoretic, un număr record de alegători.

— Situaţia e temporară, fiindcă şi Clinton câştigă voturi puţin câte puţin, pe zi ce trece, aşa că nu se ştie cine va ajunge până la urmă la Casa Albă. Sau la reşedinţa guvernatorului, fiindcă tot a venit vorba.

Fletcher nu comentă.

— Pari puţin preocupat în dimineaţa asta, observă Jimmy. Ai ceva pe suflet ce ai dori să discutăm?

*

— Nat conduce de la o poştă în sondaje, remarcă Julia, cu ziarul de dimineaţă în faţă.

— Un prim-ministru britanic a spus cândva: „În politică, o săptămână e lungă” şi noi avem mai multe săptămâni în faţă până la alegeri, îi reaminti Tom soţiei lui.

— Dacă Nat va deveni guvernator, o să-ţi lipsească agitaţia asta. După tot ce-ai făcut s-ar

putea să ţi se pară plicticos să te întorci să lucrezi la Fairchild.

— Adevărul e că, în ziua preluării lui Russell, eu mi-am pierdut interesul în afacerile bancare.

— Dar eşti pe cale de a deveni preşedintele celei mai mari bănci din stat.

— Nu şi dacă Nat câştigă alegerile.

Julia lăsă ziarul.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

— Nat m-a rugat să-i fiu şef de personal dacă învinge, îi spuse Tom.

— Şi atunci, cine preia funcţia de preşedinte al băncii?

— Tu, bineînţeles, zise Tom. Toată lumea ştie că eşti persoana potrivită pentru asta.

— Fairchild e o bancă mult prea tradiţionalistă pentru a numi o femeie preşedinte.

— Trăim în ultimul deceniu al secolului douăzeci, Julia, şi, datorită ţie, aproape jumătate dintre clienţii noştri sunt femei. Cât despre consiliu, ca să nu mai vorbesc de personal, majoritatea sunt convinşi că tu eşti preşedintele în absenţa noastră.

— Dacă Nat ar pierde, s-ar întoarce la funcţia lui, tu ai fi adjunct şi chestiunea numirii mele rămâne doar teoretică.

— N-aş fi aşa de sigur, zise Tom. Nu uita că Jimmy Overman, cel mai vârstnic senator republican de Connecticut, a anunţat deja că nu se înscrie în cursa pentru realegere de la anul, şi în cazul ăsta, Nat ar fi înlocuitorul cel mai indicat. Oricare din cei doi va fi ales, sunt aproape sigur că celălalt va pleca la Washington, ca senator statal.

După o pauză, adăugă:

— Cred că e doar o chestiune de timp până când Nat şi Fletcher o să se întreacă pentru preşedinţia ţării.

— Crezi că aş putea conduce? îl întrebă Julia calmă.

— Nu, zise Tom, trebuie să fii născută în America pentru a putea candida la preşedinţie.

— Nu mă gândeam la conducerea ţării, prostuţule, ci la banca Fairchild.

— Am ştiut că poţi s-o faci din ziua în care te-am cunoscut, o asigură Tom. Nu mi-era frică decât că nu mă vei considera destul de bun ca să-ţi fiu soţ.

— Bărbaţii se hotărăsc aşa de greu! îşi aminti Julia. M-am decis să te iau de bărbat din seara când am fost amândoi la cină la Su Ling şi Nat.

Tom deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ce diferită ar fi fost viaţa mea dacă şi cealaltă Julia Kirkbridge ar fi ajuns la aceeaşi concluzie! reflectă Julia cu voce tare.

— Ce să mai vorbim de a mea! spuse Tom.

50

Fletcher se uita la mulţimea care-l aclama, salutând cu entuziasm. Ţinuse şapte discursuri în ziua aceea la Madison – la colţuri de stradă, în pieţe, în faţa unei biblioteci – dar fusese surprins de primirea care i se făcuse la întâlnirea finală, de la primărie.

Vino să-l asculţi pe învingător scria cu litere de un roşu şi albastru aprins pe o pancartă ce se întindea de la un capăt la celălalt al scenei. Fletcher zâmbise aflând de la preşedintele organizaţiei locale de partid că Paul Holbourn, primarul independent al Madison-ului, lăsase aceeaşi pancartă afişată şi când vorbise Nat acolo, cu câteva zile înainte. Holbourn era primar de paisprezece ani şi continua să fie reales pentru că economisea banii contribuabililor.

La sfârşitul discursului, Fletcher îşi simţea adrenalina pulsând în corp şi aclamaţiile prelungite ale publicului nu erau dintre cele regizate, când un grup de suporteri se ridică în picioare după ultimul cuvânt al candidatului. De data aceasta, publicul se ridicase spontan, o dată cu oamenii partidului. Lui Fletcher îi părea rău că nu era şi Annie acolo, să-l vadă. Preşedintele organizaţiei locale îi ridică braţul, strigând:

— Doamnelor şi domnilor, iată-l pe viitorul guvernator al Connecticut-ului!

Era prima dată când Fletcher credea cu adevărat că va câştiga. Clinton era umăr la umăr cu Bush în sondajele naţionale şi candidatura independentă a lui Perot mai ştirbea şi ea din susţinerea republicanilor. Efectul se răsfrângea şi asupra campaniei lui Fletcher, iar el spera că, în cele patru săptămâni rămase, va reuşi să anuleze handicapul de patru procente cu care apărea în sondaje.

Mai trecu o jumătate de oră până se goli sala şi Fletcher strânse toate mâinile întinse spre el.

Preşedintele organizaţiei locale îl însoţi satisfăcut în parcare:

— Nu aveţi şofer? se miră el.

— Lucy s-a învoit să meargă la film la *Vărul Vinnie,* Annie e la o întrunire de caritate, Jimmy conduce o colectă de fonduri şi fiindcă sunt mai puţin de cincizeci de kilometri, am considerat că pot să mă descurc şi singur, îi explică Fletcher, urcându-se la volan.

Se îndepărtă, intrând pe autostradă şi începând să se relaxeze pentru prima dată în ziua aceea. Dar abia condusese câteva sute de metri când se gândi iar la Lucy, aşa cum făcea când era singur în ultimele ore. Se afla în faţa unei dileme considerabile. Să-i spună lui Annie că fiica lor era însărcinată?

*

În seara aceea, Nat lua cina cu patru industriaşi locali. Aceştia erau în măsură să contribuie semnificativ la finanţarea campaniei, aşa că le acorda toată atenţia. În cursul serii, îi explicaseră cât se putea de clar la ce se aşteptau de la un candidat republican şi, deşi nu erau de acord cu unele idei mai liberale ale lui Nat, nu voiau să vadă un democrat instalându-se în reşedinţa guvernatorului, dacă aveau şi ei ceva de spus.

Trecuse binişor de miezul nopţii când Ed Chambers, de la compania Chambers Foods, sugeră să-l lase pe candidat să meargă acasă şi să se odihnească. Nat aproape că uitase semnificaţia cuvântului „odihnă”.

De obicei, auzind un cuvânt de rămas bun, Tom se ridica în picioare, era de acord să încheie întâlnirea şi se ducea să-i caute haina lui Nat. Nat se purta de parcă ar fi fost luat cu forţa din mijlocul unei companii atât de interesante, le strângea călduros mâinile tuturor şi-i asigura că nu va putea câştiga alegerile fără ajutorul lor. Oricât ar fi fost de

măgulitoare cuvintele lui, cu această ocazie erau şi adevărate.

Cei patru oameni de afaceri îl însoţiră pe Nat la maşină, Tom se îndepărtă de casa lui Ed Chambers, urmând şerpuirile aleii, iar prietenul lui dădu drumul la radio pentru ştirile de noapte. A patra ştire vorbea despre discursul lui Fletcher de la Madison şi reporterul sublinia câteva idei despre asigurarea protecţiei populaţiei pe cartiere, idei promovate şi de Nat, de câteva luni. Nat începu să bombăne că era un plagiat grosolan, dar Tom îi reaminti că şi el îi furase lui Fletcher câteva idei legate de reforma învăţământului.

Nat stinse radioul la vreme, când erau avertizaţi că existau porţiuni cu gheaţă pe carosabil. După câteva momente, pasagerul maşinii adormi, un truc pe care Tom şi-ar fi dorit să-l poată imita, pentru că după o repriză scurtă de somn, Nat se trezea şi funcţiona la capacitate maximă. Şi Tom avea nevoie de o noapte normală de odihnă. Nu mai aveau nicio acţiune până a doua zi la ora zece, atunci când trebuia să meargă la prima dintre cele şapte slujbe religioase, sfârşindu-şi ziua cu serviciul divin de seară de la catedrala St. Joseph.

Ştia că Fletcher Davenport urma, în mare, acelaşi program în altă localitate din stat. La sfârşitul campaniei, nu vor fi biserici în care să nu fi îngenuncheat amândoi, să nu-şi fi scos pantofii şi să nu-şi fi acoperit capul, pentru a dovedi că sunt oameni cu frica lui Dumnezeu. Chiar dacă nu se aflau într-un lăcaş al cultului lor, cel puţin îşi demonstrau disponibilitatea de a i se închina lui Dumnezeu, indiferent de biserica unde era venerat.

Tom nu dădu drumul la ştirile de la unu noaptea, pentru a nu-l trezi pe Nat doar ca să reasculte aceleaşi subiecte.

Pierdură amândoi reportajul de ultimă oră.

*

O ambulanţă sosi în câteva minute la faţa locului şi primul lucru făcut de medici a fost să cheme şi pompierii. Şoferul era înfipt în volan şi nu puteau să-i deschidă portiera fără un arzător cu acetilenă. Va trebui să lucreze repede dacă doreau să-l scoată viu din maşina distrusă.

Abia după ce poliţiştii îi verificară plăcuţa de înmatriculare la secţie îşi dădură seama cine se afla la volan. Cum nu li se părea probabil ca senatorul să fi băut prea mult, au presupus că adormise. Pe şosea nu erau urme de derapaj şi nici nu fuseseră alte vehicule implicate în accident.

Medicii transmiseră situaţia la spital şi aflând identitatea victimei, responsabilul gărzii decise să-l cheme prin pager pe Ben Renwick. Având în vedere că era cel mai în vârstă, Renwick nu era de obicei trezit din somn decât dacă nu mai era niciun alt chirurg disponibil.

— Câţi oameni mai erau în maşină? întrebă doctorul Renwick.

— Numai senatorul, sosi imediat răspunsul.

— Ce dracu' făcea singur în maşină noaptea? bombăni retoric Renwick. Ce leziuni are?

— Mai multe oase rupte, cel puţin trei coaste şi glezna stângă, spuse medicul de gardă, dar a pierdut îngrijorător de mult sânge. Le-a luat băieţilor de la pompieri aproape o oră să-l scoată din carcasa maşinii.

— OK, echipa să fie gata când ajung. O sun pe doamna Davenport. Pe amândouă doamnele Davenport, dacă stau să mă gândesc, anunţă doctorul.

*

Annie aştepta la intrarea spitalului, în vântul muşcător, să sosească ambulanţa. Văzând maşina escortată de automobilele poliţiei, îşi dădu seama că acolo trebuia să fie soţul ei. Deşi Fletcher nu era conştient, o lăsară să-i ţină mâna inertă în timp ce-l

duceau la sala de operaţii. Văzând în ce hal era Fletcher, Annie nu crezu la început că-l mai poate salva cineva.

De ce se dusese la întrunirea de caritate, când ar fi trebuit să fie la Madison cu soţul ei? De câte ori îl însoţea pe Fletcher, ea conducea maşina spre casă. De ce-l lăsase singur, ascultându-i asigurările că-i plăcea să conducă şi va folosi drumul ca să-şi adune puţin gândurile? Mai avea doar cinci kilometri până acasă când ieşise de pe şosea.

Ruth Davenport ajunse la spital puţin mai târziu şi începu imediat să se intereseze de situaţie. După ce vorbise cu şeful gărzii, o asigură pe Annie că Fletcher era pe mâna celui mai bun chirurg din stat, Ben Renwick. Dar nu-i spuse nurorii ei că pe Renwick îl chemau la un pacient numai când şansele acestuia de supravieţuire erau mici. Medicul nu-şi permitea să facă aprecieri, tratându-i pe toţi cât de bine putea.

Veni la spital şi Martha Gates şi Ruth îi repetă imediat tot ce aflase. Fletcher avea trei coaste rupte, o gleznă fracturată şi ruptură de splină, dar pierderea de sânge era problema cea mai îngrijorătoare.

— Bine, dar spitalul St. Patrick are o bancă de sânge destul de mare ca să rezolve problema asta.

— În mod normal, da, răspunse Ruth, dar Fletcher are grupa AB cu Rh negativ, cea mai rară din toate şi deşi de obicei aveam o mică rezervă, când autobuzul acela din New London s-a răsturnat luna trecută pe autostrada 95 şi şoferul şi fiul lui aveau AB negativ, Fletcher a insistat primul să trimitem imediat tot sângele la spitalul lor. Încă n-am avut timp să refacem rezerva.

Un reflector se aprinse la intrarea spitalului.

— Au sosit vulturii, spuse Ruth, uitându-se pe geam, apoi se întoarse spre nora ei. Cred că ar trebui să vorbeşti cu presa, Annie, poate fi singura noastră şansă de a găsi la timp un donator de sânge.

*

Trezindu-se duminică dimineaţa, Su Ling se hotărî să-l mai lase pe Nat să doarmă puţin, nu ştia la ce oră ajunsese acasă în noaptea precedentă.

Se duse la bucătărie, făcu nişte cafea şi începu să răsfoiască ziarele de dimineaţă. Discursul lui Fletcher părea să fi fost bine receptat de cetăţenii din Madison şi ultimele sondaje arătau că distanţa dintre el şi Nat se redusese doar la trei procente în favoarea candidatului republican.

Su Ling sorbi din cafea şi dădu deoparte ziarul. Dădea întotdeauna drumul la televizor înainte de ora exactă, ca să asculte vremea. Prima persoană pe care o văzu pe ecran, înainte de a porni sonorul, era Annie Davenport. De ce stătea în faţa spitalului St. Patrick? se întrebă Su Ling. Anunţa Fletcher vreo nouă iniţiativă în domeniul sănătăţii? După şaizeci de secunde, aflase răspunsul. Se repezi afară din bucătărie, alergând să-l trezească pe Nat. Ce coincidenţă remarcabilă! Oare era doar o coincidenţă? Ca statistician, Su Ling nu prea credea în coincidenţe. Dar acum n-avea timp să se gândească la asta.

Somnoros, Nat ascultă ce spusese Annie Davenport. Imediat după aceea, complet treaz, sări din pat şi aruncă pe el hainele din ziua precedentă, fără să mai facă duş sau să se bărbierească. Alergă apoi afară, trăgându-şi pantofii în picioare abia în maşină. Su Ling era la volan, cu motorul pornit şi demară imediat ce trânti el portiera.

Radioul era fixat pe postul de ştiri şi Nat asculta ultimele noutăţi, încercând în acelaşi timp să-şi încheie şireturile. Reporterul de teren nu putea fi mai explicit: senatorul Davenport era conectat la aparatul de respiraţie artificială şi dacă nu-i dona cineva un litru de sânge AB negativ în următoarele ore, doctorii se temeau că nu va supravieţui.

Su Ling ajunse la St. Patrick în douăsprezece minute, ignorând limita de viteză – traficul nu era

încărcat în acea duminică dimineaţă. Nat aleargă în spital şi ea căută un loc de parcare.

Zărind-o pe Annie la capătul coridorului, Nat o strigă. Ea se întoarse, părând surprinsă că-l vedea năpustindu-se astfel. „De ce aleargă?” se gândi.

— Am venit cum am auzit, strigă Nat din mişcare, dar cele trei femei continuau să-l privească, perplexe ca vânatul în bătaia puştii. Am aceeaşi grupă de sânge cu Fletcher, răsuflă Nat, ajungând lângă Annie.

— Eşti AB negativ? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Da, răspunse Nat.

— Slavă Domnului! exclamă Martha.

Ruth dispăru la terapie intensivă, întorcându-se după o clipă însoţită de doctorul Ben Renwick.

— Domnule Cartwright, întinse acesta mâna, sunt dr. Renwick şi sunt…

— Medicul consultant superior al spitalului, vă cunosc reputaţia, îi strânse Nat mâna.

Chirurgul se înclină uşor:

— Avem un asistent pregătit să vă ia sânge…

— Atunci haideţi să-i dăm drumul, spuse Nat, dezbrăcându-şi haina.

— Trebuie să mai facem nişte teste, să vedem dacă există compatibilitate perfectă cu sângele pacientului şi să vă luăm analize pentru hepatită şi SIDA, explică doctorul.

— Nicio problemă, zise Nat.

— Mi-e teamă că voi avea nevoie de un litru şi jumătate din sângele dvs., domnule Cartwright, dacă vrem ca senatorul Davenport să aibă şanse de supravieţuire. Pentru aceasta, este nevoie să semnaţi mai multe formulare în prezenţa unui avocat.

— De ce? întrebă Nat.

— Pentru că există o şansă minoră de a suferi efecte colaterale ale donării şi în orice caz, vă veţi simţi slăbit şi s-ar putea dovedi necesar să vă reţinem în spital câteva zile şi să vă administrăm fluide.

— Există vreo stratagemă pe care să n-o încerce Fletcher ca să mă împiedice să-mi fac campania?

Familia pacientului zâmbi pentru prima dată şi Renwick îl conduse repede pe Nat în biroul lui. Nat se întoarse spre Annie, dar Su Ling era deja lângă ea, încurajând-o.

— Acum avem o altă problemă, recunoscu Renwick, aşezându-se la birou să sorteze nişte formulare.

— Semnez orice, repetă Nat.

— Nu puteţi semna formularul la care mă gândesc eu, spuse medicul.

— De ce?

— E o declaraţie de absenţă de la vot, fiindcă nu mai sunt sigur pe care dintre dumneavoastră să-l votez.

51

— Faptul de a fi pierdut un litru şi jumătate de sânge nu pare să-l fi afectat pe domnul Cartwright, spuse asistenta de serviciu, arătându-i doctorului Renwick ultimele analize ale pacientului.

— Poate că nu, spuse Renwick, răsfoind fişa, dar pentru senatorul Davenport, diferenţa a fost vitală. I-a salvat viaţa.

— Adevărat, spuse asistenta, dar l-am avertizat pe domnul senator că, în ciuda alegerilor, trebuie să mai stea cel puţin două săptămâni.

— N-aş paria pe asta, presupuse Renwick, anticipez că Fletcher se va externa la sfârşitul săptămânii.

— S-ar putea să aveţi dreptate, oftă asistenta, dar ce putem face?

— Nimic, o linişti medicul, întorcând coperta dosarului din faţa lui, pentru ca asistenta să nu poată citi pe ea numele Nathaniel şi Peter Cartwright. Dar aş vrea să-i programezi pe cei doi candidaţi la o întâlnire cu mine.

— Da, domnule doctor, spuse asistenta, notându-şi ceva şi plecând din birou.

După ce uşa se închise, Ben Renwick parcurse din nou conţinutul dosarului. De trei zile nu se gândea aproape decât la asta.

Mai târziu, când plecă acasă, încuie dosarul în seiful lui personal. La urma urmei, câteva zile nu mai contau, când ceea ce dorea să discute cu cei doi bărbaţi fusese ţinut secret timp de patruzeci şi trei de ani.

*

Nat se externă de la St. Patrick joi seara şi nimeni din personalul spitalului nu-şi imagina că Fletcher se va mai afla acolo în week-end, cu toate rugăminţile mamei lui de a se menaja. El îi

reamintea însă că nu mai erau decât două săptămâni până la alegeri.

În cea mai lungă săptămână din viaţa lui, doctorul Renwick se luptă cu aceeaşi dilemă care trebuie să-l fi torturat şi pe dr. Greenwood în urmă cu patruzeci şi trei de ani, dar el ajunsese la o concluzie diferită: simţea că nu avea de ales, era obligat să le spună celor doi adevărul.

Amândoi fuseseră de acord să vină marţea viitoare, la ora şase dimineaţa, la biroul doctorului Renwick. Era singura oră disponibilă pentru amândoi înaintea alegerilor.

*

Nat sosi primul, sperând că va ajunge la un miting la Waterbury la nouă, trecând poate şi prin două gări cu navetişti pe parcurs.

Fletcher intră în biroul doctorului Renwick la cinci cincizeci şi opt, enervat că Nat ajunsese înainte.

— Cum îmi dau ghipsul ăsta jos, îţi trag o mamă de bătaie, glumi el.

— De ce vorbeşti aşa cu dr. Renwick, după tot ce a făcut pentru tine? zâmbi Nat.

— De ce nu? replică Fletcher. M-a umplut cu sângele tău, aşa că acum nu mai sunt decât jumătate din omul care am fost.

— Iar greşeşti, spuse Nat. Eşti de două ori omul dinainte, dar doar pe jumătate omul care sunt eu.

— Ei, copii, îi potoli doctorul, foarte conştient de sensul cuvintelor lui, am ceva puţin mai serios de discutat cu voi.

Cei doi bărbaţi tăcură, remarcând tonul pe care fuseseră admonestaţi. Doctorul Renwick ieşi de la birou să-şi descuie seiful. Scoase de acolo un dosar şi-l puse pe birou:

— Mi-am petrecut mai multe zile încercând să-mi dau seama cum să procedez cu informaţia

confidenţială pe care vreau să v-o comunic amândurora.

Bătu uşor dosarul cu arătătorul mâinii drepte.

— Această informaţie n-ar fi fost supusă niciodată atenţiei mele dacă nu s-ar fi petrecut accidentul grav al domnului senator şi, apărând necesitatea de a i se administra sânge, n-aş fi fost nevoit să vă examinez fişele medicale.

Nat şi Fletcher schimbară o privire, dar nu spuseră nimic.

— Chiar şi decizia de a vă comunica faptele la amândoi odată sau separat implica o problemă de etică, dar vedeţi bine la ce concluzie am ajuns în privinţa asta.

Cei doi tăceau în continuare.

— Am o singură solicitare, ca informaţia pe care v-o divulg să rămână secretă dacă nu sunteţi amândoi, repet, amândoi, de acord s-o faceţi publică.

— Nu mă deranjează, spuse Fletcher, întorcându-se spre Nat.

— Nici pe mine, se învoi Nat, doar sunt cu avocatul lângă mine.

— Chiar dacă ar influenţa rezultatul alegerilor? îi testă doctorul, ignorând tonul glumeţ al lui Nat.

Ambii bărbaţi ezitară un moment, apoi încuviinţară din cap.

— Vreau să vă spun că ceea ce sunt pe cale să vă împărtăşesc nu este o posibilitate sau o probabilitate; este un fapt incontestabil.

Doctorul deschise dosarul şi se uită la două certificate, unul de naştere şi altul de deces.

— Domnule senator Davenport, domnule Cartwright, li se adresă el, de parcă nu-i mai văzuse niciodată până atunci, trebuie să vă informez că, după ce v-am verificat mostrele de ADN, nu mai există nicio îndoială că sunteţi fraţi, ba chiar mai mult, gemeni dizigoţi.

Doctorul Renwick tăcu, lăsându-le timp să-i înţeleagă spusele.

Nat îşi amintea zilele când trebuia să alerge la dicţionar ca să caute un cuvânt nou. Fletcher rupse primul tăcerea:

— Asta înseamnă că nu suntem identici.

— Corect, spuse dr. Renwick, ideea că gemenii trebuie să semene leit este un mit, perpetuat mai ales de scriitorii romantici.

— Dar asta nu explică… începu Nat.

— Dacă doriţi să aflaţi răspunsul la orice întrebări, aţi putea avea, zise doctorul, inclusiv cine sunt părinţii voştri naturali şi cum aţi fost separaţi, vă pun la dispoziţie acest dosar, pe care-l puteţi studia pe îndelete.

Şi bătu uşor coperta dosarului din faţa lui. Cei doi bărbaţi nu-i răspunseră imediat. În cele din urmă, vorbi Fletcher.

— N-am nevoie să văd conţinutul dosarului.

Era rândul doctorului să se arate surprins.

— Nu există niciun fapt legat de viaţa lui Nat Cartwright pe care să nu-l ştiu, explică Fletcher. Inclusiv detaliile legate de moartea tragică a fratelui lui.

Nat dădu din cap:

— Mama ţine încă pe noptieră o fotografie cu noi amândoi şi vorbeşte adesea de fratele meu, Peter, şi despre cum ar fi fost el dacă ar fi trăit.

Se opri şi se uită la Fletcher.

— Ar fi mândră de omul care mi-a salvat viaţa. Dar am o întrebare, i se adresă el doctorului: doamna Davenport are cunoştinţă de faptul că Fletcher nu e fiul ei?

— Din câte ştiu eu, nu, replică Renwick.

— Cum de sunteţi sigur? întrebă Fletcher.

— Printre documentele incluse în acest dosar, am găsit o scrisoare de la doctorul care v-a adus pe amândoi pe lume. A lăsat instrucţiuni să fie deschisă doar dacă în legătură cu naşterea voastră se va stârni o dispută care ar putea afecta reputaţia spitalului. Şi acolo scrie că o singură persoană a mai ştiut de asta, în afară de dr. Greenwood.

— Cine? întrebară Nat şi Fletcher într-un glas.

Dr. Renwick tăcu, întorcând o filă a dosarului, apoi spuse:

— O anume Heather Nichol, dar cum şi ea şi doctorul Greenwood au murit între timp, nu avem cum să obţinem confirmarea.

— A fost doica mea, spuse Fletcher. Din câte-mi aduc aminte, ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac mamei.

Se întoarse spre Nat.

— Totuşi, aş prefera ca părinţii mei să nu afle niciodată adevărul.

— Sunt de acord, spuse Nat. Ce rost ar mai avea să ne supunem părinţii unui asemenea chin inutil? Dacă doamna Davenport ar afla că Fletcher nu este fiul ei şi mama ar descoperi că Peter n-a murit, dar ea a fost lipsită de bucuria de a-şi creşte amândoi copiii, tulburarea şi durerea lor ar fi prea mari pentru a le putea îndura, măcar cu gândul.

— Sunt de acord, spuse şi Fletcher. Părinţii mei au acum aproape optzeci de ani, de ce să mai stârnim fantomele trecutului? Dar, adăugă el după o clipă, mărturisesc că nu pot să nu mă gândesc cât de diferite ne-ar fi fost vieţile dacă eu ajungeam în pătuţul tău şi tu într-al meu.

— N-o să ştim niciodată, spuse Nat. Totuşi un lucru e sigur.

— Care? întrebă Fletcher.

— Eu o să ajung guvernator de Connecticut.

— De ce eşti atât de sigur?

— Am scos capul în lume înaintea ta şi de atunci, mi-am păstrat avansul. Doar sunt pe pământ mai devreme cu şase minute decât tine.

— Un dezavantaj minor, pe care l-am recuperat cât ai zice peşte.

— Ei, copii! îi admonestă a doua oară Ben Renwick.

Cei doi bărbaţi râseră, iar doctorul închise dosarul.

— Suntem, deci, de acord că toate dovezile privind rudenia voastră trebuie distruse şi că nu se va mai face nicio referire la ele în viitor.

— De acord, spuse Fletcher fără ezitare.

— Nu se va mai face nicio referire la ele, repetă Nat.

Priviră amândoi cum hârtiile din dosar erau introduse de doctor în maşina de tăiat. Se uitau tăcuţi cum documentele dispăreau unul după altul. Un certificat de naştere, o scrisoare de trei pagini datată 11 mai 1949 şi semnată de dr. Greenwood, mai multe documente şi rapoarte spitaliceşti cu ştampila anului 1949. Doctorul Renwick le introducea în maşina de tăiat, până ajunse la dosarul pe care scria: „Nathaniel şi Peter Cartwright". Îl rupse şi pe el în patru, oferindu-l dispozitivului devorator.

Fletcher se ridică de pe scaun cu dificultate şi se întoarse să dea mâna cu fratele lui.

— Ne vedem acasă la guvernator.

— Cu siguranţă, confirmă Nat, îmbrăţişându-l. Primul lucru pe care o să-l fac o să fie să instalez o rampă pentru scaune cu rotile, ca să mă poţi vizita regulat.

— Trebuie să plec, se întoarse Fletcher să dea mâna cu Ben Renwick. Am de câştigat nişte alegeri.

Ţopăi spre uşă, încercând să ajungă înaintea lui Nat, dar fratele lui se repezi şi i-o deschise.

— Am fost educat să le deschid uşa femeilor, bătrânilor şi invalizilor.

— Adaugă pe listă şi viitorii guvernatori, nu se lăsă Fletcher, ţopăind înainte.

— Mi-ai citit textul despre beneficiile de invaliditate? se interesă Nat, ajungându-l din urmă.

— Nu, replică Fletcher, nu-mi bat capul cu idei nepractice.

— Nu regret decât un singur lucru, spuse Nat când ajunseră pe coridor, unde doctorul nu mai putea să-i audă.

— Să ghicesc? aştepta Fletcher o nouă împunsătură.
— Cred că ar fi fost nemaipomenit să cresc cu un frate ca tine.

52

Prezicerea doctorului Renwick se dovedi corectă. Senatorul Davenport se externă din spitalul St. Patrick până la sfârşitul săptămânii şi după două săptămâni, nimeni n-ar fi crezut că nu trecuse decât o lună de când fusese la un pas de moarte.

Cu doar câteva zile înainte de alegeri, Clinton trecu înainte în sondaje, în vreme ce Perot continua să subţieze rândurile susţinătorilor lui Bush. Nat şi Fletcher străbăteau statul într-un ritm care l-ar fi impresionat pe un atlet olimpic. Nu ezitau să se provoace la dezbateri şi, când o companie locală de televiziune le sugeră să filmeze o serie de trei întâlniri, au fost de acord amândoi fără a mai fi nevoie de muncă de convingere.

Toată lumea acceptă că Fletcher ieşise învingător din primul duel şi cifrele din sondaje o confirmară, candidatul democrat trecând pentru prima oară în frunte. Nat îşi împuţină imediat călătoriile, alocând timpul lui antrenamentului oratoric, într-un simulacru de studio de televiziune improvizat de echipa lui. Rezultatul merită osteneala, chiar şi democraţii acceptând că el a câştigat a doua dezbatere. Sondajele îl arătau din nou în avantaj.

Ultima întâlnire părea hotărâtoare şi cei doi candidaţi erau extrem de preocupaţi să nu facă vreo greşeală. În cele din urmă, se acceptă că cea de-a treia dezbatere reprezentase un caz de blocaj pentru ambii participanţi, sau „drogaj”, cum îi spunea Lucy. Amândoi s-au simţit oarecum uşuraţi aflând că un post de televiziune concurent transmisese un meci de baseball concomitent cu dezbaterea, atrăgând de zece ori mai mulţi telespectatori decât avuseseră ei. Sondajele de a doua zi îi plasau pe ambii candidaţi la egalitate cu patruzeci şi şase la sută, opt la sută din electorat fiind nehotărât.

— Unde au fost ăştia în ultimele şase luni? se miră Fletcher, examinând procentul nehotărâţilor.

— Nu sunt toţi la fel de fascinaţi de politică aşa ca tine, sugeră Annie la micul dejun, iar Lucy dădu din cap.

Fletcher a închiriat un elicopter, iar Nat şi-a rezervat micul avion al băncii pentru a se deplasa mai repede în ultima săptămână de campanie, după care numărul nehotărâţilor scăzuse la şase procente şi fiecare combatant mai câştigase câte un procent. Ambii se întrebau acum, la sfârşitul cursei, dacă mai rămăsese vreun magazin mare, fabrică, spital, gară, primărie sau chiar stradă pe care să nu le fi vizitat şi îşi dădeau seama că, în final, conta organizarea pe teren. Câştigător va fi cel a cărui echipă va funcţiona cel mai bine în ziua alegerilor. Tom şi Jimmy erau extrem de conştienţi de asta, dar nu ştiau ce ar mai fi putut să facă în plus; pregătiseră alegerile în toate amănuntele, dar erau totuşi îngrijoraţi de ceea ce ar putea apărea în ultimul moment.

Pentru Nat, ziua alegerilor s-a transformat într-un amestec neclar de aeroporturi şi străzi principale, în încercarea de a fi prezent în toate circumscripţiile înainte de închiderea urnelor, la ora 20. Cum atingea avionul solul, se repezea afară, unde-l aştepta maşina, era dus în oraş cu viteza maximă şi-l traversa apoi lent, la zece kilometri pe oră, fluturându-şi mâna către oricine arăta un interes cât de mic. După aceea se plimba pe bulevardul principal, se urca în maşină şi era dus val-vârtej la aeroport, pentru a decola spre următorul oraş.

Fletcher petrecu dimineaţa decisivă la Hartford, încercând să-şi consolideze susţinerea principală, apoi se urcă în elicopter pentru a vizita zonele cele mai favorabile democraţilor. Comentatorii încercau să analizeze mai târziu care dintre cei doi candidaţi şi-a folosit cel mai bine timpul în ziua finală. Ambii au aterizat la Hartford, pe aeroportul Brainard, la câteva minute după închiderea urnelor.

De obicei, în aceste situaţii, candidaţii se evitau, dar acum, zărindu-se pe pistă, cele două echipe

porniră una către cealaltă.

— Domnule senator, începu Nat, aş vrea să ne vedem mâine dimineaţă să discutăm legea învăţământului. Cred că trebuie făcute nişte ajustări înainte de a putea s-o promovez.

— Mâine la ora asta legea va fi adoptată, replică Fletcher. Vreau să fie prima mea decizie executivă ca guvernator.

Îşi dădură seama că se depărtaseră de grupurile lor, astfel că puteau discuta liber şi tachinările nu mai aveau oricum haz în lipsa unui auditoriu.

— Ce mai face Lucy? întrebă Nat. Sper că şi-a rezolvat problema.

— De unde ştii? se miră Fletcher.

— Un om de-al meu a aflat acum vreo două săptămâni şi i-am spus clar că, dacă vrea să rămână în echipă, să nu mai menţioneze niciodată subiectul.

— Îţi sunt recunoscător, zise Fletcher, pentru că lui Annie încă nu i-am spus. Lucy a stat câteva zile la New York, la Logan Fitzgerald şi pe urmă s-a întors la echipa mea de campanie.

— Îmi pare rău că n-am văzut-o şi eu crescând, ca orice unchi. Mi-ar fi plăcut la nebunie să am o fiică.

— În majoritatea timpului, m-ar schimba bucuroasă pe tine, îi mărturisi Fletcher. A trebuit să-i măresc alocaţia ca să nu te mai laude toată ziua.

— Nu ţi-am spus, zise Nat, dar după incidentul de la şcoală, când copiii au fost sechestraţi, Luke şi-a pus o fotografie de-a ta pe perete şi a păstrat-o acolo. Transmite-i salutări nepoatei mele, te rog.

— Aşa o să fac, dar m-a avertizat deja că, dacă reuşeşti, îşi amână facultatea cu un an şi solicită o slujbă la tine la personal, ceea ce nu e dispusă să facă dacă ajung eu guvernator.

— Atunci aştept să vină în echipa mea, spuse Nat, tocmai când apărea un asistent, să-i amintească de prezent.

Fletcher zâmbi.

— Cum vrei să jucăm în noaptea asta?

— Dacă vreunul din noi are un avans clar până la miezul nopţii, celălalt dă telefon şi cedează?

— Îmi convine, spuse Fletcher. Cred că ai numărul meu de acasă.

— Aştept să mă suni, domnule senator, replică Nat. Îşi dădură mâna şi se îndepărtară cu suita lor, fiecare în altă direcţie.

Ambii candidaţi au fost însoţiţi la domiciliu de poliţişti desemnaţi să-i păzească. Aceştia aveau ordine clare: dacă omul lor câştigă, rămâneau să-l protejeze pe noul guvernator. Dacă pierdea, îşi luau liber în weekend.

Dar în weekendul, acela, nimeni nu şi-a luat liber.

53

Cum intră în maşină, Nat dădu drumul la radio. Rezultatele de la ieşirea de la urne indicau că Bill Clinton se va instala la Casa Albă în ianuarie viitor, iar Bush va trebui probabil să-şi admită înfrângerea până la miezul nopţii. O viaţă închinată politicii, un an de campanie electorală, o zi de vot şi cariera ta devine o notă de subsol într-o carte de istorie. „Asta e democraţia pentru voi", se spune că ar fi comentat mai târziu preşedintele Bush, întristat.

Existau şi alte semnale din ţară că nu numai Casa Albă, ci şi Senatul şi Congresul vor fi controlate de democraţi. Redactorul de ştiri al postului CBS, Dan Rather, anunţa rezultate strânse în mai multe state:

— De exemplu, în Connecticut, cursa pentru funcţia de guvernator este prea strânsă pentru a ne pronunţa şi rezultatele de la ieşirea de la urne nu sunt concludente. Dăm legătura acum corespondentului nostru din Little Rock, aflat în faţa locuinţei lui Clinton.

Nat stinse radioul când convoiul lui de trei maşini ajunse la intrare. A fost întâmpinat de două camere de filmat, un reporter de radio şi doi ziarişti – ce situaţie diferită faţă de Arkansas, unde sute de reporteri şi cameramani aşteptau să surprindă primul cuvânt al proaspătului preşedinte. Tom stătea lângă uşa de la intrare.

— Să nu-mi spui, zise Nat, trecând pe lângă el. E prea devreme ca să ştim. Când vom afla primele rezultate concrete?

— Într-o oră, răspunse Tom, şi dacă se începe cu Bristol-ul, ei votează de obicei cu democraţii.

— Da, dar la ce diferenţă? se întrebă Nat, păşind în bucătărie, unde Su Ling stătea cu ochii lipiţi de televizor şi din cuptor se simţea miros de ars.

*

Fletcher se uita la televizor, privind cum Clinton făcea cu mâna mulţimii de la balconul casei lui din Arkansas. În acelaşi timp, încerca să asculte informarea lui Jimmy. Când îl cunoscuse pe guvernatorul din Arkansas, la convenţia democraţilor din New York City, Fletcher nu-i acordase multe şanse. Şi când te gândeşti că anul trecut, după victoria din războiul din Golf, Bush câştigase alegerile cu un procent record!

— Clinton poate fi declarat câştigător, zise Fletcher, dar adevărul e că Bush e cel care a pierdut.

Se uita la Bill şi Hillary, îmbrăţişaţi lângă fiica lor de doisprezece ani, care-i privea nedumerită. Se gândi la Lucy şi la avortul ei, realizând că informaţia ar fi ajuns pe prima pagină dacă ar fi candidat la preşedinţie. Se întreba cum va suporta Chelsea presiunea. Lucy intră grăbită în cameră.

— Ţi-am pregătit cu mama toate felurile tale de mâncare favorite, fiindcă de acum înainte, patru ani o să mănânci numai la mese oficiale.

Zâmbi la vederea exuberanţei ei tinereşti.

— Porumb la grătar, spaghete bolognese şi dacă ieşi câştigător înainte de miezul nopţii, cremă de zahăr ars.

— Dar nu toate deodată, se rugă Fletcher, şi întorcându-se spre Jimmy, care vorbise la telefon aproape tot timpul de când ajunseseră în casă, îl întrebă: Când aşteptăm primele rezultate?

— Din minut în minut, răspunse Jimmy. Bristol-ul se laudă întotdeauna cu cea mai rapidă numărătoare şi trebuie să luăm un avans de trei-patru procente acolo ca să fim siguri că vom câştiga.

— Şi dacă luăm sub trei la sută?

— Avem necazuri, spuse Jimmy.

*

Nat se uită la ceas. În Hartford trecuse de ora nouă seara, dar în California, oamenii încă mai

mergeau la vot. Pe ecranul televizorului se derula genericul ştirilor electorale. Postul NBC anunţă primul câştigarea alegerilor prezidenţiale de către Clinton. Comentatorii îl etichetaseră deja pe Bush cu termenii cruzi: „omul unui mandat”.

Telefoanele sunau tot timpul şi Tom încerca să le facă faţă. Dacă Nat trebuia să vorbească personal cu cineva, îi dădea receptorul, dacă nu, spunea: „E puţin ocupat pe moment, dar vă mulţumim, îi transmit eu mesajul”.

— Sper că e şi un televizor acolo unde „sunt puţin ocupat”, glumi Nat, străduindu-se vitejeşte să-şi taie friptura arsă.

— În sfârşit avem nişte date, zise Tom. Nu-mi dau seama pe cine ajută, dar prezenţa la vot în Connecticut a fost de cincizeci şi unu la sută, cu două procente peste media pe ţară.

Nat dădu din cap, atent din nou la ecran. Din toate colţurile statului se transmitea fraza: „E prea devreme pentru a ne pronunţa”.

Auzind numele oraşului Bristol, îşi împinse într-o parte friptura.

— Acum mergem la Bristol, pentru ştiri de ultimă oră de la corespondentul nostru, spunea redactorul.

— Dan, aşteptăm un rezultat din moment în moment şi cred că va constitui un indiciu despre cât de strânsă este această cursă pentru postul de guvernator. Dacă democraţii câştigă cu… stai puţin, aud rezultatul în cască… democraţii au luat Bristol-ul.

Lucy sări de pe scaun, dar Fletcher nu se mişcă, aşteptând detaliile, care apărură pe ecran: „Fletcher Davenport 8.604 voturi, Nat Cartwright 8.379 voturi”.

— Trei la sută, zise Nat. Ce urmează?

— Probabil Waterbury, spuse Tom, unde ar trebui să fie bine, pentru că…

„Iar Waterbury a fost câştigat de republicani, cu peste cinci mii de voturi diferenţă, aducându-l pe

Nat Cartwright în avantaj”, continuă reporterul.

Ambii candidaţi şi-au petrecut seara sărind de pe scaun şi aşezându-se la loc, pe măsură ce locul întâi trecea de la unul la altul, de şaisprezece ori în două ore, lăsându-i pe ziarişti în pană de hiperbole. Totuşi, printre rezultatele anunţate continuu, redactorul ştirilor locale găsi timp să le comunice telespectatorilor că preşedintele Bush îi telefonase guvernatorului Clinton să-şi admită înfrângerea. Îl felicitase pe viitorul preşedinte, dorindu-i mult succes. Se anunţă o nouă eră Kennedy? se întrebau analiştii.

„Dar să ne întoarcem la cursa pentru poziţia de guvernator în Connecticut şi iată o primă estimare de moment: democraţii conduc cu 1.170.141 voturi, faţă de 1.168.872 voturi pentru republicani, senatorul Davenport având un avans de 1.269 voturi. Deoarece acestea reprezintă sub unu la sută, se va proceda la o renumărare automată. Şi dacă situaţia nu se clarifică, trebuie să aşteptăm rezultatul din circumscripţia Madison, unde se păstrează tradiţia de a nu se număra voturile până în dimineaţa următoare alegerilor, la ora zece.”

În continuare, pe ecran apăru Paul Holbourn, primarul din Madison. Edilul septuagenar îi invită pe toţi telespectatorii să viziteze Madison-ul, oraşul pitoresc de la malul oceanului, ai cărui locuitori vor decide cine va fi următorul guvernator de Connecticut.

— Ce prevezi? îl întrebă Nat pe Tom, care introducea numere în computer.

— Fletcher conduce acum cu 1.269 şi la ultimele alegeri, republicanii au obţinut cu 1.312 voturi în plus faţă de democraţi la Madison.

— Atunci suntem favoriţi, se aventură Nat.

— Aş vrea să fie aşa, răspunse Tom, dar mai avem o problemă de luat în calcul.

— Care anume?

— Guvernatorul actual e originar din Madison, aşa că probabil vor exista şi voturi oferite indirect

pentru el.

— Ar fi trebuit să mai merg o dată la Madison, regretă Nat.

— Ai vizitat oraşul de două ori, mai mult decât a reuşit Fletcher.

— Ar trebui să-l sun, să-i spun că nu cedez, zise Nat.

Tom aprobă din cap. Nat ştia numărul de acasă al rivalului lui pe dinafară, pentru că îi dăduse telefon seară de seară în timpul procesului.

— Bună seara, auzi o voce. Aici reşedinţa guvernatorului.

— Nu încă, spuse ferm Nat.

— Bună, domnule Cartwright, îl recunoscu Lucy. Vreţi să vorbiţi cu guvernatorul?

— Nu, cu tatăl tău.

— De ce, admiteţi înfrângerea?

— Nu, îi las lui bucuria asta pentru mâine. Şi tot atunci, dacă te porţi bine, o să-ţi ofer o slujbă.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, Nat, auzi vocea lui Fletcher. Presupun că ai sunat să-mi comunici că trebuie să aşteptăm întâlnirea de mâine de la prânz.

— Da, şi dacă tot o să fie un duel, am de gând să joc ca Gary Cooper, glumi Nat.

— Atunci ne vedem pe strada mare, şerifule.

— Să fii mulţumit că nu te lupţi cu Ralph Elliot.

— De ce? întrebă Fletcher.

— Fiindcă el ar fi plecat acum la Madison, să umple urne cu buletine în favoarea lui.

— N-ar fi contat, zise Fletcher.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă l-aş fi avut ca adversar pe Elliot, aş fi câştigat de la o poştă.

CARTEA A ŞAPTEA
CIFRE

54

Nat făcu aproape o oră cu maşina până la Madison şi ajungând la periferie, se gândi, fără legătură cu situaţia lui, că târguşorul acela fusese ales pentru a găzdui un meci de fotbal din campionatul mondial.

Autostrada era plină cu maşini împodobite cu însemnele roşu-alb-albastru şi cu mascote întruchipând elefanţi şi măgari. Jumătate dintre acestea cotiră spre Madison, oraş cu populaţie de 12.372 de locuitori, ca pilitura de fier atrasă de magnet.

— Dacă-i eliminăm pe cei fără drept de vot, bănuiesc că la urne vor veni în jur de cinci mii de oameni, spuse Nat.

— Nu neapărat, mă aştept la o cifră ceva mai mare, zise Tom. Madison e un loc cu mulţi pensionari, aşa că nu prea există cluburi şi discoteci sau alte locuri de distracţie.

— Asta e în avantajul nostru, presupuse Nat.

— Am reuşit la previziuni, oftă Tom.

Nu era nevoie să caute indicatoare spre primărie, trebuia pur şi simplu să urmeze maşinile din faţa lor, care se îndreptau cu siguranţă spre clădirea cu pricina, în centru era atât de aglomerat, încât şi mămicile cu cărucioare se deplasau mai repede decât convoiul lui Nat. Pe bulevardul principal, erau ţinuţi în loc de pietonii care se revărsau de pe trotuare. Văzând că maşina lui e depăşită până şi de un invalid într-un scaun cu rotile, Nat decise că a venit timpul s-o ia pe jos. Însă înaintarea îi deveni şi mai anevoioasă pentru că, recunoscându-l, oamenii alergau să-i strângă mâna şi unii îl rugau să facă poze cu ei, pentru a le arăta familiilor lor.

— Mă bucur să văd că ţi-ai început deja campania de realegere, îl tachină Tom.

— Stai să fiu ales mai întâi, replică Nat.

Urcând scările primăriei, continua să dea mâna cu toţi binevoitorii, ca în prima zi a campaniei. Nu

se putea împiedica să nu se întrebe dacă atitudinea oamenilor va mai fi aceeaşi şi după aflarea rezultatului. Tom îl zări pe primar pe ultima treaptă, căutându-i din ochi.

— Paul Holbourn, şopti el. A avut trei mandate şi la şaptezeci şi şapte de ani, a fost reales a patra oară, fără opoziţie serioasă.

— Mă bucur să te revăd, Nat, îi spuse primarul, de parcă ar fi fost prieteni vechi, deşi nu se mai întâlniseră decât o singură dată.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule primar, răspunse el, strângându-i mâna. Felicitări pentru realegere – fără opoziţie, am auzit.

— Mulţumesc, zise primarul. Fletcher a sosit de câteva minute şi aşteaptă la mine în birou, aşa că poate ar trebui să mergem până la el. Vroiam să vă explic la amândoi cum procedăm aici, la Madison, adăugă el, intrând în clădire.

— Este foarte bine, spuse Nat, ştiind că tradiţia se păstra, indiferent dacă-i plăcea lui sau nu.

Un grup de oficiali şi ziarişti îi urmară în biroul primarului, unde Nat şi Su Ling se întâlniră cu Fletcher şi Annie, precum şi cu aproximativ treizeci de persoane îndreptăţite să participe la selecta adunare.

— Te servesc cu o cafea, Nat? se oferi primarul.

— Nu, mulţumesc, domnule primar.

— Dar încântătoarea ta nevestică?

Su Ling clătină din cap politicoasă, netulburată de remarca lipsită de tact a demodatului edil.

— Atunci voi începe, spuse primarul, întorcându-se spre cei îngrămădiţi în încăpere. Doamnelor şi domnilor – făcu o mică pauză – şi domnule viitor guvernator – încercă să se uite la ambii candidaţi în acelaşi timp – numărătoarea va începe în această dimineaţă la ora zece. Aşa este obiceiul la Madison de peste un secol şi nu văd niciun motiv pentru a-l schimba, deşi de data aceasta, voturile noastre prezintă interes mai mare.

Fletcher îl privea amuzat pe bătrânul care-şi savura evident cele cincisprezece minute de glorie.

— Oraşul, continuă primarul, are 10.942 de cetăţeni cu drept de vot înregistraţi, care locuiesc în unsprezece cartiere. Cele douăzeci şi două de urne de votare au fost ridicate, ca şi în trecut, la câteva minute după încheierea votării şi au fost încuiate peste noapte, aflându-se sub paza sigură a poliţiei, ca orice delincvent periculos.

Mai multe persoane râseră politicos de mica glumă a primarului, ceea ce-l făcu să zâmbească şi să-şi piardă concentrarea. Păru să ezite, până secretarul lui se aplecă şi-i şopti: „Urnele".

— Da, da, desigur. Urnele au fost aduse la primărie în această dimineaţă la ora nouă, când l-am rugat pe consilierul meu şef să se asigure că sigiliile sunt intacte. Mi-a confirmat că toate erau intacte.

Primarul se uită în jur, în timp ce funcţionarii lui dădeau din cap convinşi.

— La ora zece, voi rupe sigiliile şi urnele vor fi golite pe masa din sala mare a primăriei. Prima numărătoare va certifica doar câte persoane s-au prezentat la vot. După aceea, buletinele vor fi aşezate pe trei categorii: cele în favoarea republicanilor, cele în favoarea democraţilor şi cele care pot fi socotite ca discutabile. Totuşi, acestea vor fi rare, pot spune, pentru că populaţia noastră e vârstnică şi mulţi dintre noi votează probabil pentru ultima oară şi ştiu foarte bine cum să procedeze.

Cuvintele i-au fost întâmpinate de râsete nerăbdătoare, dar Nat era convins că primarul vorbise serios.

— Ultima mea îndatorire, ca preşedinte al biroului electoral din Madison, va fi să declar rezultatul, care va decide cine va fi viitorul guvernator al măreţului nostru stat. Sper că toate procedurile se vor încheia până la ora prânzului.

Nu şi dacă mergem în ritmul ăsta, se gândi Fletcher.

— Înainte de a vă însoţi în sala de numărare, aveţi întrebări?

Tom şi Jimmy vorbiră în acelaşi timp şi Tom îşi lăsă politicos omologul să ia cuvântul primul, mai ales că bănuia că se gândiseră la aceeaşi întrebare.

— Câte persoane care se ocupă de numărătoare aveţi?

Asistentul primarului îi şopti din nou la ureche.

— Douăzeci şi toţi sunt angajaţi ai primăriei, răspunse el, şi pe deasupra, toţi fac parte şi din clubul local de bridge.

Nat şi Fletcher nu-şi dădeau seama ce relevanţă avea ultima afirmaţie a primarului, dar nu-şi mai pierdură timpul să ceară lămuriri.

— Şi câţi observatori primiţi? întrebă şi Tom.

— Voi primi câte zece reprezentanţi ai fiecărui partid, răspunse primarul, care vor avea permisiunea să stea cu un pas în spatele numărătorilor, dar nu trebuie să le vorbească. Dacă au vreo nedumerire, vor vorbi cu şeful meu de cabinet şi acesta cu mine, în caz că nu se rezolvă.

— Şi cine va arbitra buletinele de vot discutabile? se interesă în continuare Tom.

— Acestea sunt rare la Madison, zise primarul, pentru că populaţia noastră este în vârstă şi ştie foarte bine cum se procedează.

Repetase asta şi înainte şi, totodată, nu răspunsese la întrebare, dar Tom nu mai insistă.

— Bun, dacă nu mai sunt întrebări, conchise primarul, vă poftesc în sala noastră istorică, de care suntem nespus de mândri, pentru că a fost construită în 1867.

Sala fusese concepută pentru a găzdui mai puţin de o mie de oameni, deoarece locuitorii Madisonului nu prea se aventurau pe la întruniri. De data aceasta, însă, chiar înainte de a intra Nat şi Fletcher cu primarul şi cu echipele lor, sala arăta mai degrabă ca o staţie de metrou japoneză la ora de vârf decât ca o încăpere dintr-o staţiune adormită de pe coasta statului Connecticut. Nat spera că nu

se afla pe acolo niciun ofiţer de pompieri, pentru că încălcau absolut toate măsurile de siguranţă prevăzute pentru ocuparea unei clădiri publice.

— Voi începe prin a explica tuturor cum intenţionez să coordonez numărătoarea voturilor, spuse primarul, îndreptându-se şovăitor către scenă şi lăsându-i pe cei doi candidaţi să se întrebe dacă va reuşi să ajungă.

În fine, bătrânul mic de statură şi cărunt apăru pe podium, în dreptul microfonului coborât la înălţimea lui:

— Doamnelor şi domnilor, începu el. Sunt Paul Holbourn şi numai străinii nu mă cunosc: sunt primar la Madison.

Fletcher bănuia că mulţi dintre cei prezenţi acolo se aflau la prima şi ultima vizită în sala istorică a primăriei oraşului.

— Astăzi, continuă primarul, stau în faţa dvs. în calitate de şef al biroului electoral din circumscripţia Madison. Le-am explicat deja celor doi candidaţi ce procedură vom adopta şi acum o voi explica din nou…

Fletcher se uită în jur, observând că puţini ascultau cuvintele primarului, majoritatea făcându-şi loc să prindă o poziţie cât mai bună în apropierea spaţiului central, protejat de un cordon de poliţişti. Încheindu-şi discursul, primarul se strădui să ajungă şi el în centru, dar nu ar fi reuşit niciodată dacă prezenţa lui nu ar fi fost indispensabilă pentru începerea numărătorii. În cele din urmă, primarul ajunse şi un funcţionar îi înmână o foarfecă, pe care el o luă şi începu să taie sigiliile urnelor. Făcea acest lucru de parcă ar fi participat la o ceremonie de inaugurare. După ce termină, funcţionarii goliră urnele şi împinseră buletinele de vot pe masa lungă din centru. Primarul verifică atent interiorul urnelor goale, întorcându-le cu fundul în sus şi apoi scuturându-le, ca un conspirator care încearcă să dovedească tuturor că nu li se ascunde nimic. De

asemenea, candidaţii au fost invitaţi să verifice şi ei urnele.

Tom şi Jimmy stăteau cu ochii pe masa centrală, privind cum numărătorilor li se distribuie buletinele, cu gesturi ce aminteau de împărţirea fiselor de la ruletă. Se începu prin formarea de teancuri de câte zece, grupate apoi în teancuri de o sută de buletine, prinse cu elastic. Operaţiunea aceasta simplă dură aproape o oră, timp în care primarul vorbi publicului care îl asculta despre Madison, până când îşi termină toate ideile. Teancurile de câte o sută au fost numărate apoi de consilierul-şef, care a confirmat că erau cincizeci şi nouă, plus unul care conţinea mai puţin de o sută de buletine.

În trecut, primarul urca din nou pe scenă în acel moment, dar acum consilierul-şef consideră că era mai uşor să i se aducă microfonul. Paul Holbourn se învoi şi s-ar fi dovedit o decizie înţeleaptă, dacă şi firul ar fi fost destul de lung ca să ajungă în centrul sălii. Totuşi, drumul i se scurtă şi bătrânul edil îşi parcurse mai repede traseul până la microfon, suflând în el ca o locomotivă, în speranţa că se va face puţină linişte în sală.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el, uitându-se pe hârtia înmânată de consilierul-şef, sunt informat că şi-au exprimat votul 5.934 de cetăţeni onorabili ai oraşului Madison, ceea ce reprezintă cincizeci şi patru la sută din electorat, cu un procent peste media prezenţei la vot în stat.

— Procentul suplimentar s-ar putea să ne avantajeze, îi şopti Tom lui Nat.

— Procentele suplimentare îi favorizează de obicei pe democraţi, îi reaminti Nat.

— Nu la un electorat cu o medie de vârstă de şaizeci şi trei de ani, replică Tom.

— Următoarea noastră îndatorire, continuă primarul, este să separăm voturile celor două partide, înainte de a începe numărătoarea.

Nimeni n-a fost surprins de faptul că noua operaţiune a durat şi mai mult, primarul şi funcţionarii lui fiind consultaţi adesea pentru soluţionarea unor dispute. După ce se termină separarea, începu cu adevărat numărătoarea. Grămezile de zece deveniră teancuri de o sută, aşezate ordonat ca soldaţii la paradă.

Lui Nat i-ar fi plăcut să dea ocol mesei, urmărind întregul proces, dar sala era atât de aglomerată, încât trebuia să se mulţumească doar cu rapoartele primite regulat de la reprezentanţii lui. Tom se hotărî să-şi facă loc până la câmpul de bătaie şi ajunse la concluzia că, deşi Nat părea în frunte, nu puteau fi siguri că avea un avantaj suficient pentru a reface handicapul celor 118 voturi în plus obţinute de Fletcher din totalul celorlalte circumscripţii.

Mai trecu o oră până la finalizarea numărătorii. Cele două categorii de buletine erau aranjate faţă în faţă. Primarul îi invită pe ambii candidaţi în spaţiul protejat de poliţişti. Le explică apoi că şaisprezece buletine erau considerate inacceptabile de funcţionarii lui şi dorea să se consulte cu ei.

Nimeni nu-l putea acuza pe primar de lipsă de transparenţă, pentru că cele şaisprezece buletine fuseseră deschise la mijlocul mesei, unde putea să le vadă toată lumea. Opt dintre ele erau imaculate şi ambii candidaţi au fost de acord că trebuiau anulate. *Cartwright ar fi trebuit trimis pe scaunul electric* şi *Niciun avocat nu merită să deţină o funcţie politică* au fost şi ele anulate la fel de repede. Celelalte şase buletine aveau marcaje, dar nu cu X-ul recomandat şi, deoarece numele fiecărui candidat apărea preferat de câte trei ori, primarul propuse să fie validate toate. Jimmy şi Tom examinară cele şase buletine şi nu găsiră niciun cusur în logica primarului.

Cum mica deturnare se dovedise inutilă, primarul dădu undă verde pentru numărătoarea integrală. Teancurile de o sută de buletine au fost repartizate numărătorilor şi Nat şi Fletcher încercau de la

distanţă să aprecieze dacă au câştigat destul cât să-şi schimbe titulatura în următorii patru ani.

În fine, când numărătoarea se termină, consilierul-şef îi înmână primarului o hârtie pe care erau scrise două nume. N-a mai fost nevoie să se ceară linişte, pentru că toată lumea dorea să audă rezultatul. Primarul, abandonând orice idee de a mai urca pe scenă, anunţă simplu că republicanii câştigaseră cu 3.019 la 2.905 voturi. Apoi dădu mâna cu cei doi candidaţi, cu atitudinea că misiunea lui se sfârşise, în vreme ce toată lumea încerca să realizeze semnificaţia cifrelor anunţate.

După câteva clipe, mai mulţi suporteri de-ai lui Fletcher săreau în sus de bucurie, înţelegând că, deşi pierduseră la Madison cu 114 voturi, câştigaseră per total cu 4 voturi. Primarul se îndrepta spre biroul lui, gândindu-se probabil la o masă de prânz binemeritată, când Tom îl ajunse din urmă. El îi explică semnificaţia rezultatului, adăugând că, în numele candidatului republican, solicita o renumărare. Primarul refăcu încet drumul până la sală, fiind întâmpinat cu scandări din public: „Renumărare! Renumărare!”. Fără a-şi consulta consilierii, el anunţă că intenţionase de la început să ceară o renumărare.

Mai mulţi funcţionari care se pregăteau să plece se strecurare înapoi la locurile lor. Fletcher asculta atent la ce-i şoptea Jimmy. Se gândi puţin, apoi replică ferm: „Nu”.

Jimmy îi explicase că primarul nu avea autoritatea de a cere o renumărare, pentru că Fletcher pierduse în circumscripţia Madison şi numai candidatul care pierdea avea dreptul să ceară renumărarea voturilor. A doua zi dimineaţa, *Washington Post* avea să scrie că primarul îşi depăşise de două ori autoritatea, pentru că Nat învinsese la Madison cu peste un procent, ceea ce nu mai impunea renumărarea, conform prevederilor legii electorale. Totuşi, autorul articolului recunoştea că dacă nu s-ar fi renumărat voturile,

populaţia s-ar fi revoltat, fără să se mai pună la socoteală şi căile legale de intervenţie, care n-ar mai fi creat impresia de corectitudine lăsată până atunci de ambii candidaţi.

Teancurile au fost din nou verificate şi răsverificate. Astfel, s-a descoperit că în trei dintre ele erau câte 101 voturi, în vreme ce altul avea doar nouăzeci şi opt. Consilierul-şef n-a confirmat noul rezultat până nu s-a asigurat că numărătoarea de mână şi datele din computer erau la unison. Apoi i-a dat hârtia cu cifrele primarului, pentru a le anunţa public.

Primarul a citit rezultatul revizuit: 3.021 de voturi pentru Cartwright şi 2.905 pentru Davenport, ceea ce reducea avantajul general al democraţilor la două voturi.

Tom solicită imediat încă o renumărare, deşi ştia că nu mai era îndreptăţit s-o facă. Bănuia că primarului îi va fi greu să-i refuze cererea, după ce se văzuse că majoritatea lui Fletcher scăzuse. Ţinu pumnii strânşi privindu-l pe consilierul-şef discutând cu primarul. Orice i s-ar fi spus, edilul dădu din cap şi veni din nou la microfon:

— Voi permite încă o renumărare, anunţă el, dar dacă democraţii vor păstra o majoritate generală, oricât de mică, îl voi declara pe Fletcher Davenport noul guvernator din Connecticut.

Spusele lui au fost întâmpinate cu aclamaţii din partea suporterilor lui Fletcher. Nat încuviinţă din cap şi procedura de renumărare intră din nou în funcţiune.

După patruzeci de minute, se confirmă că teancurile fuseseră numărate corect şi bătălia părea să se fi sfârşit, dar cineva observă că un reprezentant al lui Nat ţinea mâna ridicată. Primarul se îndreptă încet spre el, urmat îndeaproape de consilierul-şef. Reprezentantul arătă un teanc de voturi pentru Davenport, susţinând că unul dintre buletinele de acolo i se cuvenea, de fapt, lui Cartwright.

— Există un singur mod de a afla, spuse primarul, desfăcând buletinele unul câte unul, în strigătele publicului; „Unu, doi, trei…”

Nat se simţea stânjenit şi murmură spre Su Ling:

— Ar face bine să aibă dreptate. „Douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt…”.

Fletcher nu spunea nimic; Jimmy număra şi el cu voce tare.

„Treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu…”.

Deodată, se lăsă tăcerea; observatorul avusese dreptate, pentru că pe cel de-al patruzeci şi doilea buletin, votul marcat era pentru Cartwright. Primarul, consilierul-şef, Tom şi Jimmy verificară toţi buletinul cu pricina şi căzură de acord că se făcuse o greşeală şi prin urmare, rezultatul de ansamblu era egal. Tom a fost surprins de prima reacţie a lui Nat:

— Mă întreb cu cine a votat doctorul Renwick.

— Probabil că s-a abţinut, şopti Tom.

Primarul părea epuizat şi se înţelese cu consilierul-şef să facă o pauză de o oră, lăsându-i pe funcţionari să se odihnească, înainte de a repeta numărătoarea, la ora două. Îi invită cu el la masă pe Fletcher şi pe Nat, dar amândoi îl refuzară politicos, neavând intenţia să părăsească sala, îndepărtându-se de masa cu voturile.

— Dar ce se întâmplă dacă rămâne egalitate? îl auzi Nat pe primar întrebându-l pe consilierul-şef, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

Pentru că nu i se răspunse, îi adresă şi lui Tom aceeaşi întrebare. Directorul de campanie republican era deja adâncit în lectura *Regulamentului alegerilor din statul Connecticut.*

*

Su Ling se strecură afară din sală, parcurgând coridorul la câţiva paşi în urma grupului primarului. Observând cuvântul Bibliotecă, gravat cu litere aurii pe o uşă din stejar, se opri. Observă bucuroasă

că uşa nu era încuiată şi intră. Se aşeză în spatele unui raft mare cu cărţi, se rezemă de spătarul scaunului şi încercă să se relaxeze, pentru prima dată în ziua aceea.

— Şi tu? auzi o voce.

Su Ling ridică ochii şi o văzu pe Annie aşezată în colţul opus. Zâmbi.

— Aveam de ales între încă o oră în sală…

— …sau masa cu primarul, servită cu alte epistole ale apostolului Paul despre virtuţile Madison-ului.

Râseră amândouă.

— Îmi pare rău că nu s-a decis rezultatul azi-noapte, spuse Su Ling. Acum, unul din ei o să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să mai viziteze încă un mall…

— Nu cred că au lăsat vreunul nevizitat, interveni Annie.

— Sau şcoală, spital, fabrică şi gară, dacă stau să mă gândesc.

— Ar fi trebuit să se înţeleagă să guverneze statul fiecare câte şase luni în primul an şi apoi să lase electoratul să decidă pe cine vrea.

— Nu cred că asta ar fi rezolvat ceva.

— De ce nu? întrebă Annie.

— Am sentimentul că acesta e primul dintre duelurile lor, care nu vor dovedi nimic decât în ultimă instanţă.

— Probabil că problema alegătorilor e că le e greu să aleagă între doi oameni care seamănă atât de bine, sugeră Annie, privind-o intens pe Su Ling.

— Probabil că îi despart foarte puţine lucruri, îi întoarse Su Ling privirea.

— Da, mama comentează adesea ce mult seamănă amândoi la televizor şi faptul că au amândoi aceeaşi grupă de sânge îi accentuează impresia.

— Ca matematician, nu prea cred în atâtea coincidenţe, zise Su Ling.

— E interesant ce spui, se aventură Annie, pentru că de câte ori încerc să discut subiectul ăsta cu Fletcher, se închide în el.

— Ca o stridie, întări Su Ling.

— Bănuiesc că dacă am pune lucrurile cap la cap…

— Am regreta asta.

— Ce vrei să spui? o întrebă Annie.

— Numai că, dacă ei doi au hotărât să nu ne spună nici măcar nouă, trebuie să existe un motiv foarte serios.

— Deci crezi că ar trebui să tăcem şi noi.

Su Ling dădu din cap.

— Mai ales după ce mama mea a trecut prin atâtea necazuri…

— Şi fără îndoială că şi soacra mea ar avea de suferit, sugeră Annie.

Su Ling zâmbi şi se ridică.

— Să sperăm că n-or să candideze amândoi la preşedinţia ţării, altfel adevărul va ieşi la suprafaţă, spuse ea, privindu-şi cumnata.

Annie încuviinţă din cap.

— Mă întorc eu prima, încheie Su Ling, şi nimeni nu va afla despre discuţia noastră de azi.

*

— Ai reuşit să mănânci ceva? o întrebă Nat.

Su Ling nu apucă să-i răspundă, pentru că atenţia soţului ei a fost captată de apariţia primarului, care ţinea în mână o foaie de hârtie. Arăta mult mai relaxat decât atunci când plecase. Ajungând în centrul sălii, comandă imediat o nouă numărătoare. Expresia lui satisfăcută nu se datora mâncării sau vinului bun; de fapt, primarul uitase de masă şi folosise pauza pentru a telefona la ministerul de justiţie din Washington şi a cere sfatul procurorului general despre procedura în caz de egalitate.

Numărătorii îşi îndepliniră sarcina cu rigoare şi meticulozitate şi după patruzeci şi unu de minute,

anunţară exact acelaşi rezultat. Egalitate.

Primarul reciti faxul procurorului general şi spre consternarea tuturor, solicită încă o renumărare. La capătul a treizeci şi patru de minute, remiza era din nou confirmată.

De îndată ce consilierul-şef îi raportă situaţia, primarul se îndreptă spre podium, rugându-i pe cei doi candidaţi să-l însoţească. Prinzând privirea lui Nat, Fletcher ridică din umeri. Privitorii erau atât de nerăbdători să afle ce se hotărâse, încât se dădură imediat la o parte, lăsându-i să treacă, de parcă toiagul lui Moise ar fi despărţit apele Madison-ului.

Primarul păşi pe platforma scenei şi se opri în centru, cu Fletcher în stânga şi Nat în dreapta, conform orientărilor lor politice. Au mai avut de aşteptat câteva momente până s-a adus microfonul, apoi primarul se adresă unui auditoriu la fel de numeros ca şi la începutul zilei:

— Doamnelor şi domnilor, în pauza de prânz am profitat de ocazie pentru a telefona la ministerul de justiţie din Washington D.C., ca să le cer sfatul în legătură cu procedura care se impune în caz de egalitate.

Cuvintele lui au fost urmate de o linişte deplină, aşa cum nu mai fusese decât la nouă dimineaţa, când se deschisese sala.

— În acest scop, continuă primarul, am obţinut un fax de la procurorul general, confirmând procesul legal care urmează să se petreacă acum.

Cineva tuşi şi, în liniştea deplină, se auzi de parcă ar fi erupt Vezuviul.

Primarul făcu o scurtă pauză, apoi citi din faxul procurorului general:

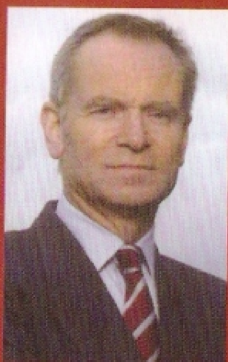
— Dacă la alegerile pentru postul de guvernator un candidat câştigă după trei numărători succesive, acel candidat va fi câştigător, indiferent cât de mică este majoritatea obţinută de el. Dar dacă rezultatul este egal de trei ori la rând, atunci învingătorul este decis de – făcu o pauză, dar nimeni nu mai tuşi – aruncarea în aer a unei monede.

Tensiunea acumulată izbucni şi privitorii începură să vorbească în acelaşi timp, încercând să realizeze semnificaţia celor aflate. Primarul aşteptă să se facă linişte deplină, apoi scoase din buzunarul hainei un dolar din argint. Îl aşeză pe degetul mare, pregătit să-l lanseze, după ce le ceru din ochi aprobarea celor doi candidaţi. Ei încuviinţară din cap.

Unul din ei spuse „Cap”, aşa cum spunea întotdeauna când se trăgea la sorţi cu banul. Primarul se înclină uşor, apoi trimise moneda în aer. Toţi ochii îi urmăriră ascensiunea şi coborârea rapidă, până când se opri, în cele din urmă la picioarele primarului. Cei trei bărbaţi se uitau la chipul celui de-al treizeci şi cincilea preşedinte american, care-i privea neclintit de pe o faţă a monedei.

Primarul ridică dolarul de pe jos şi se întoarse spre cei doi candidaţi, zâmbindu-i celui aflat acum în dreapta lui.

— Daţi-mi voie să fiu primul care vă felicită, domnule guvernator.

Nat și Fletcher sunt doi frați gemeni cu însușiri excepționale pe care un joc al sorții îi desparte încă din primele zile de viață. Norocul le rezervă amândurora destine de învingători: cariere strălucite, poziții de conducere, iubiri cum rar se întâlnesc. În același timp, cei doi protagoniști se confruntă însă și cu obstacole ce i-ar doborî pe alții, trecând prin momente de sacrificiu și îndoială.

Măiestria de romancier a lui **Jeffrey Archer** se confirmă încă o dată cu **Fiii norocului**, o carte antrenantă până la ultima pagină. Există o atracție aproape magică între cei doi frați, plutind pe aripile norocului unul către celălalt. Vor afla ei în cele din urmă adevărul? Suspans, aventură, jocuri politice, idile, dileme morale - toate ridicate la pătrat în noul și captivantul roman al lui Sir Archer.

ISBN 973-9473-58-X

Fiii NOROCULUI

[1] Apare o eroare a lui Archer. Romanul *Fructele mâniei* a fost scris de John Steinbeck, autor care nu este menţionat în enumerarea din text. (n. tr.)

[2] Massachusetts Institute of Technology (n.tr.).

[3] Joc de cuvinte intraductibil în limba română. Cuvântul englezesc billing = taxabil, aminteşte de numele patronului firmei, Bill (Alexander) (n.tr.)

[4] Joc de cuvinte intraductibil. Oraşul New York este cunoscut vorbitorilor de limba engleză şi sub denumirea de „big apple" („Mărul cel mare") (n, tr.).

Table of Contents

Table of Contents